

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС ИЗБРАХ ТЕБ

Част 1 от „Чикаго старс“

Превод от английски: Антоанета Янкова, 1997

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Фийб Съмървил взмути всички, когато дойде на погребението на баща си с френски пудел и унгарски любовник. Тя седеше край гроба като филмова звезда от петдесетте, с малък бял пудел в скута, а продълговати слънчеви очила с рамки, обсипани с кристали, скриваха очите ѝ. Присъстващите на погребението трудно можеха да решат кой изглежда по-неуместно — идеално подстриганият пудел, който се кипреше с атлазени панделки, с цвят на праскова на ушите, или невероятно красивият унгарец на Фийб, с неговата дълга конска опашка, украсена със синци, или самата Фийб.

Пепеляворусата коса на Фийб, изкусно прошарена с платиненорусо, се спускаше над едното ѝ око, подобно на Мерилин Монро в „Седемгодишна страст“. Пълните ѝ, влажни устни, покрити с прелестно, божуренорозово червило, бяха полуотворени, докато тя се взираше в лъскавия черен ковчег, където се съдържаха останките на Бърт Съмървил. Беше облечена в светлобежов костюм с подплатено копринено сако, но скандалното бюстие в златист металик, което носеше под него, беше по-подходящо за рок концерт, отколкото за погребение. А и тясната ѝ пола със златна верижка за колан (на едната ѝ халка висеше подрънкващ смокинов лист) беше цепната отстриани до средата на добре оформеното ѝ бедро.

Фийб беше за пръв път в Чикаго след бягството си, когато беше осемнайсетгодишна, така че само малцина от присъстващите на погребението бяха срещали шантавата дъщеря на Бърт Съмървил. Но след историите, които бяха чували за нея, никой не се изненадваше, че Бърт я е лишил от наследство. Кой ли баща би искал да остави собствеността си на дъщеря, която е била любовница на мъж, по-възрастен от нея с повече от четиридесет години, дори и този мъж да е известният испански художник Артуро Флорес! Ами притеснението от онези картини? За човек като Бърт Съмървил картината на голо тяло си беше картина на голо тяло, а фактът, че дузините абстрактни портрети, на които Флорес беше нарисувал Фийб, сега красяха стените на музеи по цял свят, не беше смекчил мнението му.

Фийб имаше тънка талия и слаби, добре оформени крака, но гърдите и хълбоците ѝ бяха закръглени и женствени — едно връщане към почти забравеното време, когато жените са изглеждали като жени. Имаше тяло на палавница — тяло, което дори и на тридесет и три би могло да бъде прихванато през кръста и изложено на стената на някой музей. Имаше тяло на празноглавка, без значение беше, че умът в него е високоинтелигентен, тъй като Фийб беше жена, рядко преценявана по нещо друго, освен външността.

Лицето ѝ не беше по-обикновено от тялото ѝ. В чертите ѝ имаше нещо объркано, въпреки че беше трудно да се каже точно какво, след като носът ѝ беше прав, устните — добре очертани, а лицето ѝ беше с правилна форма. Може би причината беше в страхотно съблазнителната миниатюрна бенка на скулата ѝ. Или пък в очите ѝ. Онези, които ги бяха видели преди тя да ги скрие зад очилата с кристалните рамки, бяха забелязали как ъгълчетата им са дръпнати нагоре, някак прекалено екзотично, за да подхождат на останалите черти на лицето ѝ. Артуро Флорес често беше подчертавал тези очи като въглени — понякога ги рисуваше по-широки от хълбоците ѝ или пък ги разполагаше върху прекрасните ѝ гърди.

По време на погребението Фийб изглеждаше хладна и сдържана, въпреки че юлският въздух беше натежал от влага. Дори и водите на близката река Дюпейдж, която течеше през някои от западните предградия на Чикаго, не облекчаваха жегата. Тъмнозелен навес засенчваше гроба и редиците столове за официалните лица, разположени в полукръг около черния абаносов ковчег. Но навесът не беше достатъчно голям, за да предпази всички присъстващи и голяма част от добре облечената тълпа стоеше на слънцето. Вече започваха да се оклюмват, не само от жегата, но и от силното уханье на почти стоте венци. За късмет церемонията беше кратка и тъй като след нея нямаше да има прием, скоро щяха да имат възможност да се насочат към любимите си барове, за да се разхладят, а и да се порадват тайничко, че този път е бил редът на Бърт Съмървил, вместо на някой от тях.

Лъскавият черен ковчег лежеше на земята върху зелен килим, поставен точно пред мястото, където седеше Фийб, между петнайсетгодишната си природена сестра Моли и братовчед си Рийд Чандлър. Върху полирания капак бяха поставени бели рози, във формата на звезда, украсени с небесносини и златисти панделки —

цветовете на „Чикаго Старс“, отбора от Националната футболна лига, който Бърт беше купил преди десет години.

Когато церемонията свърши, Фийб грабна белия пудел, изправи се на крака и пристъпи под потока от светлина, който запали златистите нишки на бюстието ѝ, а кристалите по рамките на очилата ѝ заискряха. Ефектът беше ненужно драматичен за жена, която и без това имаше достатъчно драматичен вид.

Рийд Чандлър, тридесет и пет годишният племенник на Бърт, стана от стола до нея и се приближи до ковчега, за да положи едно цвете. Природената сестра на Фийб, Моли, го последва притеснено. По всичко изглеждаше, че Рийд е поразен от мъка, ако и да не беше тайна, че той ще наследи футболния отбор на чичо си.

Фийб постави покорно своето цвете върху ковчега на баща си, като отблъсна старата горчивина. Какъв смисъл имаше? Докато беше жив, тя не успя да спечели обичта му и сега вече можеше да се откаже от усилията си. Пресегна се, за да докосне утешително по-малката си сестра, която ѝ беше толкова чужда, но Моли се отдръпна, както винаги, когато Фийб се опитваше да се сближи с нея.

Рийд застана отново до Фийб и тя инстинктивно отстъпи. Въпреки всички благотворителни фондации, в които той участваше сега, тя не можеше да забрави какъв тиранин беше като дете. Отмести очи от него и се обърна към присъстващите с възбуждащ, леко дрезгав глас, който някак прекалено идеално подходеше на страхотното ѝ тяло.

— Много мило, че дойдохте. Още повече в тази жегата. Виктор, сладурче, би ли взел Пух?

Тя подаде малкия бял пудел на Виктор Жабо, който подлудяваше жените не само с екзотичната си, красива външност, но и защото в това великолепно унгарско парче имаше нещо изключително познато. Много малко от тях разпознаха в него модела, участвал в национална рекламна кампания за мъжки джинси с разрошена коса, изпъкнали, лъщящи мускули и отворен цип.

Виктор взе кучето.

— Разбира се, скъпа — отговори той с акцент, който въпреки че се забелязваше, беше много по-слаб, отколкото на сестрите Габор, а те бяха живели в Щатите много повече десетилетия от него.

— Милото ми — измърка Фийб, но не на Пух, а на Виктор.

Лично Виктор смяташе, че Фийб малко преиграва, но той си беше унгарец и имаше склонност към песимизъм, затова ѝ изпрати въздушна целувка и я изгледа разчувствано, докато наместваше пудела в ръцете си, заемайки стойка, в която най-добре изпъкваше идеално оформеното му тяло. От време на време завърташе глава, за да може слънцето да улови сребърните мъниста, дискретно вплетени в драматичната конска опашка, която се спускаше до една четвърт от гърба му.

Фийб протегна изящната си ръка с божуренорозови нокти, завършващи с бели полумесеци, към внушителния сенатор, който се приближаваше към нея и го погледна така, сякаш той беше някое особено апетитно парче говеждо печено.

— Сенаторе, толкова съм ви благодарна, че дойдохте! Знам, че сигурно сте много зает и това е страхотно мило.

Пълничката, побеляваща съпруга на сенатора ѝ хвърли един подозрителен поглед, но когато Фийб се обърна, за да я поздрави, жената се изненада от топлотата и дружелюбността на усмивката ѝ. По-късно тя щеше да забележи, че Фийб изглежда по-спокойна, когато е с жени, отколкото с мъже. Любопитно, за една толкова очевидно съблазнителна мацка. Е, цялото семейство си беше особено.

За браковете на Бърт Съмървил с момичетата от заведенията в Лас Вегас можеше да се напише история. Първата от тях, майката на Фийб, беше починала преди години, докато се опитваше да роди на Бърт сина, за когото той толкова жадуваше. Третата му съпруга, майката на Моли, беше загинала преди тринайсет години при катастрофа с един малък самолет за Аспен, където смяташе да отпразнува развода си. Само втората съпруга на Бърт беше жива все още, но тя не би пресякла улицата, за да присъства на погребението му, да не говорим пък да долети чак от Рено.

Тъли Арчър, многоуважаваният координатор на защитата на „Чикаго Старс“, остави Рийд и се приближи до Фийб. С бялата си коса, прошарени вежди и нос, покрит с червени венички, той изглеждаше също като безбрад Дядо Коледа.

— Ужасно нещо, госпожице Съмървил! Ужасно! — Той прочисти гърлото си с едно ритмично прокашляне. — Май не сме се срещали. След всичките години, през които се знаехме с Бърт, е необичайно да не сме се срещали с дъщеря му. От доста време бяхме

заедно с Бърт и той ще ми липсва. Не че винаги сме били на едно мнение. Понякога беше дяволски упорит. Но все пак доста време бяхме заедно...

Той продължаваше да разтърсва ръката ѝ и да бърби, без въобще да погледне към нея. Всеки, който не се интересуваше от футбол, би се учудил как е възможно някой, който е почти изкуфял, да тренира професионален футболен отбор, но онези, които го бяха виждали, когато работи, никога не правеха грешката да подценяват тренировките му способности.

Все пак, той обичаше да говори и затова като видя, че думите му нямат свършване, Фийб го прекъсна.

— Толкова сте миличък, че го казвате, господин Арчър! Направо сте бонбонче.

Тъли Арчър беше наричан с много имена през живота си, но никога не го бяха наричали бонбонче, така че това обръщение го остави безмълвен за известно време, а може би точно това беше и нейното намерение, защото тя веднага се обърна встрани, но само за да види цял полк чудовищни мъже, готови да изкажат съболезнованията си.

Те пристъпваха притеснено от крак на крак, обути в обувки с размера на малки параходи. Стотици килограми живо месо, с бедра като стеноломи и яки вратове върху огромни рамене. Ръцете им бяха вкопчени една в друга пред тях като куки за абордаж, сякаш очакваха всеки миг да засвирят националния химн. Чудноватите им, прекомерно големи тела бяха напъхани в небесносините спортни сака с емблемата на отбора и в сиви панталони. Капчици пот от обедната жега блестяха по лицата им, като цветът на кожата се менеше от синкавочерен до бял със слънчев загар. Като роби от плантацията, играчите на „Чикаго Старс“ от Националната футболна лига бяха дошли, за да отдадат почит на човека, който досега беше техен собственик.

Един от мъжете, с дръпнати очи и почти без врат, по-подходящ за водач на метеж в силно охраняван затвор, пристъпи напред. Очите му бяха така втрещени в лицето на Фийб, че ставаше съвсем ясно с какво усилие удържа погледа си да не се плъзне надолу към забележителните ѝ гърди.

— Аз съм Елвис Креншоу, защитник. Наистина съжалявам за господин Съмървил.

Фийб прие съболезнованията му. Защитникът отстъпи, поглеждайки с любопитство към Виктор Жабо, докато минаваше покрай него.

Виктор стоеше само на метър-два от Фийб, заел стойка на Рамбо — нелек подвиг, като се има предвид, че в ръцете си държеше не Юзай, а един малък, бял пудел. Но все пак той беше сигурен, че стойката оказва своето въздействие, защото почти всички жени в тълпата го поглеждаха. Само да можеше да привлече вниманието на онова съблазнително същество с прелестния задник и денят му щеше да бъде съвършен.

За съжаление съблазнителното същество с прелестния задник беше спрял пред Фийб и не обръщаше внимание на никой друг.

— Госпожице Съмървил, аз съм Дан Кейлбоу, главен треньор на Старс.

— Е, здравейте, господин Кейлбоу — пропя Фийб с глас, който се стори на Виктор като смесица между Бет Мидлър и Бет Дейвис, но пък той беше унгарец и какво ли разбираше.

Фийб беше най-добрата приятелка на Виктор в целия свят и той би направил всичко за нея — привързаност, която той доказваше със съгласието си да участва в тази ужасна шарада като неин любовник. Но в този момент нямаше нещо, което да иска повече от това, да я измъкне от неприятностите. Тя изглежда не разбираше, че си играе с огъня, като флиртува с този пламенен мъж. Или пък знаеше. Когато Фийб се чувстваше притисната в ъгъла, тя вкарваше в действие множество оръжия за отбрана, но те рядко бяха правилно подбрани.

Дан Кейлбоу не пропусна да хвърли един поглед на Виктор, така че за унгареца не беше трудно да го определи като един от онези влудяващи мъже, които се отнасяха с пълно безразличие към въпроса за един по-различен начин на живот. Жалко беше, но Виктор прие всичко с присъщото му добро настроение.

Фийб може и да не разпозна Дан Кейлбоу, но Виктор следеше американския футбол и знаеше, че Кейлбоу е един от най-избухливите и най-много спорещи куотърбекове в Национална футболна лига. Преди пет години беше спрял да играе и беше станал треньор. Миналата есен, по средата на сезона, Бърт беше уволнил главния треньор на „Старс“ и на негово място беше взел Дан, който тогава работеше за конкурентния отбор „Чикаго Беърс“.

Кейлбоу представляваше едър, рус лъв, който се държеше със самочувствието на човек, който няма търпението да се съмнява в себе си. На ръст малко надвишаваше Виктор, който беше метър и осемдесет и три, и изглеждаше по-мускулист от повечето професионални куотърбекове. Имаше високо чело и орлов нос. Долната му устна беше малко по-пълна от горната, а в средата на брадичката му имаше неголям бял белег. Но най-омайващата му черта не бяха интересните му устни, гъстата му светлокестенява коса или мъжественият белег на брадичката му. Не, това бяха морскозелените очи на хищник, които в този миг изучаваха горката Фийб така напрегнато, че Виктор не би се учудил, ако кожата ѝ започнеше да пуши.

— Наистина съжалявам за Бърт — продължи Кейлбоу. В произношението му все още личеше, че е прекарал детството си в Алабама. — Много ще ни липсва.

— Много мило, че го казвате, господин Кейлбоу.

Към дрезгавия глас на Фийб бяха прибавени леко екзотични нотки. Виктор осъзна, че в репертоара ѝ от изкусителни женски гласове е навлязла и Катлийн Търнър. Фийб обикновено не използваше толкова много интонации, затова Виктор беше сигурен, че тя е смутена. Не че тя щеше да позволи на някого да забележи това. Трябваше да поддържа репутацията си на прелъстително парче.

Вниманието на Виктор се върна отново на главния треньор на „Старс“. Спомни си прочетения някъде прякор на Дан Кейлбоу от времето, когато той играеше — Леда. Бяха му го дали заради смразяващата липса на съчувствие към противника. Виктор не можеше да обвинява Фийб, че се чувства неспокойна в негово присъствие. Този мъж беше страхотен.

— Бърт истински обичаше играта — додаде Кейлбоу — и беше приятно да се работи с него.

— Сигурна съм, че е било така.

Всяка удължена сричка беше като оставящо без дъх обещание за похот, обещание, което Виктор много добре знаеше, че Фийб няма никакво намерение да изпълни.

Когато тя се обърна и протегна ръце към него, той наистина осъзна колко е изнервена. Досети се, че тя иска Пух като средство за отвличане на вниманието, затова пристъпи напред. Но тъкмо когато тя

пое животното, някакъв камион от поддръжката влезе в гробищата, като издрънча и изплаши пудела.

Пух изджафка и изскочи от ръцете ѝ. Кучето беше стояло неподвижно твърде дълго, затова хукна през тълпата, като джафкаше високо и размахваше опашка така бясно, че всеки момент тя можеше да излети със свистене, като изстреляна.

— Пух! — извика Фийб и стартира след малкото бяло куче, точно когато то се блъсна в тънките крака на една метална подложка за огромен букет от гладиоли.

Фийб не беше сред най-атлетичните създания, дори и при идеални условия. Тъй като тясната пола представляваше допълнително затруднение, тя не успя да настигне кучето и да предотврати катастрофата. Цветята се разлюляха и се разпиляха назад, събаряйки един венец, притиснат до тях, който пък от своя страна разбърка голяма гирлянда от гергини. Букетите бяха наредени толкова гъсто, че беше невъзможно да падне някой, без да събори друг. Цветя и вода се разлетяха навсякъде. Онези от присъстващите, които стояха наблизо, отскочиха, опитвайки се да предпазят дрехите си, при което се сблъскаха с нови букети. Като плочки от домино, всяка кошница закачаше съседната, докато земята заприлича на някакъв лош сън.

Фийб махна слънчевите си очила и откри екзотичните си очи с цвят на въглен.

— Спри. Пух! Спри, по дяволите! Виктор!

Виктор вече се беше спуснал към отсрещната страна на ковчега, опитвайки се да изпревари безчинстващия пудел, но в бързината си се препъна в няколко стола, които от своя страна излетяха към друга група букети и така поставиха началото на нова верижна реакция.

Една дама от Голд Коуст, която се смяташе за специалист по малките кучета, тъй като притежаваше шиаци, скочи към подлуделия пудел, но се спря внезапно, когато Пух отпусна опашка, оголи зъби и излая — същинско куче-терминатор. Пух обикновено беше изключително приятно куче, но дамата имаше лошия късмет да си сложи „Итърнити“ на Келвин Клайн — ухание, което Пух мразеше, откакто една от приятелките на Фийб, цялата заляна с него, го нарече помияр и го срита под масата.

Фийб, чиято цепната отстрани пола показваше доста повече от бедрото ѝ, отколкото беше прилично, се шмугна между двама

защитници. Те явно се забавляваха, докато тя ръкомахаше към пудела.

— Пух! Тук. Пух!

Моли Съмървил, унижена от спектакъла, който сестра ѝ разиграваше, се опита да се скрие сред тълпата.

Фийб се извърна, за да избегне един стол, но тежкият златен смокинов лист, който подрънкваше на колана ѝ, се блъсна в онова нейно място, за което са измислени смокиновите листа. Тя се пресегна, за да го хване, преди да я е наранил завинаги, но подметките ѝ от гъон, който лесно се плъзгаше, настъпиха букет от водни лилии. Краката ѝ се изплъзнаха изпод нея и с едно излетяло от устните ѝ ахване тя падна.

При вида на господарката си, която се пързеляше по задник, Пух забрави за заплашително парфюмираната дама. Погрешно приемайки действията на Фийб като покана за игра, кучето се разлая извън себе си от радост.

Фийб се опитваше безуспешно да се изправи на крака, като при това осигуряваше на кмета на Чикаго и на няколко от членовете на „Беърс“ — конкурентното дружество, пищен изглед на цялото си бедро. Пух изтича между краката на един натруфен спортен радиокоментатор и се втурна по столовете покрай гроба, точно когато Виктор се приближаваше от другата страна. Кучето обичаше да си играе с Виктор, затова джафканията му станаха още по-пламенни.

Пух стартира веднага, но се спря внезапно, когато видя, че на пътя му се изпречват преобърнати кошници с цветя и една обширна площ с мокра трева — застрашително препятствие за животно, което мразеше да си мокри лапите. Тъй като не можеше да продължи, той скочи на един от съгваемите столове. Когато той се разлюля, кучето изджафка нервно и скочи на съседния, а оттам на гладка, твърда повърхност.

Цялата тълпа ахна, когато се разлетяха бели рози и панделки в небесносино и златно. Всички замлъкнаха.

Фийб, която тъкмо беше успяла да се изправи на крака, замръзна. Виктор изруга тихо на унгарски.

Пух, винаги чувствителен към хората, които обичаше, наклони глава на една страна, сякаш се опитваше да разбере защо всички гледат към него. Усети, че е направил нещо много лошо и започна да трепери.

Фийб затаи дъх. За Пух не беше добре да се нервира. Припомни си последния път, когато това се случи, и забързана пристъпи напред.

— Не, Пух!

Но предупреждението ѝ дойде твърде късно. Треперещото куче вече прилякваше. С извиняващо се изражение на малкото си космато лице, той започна да пикае върху капака на ковчега на Бърт Съмървил.

Имотът на Бърт Съмървил беше построен малко след хиляда деветстотин и петдесета върху десет акра земя в Хинсдейл — богато предградие на Чикаго, разположено в сърцето на окръг Дюпейдж. В началото на двадесети век окръгът беше земеделски, но десетилетията си течаха и малките градчета се сливаха, като образуваха една гигантска спалня за директорите, които пълнеха служебните влакове и те ги отнасяха до града всеки ден, а също и за инженерите, работещи във високотехнологичните предприятия, изникващи покрай магистралата Изток-Запад. Тухлената стена, която обграждаше имението, беше обгърната постепенно от сенчести улици.

Като дете Фийб прекарваше много малко време във внушителния дом в стил „Тюдор“, разположен между дъбовете, кленовете и орехите на западните предградия. Бърт я държеше до лятото в един частен интернат в Кънектикът, после я пращаше на лагер за момичета, с ограничен достъп. При редките посещения у дома, къщата ѝ се струваше прекалено тъмна и потискаща и когато два часа след погребението се изкачваше по витата стълба към втория етаж, тя реши, че тук не се е случило нищо, което да промени мнението ѝ.

Обвиняващите очи на слона, убит нелегално по време на едно от африканските сафарита на Бърт, гледаха към нея откъм бежовите тапети на върха на стълбището. Раменете ѝ се отпуснаха съкрушено. Бежовият ѝ костюм беше изцапан с петна от тревата, а фините найлонови чорапи, които обгръщаха краката ѝ, бяха мръсни и скъсани. Русата ѝ коса стърчеше във всички посоки, а и божуренорозовото червило беше изядено отдавна.

Лицето на главния треньор на „Старс“ се върна неканено в мислите ѝ. Той беше онзи, който махна Пух от ковчега, като го сграбчи за врата. Когато ѝ подаваше кучето, зелените му очи я гледаха хладно и обвиняващо. Фийб въздъхна. Блъсканицата на погребението на баща ѝ

беше още една бъркотия в живота ѝ, който и без това беше пълен с тях. Искеше всички да разберат, че не ѝ пука от това, че баща ѝ я е лишил от наследство, но както обикновено, беше отишла твърде далече и всичко се беше обърнало срещу нея.

Тя се поспря на върха на стълбището, замислена дали животът ѝ щеше да бъде различен, ако майка ѝ беше жива. Вече не мислеше често за майката, която не помнеше, но когато беше едно самотно дете, тя си създаваше прекрасни илюзии за нея — красивата жена, която би ѝ дала цялата обич, от която баща ѝ я лишаваше.

Чудеше се дали Бърт въобще е обичал някого истински. Като цяло, той не харесваше особено жените, а още по-малко пък пълничкото несръчно момиченце, което на всичко отгоре нямаше високо мнение за себе си. Откакто се помнеше, той все ѝ казваше, че е безполезна, но сега тя реши, че може и да е бил прав.

На тридесет и три годишна възраст, тя беше безработна и почти без пари. Артуро беше умрял преди седем години. През първите две години след смъртта му тя се занимаваше с изложбите на картините му в различните градове, но след като цялата колекция остана за постоянно в парижкия музей „Д’Орсе“, тя се премести в Манхатън. Парите, които Артуро ѝ беше оставил след смъртта си, изчезнаха постепенно, подпомагайки разходите за медицинска помощ на много от приятелите ѝ, починали от СПИН. Не съжаляваше за парите. Няколко години работи в малка, но достъпна само за определен кръг хора галерия в Уест Сайд, където се представяха изключително авангардни творби. Но миналата седмица възрастният ѝ работодател беше затворил вратите за последен път, като я остави без работа, докато търси нова насока за живота си.

В главата ѝ проблесна мисълта, че вече ѝ е уморително все да скандализира хората, но се чувстваше прекалено неустойчива за самоанализи, затова продължи към стаята на сестра си и почука на вратата.

— Моли, Фийб е. Мога ли да вляза?

Изминаха няколко секунди преди Фийб да чуе приглушеното, кисело: *Предполагам.*

Тя си даде смелост и натисна бравата, после влезе в стаята, която беше нейна през детските ѝ години. През няколкото седмици, когато живееше тук, стаята беше затрупана с книги, остатъци от храна и

касети с любимата ѝ музика. Сега тя беше идеално подредена, каквато беше и притежателката ѝ.

Моли Съмървил, петнайсетгодишната природена сестра, която Фийб почти не познаваше, седеше на един стол до прозореца, все още облечена в безформената кафява рокля, която носеше на погребението. За разлика от Фийб, която беше пълна като дете, Моли беше изключително слаба, а тежката ѝ тъмнокестенява коса, дълга до брадичката, се нуждаеше от добър фризьор. Освен това тя не беше хубава. Кожата ѝ беше бледа и матова, сякаш никога не е виждала слънце, а чертите ѝ бяха дребни и съвсем обикновени.

— Как си, Моли?

— Добре.

Тя не вдигна поглед от книгата, която лежеше отворена в скута ѝ.

Фийб въздъхна. Моли не криеше, че я ненавижда, но през годините те се бяха виждали много рядко и Фийб нямаше представа защо е така. Когато се завърна в Америка след смъртта на Артуро, тя ходи няколко пъти до Кънектикът, за да види Моли в училището, но Моли беше толкова необщителна, че тя най-накрая се отказа. Все пак продължи да изпраща подаръци за рождения ѝ ден и за Коледа, както и, от време на време, по някое писмо, но всички те останаха без отговор. Голямата ирония беше, че Бърт я лиши от всяко друго наследство, освен от онова, което би трябвало да бъде най-голямата му отговорност.

— Да ти донеса ли нещо? Нещо за ядене?

Моли поклати глава и помежду им се възцари мълчание.

— Знам, че се получи лошо. Наистина съжалявам.

Момичето повдигна рамене.

— Моли, трябва да поговорим, така че и за двете ни ще бъде по-лесно, ако ме погледнеш.

Моли вдигна глава от книгата си и отправи към Фийб празен, търпелив поглед, който накара Фийб да се почувства сякаш тя е детето, а сестра ѝ е възрастният човек. Искаше ѝ се да не беше отказвала цигарите, защото сега отчаяно се нуждаеше от цигара.

— Знаеш, че сега съм законният ти наследник.

— Господин Хибърд ми го каза.

— Мисля, че трябва да поговорим за бъдещето ти.

— Няма за какво да говорим.

Фийб сложи зад ухото си една непослушна къдрица.

— Моли, не е нужно да се връщаш в лагера, ако не искаш. Ще ми бъде приятно, ако утре дойдеш с мен в Ню Йорк да прекараш там остатъка от лятото. Наела съм апартамента на един приятел, който сега е в Европа. Разположен е на страхотно място.

— Искам да се върна.

Бледата кожа на Моли говореше на Фийб, че на сестра ѝ не ѝ е по-приятно в лагера, отколкото е било на самата нея.

— Можеш да го направиш, ако наистина искаш, но знам какво е да се чувстваш така, сякаш нямаш дом. Спомни си, че Бърт изпращаше и мен в училището в Крейтън, а всяко лято ме караше да вървя на лагер. Мразех го. В Ню Йорк е много забавно през лятото. Може да прекараме чудесно и да се опознаем по-добре.

— Искам да отида на лагер — повтори Моли упорито.

— Съвсем сигурна ли си?

— Сигурна съм. Нямах право да ме спираш да се върна там.

Въпреки враждебността на детето и главоболието, което обхващаше слепоочията ѝ, Фийб нямаше желание да изоставя темата толкова лесно. Тя реши да пробва нова тактика и кимна към книгата в скута на Моли.

— Какво четеш?

— Достоевски. През есента ще го изучавам самостоятелно.

— Впечатлена съм. Това е доста тежко четиво за петнадесетгодишна.

— Не и за мен. Аз съм доста умна.

На Фийб ѝ се искаше да се усмихне, но Моли изказа твърдението толкова небрежно, че това не ѝ се удаде.

— Вярно. В училище се справяш добре, нали?

— Имам изключително висок коефициент за интелигентност.

— Да си по-умна от другите може да бъде както благословия, така и проклетие.

Фийб си спомни травмиращото време в училището, когато самата тя беше по-умна от много от съучениците си. Още нещо, което я караше да се чувства по-различна от останалите.

Изражението на Моли въобще не се промени.

— Благодарна съм за интелигентността си. Повечето момичета в класа ми са тъпачки.

Въпреки че Моли се държеше като отвратителна малка позьорка, Фийб се опита да не я съди. Тя по-добре от всеки друг знаеше, че на дъщерите на Бърт Съмървил се налагаше да намерят свой собствен начин да се справят с живота. През юношеството си криеше несигурността си зад пълнотата. По-късно се превърна в скандална личност. Моли се криеше зад ума си.

— Извини ме, Фийб, но съм стигнала до много интересно място и искам да продължа да чета.

Фийб пренебрегна явната покана на момичето да си върви и направи нов опит да я убеди да дойде в Манхатън. Но Моли отказа да промени решението си и най-накрая Фийб трябваше да признае поражението си. Пригответи се да напусне стаята, но се спря на прага.

— Ако имаш нужда от нещо, ще ми се обадиш, нали?

Моли кимна, но Фийб не ѝ повярва. Детето би предпочело да глътне отрова за плъхове, отколкото да се обърне за помощ към недостойната си по-голяма сестра.

Тя се опита да се отърси от потиснатостта си, докато слизаше надолу. Чу, че Виктор говори с агента си по телефона във всекидневната. Нуждаеше се да остане за малко сама, за да събере мислите си, затова се вмъкна в кабинета на баща си, където Пух беше заспал в едно кресло, разположено пред шкаф за оръжие със стъклени врати. Пуделът повдигна пухкавата си бяла глава, после скочи от стола, като поклащаше пухкавата си опашка и хукна по килима към господарката си.

Фийб се отпусна на колене и притисна кучето до себе си.

— Хей, палавнико, ама днес я свърши една, а?

Пух я близна извинително. Фийб започна да завързва отново панделките на ушите на кучето, защото се бяха развързали, но ръцете ѝ трепереха и тя изостави това занимание. И без това Пух отново щеше да ги развърже.

Това куче беше срам за своята порода. Мразеше панделки и нашийници с кристали по тях, отказваше да спи в кучешкото си легло и въобще не беше придирчиво към храната. Мразеше да го подстригват, да го решат или да го къпят и не искаше да носи дрешката с монограм, която Виктор му подари. Дори не беше добър пазач. Миналата година, когато ограбиха Фийб посред бял ден, Пух през

цялото време се отъркваше в краката на крадеца, като молеше да го погалят. Фийб зарови глава в меката козина на кучето.

— Под маската на симпатично, породисто куче, ти не си нищо повече от помияр, нали, Пух?

Внезапно Фийб загуби битката, която беше водила цял ден и изхлипа. Помияр. Точно това беше. Наконтена като френски пудел.

Виктор я откри в библиотеката. С повече такт от обикновено, той се престори, че не забелязва, че тя плаче.

— Фийб, миличка — извести той меко, — тук е адвокатът на баща ти, за да се срещне с теб.

— Не искам да виждам никого — подсмръкна тя, като се мъчеше безплодно да намери кърпичка.

Виктор извади тъмносиня кърпичка от джоба на сивото си копринено сако и ѝ я подаде.

— Рано или късно ще трябва да говориш с него.

— Вече го направих. Той ми се обади в деня след смъртта на Бърт за настойничеството на Моли.

— Може би това има нещо общо с имуществото на баща ти.

— Нямам нищо общо с това.

Тя издуха шумно носа си в кърпичката. Винаги се преструваше, че не я интересува дали баща ѝ я е лишил от наследство, но беше болезнено да има толкова очевидно публично доказателство за презрението на баща си.

— Доста е настоятелен.

Виктор взе чантичката ѝ, която тя беше оставила в креслото, където спеше Пух, и я отвори. Чантичката беше от Джудит Лийбър, малка и почти като нова. Беше я открил в едно магазинче в Ийст Вилидж. На дъното видя сгушен десерт „Милки уей“ и изгледа Фийб неодобрително. Бутна го настрани, извади гребена ѝ и среса косата ѝ. След като свърши с това, извади комплекта с гримовете ѝ и червилото ѝ. Докато тя оправяше грима си, той остана загледан в нея да ѝ се любува.

Виктор смяташе, че странните черти, които бяха вдъхновили едни от най-добрите творби на Артуро Флорес, са много по-привлекателни от лицата с пухкави устнички на кльощавите модели, с които той позираше. И други мислеха същото, включително и

известната фотографка Аша Белкоа, която преди известно време беше направила няколко снимки с Фийб.

— Махни тези скъсани чорапи. С тях сякаш си от хора на някой бедняшки приют.

Когато тя повдигна полата си, за да направи онова, което ѝ каза, Виктор върна гримовеите в чантичката ѝ. После оправи колана ѝ със смокиновия лист и я придружи до вратата.

— Не искам да се срещам с никого, Виктор!

— Няма да се предадеш точно сега.

Черните ѝ очи се изпълниха с паника.

— Няма да издържа още дълго.

— Защо тогава не престанеш да се опитваш? — Той погали с палец бузата ѝ. — Хората може да не са толкова злоради, колкото си мислиш.

— Не мога да приема някой да ме съжалява.

— Предпочиташ всички да те мразят ли?

Тя си сложи една наперена усмивка, когато се пресегна към бравата.

— Презрението не ми пречи. Съжалението не мога да понасям.

Виктор се загледа в дрехите, които бяха толкова неподходящи за случая и поклати глава.

— Горката Фийб! Кога ще престанеш да създаваш себе си?

— Когато се получи каквото трябва — промълви тя тихо.

2.

Брайън Хибърд разгърна документите в скута си.

— Извинете ме, че ви се натрапвам толкова скоро след погребението, госпожице Съмървил, но икономката ме уведоми, че се каните да заминете за Манхатън утре вечер. Не мислех, че ще се връщате толкова скоро.

Адвокатът беше нисък и закръглен, към петдесетгодишен, с червендалесто лице и посивяваща коса. Добрата кройка на тъмносивия му костюм не успяваше да скрие напълно леката закръгленост в средата на тялото му.

Фийб седеше в едно от креслата, разположено до масивната камина, която се набиваше най-силно на очи в стаята. Мразеше тази тъмна стая с ламперия, населявана от препарирани птици, окачени животински глави и пепелника, чиято изработка от жирафско копито беше истинска жестокост.

Тя кръстоса крака и тънката златна верижка, която обхващаше глезена ѝ, проблесна на светлината. Хибърд забеляза, но се престори, че не е.

— Няма никакъв смисъл да оставам повече, господин Хибърд. Моли се връща в лагера утре следобед, а моят полет е няколко часа след нейния.

— Страхувам се, че това ще затрудни нещата. Завещанието на баща ви е малко сложно.

Баща ѝ я беше запознал много добре със завещанието си още преди тези последни шест месеца от живота му, когато му откриха рак на задстомашната жлеза. Знаеше, че за Моли има влог, поставен под попечителство, и че Рийд ще наследи любимия му отбор „Старс“.

— Знаете ли, че баща ви претърпя някои финансови неприятности през последните няколко години?

— Не знам подробности. Не разговаряхме много често.

Почти десет години те въобще не поддържаха връзка от осемнадесетгодишната ѝ възраст до момента, когато се завърна в Щатите след смъртта на Артуро. След това се срещаха от време на

време, когато той идваше по работа в Манхатън, но тя вече не беше свитото пълно дете, което той можеше да тормози и срещите им преминаваха в караници.

Въпреки че баща ѝ си имаше любовници и се женеше за момичета от заведенията, бедното му детство го караше да копнее за порядъчност и затова начинът ѝ на живот го огорчаваше. Той ужасно се страхуваше от хомосексуализма и се отнасяше с презрение към изкуствата. Мразеше статиите за нея, които излизаха от време на време във вестниците и списанията, и говореше, че връзките ѝ със сбъркани го прави на глупак пред партньорите в работата му. Непрекъснато ѝ нареждаше да се върне в Чикаго, за да заеме мястото на безплатна икономка. Ако причината за предложението му беше обичта, тя щеше да постъпи както той искаше, но Бърт просто искаше да я контролира, като всичко останало около себе си.

Той остана упорит и безкомпромисен до края, като използваше фаталната си болест, за да ѝ напомня грубо какво разочарование е била за него. Дори не ѝ позволи да го посети в Чикаго, когато умираше, като ѝ каза, че не иска никакви проклети бдения. В последния им телефонен разговор ѝ беше казал, че тя е единственият му провал.

Тя премигна, за да спре напирещите сълзи, и тогава осъзна, че Брайън Хибърд все още говори.

— ... така че имуществото на баща ви не е толкова голямо, както през осемдесетте. Той се разпореди тази къща да се продаде и с парите от нея да се открие влогът под попечителство на сестра ви. Другото му жилище не трябва да се продава поне една година, така че вие и сестра ви може да го използвате дотогава.

— Друго жилище? Не знам нищо за него.

— Не е далеч от спортния комплекс на „Старс“. Той... въ... го държеше за лично ползване.

— За любовниците си — уточни Фийб безизразно.

— Да... е, то беше свободно през последните шест месеца... откакто разбра, че е болен. За съжаление само тази негова собственост не е свързана със „Старс“. Все пак финансовото му състояние не е съвсем мрачно.

— Не бих си го и помислила. Футболният му отбор сигурно струва милиони.

— Доста скъпо струва, въпреки че и той има финансови затруднения.

Нещо в изражението ѝ сигурно беше издало чувствата ѝ, защото той я попита:

— Не обичате ли футбола?

— Не, не го обичам.

Говореше твърде развълнувано и той я изгледа с любопитство.

Тя махна лениво с ръка.

— Аз съм по-скоро от типа посещение на изложба — вечеря в Дьо Сирк — вечерно представление в някой експериментален театър. Обичам източна кухня, господин Хибърд.

Смяташе, че забележката ѝ е дяволски остроумна, но той дори не се засмя.

— Трудно е да се повярва, че дъщерята на Бърт Съмървил не обича футбол.

— Скандално е, знам — избъбри тя небрежно. — Но е така. Алергична съм към потта... моята или на някой друг. За късмет непорочният ми братовчед Рийд винаги се е изпотявал изобилно, така че и сега футболната династия ще оцелее.

Адвокатът се поколеба. Очевидно беше недоволен.

— Страхувам се, че нещата не са толкова прости.

— Какво искате да кажете?

— Няколко месеца преди смъртта си баща ви написа ново завещание. Рийд беше лишен от наследство, поне за известно време.

Изминаха няколко секунди, преди тя да възприеме тази стряскаща информация. Спомни си колко спокоен изглеждаше братовчед ѝ на погребението.

— Очевидно Рийд не знае това.

— Карах Бърт да му каже, но той отказа. Моят партньор и аз имаме задачата да му съобщим новината, когато се срещнем довечера. Той няма да погледне с добро око на факта, че Бърт предава временно отбора на дъщеря си.

— Дъщеря си? — После се замисли за девойката, която четеше горе Достоевски и се усмихна. — Сестра ми ще кове историята на професионалния футбол.

— Страхувам се, че не ви разбирам.

— Колко петнайсетгодишни момичета притежават собствен отбор от Националната футболна лига?

Хибърд изглеждаше стреснат.

— Съжалявам, госпожице Съмървил. Денят ми беше тежък и сигурно не съм достатъчно ясен. Баща ви не е оставил отбора на сестра ви.

— Не е ли?

— О, не. Оставил го е на вас.

— Какво е направил?

— Оставил е отбора на вас, госпожице Съмървил. Вие сте новият собственик на „Чикаго Старс“.

Тази вечер, докато се разхождаше из стаите на грозната къща на баща си, тя се опита да се моли за мъртвите животни по стените. Опитваше се да се моли и за себе си, защото се страхуваше, че ще заприлича на онези цинични хора, които са се вкопчили в горчивината си и непрестанно я предъвкват.

„Защо ми причини това, Бърт! Толкова много ли искаше да ме контролираш, че дори от гроба се опитваш да ме преклониш пред волята си?“

Когато Брайън Хибърд обяви, че Бърт ѝ е оставил „Старс“, за миг тя изпита такава невероятна радост, че не можа да проговори. Не си помисли за парите и властта, нито дори за факта, че мрази футбола. Тя просто се радваше, че след толкова години враждебност, баща ѝ беше доказал, че я обича. Спомни си как седеше зашеметена, докато адвокатът ѝ обясняваше останалото.

— Честно казано, госпожице Съмървил, аз не одобрявам условията, които баща ви е поставил, за да наследите „Старс“. Двамата с партньора ми се опитахме да го разубедим, но той отказа да се вслуша в думите ни. Съжалявам. И тъй като той беше напълно нормален, нито вие, нито Рийд ще имате успех, ако оспорите завещанието.

Тя го изгледа неразбиращо.

— Какво искате да кажете? Какви условия?

— Казах ви, че наследяването е временно.

— Как може да се наследява временно?

— Като оставим настрана официалната терминология, идеята е съвсем проста. За да продължи да бъде ваша собственост, „Старс“ трябва да спечели шампионата на Американската футболна конференция през идния януари. Нещо, което е съвсем невероятно. Ако те не спечелят, вие ще вземете сто хиляди долара, а отборът преминава в Рийд.

Дори и новината, че може да получи такава огромна сума пари, не предотврати помръкването на радостта ѝ. Тя разбра със свито сърце, че това е една от манипулациите на баща ѝ.

— Искате да кажете, че аз ще притежавам отбора само до януари и след това ще го получи Рийд?

— Освен ако „Старс“ не спечелят шампионата на Американската футболна конференция и в такъв случай отборът е ваш завинаги.

Тя махна с трепереща ръка косата от лицето си.

— Аз... аз не знам нищо за футбола. Този шампионат? Това Суперкупата ли е?

За негова чест Хибърд търпеливо се впусна в обяснения.

— Малко по-различно е. Националната футболна лига е разделена на две конференции. Американската футболна конференция и Националната футболна конференция. Двата най-добри отбора от всяка конференция играят за победа в шампионата, а победителите в тези мачове играят за Суперкупата.

Тя искаше да се увери, че е разбрала.

— За да задържа отбора, „Старс“ ще трябва да спечелят шампионата на Американската футболна конференция?

— Точно така. Но, честно казано, госпожице Съмървил, шансовете им дори да се приближат дотам са практически никакви. Добър отбор са, но повечето играчи са все още млади. След две-три години може и да успеят, но не и този сезон, страхувам се. Точно сега най-силни в Американската футболна конференция са „Сан Диего Чарджърс“, „Маями Долфинс“ и, разбира се, миналогодишните носители на Суперкупата, „Портланд Сейбърс“.

— Бърт знаеше ли, че „Старс“ нямат възможност да спечелят тази година?

— Страхувам се, че знаеше. В завещанието му се казва, че не може да получи стотите хиляди долара, ако не се явяват на работа в спортния комплекс на „Старс“ по времето, когато сте собственичка на

отбора. Разбира се, ще трябва да се преместите в Чикаго, но не бива да се притеснявате, че не сте подготвена да ръководите футболния отбор. В действителност Карл Поуг, управителят, ще върши работата.

Тя усети тъпа болка в гърдите си, когато замисълът на баща ѝ ѝ стана ясен.

— С други думи, аз няма да бъда нещо повече от фигурант.

— Карл няма право да подписва официални документи. Това влиза в отговорностите на собственика.

Тя не успя да скрие напълно мъката в гласа си.

— Защо Бърт е постъпил така?

Тогава Хибърд ѝ подаде писмото.

„Скъпа Фийб,

Както знаеш, аз смятам, че ти си единственият ми провал. Години наред ти ме унижаваше публично, като се мотаеше с всичките онези педераста, но аз няма да ти позволя да ми се опълчваш повече. Веднъж в живота си ще направиш каквото ти казвам. Може би най-после ще научиш нещо за отговорността и дисциплината.

Футболът прави от момчетата мъже. Да видим дали може да направи жена от теб. Не оплесквай и това.

Бърт“

Тя прочете бележката три пъти под погледа на адвоката и всеки път буцата в гърлото ѝ растеше. Дори и от гроба, Бърт искаше да я контролира. Като я караше да се премести от Манхатън, той си мислеше, че ще я преобрази в това, което искаше. Баща ѝ обичаше хазарта и очевидно бе решил, че тя няма да съсипе любимия му отбор за няколко месеца. Най-после той щеше да получи точно това, което искаше. „Старс“ ще попаднат в ръцете на Рийд, докато тя танцува по свирката на баща си.

Искаше ѝ се да може да повярва, че мотивите му се основават на обич и загриженост, тогава може би щеше да му прости. Но тя много добре разбираше, че Бърт не знае нищо за обичта, а само за властта.

Тази нощ тя обикаляше из стаите на бащиния си дом и се молеше за душите на убитите животни и необичаните малки момичета,

докато броеше часовете до мига, когато щеше да избяга от това място, където беше опознала нещастieto.

Пег Ковалски, която беше икономка на Бърт през последните осем години, беше оставила една лампа да свети в просторната всекидневна, която се намиреше в дъното на къщата. Фийб се приближи до прозорците, които гледаха към градината, и се опита да открие старото кленово дърво, нейното любимо скривалище, когато беше дете.

Опитваше се да избягва мислите за детството си, но тази вечер, докато се взираше в мрака, онова време не изглеждаше толкова далече. Усети как миналото я повлича към старото кленово дърво и ужасяващия звук от гласа на един тиранин...

— Ето те, Дебело шкембе. Слизай. Имам подарък за теб.

Стомахът на Фийб се преобърна при гръмкото нахлуване на гласа на братовчед й Рийд. Тя погледна надолу и го видя да стои под дървото, което беше нейно убежище по време на редките й престои у дома. Трябваше да замине на летен лагер на следващата сутрин. Досега беше успяла да избегне срещите с него, докато е сама, но не беше толкова внимателна. Вместо да стои в кухнята с готвачката или да помага на Ади да чисти баните, тя беше избягала сред усамотението на дърветата.

— Не искам никакъв подарък — каза.

— По-добре слез долу. Ако не го направиш, ще съжаляваш.

Заплахите на Рийд не бяха напразни, а и тя отдавна беше разбрала, че трудно може да се защитава срещу него. Баща й се вбесяваше, ако тя му се оплаче, че Рийд я дразни или я бие. Бърт й казваше, че е мекушава и че той няма да се бори вместо нея. Но Рийд беше на дванайсет, две години по-голям от нея и много по-силен. Не можеше да си представи как ще му се опълчи.

Не разбираше защо Рийд я мрази толкова много. Вярно, че тя беше богата, а той беден, но майка му не беше умряла, когато е бил четиригодишен, както нейната, и не го изпращаха в интернат.

Рийд и леля й Рут, сестра на баща й, живееха в тухлен блок на две мили от дома им, откакто бащата на Рийд ги изостави. Бърт плащаше наема и даваше пари на леля Рут, въпреки че не я харесваше

особено. Но обичаше Рийд, защото Рийд беше момче и го биваше в спорта, особено във футбола.

Тя знаеше, че Рийд ще се качи на дървото, ако тя не слезе, затова реши, че ще се чувства по-сигурна, ако се изправи срещу него на твърдата земя. Прималяла от ужас, тя заслиза по кленовото дърво, а дебелите ѝ бедра се търкаха едно в друго и издаваха грозен звук. Надяваше се, че той не се опитва да надникне под късите ѝ панталони. Постоянно се опитваше да я погледне там или да я докосне, казваше ѝ гадни неща за дупето ѝ, които тя невинаги разбираше.

Тя цопна неумело на земята, задъхана от трудното слизане надолу.

Рийд не беше необичайно висок за дванадесетгодишен, но беше набит, с къси, силни крака, широки рамене и голям гръден кош. Ръцете и краката му бяха непрекъснато покрити с рани и синини от спортните занимания, от произшествия с велосипеда или от сбивания. Бърт обичаше да оглежда раните на Рийд. Казваше, че Рийд е истинско момче.

Тя пък беше пълничка и срамежлива. Интересуваше се повече от книги, отколкото от спорт. Бърт я наричаше „Свински задник“ и ѝ казваше, че всички тези отлични оценки в училище няма да я отведат никъде в живота, ако тя не може да се изправи и да погледне хората в очите. Рийд не го биваше в училище, но това нямаше значение за Бърт, защото Рийд беше звездата на футболния отбор.

Братовчед ѝ беше облечен в скъсана оранжева фланелка, отрязани панталони и парцаливи гуменки. Точно такива опърпани дрехи би искала да носи и тя, но баща ѝ нямаше да ѝ разреши. Госпожа Мерц купуваше всички дрехи на Фийб от един скъп детски магазин. Днес ѝ беше приготвила чифт бели къси панталони, които подчертаваха закръгления корем на Фийб и памучна блузка без ръкави, която я дразнеше под мишниците и имаше голяма ягода отпред.

— Да не кажеш, че никога не съм правил нищо хубаво за теб, Дебело шкембе! — Рийд държеше лист плътна бяла хартия, малко по-голяма от корица на книга. — Познай какво имам?

— Не знам — изрече внимателно Фийб, решена да се предпази от мините, които Рийд ѝ е поставил.

— Имам снимка на майка ти.

Сърцето на Фийб подскочи.

— Не ти вярвам.

Той обърна листа хартия и тя видя, че това наистина е снимка, но той я скри прекалено бързо и тя не успя да получи нищо повече от бегло впечатление за лицето на някаква красива жена.

— Намерих я пъхната в дъното на едно чекмедже с боклуци на майка — каза той, като отмахна нетърпеливо гъстия тъмен бретон, който висеше над веждите му.

Краката ѝ се подкосиха. Знаеше, че иска тази снимка така, както нищо друго досега.

— Откъде знаеш, че е тя?

— Питам майка ми. — Той прикри снимката с ръка, за да не може Фийб да я види. — Наистина е хубава снимка, Дебело шкембе.

Сърцето на Фийб биеше толкова силно, че тя се страхуваше той да не забележи. Искаше ѝ се да измъкне снимката от ръката му, но не помръдна, защото от болезнения си опит знаеше, че ако се опита, той просто ще сложи снимката там, където тя не може да я достигне.

Фийб имаше само една снимка на майка си, но тя беше снимана толкова отдалече, че лицето ѝ не се виждаше. Баща ѝ никога не говореше много за нея, освен че била тъпа блондинка, която изглеждала страхотно по бикини и че било дяволски зле, че Фийб е наследила неговия ум, а не нейното тяло. Бившата мащеха на Фийб, Кууки, с която баща ѝ се разведе миналата година след поредния ѝ спонтанен аборт, казваше, че вероятно майката на Фийб не е била толкова лоша, колкото я изкарва Бърт, ами просто Бърт е мъж, с когото трудно се живее. Фийб обичаше Кууки. Тя лакираше ноктите на краката ѝ в искрящорозово и ѝ четеше вълнуващи разкази за истинския живот от списанието „True confessions“.

— Ти какво ще ми дадеш за нея? — попита Рийд.

Тя знаеше, че не бива да позволи на Рийд да забележи колко ценна е снимката, защото той щеше да направи нещо ужасно, за да не може тя да я притежава.

— Вече имам много нейни снимки — излъга тя, — така че защо да ти давам нещо?

Той задържа снимката пред себе си.

— Добре. Тогава просто ще я скъсам.

— Не!

Тя скочи напред и протестът се изплъзна от устните ѝ, преди да успее да го спре.

Тъмните му очи се присвиха от триумфа на подлостта му, а тя се почувства така, сякаш току-що около нея се бяха затворили острите челюсти на метален капан.

— Колко я искаш?

Тя се разтрепери.

— Просто ми я дай.

— Свали си гащите и ще ти я дам.

— Не!

— Тогава ще я скъсам.

Той хвана горния ѝ край между пръстите си, сякаш се готвеше да я скъса.

— Недей! — Гласът ѝ трепереше. Тя хапеше бузата си, но не успя да спре сълзите, които напиреха в очите ѝ. — Ти не я искаш, Рийд. Моля те, дай ми я.

— Вече ти казах какво трябва да направиш, Свински задник.

— Не. Ще кажа на татко.

— А аз ще му кажа, че ти си надута малка лъжкиня. На кого от двамата ни мислиш, че ще повярва?

И двамата знаеха отговора на този въпрос. Бърт винаги заставаше на страната на Рийд.

Една сълза се стече от брадичката ѝ върху памучната ѝ блузка, като направи петно с формата на амеба върху листото на ягодата.

— Моля те!

— Свали си гащите или ще я скъсам.

— Не!

Той скъса малко края на снимката и тя не успя да сдържи риданието си.

— Свали ги!

— Моля те, недей! Моля те!

— Ще го направиш ли, ревло?

Той скъса още малко.

— Да! Спри! Спри и ще го направя.

Той отпусна снимката.

Тя видя през сълзи нащърбеното скъсано място най-горе.

Очите му се плъзнаха по тялото ѝ и се спряха там, където се събираха краката ѝ, онова тайнствено място, където вече започваха да растат няколко кичура златист косми.

— Побързай, преди някой да е дошъл.

Ужасен вкус на повръщано изпълни устата ѝ. Тя откопча копчето от страни на късите панталони. Докато се опитваше да свали ципа, в очите ѝ запариха сълзи.

— Не ме карай да го правя — прошепна тя. Думите звучаха така, сякаш гърлото ѝ беше пълно с вода. — Моля те! Просто ми дай снимката.

— Казах ти да побързаш.

Той дори и не поглеждаше лицето ѝ, просто се беше втренчил в мястото между краката ѝ.

Неприятният вкус в устата ѝ стана още по-лош, докато тя бавно смъкваше панталоните си надолу през корема и бедрата, после ги пусна да паднат. Те застанаха около глезените ѝ като изкривена цифра осем. Беше замръзнала от срам, застанала пред него по сини памучни гащички с мънички жълти рози.

— Дай ми я сега — помоли тя.

— Първо си свали гащите.

Опита се да не мисли за това. Опита се просто да си свали гащичките, за да може да вземе снимката на майка си, но ръцете ѝ не искаха да се помръднат. Тя стоеше пред него и сълзите се стичаха по бузите ѝ, а късите ѝ панталони се бяха увили около дебелите ѝ глезени, но тя осъзнаваше, че не може да му позволи да я види.

— Не мога — прошепна тя.

— Направи го!

Малките му очички потъмняха от гняв.

Тя поклати глава разплакана.

Устата му се изкриви грозно и той скъса ценната снимка на две, после на още две, преди да пусне парчетата на земята. Настъпи ги под гуменката си, после хукна към къщата.

Като се спъваше в късите си панталони, тя се отправи невидящо към съсипаната снимка. Паднала на колене, видя чифт раздалечени очи, дръпнати нагоре в ъгълчетата, също като нейните. Въздъхна трепетливо и си каза, че всичко ще бъде наред. Ще изглади парчетата и ще ги залепи отново.

Ръцете ѝ трепереха докато подреждаше четирите измачкани парчета както трябва — първо двете горни парчета, после долните. Едва когато нагласи цялата снимка, тя видя последното злобно дело на Рийд. Дебели, черни мустаци бяха нарисувани точно над горната устна на майка ѝ.

Това се беше случило преди двайсет и три години, но Фийб чувстваше болката в гърлото си и сега, докато стоеше до прозореца, загледана към дърветата. Целият разкош от детството ѝ не можеше да компенсира това, че тя израсна в сянката на жестоката тирания на Рийд и презрението на баща си.

Нещо се потърка в краката ѝ. Тя погледна надолу и видя Пух, който я гледаше с обожаващи очи. Наведе се да го вземе, после го притисна и го отнесе до дивана. Седна и започна да гали меката бяла козина. Часовникът, останал от дядо ѝ, тиктакаше в ъгъла. Когато тя беше на осемнадесет, този часовник стоеше в кабинета на баща ѝ. Тя зарови лакираните си в розово нокти в козината на главата на Пух и си припомни онази ужасна августовска нощ, когато дойде краят на нейния свят.

Мащехата ѝ, Лейра, беше заминала заедно с двумесечната Моли при майка си в Кливлънд. Фийб, осемнадесетгодишна тогава, беше къщи и си събираше багажа за Маунт Холиоук, където щеше да учи за първа година. Обикновено не я канеха на празненствата на футболния отбор на Нортуест Илинойс стейт, но сега Бърт беше домакин и затова и тя беше включена. По това време Бърт все още не беше купил „Старс“ и Нортуест беше негова мания. Рийд играеше в отбора, а и щедрите дарения на Бърт за спортния фонд правеха от него много влиятелен възпитаник.

Тя прекара деня едновременно в радостно очакване и страх от вечерното празненство. Въпреки че голяма част от детската ѝ пълнота беше изчезнала, тя все още се притесняваше от фигурата си и носеше торбести, безформени дрехи, за да прикрие пълните си гърди. Животът ѝ с Рийд и баща ѝ я беше озлобил към мъжете, но в същото време тя не можеше да не мечтае, че някой от известните спортисти ще я забележи.

Началните часове на празненството прекара настрани, като се опитваше да изглежда незабележима. Когато Крейг Дженкинс, най-

добрият приятел на Рийд, се приближи към нея и я покани на танц, тя едва успя да кимне. Тъмнокос и красив, Крейг беше звездата на отбора. Дори и в най-необузданите си мечти, тя не беше си представяла, че той ще я забележи, още по-малко пък, че ще я прегърне през раменете, след като музиката свърши. Започна да се отпуска. Танцуваха отново. Тя пофлиртува малко, смя се на шегите му.

И после всичко се обърка. Той беше пил твърде много и се опита да опипа гърдите ѝ. Дори и когато тя му каза да спре, той не я послуша. Стана по-агресивен и тя избяга навън сред поройния дъжд и гръмотевиците, за да се скрие в малката метална барака до басейна.

Там я намери Крейг, и там, сред непрогледния горещ мрак, я изнасили.

След това тя направи грешката, която правят много от жертвите на изнасилване. Замаяна и кървяща, тя се завтече до банята, където повърна, а после изми следите от неговото насилие във ваната с гореща вода.

Час по-късно, разплакана и едва говореща, тя завари Бърт в кабинета му. Беше отишъл там, за да вземе една от кубинските си пури. Тя все още помнеше недоверието му. Той прокара пръсти през стоманеносивата си късо подстригана коса и я изгледа. Тя стоеше пред него, в торбестия сив анцуг, който беше навлякла, след като излезе от ваната. Никога не се беше чувствала по-уязвима.

— Искаш от мен да повярвам, че момче като Крейг Дженкинс, толкова не може да си намери жена, че е трябвало да те изнасилва?

— Вярно е — прошепна тя.

Думите едва успяваха да се промъкнат през стегнатото ѝ гърло.

Димът от пурата му се виеше като мръсна лента около главата му. Той смръщи гъстите си, прошарени вежди.

— Това е отново един от твоите драматични опити да спечелиш съчувствието ми, нали? Наистина ли си мислиш, че ще проваля футболната кариера на това момче, само защото ти искаш внимание?

— Не е така! Той ме изнасили!

Бърт изръмжа отвратено и подаде глава навън, за да изпрати някого за Крейг. Той пристигна след няколко минути, придружен от Рийд. Фийб помоли баща си да отпрати Рийд, но той не го направи и братовчед ѝ остана в единия ъгъл на стаята, като отпиваше от бутилка бира и слушаше, докато тя повтаряше с разтреперан глас разказа си.

Крейг бурно отрече обвиненията на Фийб, като говореше толкова убедително, че и тя би му повярвала, ако не знаеше, че нещата са различни. Дори и без да поглежда баща си, знаеше, че е загубила. Когато той ѝ заповяда да не повтаря тази история никога повече, нещо в нея умря.

На следващия ден тя избяга, като се опитваше да се отдалечи от срама си. Влогът ѝ за колежа съдържаше достатъчно пари, за да успее да стигне до Париж, мястото, където срещна Артуро Флорес и животът ѝ се промени завинаги.

Лакеите на баща ѝ я посещаваха няколко пъти, докато тя беше с Артуро, за да ѝ донесат заплахите на Бърт и заповедите му да се върне вкъщи. Когато първият от портретите на голото ѝ тяло се появи на изложба, той я лиши от наследство.

Тя отпусна глава на облегалката на дивана и притисна Пух до себе си. Ако не направи онова, което той беше разпоредил, няма да получи стоте хиляди долара — пари, които щяха да ѝ позволят да отвори собствена малка художествена галерия.

Ти си единственият ми провал, Фийб. Единственият ми провал.

Точно тогава устните ѝ се свиха упорито. Баща ѝ, неговите сто хиляди долара и „Чикаго Старс“ можеха да вървят по дяволите. Това, че Бърт беше започнал тази игра, не означаваше, че тя трябва да я играе. Ще намери друг начин да събере парите за галерията си.

Реши да приеме предложението на Виктор и да прекара известно време във вилата му, близо до Монток. Там, близо до океана, тя най-после щеше да изостави призраците от миналото.

3.

— Както и да го гледаш, все това си е, Лед — каза Тъли Арчър на Дан Кейлбоу с крайчеца на устата си, сякаш бяха шпиони на Съюзниците, които се срещат в Грюнвалд, за да си предадат военни тайни. — Независимо дали ти харесва или не, русата мацка е на кормилото.

— Мозъкът на Бърт сигурно е бил в задника.

Дан изръмжа на сервитьора, който се приближаваше с нов поднос с шампанско и мъжът бързо се отдалечи. Дан мразеше шампанското. Не само изнежения му вкус, но и усещането, което изпитваше с онези глупави чаши в големите си, белязани от битките ръце. Но повече и от шампанското мразеше мисълта, че онази руса празноглавка със смъртоносното тяло притежава неговия футболен отбор.

Двамата тренъори стояха в просторната панорамна зала на Сиърс тауър, но която тази вечер беше затворена за публиката, заради празненството с благотворителна цел на Юнайтед нигроу колидж. Прозорците, покриващи целите стени, отразяваха купищата цветя, подредени около извити решетки. Квинтет от Чикагския симфоничен оркестър свиреше Дебюси. Членовете на всички местни спортни отбори се движеха сред личности от местните средства за масова информация, политици и няколко филмови звезди, които бяха в града. Дан мразеше всякакви събития, които изискваха смокинг, но тъй като целта беше добра, той се беше примирил.

Като се започне от годините му като начинаещ куотърбек за отбора на университета в Алабама, „Кримсън Тайд“, подвизите на Кейлбоу, както на игрището, така и извън него, се бяха превърнали в легенди. Като професионалист той беше кръвожаден, открит, скандален варварин. Беше здрав куотърбек, не някакво си бляскаво момче. Дори и най-якият защитник не успяваше да го сплаши, защото при всеки сблъсък Дан Кейлбоу приемаше, че е по-силен или по-хитър от другия. И в двата случая той смяташе да излезе победител.

Извън игрището беше също толкова агресивен. Няколко пъти го бяха арестували за нарушаване на реда, за рушене на частна собственост и, в ранните дни на кариерата му, за притежание на забранени вещества.

С възрастта и зрелостта той помъдря в някои области, но в други — не. Беше се загледал в най-новата жена — член на Конгреса от Илинойс, която стоеше зад Тъли, сред група официално облечени хора. Тя беше облечена в една от онези черни официални рокли, които изглеждаха съвсем обикновени, но вероятно струваха повече и от цял спортен екип. Светлокестенявата ѝ коса беше прибрана на тила с кадифена панделка. Беше красива и с изтънчени маниери. Привличаше значително внимание и той не пропусна да забележи, че самият той е един от малкото хора на събирането, при които тя не отиде. Вместо това, до него се приближи бляскава брюнетка в тясна сребриста рокля. Като обърна гръб на Тъли, тя изгледа Дан през мигли, по които имаше толкова много спирала, че той се зачуди как въобще е възможно да ги повдигне.

— Изглеждате самотен, треньоре. — Тя навлажни устни. — Гледах ви, когато играхте срещу „Каубойс“, точно преди да се откажете. През онзи ден бяхте съвсем полудял.

— Аз винаги съм си така полудял, скъпа.

— Това чух и аз.

Той усети, че ръката ѝ се плъзва в джоба на сакото му. Знаеше, че оставя там телефонния си номер. Опита се да си припомни дали е изпразнил джобовете на смокинга си, след като го носи предния път. С влажна усмивка, която му обещаваха всичко, тя се отдалечи.

Тъли дотолкова беше свикнал разговорите му с Дан да бъдат прекъсвани от хищни самки, че продължи, сякаш нищо не се е случило.

— Цялата тази бъркотия ме тревожи. Как можа Бърт да допусне това.

Онова, което Фийб Съмървил причиняваше на футболния му отбор, вбесяваше Дан толкова силно, че той не искаше и да помисля за нея, ако наблизко нямаше нещо, което можеше да удари. Опита се да се разсее, като се огледа за красивата членка на Конгреса. Откри я да разговаря с един от членовете на градския съвет на Чикаго. Аристократичните ѝ черти не трепваха, жестовете ѝ бяха сдържани и

елегантни. Тя беше дама от класа от главата до петите, а не жена, която той можеше да си представи с набрашнен нос и бебе на ръце. Отмести поглед. В този момент от живота му една жена, която ще пече сладкиши набрашнена и ще ражда деца, беше точно това, което той търсеше.

След бурните години, които бяха повече, отколкото би му се искало сега и след брака, който беше една голяма грешка, Дан Кейлбоу имаше сериозно намерение да улегне. Беше на тридесет и седем години и копнееше за деца, за цяла къща, пълна с тях, за жена, която ще се интересува повече от сменяне на пелени, отколкото как да му вземе крайслера.

Беше готов да обърне нова страница. Повече никакви жени, които градят кариера, никакви бляскави мацки, никакви сексбомби. Търсеше си домошарка, която няма да се дразни, ако децата разрошат косата ѝ, жена, чиято идея за висша мода е чифт джинси и една от старите му фланелки — обикновена жена, която не кара мъжете да обръщат глави и не ги подлудява. И щом се обвърже, край на скитническите му дни! Не беше изневерявал на първата си съпруга, нямаше да изневерява и на тази, която щеше да бъде последна.

До него Тъли Арчър все още предъкваше темата за Фийб Съмървил.

— Знаеш, че не обичам да говоря лошо за никого, особено за нежния пол, но тази руса мацка ме нарече бонбонче. По дяволите. Лед! Тя просто не е такъв човек, какъвто би трябвало да бъде собственикът на футболния отбор.

— Точно така.

Тъли, който приличаше на Дядо Коледа, нацупи лице като бебе.

— Тя има пудел, Дан. Сега и двамата знаем, че треньорите на „Беърс“ постоянно се карат с Майк Маккаски, но дявол да го вземе, те поне не работят за собственик, който разнася със себе си френски пудел. Казвам ти, отбягвам всички след онова погребение. Хващам се на бас, че ще се пукнат да ни се смеят.

Щом Тъли се навиеше веднъж, беше трудно да бъде спрян. Той мина на следващата тема. Дан забеляза, членката на Конгреса постепенно си проправя път към асансьорите, заобиколена от рояк кавалери. Погледна часовника си.

— Това трябваше да бъде преходна година за нас, Лед — продължи Тъли. — Бърт уволни Брюстър миналия ноември и нае теб за главен треньор. Имахме късмет с новия план на играта, справихме се по-добре, отколкото очаквахме с окомплектоването на отбора и даже спечелихме няколко мача в края на сезона. Но кой можеше да се досети, че Карл Поуг ще напусне и накрая Роналд ще движи нещата?

Един мускул на бузата на Дан потрепна.

Тъли поклати глава.

— Фийб Съмървил и Роналд Макдърмит, новият собственик на „Старс“ и действащ управител. Казвам ти, Лед, дори и Винс Ломбарди ни се смее, а си помисли само колко отдавна е мъртъв.

Между двамата мъже настъпи тишина, а мислите им поеха по еднакво неприятни пътеки. Шест седмици изминаха след погребението на Бърт, а Фийб беше изчезнала, оставяйки цялата работа в отбора да замре, защото никой друг нямаше право да подписва договори. След като не успяха да я открият, Карл Поуг, управителят на „Старс“, беше напуснал разочарован и по-късно започна работа в ръководството на лигата. Сега Роналд Макдърмит, бившият помощник на Карл Поуг, беше действащ управител на „Старс“ и с това завършваше хрониката на бедствието.

Условията на завещанието на Бърт бяха достигнали до средствата за масова информация. Всички останаха зашеметени. Както и останалите, Дан беше предполагал, че Бърт ще прехвърли „Старс“ на Рийд веднага, а не в края на сезона. Въпреки че Рийд Чандлър имаше добра репутация сред общността им, Дан смяташе, че той не е много надежден и не очакваше с нетърпение работата с него. Но сега би дал всичко, за да види Рийд в офиса на Бърт.

— Хауи ми каза, че се опитваш да се свържеш с Рей Хардести. Дан, нали не се чувстваш виновен, че най-накрая ме остави да го отстраня.

Дан поклати глава, въпреки че отстраняването все още го тревожеше.

— Трябваше да го направим.

— Дяволски правилно. Той пропускаше повече тренировки, отколкото посещаваше, а и нямаше начин да мине допинг теста.

— Знам.

Смъртта на Лайл Алзейдо от прекомерна употреба на стероиди не беше научила момчетата като Рей Хардести на нищичко. Дан знаеше, че Тъли има право да настоява за отстраняването на Рей от отбора. Трябваше да го направи, още когато Рей за втори път тази година не мина допинг контрола. Но той не зае твърда позиция, давайки на защитника ветеран повече последни възможности, отколкото би дал на който и да е друг. Хардести беше страхотен играч, преди да изгуби контрол над пиенето и наркотиците, затова Дан искаше да изчерпи всички варианти. Направи всичко възможно, за да го накара да се откаже от порока. Говори му до посиняване, че трябва да се появява навреме на тренировки и поне да се преструва, че спазва правилата, но Рей не слушаше друг, освен уличния пласъор на наркотици.

Тъли подръпна яката си.

— Знаеш ли, че няколко дни, след като Карл напусна, Роналд ме дръпна настрани и ми каза да настоявам по-усилено пред теб да отстраниш Хардести?

Дан мразеше да говори за действащия управител на „Старс“ почти толкова, колкото и за новата собственичка.

— Защо Роналд не е говорил с мен лично?

— Той се страхува до смърт от теб. Откакто го натика в онова шкафче.

— Тогава ме вбеси.

— Роналд никога не е бил нещо повече от момче за поръчки на Карл. — Тъли поклати глава. — Всички знаят, че той получи тази работа, само защото Бърт дължеше услуга на татко му. Сигурен съм, че Бърт никога не би позволил на дъщеря си да сложи ръка на „Старс“, ако знаеше, че Карл ще напусне. Роналд е слабак, Лед. Казвал ли съм ти за случката, когато миналия сезон Боби Том се мотаеше след тренировка и Роналд се появи на игрището? Знаеш какъв е Боби Том, само за да си направи майтап, казва: Хей, Рони, търсим ново крило. И му подхвърли топката съвсем лекичко, няма и на пет метра. Както и да е. Роналд вдигна ръка, за да я хване и си удари пръста. И така започна да размахва ръка, сякаш го убиваха. Боби Том обича да пробва куража на другите. А как да уважава човек един управител, който не може да улови дори едно такова хвърляне?

Монологът на Тъли беше прекъснат от единия обект на разговора, пристигналия миналата година в „Старс уайдрисийвър“ Боби Том Дентън. Боби Том обичаше да се облича добре. Безукорно ушитият черен смокинг беше комбиниран с набрана бяла официална риза, бляскаво сребристо шалче, вързано на фльонга, ботуши от гущерова кожа и голяма черна шапка.

Доколкото се знаеше, Боби Том махаше шапката си, единствено когато си слагаше шлема. Една от многото му приятелки беше казала пред журналист на „Нешънъл Инкуайърър“, че той я носи дори и когато се люби. Думите ѝ бяха съмнителни все пак, защото тя беше казала също, че Боби Том е незаконен син на Рой Орбисън. Едно твърдение, което силно разстрои майката на Боби Том, въпреки че всеки, който беше чувал Боби Том да пее, можеше да разбере, че това е лъжа.

Шапката на Боби Том кимна на Тъли и Дан.

— Треньоре. Треньоре.

Дан му кимна в отговор.

— Боби Том.

Боби Том се обърна към Тъли:

— Хей, треньоре, к'во мислиш? Онази червенокосата, ей там, ми каза, че всичките ѝ приятелки смятат, че съм най-красивия уайдрисийвър в лигата. Ти как мислиш? Смяташ ли, че моят профил е по-хубав от този на Том Уедъл?

Тъли обмисли сериозно въпроса, съзерцавайки профила на Боби Том.

— Не знам, Боби Том, носът на Уедъл е по-прав от твоя.

Боби Том обикновено ставаше войнствен, ако някой поставеше под съмнение красотата му и тази вечер съвсем не беше изключение.

— Така ли? За твое сведение тя каза, че изглеждам като онази филмова звезда... как му беше името? Крисчън Слейтър. — Боби Том се намръщи. — Някой от вас знае ли кой е Крисчън Слейтър?

И двамата не знаеха.

За миг Боби Том изглеждаше объркан. После взе чаша шампанско от минаващ сервитьор и се ухили.

— Е, едно ще ви кажа за него. Дяволски хубаво копеле е.

Всички се разсмяха. Дан харесваше Боби Том извън игрището, но още повече го харесваше на него. Той беше един от най-добрите

уайдрисийвъри, които Дан беше виждал от години. Имаше кураж, мозък и толкова меки ръце, че човек не чуваше топката, когато се докоснеше до тях. Това, което нямаше, беше подпис на новия си договор и този факт принуждаваше Дан да обмисля убийството на една определена руса мацка.

Бърт беше починал точно когато приключиха сложните преговори с акулата, която беше агент на Боби Том. И сега в дружеството нямаше човек, упълномощен да подписва договори, освен Фийб Съмървил, а нейният телефонен секретар заявяваше, че тя е извън града и не може да бъде открита.

Боби Том не беше единственият играч с неподписан договор. Имаше един пазач на куотърбека, Дарнъл Пруит, който беше направо страшен, и един млад защитник, който през миналия сезон беше провалил много подавания на „Старс“ и никой от тях нямаше да пътува до Медоуландс в края на седмицата за четвъртия предсезонен мач на „Старс“ срещу „Джетс“. Ако скоро не се случеше нещо, никой от тях нямаше да облече екип в първата среща за сезона след две седмици.

Благодарение на изчезналата мацка, имаше опасност Дан Кейлбоу да изтърве трима от най-обещаващите играчи в лигата. Той разбираше как стоят нещата в Националната футболна лига и не му беше необходимо да гадае, за да знае, че още дузина собственици на отбори чакат с готовност с отворени чекови книжки, а лигите им текат с надеждата, че тези трима играчи ще изгубят търпение да се занимават с отбор, който много бързо се превръщаше в посмешище.

В ранните й години коланът на баща му беше научил Дан, че онова, което има значение в живота, е победата. Той беше агресивен конкурент и смачкваше всеки, който се изпречеше на пътя му. Точно сега си обеща нещо. Ако намери една определена безмозъчна дама, ще й даде такъв урок, че няма да го забрави скоро.

— Здравейте, треньоре. Аз съм Мелани.

Погледът на Боби Том се плъзна по добре оформената млада красавица, която имаше очи само за Дан. Младият уайдрисийвър поклати глава.

— По дяволите, треньоре! Имаш повече жени от мен.

— Аз съм стартирал преди теб, Боби Том. Ще ме настигнеш. — Той погледна момичето. — А сега ще ми кажеш ли пак името си, скъпа?

Дан чу сирените точно когато стигна до мястото на шосе Айзенхауер, където магистралата Изток-Запад се отделяше и завиваше наляво. Беше изоставил Мелани на приема преди час. Погледна в огледалото и се зарадва, че времето, когато се напиваше, беше отминало.

Отдръпна червеното си ферари 512 TR. Колата беше прекалено малка за него, но той се примиряваше с липсата на място за краката си, защото „Гестароса“ беше най-прекрасното превозно средство на света. Все пак двеста хиляди долара бяха луди пари за една кола, когато хората спят по улиците, затова, след като я купи, той написа чек за същата сума за една от любимите си благотворителни цели. През повечето години даряваше повече пари, отколкото харчеше, но смяташе, че точно така е правилно, като се има предвид самият той колко струва.

Когато полицаят застана от страната на шофьора, Дан вече беше свалил прозореца. Полицаят вече беше забелязал ситно изписаните номера на колата — ICE II.

Той подпря лакът на капака на колата и се наведе.

— Добър вечер, треньоре.

Дан кимна.

— Предполагам, че бързате.

— Какво не е наред?

— Карахте със сто и четиридесет, когато минахте край Манхайм.

Дан се ухили и удари по кормилото.

— По дяволите! Обичам тази кола! Опитвах се да я сдържам. Тази вечер имаше доста идиоти по пътя.

— Така е. — Полицаят се любува няколко мига на колата, преди отново да обърне внимание на Дан. — Дали ще се справите с „Джетс“ в края на седмицата, как мислите?

— Ще направим каквото можем.

— Подписахте ли с Боби Том?

— Страхувам се, че не.

— Много лошо. — Той се отдръпна. — Е, все пак, късмет. И поотпуснете педала, нали, треньоре? Тази вечер някои от дежурните

момчета все още са ви ядосани за онази издънка, когато загубихте срещу „Браунс“ миналата година.

— Благодаря за предупреждението.

Когато Дан се върна отново на шосето, беше почти един през нощта. Движението беше горе-долу спокойно. Вече беше съблякъл смокинга си, а когато се шмугна в лявото платно, измъкна вратовръзката си и разкопча горното копче на ризата си.

Въпреки че отношенията му със закона не бяха съвсем чисти, той харесваше ченгетата. Те бяха до него от момента, в който заловиха дванадесетгодишния хлапак да краде бира. Ченгетата от Тъскалуза бяха направили много повече, за да го вкарат в правия път, докато играеше за „Тайд“, отколкото неговият старец. Една вечер полицаите се намесиха, за да разтърват Дан и няколко души от горните класове на Обърн в бара, наречен Дървения Дик. Тогава единият от полицаите дори успя да го убеди в ползата от образованието.

— Имаш мозък, момче! Кога ще започнеш да го използваш?

Ченгето му говори почти цяла нощ и го накара да се замисли за по-далечното си бъдеще. Футболът беше пропускът, с който Дан можеше да се измъкне от мизерията, в която беше израснал, но ченгето го накара да разбере, че в един момент няма да може да играе.

През следващите семестри той постепенно замени часовете по физкултура и приложни изкуства с курсове по математика, финанси и бизнес. Докато стигне последната година, вече се справяше добре с учебната програма, изискваща много време, въпреки нощните забавления. Там той осъзна, че има и ум, а не само спортен талант и това му донесе огромно задоволство.

Излезе на Сърмък роуд, мина по натоварения „Оук Бруук“ и зави по страничните улички, докато стигна до един магазин за полуфабрикати от дясната страна. Спря на паркинга, изгаси колата и излезе от малкото, лъскаво ферари.

В магазина имаше петима души, но жените бяха само две. Едната беше с боядисана червена коса и той я отхвърли веднага. Другата изглеждаше прекалено млада, за да бъде тук толкова късно през нощта. Тя стоеше до рекламния екран, дъвчеше дъвка за балончета и съзерцаваше клиповете. Бретонът ѝ беше тупиран, но останалата коса беше събрана на върха на главата ѝ със сребърна шнола. Въпреки че вечерта беше топла и задушна, тя беше пъхнала

ръце в джобовете на училищното си сако, което имаше надпис „Университетска агитка“, написан ръкописно на лявата ѝ гръд.

Тя забеляза, че той се приближава и челюстта ѝ замръзна. Няколко сантиметра от къса, тясна ластична пола се подаваха под училищното сако. Краката ѝ бяха слаби. Беше обула на босо чифт ниски черни обувки. Когато спря до нея, той забеляза, че тя е гримирана твърде силно, както правеха някога младите момичета.

— Знам кой сте — каза тя.

— Наистина ли?

— Аха. — Тя сдъвка насечено дъвката три пъти. Беше нервна, но не се кискаше. — Вие сте треньорът на „Старс“. Дан... въ... господин Кейлбоу.

— Точно така.

— Аз съм Тифани.

— Така ли.

— Виждала съм ви по телевизията много пъти.

— На колко години си, скъпа?

— Шестнайсет. — Очите ѝ започнаха да го оглеждат със зрялост, надвишаваща годините ѝ. — Готин сте.

— Изглеждаш по-голяма.

— Знам. — Тя подъвка няколко секунди дъвката си, после се загледа в носовете на обувките си. — Нашите ги няма тази вечер. Искате ли да дойдете с мен у дома, господин Кейлбоу?

— И какво ще правим?

— Знаете какво. Ще се любим.

— А не мислиш ли, че си малко млада да сваляш старец като мен?

— Уморена съм от момчета. Искам да го направя с мъж.

Един игрален автомат до вратата иззвъня.

— Аз харесвам малко по-възрастни жени.

Тя извади едната си ръка от джоба на училищното си сако и се приближи до него, за да не могат другите в магазина да видят какво прави, после плъзна ръка нагоре по бедрото му.

— Много съм добра. — Ръката ѝ стана по-смела. — Моля ви, обещавам. Ще ви позволя да правите каквото си искате.

— Поставяш нещата така, че ми е трудно да ти откажа, кукличке.

Тя отдръпна ръка, сякаш се притесни от смелостта си и извади връзка ключове от джоба си.

— Карам колата на татко. Следвайте ме.

Колата беше мерцедес, последен модел. Дан не изпускаше от поглед задните ѝ светлини, докато шофираше по тихите, обградени с дървета улици към един от жилищните квартали за избрани. Къщата от бели тухли беше внушителна, разположена сред дървета. Когато навлезе по алеята за коли, той видя приглушената светлина на изящен полилей през прозорчето от оловен кристал над входната врата.

Къщата имаше гараж за три коли, разположен до нея. Лявата му врата се плъзна нагоре. Тя вкара мерцедеса. Той спря зад него и излезе навън. Когато той влезе в гаража, тя натисна копчето и затвори вратата.

Докато се изкачваше по двете стъпала, водещи вътре в къщата, късата ѝ ластична пола очертаваше всяка извивка на задника ѝ.

— Искате ли бира? — попита тя, когато влязоха в леко осветената кухня в бяло, с приспособления, съобразени с декораторското изкуство и с метален хладилник с ресторантски размери.

Той поклати глава.

Лампите осветяваха силно гримираното ѝ лице. Тя остави чантата си и изрита ниските обувки. Без да съблича училищното сако, бръкна под полата си и свали бикините си. Бяха светлосини. Пусна ги на покрития с бели плочки под.

— Искате ли чипс, дъвка или нещо друго?

— Да, искам нещо друго.

Няколко секунди тя остана съвсем неподвижна. После го поведе извън кухнята. Той я последва през меко осветения коридор, към просторната всекидневна с мебели от избелен дъб, тапицирани с тъкани в наситени цветове. По стените, с ламперия, имитация на мрамор, висяха големи автентични картини, а каменни фронтони придържаха няколко скулптури.

— Татко ти сигурно има доста мангизи — промърмори той.

— Ние сме италианци. Той е с бандитите, но никой не трябва да знае. Искате ли да видите една от пушките му?

— Това ще го пропусна.

Тя вдигна рамене и го поведе към друга стая, която беше тъмна, преди тя да светне малката настолна лампа, затъмнена с черна хартия.

Светлината му показва, че е избрала кабинета вместо спалнята. Едно лъскаво черно бюро стоеше пред няколко рафта с книги. По стените висяха още скъпи картини. Прозорците имаха капаци. Тя спря между тъмносин кожен диван и кресло в същия цвят.

— Сигурен ли сте, че не искате нещо за пиене, господин Кейлбоу?

— Сигурен съм.

Тя го изгледа за миг, после ръцете ѝ се заловиха с копчетата на бялата ѝ блуза. Разкопча ги едно по едно.

— Какво ще кажеш да разкараш тази дъвка, заради мен.

Тя отиде с кисело изражение до бюрото и извади голямата розова дъвка от устата си. Пресегна се покрай купчина листи и я залепи в гравирен пепелник от алабастър. Не носеше сутиен и той видя гърдите ѝ, когато тя се наклони напред. Светлината на настолната лампа позлати върховете им.

— Седни на бюрото, скъпа.

Ластичната пола се надигна нагоре, докато тя наместваше бедра върху ръба. Раздалечи колене, като задържа пръстите на краката си върху килима.

Той се приближи до нея, докато сваляше пояса си.

— Доста палаво хлапе си, а?

— Аха. Често си навличам неприятности.

— Хващам се на бас, че е така.

Той плъзна ръце под училищното сако, после и под блузата ѝ, като я издърпа от колана на полата ѝ. Големите му ръце обходиха гърба ѝ и се преместиха отпред, след това покриха малките ѝ гърди, а палците му погалиха върховете им.

Ръцете ѝ стигнаха до ципа му. За секунда тя не направи нищо, после потръпна.

— Кажете ми какво искате да направя.

— Като че ли се справяш добре и съвсем сама.

— Кажете ми, по дяволите!

— Добре, скъпа. Отвори ципа ми.

— Така ли?

— Точно така.

— Сега какво?

— Потърси наоколо дали няма да откриеш нещо, което да привлече вниманието ти.

Дишането му се учести, когато тя последва съвсем точно инструкциите му.

— Наистина си голям. — Ръцете ѝ се заиграха, а тя изви гръб, за да притисне по-силно гърдите си до ръцете му. — Започвам да се страхувам.

— О, ще бъде добър с теб.

— Наистина ли?

— Обещавам.

— Няма нищо, ако боли малко.

— Не бих искал да те наранявам.

— Няма нищо. Наистина.

— Щом казваш.

Той усети аромата на дъвка в дъха ѝ, когато я хвана за коленете и постави петите ѝ на бюрото. Полата се събра на корема ѝ. Той застана между бедрата ѝ и плъзна пръст в нея.

— Боли ли?

— О, да. Да! Какво сте намислил?

Каза ѝ. Грубо. Ясно.

Дишането ѝ стана по-тежко и той усети топлината на кожата ѝ. Издърпа училищното ѝ сако, пъкна длани под нея и я повдигна от бюрото. Тя обви хълбоците му с крака и притисна гърди до бастите на ризата му, докато той я носеше към голямото кожено кресло. Намести се в него и сложи коленете ѝ до бедрата си, така че тя да го възседне.

Блузата ѝ висеше разтворена и откриваше гърдите ѝ, зачервени от търкането в ризата му. Между бедрата ѝ се виждаха блякави гъсти къдрици. Желаше я и започна да я придръпва към себе си, но тя се отдръпна.

— Няма да ме напляскате първо, нали?

Той изстена.

— Нали? — повтори тя.

Той се предаде пред неизбежното.

— Направила ли си нещо лошо?

— Не трябва да пускам никого вкъщи, когато родителите ми ги няма.

— Предполагам, че трябва да те набия тогава, нали?

— Не, недейте!

Клепачите ѝ се притвориха от възбуда. Той беше готов да избухне и вече нямаше настроение за игрички. Реши да не губи много време с това, пусна я в скута си и вдигна полата ѝ до кръста. Когато задникът ѝ се заголи пред очите му, той плесна меката, закръглена плът.

Беше силен мъж, но внимаваше да обуздава силата си, давайки ѝ съвсем малко повече от онова, което си беше поискала. Тя ахна и се изви под ударите му, като се възбуждаше още повече.

Когато задникът ѝ порозовя, той се замисли за всички неприятности, които му причиняваше неговата бивша съпруга. Среднощните телефонни обаждания, в които тя разнищваше характера му, съдебните неприятности, интервюто във вестника.

Дланта му отново достигна нежната ѝ плът.

— Ще бъдеш ли добра, скъпа?

— Да!

— Колко добра?

— Уух! Спри.

— Кажи ми колко добра ще бъдеш.

— Добра! Ще бъда добра, по дяволите!

Той я плесна отново.

— Никакви гадни малки откровения във вестниците.

— Добре. Спри!

— Никакви среднощни словоизлияния по телефона.

— Разваляш всичко!

Той плъзна ръка между краката ѝ.

— Не мисля така.

И я повдигна. Тя веднага се намести върху него.

— Копеле.

— Така е, копеле съм.

Тя се движеше ожесточено. Телефонът на бюрото започна да звъни, но те не му обърнаха внимание. От гърлото ѝ излизаха дрезгави стонове, когато сграбчи тъмнорусата му коса в ръцете си. Той зарови лице в гърдите ѝ, а пръстите му стискаха хълбоците ѝ.

Звъненето престана и се включи телефонният секретар.

Тя изви глава назад, извика и потрепери.

Тук е домът на Валери Кейлбоу. Точно сега не мога да вдигна телефона. Ако оставите съобщение, ще ви се обадя веднага, щом ми е възможно.

Чу се звукът от машината, после един глас заговори.

Госпожо, Стю Блейк се обажда. Съжалявам, че се обаждам толкова късно, но...

Гласът продължи да говори. Със стон, Дан свърши в нея и тя се отпусна тежко в него, когато дойде краят на съобщението.

Бийп.

4.

Дан отвори хладилника, извади бутилка мляко и отвинти капачката. Чу, че зад него Валери идва в кухнята на къщата, която някога споделяха. Той вдигна бутилката с мляко до устните си и отпи, защото знаеше, че това ще раздразни Валери.

— За бога, Дан, вземи си чаша — измърмори тя с онзи гаден глас, който той ненавиждаше.

Дан отпи отново, преди да завинти капачката и да върне бутилката в хладилника. Подпря хълбок на вратата и се вгледа във Валери. Беше изчистила грима от лицето си и се виждаха острите черти на лицето ѝ с малко дълъг нос, уравнисяван от високо, гладко чело. Светлокестенявата ѝ коса, освободена от сребърната шнола, падаше почти до раменете, а младежките дрехи бяха заменени от син пеньоар, гарниран с черна дантела.

— Откъде взе сакото?

— От дъщерята на моята секретарка. Казах ѝ, че отивам на маскарад.

Тя знаеше, че той мрази да пушат край него и въпреки това запали цигара.

— Снощната лудория прекриваше границата на отвратителното. Шестнайсетгодишни момичета не са ме възбуждали, откакто навърших дванайсет.

Тя повдигна рамене и издиша дима.

— Беше различно, това е всичко.

Не чак толкова различно, помисли си той. По един или друг начин, сексуалните фантазии на Валери водеха към мъжкото надмощие. Дяволски смешно, като се има предвид фактът, че тя беше първокласен играч. За съжаление единственият човек, с когото можеше да сподели шегата, беше Валери, а той знаеше, че тя няма да се разсмее. Точно обратното. Тя винаги се дразнеше, когато той критикуваше шантавите ѝ сценки, а вече и без това имаха достатъчно други неща, за които да се карат.

Ръката ѝ се премести отзад. Тя разтърка мястото през тъмносинята коприна и го загледа с неприязън.

— Не биваше да ме удрияш толкова силно.

— Скъпа, сдържах се.

Той можеше да познае по изражението ѝ, че тя се опитва да реши дали да забие зъби в него или не. Очевидно реши да не го прави, защото отиде до малкия кухненски шкаф и започна да разгръща бележника, оставен там.

— Няма да се връщам във Вашингтон още няколко седмици. Каква е програмата ти за края на седмицата?

— Ще бъда в Медоуландс. Ще играем с „Джетс“.

Той се отдалечи от хладилника и взе един банан от металната фруктиера.

Тя си сложи очилата, които лежаха върху шкафа и остави цигарата си в голям пепелник от черно стъкло.

— Какво ще кажеш за четвъртък вечерта, преди да заминеш?

— Имам съвещание. Но петък е добре.

— Тогава вицепрезидентът ще бъде в града и има прием.

— Сряда вечерта, но след полунощ.

— Струва ми се, че ще стане. Само че... — Тя затвори бележника. — Ще бъда в мензис.

Тя свали очилата и разтри носа си. Дръпна още веднъж от цигарата и каза рязко:

— Ще измислим нещо. Правили сме го и преди.

— Вал, разведени сме почти от година. Не мислиш ли, че трябва да поговорим и да сложим край на това?

— Все още няма нужда да слагаме край. И двамата решихме, че това е най-доброто, докато единият от нас си намери някого.

— Или докато се избием един друг. Което се случи по-напред.

Тя не обърна внимание на забележката му и показа рядко проявяваната уязвимост, която винаги го трогваше.

— Просто... просто не знам как да се справя. Привличат ме силните мъже. А как ще кажа на такъв човек, че няма да спя с него, докато не видя резултатите от пълно изследване на кръвта му?

Той хвърли кората на банана в мивката.

— Сексът на деветдесетте. Той улеснява случайните връзки.

— Бившите съпрузи не са длъжни да се чукат, ако единствената причина за това е, че по една случайност нямат СПИН.

Тя изгаси цигарата си в пепелника.

— Съгласен съм.

Нещата му харесваха много по-малко, отколкото на нея, но всеки път, когато той решише да приключат, тя го караше да се чувства като мерзавец. Но въпреки всичко, щом откриеше жената, която щеше да му ражда деца, той щеше да сложи край на това.

— И двамата сме прекалено разумни, за да играем на рулетка в секса.

— А ти си падаш страхотно по тялото ми.

В последно време чувството ѝ за хумор не беше кой знае какво и неговото остроумничене я извади от равновесие. От ноздрите ѝ заизскачаха пламъци и скоро тя го обвиняваше в абсолютна безчувственост, безразсъдно поведение, лош характер, никакъв интерес към нещо друго, освен спечелването на футболните му мачове и емоционална непочтеност.

Тъй като тя доста се повтаряше, престана да я слуша, докато се справяше с банана. Което си е право, той знаеше, че нейният проблем е по-лош от неговия. Фактът, че я съжеляваше, беше една от причините да се примири с това ненормално състояние на нещата. Като жена — член на долната камара на парламента, я съдеха по по-строги морални правила, отколкото нейните колеги — мъже. Гласоподавателите можеше и да простят някоя и друга история на някой конгресмен, но със сигурност нямаше да простят такова нещо на жена. За жена като Валери, която си падаше по секса, но нямаше съпруг или мъж, когото да обича, това наистина беше проблем. От друга страна пък, тя беше сред малкото почтени законодатели във Вашингтон и Дан приемаше всичко това като свой патриотичен дълг.

Не че нямаше полза за него. В началото на кариерата си на футболист той беше имал толкова много неангажиращи връзки, че беше загубил апетита си за разнообразие. Освен това, не беше и глупав и нямаше намерение да поема риска със случайни партньорки. Но сексът от дълго време не му беше доставял истинско удоволствие, като се оставят настрана екстравагантните сценарии на Валери.

Сега вече знаеше, че от самото начало не са си подхождали, но между тях хвърчаха толкова много искри от страст, че никой от

двамата не забеляза това, преди да направят грешката да се оженят.

В началото Валери беше запленила от недоизгладените ръбове в характера му и от бурната му агресивност — качествата, които по-късно я вбесяваха. Нейното възпитание и изтънченост бяха неустойими за хлапето, израснало в мизерия в пустинаците на Алабама. Но скоро той откри, че тя няма чувство за хумор, няма и желание за семейния живот, за който той копнееше.

Последната ѝ тирада против него привършваше и той се сети, че има свои сметки за уреждане.

— Така и така си изливаме болките тук, Валери, затова и аз ще си кажа моята. Ако дадеш още едно интервю като онова от миналата седмица, адвокатът ми ще позвъни на твоя адвокат и разводът ни вече няма да бъде приятелски.

Тя избягваше погледа му.

— Беше грешка.

— Знаеш ли какво казвам на отбора? Няма грешки, има само липса на предвидливост.

Толкова дълго беше сплашвал хората с размерите си, че вече го правеше автоматично. Той се приближи инстинктивно, докато се надвеси над нея.

— Не ми харесват публичните обсъждания на нашата раздяла. Не съм във възторг от това, че някой друг, освен спортните журналисти, ме нарича психопат.

Тя започна да си играе с дантелата върху предницата на пеньоара си.

— Забележката не влизаше в интервюто. Не е трябвало да я отпечатват.

— Първо не е трябвало да правиш тази забележка. От сега нататък, когато някой те запита за нашия развод, ще сдържаш изказванията си до двете думи, които аз използвам, когато ме интервюират. Непримирими противоречия.

— Това ми звучи като заплаха.

Тя се опита да изглежда разгневена, но не успя и той разбра, че се чувства виновна.

— Просто ти напомням, че много мъже в този град не биха гласували отново за жена, която оплюва бившия си съпруг, който

някога е направил двадесет и девет паса срещу защитата на „Форти Найнърс“ само за един следобед.

— Добре! Съжалявам. Точно бях говорила с теб по телефона и ти ме беше раздразнил.

— Валери, аз те дразня непрекъснато, така че не използвай това като извинение, че се опитваш да ме стиснеш за гушата.

Тя прояви разум и смени темата.

— Чух, че погребението на Бърт се е превърнало в забавление. Лошото е, че ги е нямало всичките му бивши любовници, за да видят как кучето пикае на ковчега му. — Валери се усмихна със стиснати устни. — Все пак има Бог. И Той пази онези, които са неин образ и подобие.

Дан не искаше да спори с Валери за Бърт, особено пък като знаеше, че е на нестабилна почва. Мъжете харесваха Бърт, но не и жените. Ръцете му бяха прекалено палави, а той винаги беше готов с някоя груба шега или поучително мнение. Това не се приемаше добре от жени като Валери. Не се приемаше кой знае колко добре и от Дан, но Бърт беше шефът, затова Дан си траеше.

— Не беше смешно, Вал! Един човек е умрял, а дъщеря му успя да превърне погребението му в цирк.

— Чувала съм разни истории за нея. Какво представлява?

— Прилича на проститутка от висша класа, но не е толкова умна. Право да ти кажа, не си спомням откога не съм срещал човек, който да ми изглежда толкова безполезен.

— Тя е била любовница на Артуро Флорес години наред. Трябва да има някакви качества за компенсация.

— Като изключим очевидното върху гърдния ѝ кош, нямам представа какво още може да притежава. Няколко пъти Бърт ми говори за нея. Дяволски се притесняваше, като знаеше, че голото тяло на дъщеря му виси по стените на всички големи музеи из страната.

— Флорес беше голям художник. Не мислиш ли, че мнението на Бърт може да е малко провинциално? Спомни си, че говорим за човека, който искаше да окачи златни пискюли на чаталите на момичетата от агитката на „Старс“.

— Никое от онези момичета не му беше дъщеря. А продажбите на билетите наистина бяха много ниски.

Тя настръхна.

— Това просташко отношение към жените не е забавно.

Той въздъхна.

— Шегувах се, Вал. Успокой се.

— Отвратителен си! Всичко, свързано със секса е една голяма шега за теб, нали?

— Аз ли съм отвратителен! Поправи ме, ако греша, но не си ли ти тази, която си мечтае за всичките тези ексцентрични сценки, включително и снощното гадничко надникване в детската порнография? И не подгрявам ли задника ти, когато ти се прииска, въпреки че побоят над жени никога не е бил сред нещата, които ме възбуждат.

Тя замръзна.

— Не говоря за това, но както обикновено, ти предпочиташ да изкривиш думите ми. Говоря за отношението ти към жените. Ти си имал толкова необвързващ секс през годините, че си забравил, че жените са нещо повече от цици и задници.

— Е, това се казва приказка от представителка в парламента на Съединените щати...

— Ти не искаш да обсъждаш чувствата си. Отказваш да споделиш вълненията си.

На върха на езика му беше да ѝ напомни, че всеки път, когато той се опитваше да сподели вълненията си с нея, тя го обръщаше в разговор за всичко, което не му е наред и това продължаваше цяла нощ.

— А жените те оставят да си караш така — продължи тя. — Това е, което наистина ме дразни. Оставят те, защото... Няма значение. С теб не може да се говори.

— Не, Валери. Продължавай. Завърши онова, което започна да казваш. Ако съм толкова ужасен, тогава защо жените ме оставят да си карам така?

— Защото си богат и хубав — отговори тя прекалено бързо.

— Друго щеше да кажеш. Ти си тази, която непрекъснато ми говори, че трябва да бъда по-открит в отношенията си с другите. Може би и ти трябва да правиш онова, което проповядваш.

— Оставят те, защото си толкова самоуверен — каза тя рязко. — Изглеждаш така, сякаш нямаш съмненията на всички останали по

света. Дори и на преуспелите жени им е приятно да имат сигурността на такъв мъж до себе си.

Въпреки че друг мъж би приел думите ѝ за ласкателни, те имаха обратния ефект върху него. Той усети червената жегна на спиралата от гняв да гори дълбоко в него, гняв, който идваше чак от детството му, когато изразяването на чувствата означаваше разходка до гъсталака и пердах от колана на баща му.

— Голяма работа сте това жените — усмихна се той презрително. — Кога ще проумеете, че Бог сигурно е имал някаква причина да създаде два пола? Не става както искате. Мъжът или е мъж, или не е. Не може да хванете някого, който е воин по природа и да очаквате от него, по ваша заповед, да се свие на дивана, да стане мекушав и въобще да се превърне в котенце.

— Махай се!

— С радост.

Той взе ключовете си и тръгна към вратата. Но преди да стигне до нея, се обърна и нанесе последния си удар.

— Знаеш ли какъв е проблемът ти, Валери? Бельото ти не ти е по мярка и те озлобява. Така че следващия път като отидеш в магазина, защо не пробваш да си купиш по-голям номер бикини.

Той излезе с гръм и трясък и се качи в колата си. Когато се поуспокои, мушна Ханк Джуниър в касетофона и усили звука. Когато се чувстваше толкова потиснат, единственият човек, когото искаше около себе си, бе някой друг, който вдига дандания.

Предсезонната среща с „Джетс“ в неделя следобед беше пълен провал. Ако „Старс“ играеха с някой заслужаващ уважение отбор, загубата нямаше да бъде толкова унижителна, но нищо и никаквите „Джетс“ да ги бият двайсет и пет на десет, дори и преди сезона, беше повече, отколкото Дан можеше да преглътне, особено след като си представяше как тримата играчи, с които още не бяха подписали, са се отпуснали в гореща вана в Чикаго и гледат мача на големите екрани на телевизорите си.

Джим Бийдерот, титулярният куотърбек на „Старс“, се контузи на последната им тренировка, а миналата седмица резервата му си беше разтегнал мускул на бедрото, така че Дан беше принуден да

излезе със С. Дж. Браун, ветеран, играл петнайсет години, чиито колене бяха залепени със самолетно лепило. Боби Том, ако играеше, щеше да успее да се освободи, така че С. Дж. да може да му подаде, но Боби Том не играеше.

И за да влоши още повече нещата, новата собственичка на „Старс“ очевидно се беше върнала, но не приемаше никакви обаждания. Дан проби дупка с ритника си в стената на гардероба за посетители, когато Роналд Макдърмит му го съобщи, но това не помогна. Той не беше и помислял, че някога ще мрази нещо повече от загубените футболни мачове, но това беше преди Фийб Съмървил да се появи в живота му.

Въобщо седмицата беше мрачна. Рей Хардести, бившият защитник на „Старс“, когото Дан отстрани в началото на август, беше карал пиян твърде много пъти, но този път беше връхлетял върху парапета на шосе Калюмет. Умрял на място, заедно с осемнадесетгодишната си спътничка. По време на цялото погребение, като наблюдаваше лицата на скърбящите родители на Рей, Дан непрестанно се питаше дали не е можел да направи нещо повече. С разума си осъзнаваше, че не е можел, но така или иначе, това си беше трагедия.

Единственото светло петно през седмицата се появи в една от държавните детски градини на областта Дюпейдж, където той беше отишъл, за да заснеме безплатно едно съобщение за Юнайтед уей. Първото нещо, което забеляза, когато влезе през вратата, беше една червенокоса учителка, с лице на фея, която седеше на пода и четеше приказка на група четиригодишни деца. Нещо в него омекна и се сгря, докато оглеждаше луничавия ѝ нос и зеленото петно от нечий пръст на панталоните ѝ.

Когато свършиха със снимките, той я покани на чаша кафе. Името ѝ беше Шейрън Андърсън, а тя беше мълчалива и срамежлива, един контраст, който беше добре дошъл след безочливите жени, с които беше свикнал. Въпреки че беше рано да се мисли за това, не можеше да не се замисли дали пък не е открил обикновената, обичаща уютта жена, която търсеше.

Но сиянието, останало след срещата с Шейрън, избледня до мача с „Джетс“ и той продължи да беснее заради загубата, докато изчакваше

да отминат мероприятията след мача. Едва когато зачака да се качи на самолета, който щеше да ги върне обратно в О'Хеър, той изръмжа:

— Копеле!

Извърна се толкова рязко, че връхлетя върху Роналд Макдърмит, а действащият управител загуби равновесие и изтърва книгата, която носеше. Малкият си го заслужаваше, помисли си Дан безсърдечно, щом се е родил толкова мекушав. Въпреки че беше не повече от сто седемдесет и три сантиметра, Роналд не изглеждаше зле, но беше прекалено изряден, прекалено учтив и прекалено млад, за да ръководи „Чикаго Старс“.

В нормалните отбори управителят ръководеше цялата дейност, в това число наемаше и уволняваше треньорите, така че, теоретично, Дан работеше за Роналд. Но Роналд беше толкова уплашен от него, че властта му наистина беше само на думи.

Управителят взе книгата си и го погледна толкова внимателно, че Дан се вбеси.

— Съжалявам, треньоре.

— За бога, аз се блъснах в теб.

— Да, е...

Дан тикна чантата си в ръцете на Роналд.

— Намери някого да занесе това у дома. Аз ще хвана по-късен полет.

Роналд изглеждаше притеснен.

— Къде отиваш?

— Нещата стоят така, Роналд. Ще отида да свърша твоята работа вместо теб.

— Аз... аз съжалявам, треньоре, но не разбирам какво искаш да кажеш с това.

— Искам да кажа, че отивам да потърся нашата нова собственичка, а след това ще я запозная с някои факти за живота в голямата лоша Национална футболна лига.

Роналд преглътна толкова трудно, че адамовата му ябълка подскочи.

— Тъъ... треньоре, това май не е добра идея. Тя изглежда не желае да я занимават с делата на отбора.

— Толкова по-зле — изръмжа Дан като тръгваше, — защото смятам доста да я занимавам.

5.

Когато пресичаха Пето авеню, точно над „Метрополитен“, един далматинец отвлече вниманието на Пух. Фийб задърпа каишката му.

— Хайде, прекрасния ми. Няма време за флиртове. Виктор ни чака.

— Виктор е късметлия — отвърна собственикът на далматинеца с усмивка, като приближи Фийб и Пух.

Фийб го изгледа през очилата си, тип Ани Съливан, и видя, че той е безвреден интелектуалец. Той огледа прилепналата ѝ лимоновозелена рокля и очите му бързо откриха пътя към кръстосано нанизания шнур, които трябваше да затваря корсажа ѝ. Устата му зяпна.

— Кажете, не сте ли Мадона?

— Тази седмица не.

И Фийб отплува. Щом стигна до отсрещния тротоар, тя свали очилата си, за да не направи и някой друг същата грешка. Господи... Мадона, за бога! В скоро време наистина трябва да започне да се облича прилично. Но приятелката ѝ, Саймоун, дизайнер на тази рокля, щеше да дойде на празненството, на което Виктор щеше да я води довечера, а Фийб искаше да я насърчи.

Двете с Пух изоставиха Пето авеню и го замениха с по-тихи улици. На ушите на Фийб се поклащаха огромни халки, златни гривни подрънкваха и на двете ѝ ръце, високите дебели токове на сандалите ѝ потракваха по тротоара, а мъжете се обръщаха след нея. Закръглените ѝ бедра се поклащаха дръзко и сякаш си имаха свой собствен език.

*„Хот ча ча
Хот ча ча
Хот хот
Ча ча ча ча“*

Беше събота вечер и богатите нийоркчани, облечени за театър или вечеря, заизлизаха от модерните градски къщи от тухла или камък, които се редяха покрай тесните улици. Тя наближи Медисън авеню и сивата гранитна сграда, в която беше апартаментът ѝ, нает на добра цена от един приятел на Виктор.

Преди три дни се върна от Монток и намери дузина телефонни обаждания, които я очакваха. Повечето бяха от офиса на „Старс“ и тя не им обърна внимание. Нямаше нито едно от Моли, в което тя да каже, че е променила решението си да отиде в интерната направо от лагера.

Фийб се намръщи, като си спомни напрегнатите им разговори веднъж седмично. Каквото и да говореше, изглежда не успяваше да пробие враждебността на сестра си.

— Добър вечер, госпожице Съмървил. Здравей, Пух.

— Здравей, Тони.

Тя се усмихна ослепително на портиера, когато влезе в сградата.

Той преглътна, после бързо се наведе, за да погали Пух по главата.

— Заведох госта ви горе, както ми казахте.

— Благодаря. Великолепен си.

Тя пресече фойето, като потракваше с токове по пода от розов мрамор, после натисна копчето на асансьора.

— Не мога да повярвам, че е такъв симпатяга — додаде портиерът след нея. — Човек като него.

— Разбира се, че е симпатяга.

— Става ми неприятно, като си помисля с какви имена съм го наричал.

Фийб настръхна. Тъкмо влизаше в асансьора след Пух. Тони ѝ харесваше, но това беше нещо, което не можеше да пренебрегне.

— Би трябвало да ти става неприятно. Това, че един мъж е хомосексуалист, не означава, че той не е човешко същество, което заслужава уважение като всички останали.

Тони се стресна.

— Той хомосексуалист ли е?

Вратите на асансьора се затвориха.

Докато асансьорът се изкачваше, тя потропваше по пода. Виктор непрекъснато ѝ повтаряше да не се прави на кръстоносец, но

прекалено много хора, които обичаше, бяха хомосексуални и тя не можеше да затвори очи пред пренебрежението, с което повечето от тях се срещаха.

Тя се замисли за Артуро и за всичко, което той беше направил за нея. Годишите, прекарани с него в Севиля, бяха помогнали много за възстановяването на вярата ѝ в добротата на човешките същества. Припомни си ниското му, дундесто тяло, изправено пред триножника, с петно от боя, размазано по плешивото му теме, докато той разсеяно е потривал глава с ръка, викайки я при себе си.

— Фийб, *querida*, ела и ми кажи какво мислиш?

Артуро беше изтънчен и благоприличен човек, аристократ от старата школа, чието вродено желание да запази личния си живот за себе си, се бунтуваше срещу идеята да позволи на света да узнае за хомосексуалността му. Въпреки че никога не бяха го обсъждали, тя знаеше, че е по-спокоен, като я представя пред обществото за своя любовница и се радваше, че може да му се отплати поне малко за всичко, което ѝ беше дал.

Вратите на асансьора се отвориха. Тя прекоси застлания с килим коридор и отключи вратата на апартамента си, докато Пух дърпаше каишката и лаеше възбудено. Фийб се наведе и го освободи.

— Събери сили, Виктор. Терминаторът се развилня.

Пух излетя напред и Фийб пооправи с ръце косата си. Не я и изсуши, след като си взе душ, тъй като реши да остави естествените си къдрици, за да се получи онзи съблазнително небрежен вид, който изискваше прелестно дръзката рокля на Саймоун.

От всекидневната ѝ избумтя непознат мъжки глас с отчетливото провлачено произношение на Юга.

— Долу, куче! Долу, по дяволите!

Тя ахна и се втурна напред. Подметките на сандалите ѝ се плъзнаха по черно-белите шахматно разположени мраморни плочи на пода, когато завиваше зад ъгъла. Спря рязко, с развяна коса, когато видя Дан Кейлбоу да стои в средата на нейната всекидневна. Позна го веднага, въпреки че бяха разговаряли само за кратко на погребението на баща ѝ. Все пак той не беше мъж, който се забравя лесно. През изминалите шест седмици лицето му неведнъж изскачаше непредвидено в мислите ѝ.

Рус, хубав, изпълнен с живот, той изглеждаше роден да създава неприятности. Вместо фланелка и памучни панталони, той би трябвало да носи омачкан бял костюм и да кара по черните пътища на Юга голям стар кадилак, с накачени по покрива бирени кутии. Или пък да стои на моравата пред някой замък отпреди Гражданската война, вдигнал глава към луната, докато една млада Елизабет Тейлър го чака да се върне у дома, легнала на месинговото легло с орнаменти.

Тя отново се почувства притеснена, както и при първата им среща. Той съвсем не изглеждаше като футболиста, който я изнасили преди толкова години, но въпреки това тя имаше дълбоко вкоренен страх от физически силни мъже. На погребението успя да скрие безпокойството си зад кокетство, едно средство за защита, което тя беше развила в изящно изкуство с годините. Но на погребението те не бяха сами.

Пух, който приемаше отблъскването като лично предизвикателство, се увърташе около него с увиснал език, като размахваше пухкавата си опашка в ритъм „обичай ме, обичай ме, обичай ме“.

Той премести поглед от кучето към Фийб.

— Ако се изпикае върху мен, ще го одера живо.

Фийб се втурна напред, за да прибере животинката си.

— Какво правите тук! Как влязохте?

Той гледаше съсредоточено лицето ѝ, а не извивките на тялото ѝ, което веднага го отдели от повечето други мъже.

— Портиерът ви е голям почитател на „Джайънтс“. Адски готино момче. Историите, които му разказах за срещите ми с Л. Т., наистина му харесаха.

Фийб нямаше представа кой е Л. Т., но се сети за лекомислените указания, които даде на Тони, когато излизаше да се разходи с Пух. *Очаквам посетител. Ще го пуснеш, нали?*

Сега току-що проведеният разговор с портиера придоби съвсем нова светлина.

— Кой е Л. Т.? — попита тя, докато се опитваше да успокои Пух, който се бореше да се измъкне от ръцете ѝ.

Дан я изгледа така, сякаш беше паднала от друга планета. Като пхна пръсти в джобовете на панталоните си, той каза кротко:

— Въпроси като този биха ви навлекли куп неприятности при срещите на собствениците на отбори.

— Няма да ходя на никакви срещи на собственици на отбори — отговори тя с достатъчно захарин в гласа, за да задоволи цял конгрес по контрола на теглото, — така че това няма да бъде проблем.

— Така ли? — Момчешката му усмивка противоречеше на леда в очите му. — Е, в такъв случай Лорънс Тейлър беше капеланът на „Ню Йорк Джайънтс“. Един наистина добродушен мъж, който ни четеше молитва преди всеки мач.

Тя усещаше, че нещо ѝ убягва, но нямаше да разпитва повече. Нахлуването му в апартамента ѝ я беше извадило от равновесие и тя искаше да се отърве от него колкото е възможно по-скоро.

— Господин Кейлбоу, колкото и да ми е приятно да ме стряскат неочаквани гости, страхувам се, че точно сега нямам време да говорим.

— Няма да отнеме много време.

Тя видя, че няма да успее да го помръдне, докато той не си каже каквото е намислил, затова си сложи маската на досада.

— В такъв случай пет минути, но първо трябва да се отърва от това създание.

Фийб отиде в кухнята и остави Пух. Когато затвори вратата, пуделът беше съвсем за съжаление.

Тя се върна при нежелания посетител. Той стоеше в средата на стаята и разглеждаше обстановката. Леки метални столове бяха разположени до огромни канапета, тапицирани в тъмносиво. Стените с японски лак и пода с плочки, подчертаваха строгите, изчистени линии на стаята. Собствените ѝ мебели, по-удобни и значително по-евтини, бяха на съхранение. Всичко, освен голямата картина, която висеше на единствената гладка стена в стаята.

Отпуснатото голо тяло беше първият портрет, който ѝ нарисова Артуро и въпреки че той беше доста скъп, тя никога не би се разделила с него. Беше се излегнала на обикновено дървено легло във вилата на Артуро, русата ѝ коса струеше по възглавницата, а погледът ѝ беше отправен към зрителя. Голата ѝ кожа беше нашарена от слънчевата светлина, която проникваше през единствения прозорец, разположен високо на стената с гипсова украса.

Беше окачила тази картина в най-често посещаваната стая не от суета, а защото естествената светлина, идваща от големите прозорци, я

подчертаваше най-добре. Портретът беше изпълнен по-реалистично от по-късните ѝ изображения. Меките извивки и нежните нюанси ѝ даваха усещане за спокойствие. Мястото между гърдите ѝ беше в кораловочервено, ярко петно в лимоновожълто оцветяваше извивката на бедрото ѝ, а сред бледите косми между бедрата ѝ като копринени нишки бяха вплетени нежни светловиолетови отсенки. Тя рядко мислеше за фигурата на картината като за самата себе си, по-скоро като за някоя много по-добра жена, чиято сексуалност не е била открадната.

Дан стоеше с гръб към нея и открито разглеждаше картината по начин, който подсещаше чие точно е показаното тяло. Той се обърна към нея и тя се стегна за някоя мазна забележка.

— Много симпатично. — Той се приближи до един от крехките столове. — Това нещо ще ме издържи ли?

— Ако се счупи, ще ви изпратя сметката.

Той седна и тя видя, че най-после е привлечен от извивките, които прилепналата рокля на Саймоун разкриваше толкова натрапчиво. Наум тя въздъхна с облекчение. Това поне беше позната територия.

Тя се усмихна и отпусна кръстосаните пред гърдите си ръце, като го остави да се нагледа. Още преди години беше открила, че много по-лесно може да контролира отношенията си с хетеросексуалните мъже като се преструва на прелъстителна сирена, отколкото ако се изчервява невинно. Сексуалната нападателност ѝ даваше леко предимство. Тя беше тази, която определяше правилата на играта, не мъжа, и когато отпратеше ухажора си по пътя му, той предполагаше, че не е бил достатъчно добър, в сравнение с другите мъже в живота ѝ. Никой никога не разбра, че нещо в нея не е наред.

Тя добави оттенък на Катлийн Търнър към естествено дрезгавия си глас.

— Какво има, господин Кейлбоу? Освен очевидното.

— Очевидното?

— Футболът, разбира се — отвърна тя невинно. — Не мога да си представя мъж като вас да мисли за нещо друго. Поне баща ми не го правеше.

— Може и да останете изненадана от онова, което си мисли мъж като мен.

Провлеченият му глас, изпълнен с жегата на лятната нощ, лизна тялото ѝ и задейства всичките ѝ вътрешни предупредителни сигнали. Тя веднага подпря хълбок на ръба на малка никелирана конзола и тясната ѝ пола се качи още по-нагоре по бедрата ѝ. Разклати сандала си на върха на пръстите си и изрече лъжата си с копринено мек глас.

— Съжалявам, господин Кейлбоу, но вече не знам какво да правя със слиповете на спортистите, които висят до леглото ми.

— И сега?

Тя наведе глава и го изгледа през платинения кичур коса, който докосваше ъгъла на окото ѝ — поза, която тя беше усъвършенствала преди години.

— Спортистите са то-о-о-о-лкова уморителни. Прехвърлих се на мъже, които носят боксери.

— Уолстрийт?

— Конгреса.

Той се разсмя.

— Карате ме да съжалявам, че изоставих лудешкия живот.

— Много лошо. И сега религиозен разговор ли?

— Нищо чак толкова интересно. За треньорите се смята, че са хора, които си имат почитатели.

— Колко отегчително.

— Собствениците на отбори също.

Тя се отдръпна от ръба на конзолата, като внимаваше да застане така, че той да вижда вътрешните извивки на гърдите ѝ, които се показваха под златистите кръстосани връзки.

— О, боже! Защо ми се струва, че се задава проповед?

— Вероятно, защото знаете, че я заслужавате.

Прииска ѝ се да се увие в най-стария си, най-плътен плюшен халат за баня. Но вместо това, езикът ѝ пробяга по устните ѝ.

— Виковете ме разстройват, затова по-кратко, моля ви.

Очите му потъмняха от отвращение.

— Бива си ви. Но мисля, че имам причина да викам, като се има предвид фактът, че съсипвате футболния ми отбор.

— Вашият отбор? За бога, господин Кейлбоу! Смятах, че той е мой.

— Точно сега, пиленце, той изглежда, е ничий.

Дан се изправи толкова рязко от стола, че я стресна и тя отстъпи назад. Опита се да прикрие това, като се престори, че е смятала да седне. Ластичната ѝ рокля от зелено ламе се плъзна нагоре, докато сядаше на кушетката. Фийб кръстоса небрежно крака и показа тънката златна верижка на глезена си, но той не ѝ обърна никакво внимание, а започна да крачи напред-назад.

— Изглежда нямате абсолютно никаква представа какви неприятности има отборът. Баща ви почина, Карл Поуг напусна, а действащият управител е безполезен. Имате играчи с неподписани договори, сметки, които не се плащат, договор за стадиона, който изтича и трябва да се поднови. Всъщност, вие май сте единственият човек, който, изглежда, не знае, че отборът се проваля.

— Не знам нищо за футбола, господин Кейлбоу. Имате късмет, че оставям всички вас на мира.

Тя се заигра с връзките на гърдите си, но той не лапна въдицата.

— Не можете просто така да изоставите един отбор от Националната футболна лига!

— Не виждам защо пък не.

— Нека да ви кажа за един от най-чистите таланти, които имаме, едно хлапе на име Боби Том Дентън. Преди три години Бърт пръв направи подбора си и тогава го намери в Тексаския университет. Оказа се, че не е сгрешил, защото Боби Том е на път да стане един от най-добрите.

— Защо ми казвате това?

— Защото, госпожице Съмървил, Боби Том е от Телароса, Тексас. Да го накарат да живее в щата Илинойс дори за част от годината е предизвикателство към представата му за мъжественост. Баща ви разбираше това и се захвана да преговаря за нов договор с Боби Том, преди хлапето да започне да мисли твърде много дали му се харесва да живее в Далас целогодишно. Преговорите бяха завършени точно преди Бърт да умре. — Той прокара ръка през гъстата си тъмноруса коса. — И сега вие притежавате Боби Том Дентън, заедно с един чудесен пазач на куотърбека на име Дарнъл Пруит и един защитник, който най-много обича да кара лошите момчета да изпортват топката. За съжаление вие не получавате каквото трябва срещу парите си, дадени за тях, защото те не играят. И знаете ли защо

не играят? Защото вие сте прекалено заета с всичките тези боксери и не можете да подпишете проклетите договори.

Горещ пламък от гняв избухна в нея и тя скочи от мястото си.

— Господин Кейлбоу, току-що ми проблесна нещо. Току-що осъзнах, че Боби Том Дентън не е единственият човек, когото притежавам. Поправете ме, ако греша, но не е ли истина, че съм и ваш работодател.

— Вярно е.

— Тогава сте уволнен.

Той я изгледа продължително и кимна рязко.

— Добре.

Без да продума повече, се запъти навън.

Гневът ѝ се стопи така бързо, както беше дошъл и на негово място се появи тревогата. Какво направи тя? Дори и глупак можеше да разбере, че човек, който не разбира нищо от управление на футболен отбор, не бива дори да си помисля да уволнява главния треньор. Точно затова импулсивно поведение я предупреждаваше Виктор постоянно.

Тя чу решителните стъпки на Дан по мраморния под и се втурна в коридора.

— Господин Кейлбоу, аз...

Той се обърна към нея и привлечените му думи се процедиха като бавнодействаща отрова.

— Петте ми минути свършиха.

— Но аз...

— Вие бяхте тази, която поставихте ограничението във времето.

Точно когато той се пресегна към бравата, в ключалката се завъртя ключ, вратата се отвори и от другата страна се показа Виктор. Беше облечен с прилепнала фланелка от черна коприна, маскировъчни панталони, тиранти от оранжева кожа и мотоциклетни ботуши. Тъмната му коса падаше по раменете, права и лъскава. В ръцете си държеше кафява хартиена кесия. Беше красив и мил и тя не помнеше някога толкова да се е радвала да види някого.

Само за няколко секунди очите му сякаш обхванаха всичко — трескавото изражение на Фийб и вкамененото лице на Дан Кейлбоу. Виктор се обърна към двамата с хубавата си усмивка.

— Компания! Донесох ти оризови питки и зелени kimchi, Фийб, а за мен charch'ae и pulgogi. Знаеш колко лоша ще бъде храната

довечера, затова реших, че първо трябва да се подкрепим. Обичате ли корейска кухня, треньор Кейлбоу?

— Не вярвам някога да съм ял нещо такова. А сега, ако ме извините...

Виктор, с повече смелост от доста други мъже, се изправи точно пред Дан.

— Моля ви! Наистина трябва да настоя. Най-добрият корейски ресторант в Ню Йорк е само на три пресечки оттук. — Той протегна ръка, за да се запознаят. — Виктор Жабо. Мисля, че не се запознахме на онова ужасно погребение, но аз съм голям почитател на американския футбол. Но все още се уча и бих приветствал възможността да задам няколко въпроса на някой специалист. Нападението отгоре, например... Фийб, трябва ни бира! Когато говорят за футбол, американските мъже пият бира. Ще поприказваме, нали?

Виктор беше избутал постепенно Дан на няколко крачки обратно в апартамента, но сега Дан се закова на място, очевидно решил да не мърда по-нататък.

— Благодаря за поканата, Виктор, но ще трябва да откажа. Госпожица Съмървил тъкмо ме уволни и аз като че ли нямам настроение за гостуване.

Виктор се разсмя и тръсна кесията с храна в ръцете на Фийб.

— Трябва да се научите кога да обръщате внимание на Фийб и кога не. Вие, американците, наричате хора като нея... — Той се поколеба в търсене на най-подходящата фраза. — ... е, все оплесква нещата.

— Виктор!

Той се наведе напред и я целуна леко по челото.

— Кажи на треньор Кейлбоу, че не си искала да го уволняваш.

Гордостта ѝ я жилна и тя го отблъсна.

— Наистина исках да го уволня.

Виктор цъкна с език.

— А сега истината.

Щеше да го убие заради това. Тя проговори съсредоточено, като се държеше за остатъците от достойнството си.

— Исках да го уволня, но вероятно не биваше да го правя. Извинявам се за избухливия си нрав, господин Кейлбоу, въпреки че вие

ме предизвикахте. Смятайте, че сте нает отново.

Той се обърна и се вторачи в нея. Тя се опита да отвърне на погледа му, но лютивият аромат на корейската храна щипеше ноздрите ѝ, очите ѝ се насълзиха и тя осъзна, че не е особено внушителна.

— Тази работа вече не е особено привлекателна за мен — изръмжа той.

Виктор въздъхна.

— Виждам, че все още има какво да се обсъжда. Ще направим това, докато се храним. Треньор Кейлбоу, не мога да се справя наведнъж с двама безнадеждно упорити хора. Няма ли да хапнете с нас?

— Не, не мисля.

— Моля ви! За доброто на футбола. И победното бъдеще на „Чикаго Старс“.

Дан помисли известно време, после кимна рязко.

— Добре.

Виктор, сияещ като горд баща, пооправи косата на Фийб и я избута към кухнята.

— Върши си женската работа. Ние мъжете сме гладни.

Фийб отвори уста да му каже да се разкара, после стисна устни. Виктор не само ѝ беше приятел, но беше и проникателен по отношение на хората и тя трябваше да му се довери. Плъзна се напред, наказвайки футболния треньор, като позавъртя бедрата, които той никога нямаше да има възможност да докосне.

Когато мъжете влязоха в кухнята в тъмносиньо и бяло, Пух обезумя, но кучето съсредоточи вниманието си върху Виктор, а не върху треньора, така че на Фийб не ѝ се наложи да го спасява.

Десет минути по-късно тримата седяха на белите столове от метални пластини до подходящата масичка за кафе, която стоеше в ъгъла на кухнята. Фийб поднесе корейската храна в бели порцеланови чинии. На всяка беше нарисуван стилизиран яркосин шаран в същия цвят, като тъканите покривчици под тях. Синьо-белият интериор се разваляше единствено от това, че тя беше оставила бирата в бутилките, за да се получи мъжкият разговор на Виктор.

— Pulgogi е корейският вариант на печеното — обясни Виктор, след като мъжете завършиха непонятното обсъждане на нападението отгоре. Той набоде на вилицата си още една тънка ивичка от

маринованото със сусам месо. — Фийб не го харесва, но аз съм съвсем пристрастен. Какво мислиш?

— Съмнявам се да лиши Макдоналдс от работа, но не е лошо.

Фийб наблюдаваше скрито Дан за някакъв признак на неприязън към хомосексуалността на Виктор и остана разочарована, че той не показва нищо такова, защото така не ѝ даваше извинение да го изхвърли. Тя се вгледа в лицето му. Със сигурност не беше толкова хубав, колкото много от приятелите на Виктор. Имаше една неравност в носа му, а и този малък бял белег под брадата му. Но все пак тя би залъгвала себе си, ако отрича, че той е невероятно привлекателен мъж. Можеше да бъде дори очарователен, когато се постарее и тя трябваше да сдържа няколко пъти усмивката си, предизвикана от оригиналното му чувство за хумор.

Виктор остави вилицата си и изтри устни с кърпата си.

— А сега, Дан, може би ще пожелаеш да споделиш с мен причините за спора с моята Фийб. Уверявам те, че тя е изключително скъпоценна личност.

— Придобит вкус, вероятно. Като корейската кухня.

Виктор въздъхна.

— Дан, Дан... Знаеш, че така няма да стане. Тя е доста чувствителна. Ако ще работите заедно, вие двамата трябва да стигнете до някакво примирие.

Тя отвори уста, за да каже на Виктор, че това е безнадеждно, но почувства, че ръката на нейния приятел стиска здраво крака ѝ.

— Проблемът, Виктор, е, че ние няма да работим заедно, защото твоята Фийб не иска да поеме никаква отговорност за своя футболен отбор.

Виктор потупа Фийб по ръката.

— Имате късмет, Дан, че ви е оставила на мира. Тя не разбира нищо от спорт.

Въздухът беше толкова замърсен с мъжко покровителство, че тя едва дишаше, но успя да запази спокойствие.

Дан отмести Пух от десния си крак. Пуделът се намести на левия.

— Няма нужда тя да знае каквото и да било за спорта. Просто трябва да уволни настоящия управител, да наеме някого с повече опит и да подпише документите, които ѝ се представят.

Дан очерта накратко трудностите, които имаха „Старс“ след смъртта на Бърт.

Виктор, който имаше глава за бизнес и беше прословут с икономичността си, се намръщи.

— Фийб, малката ми, страхувам се, че той има право.

— Знаеш условията на завещанието на баща ми. Той ми остави „Старс“, само за да ми даде урок. Няма да участвам в неговата игра.

— Има някои игри, от които не можете да се откажете, госпожице Съмървил, без да навредите на много хора.

— Няма да развалям съня си заради тълпа големи мъже, които ронят сълзи в бирата си, защото не печелят футболни мачове.

— Ами служителите, които ще загубят работата си? Продажбите ни на билети са много по-слаби от миналата година и това означава уволнения. Ами техните семейства, госпожице Съмървил? Ще си развалите ли съня заради тях?

Накара я да се чувства като егоистичен червей. Беше толкова погълната от собствените си чувства, че не си беше направила труда да се замисли как ще се отрази върху другите нейното решение да обърне гръб на „Старс“. Само да можеше да остане вярна на себе си, без да навреди на останалите. Няколко секунди отминаха, докато тя преценяваше възможностите си. Най-накрая изпусна една лека въздишка.

— Добре, господин Кейлбоу. Вие направо ме поразихте. Няма да дойда в Чикаго, но вие може да изпратите документите тук и аз ще ги подпиша.

— Страхувам се, че така няма да стане. В случай, че сте забравила, вие ме уволнихте. Ако искате да се върна, ще трябва да изпълните някои мои условия.

— Какви условия? — изгледа го тя уморено.

Той се облегна назад в стола си като „Големия татко“ след вечеря със седем блюда, само че „Големия татко“ беше дебел и грозен, а не мускулист спортист с широки рамене и смъртоносна усмивка.

— Такива. Искам ви в офиса на „Старс“ до вторник на обяд, за да подпишете онези три договора. После ще седнем със Стийв Коувък, който отговаря за персонала ви, и ще обсъдим подходящите кандидати за мястото на управителя. Ще наемете единия от тях до края на седмицата и от тогава до момента, в който отборът няма да бъде повече

ваша отговорност, вие ще се появявате на работа, както всички останали и ще подписвате документите, които той ви представя.

Единствено предупреждението в погледа на Виктор я задържа да не изпразни остатъците от pulgogí в скута на тренъора. Тя усети как мрежата на баща ѝ се стяга около нея. Замисли се за седмиците, прекарани в Монток, когато се разхождаше по плажа и се опитваше да възвърне спокойствието на живота си. Но как да бъде спокойна, когато невинни хора ще страдат заради упоритата ѝ гордост. Тя се сети за стотте хиляди долара. В светлината на казаното от Дан Кейлбоу те вече не ѝ изглеждаха като кървави пари. Единственото, което трябваше да направи, за да ги спечели, беше да изтърпи следващите три или четири месеца. Когато те изтекат, тя ще остане с чиста съвест и с парите, които са ѝ нужни, за да отвори своята художествена галерия.

Усещайки неизбежното, тя отправи към Дан сияйна, неискрена усмивка.

— Убедихте ме, господин Кейлбоу. Но ви предупреждавам от сега. Няма да ходя на никакви футболни мачове.

— Сигурно така е дори по-добре.

Виктор разтвори ръце и се усмихна одобрително и на двамата.

— Ето. Виждате ли колко е лесен животът, когато упоритите хора са готови на отстъпки?

Преди Фийб да успее да отговори, телефонът започна да звъни. Можеше да говори и от мястото си, но тя се извини, като се възползва от възможността да избяга. Измъкна се от кухнята и Пух заподскача след нея.

Вратата се затвори зад Фийб и двамата мъже се изгледаха. Виктор проговори пръв.

— Трябва да ми обещаеш, тренъоре, че няма да я нараниш.

— Обещавам.

— Малко бързичко отговаряш, за да ми харесва. Не ти вярвам много.

— Аз държа на думата си. Обещавам, че няма да я нараня. — Той изви ръцете си. — Ще я убия много бързо и тя нищо няма да усети.

Виктор въздъхна.

— Точно от това се страхувах.

6.

— Пристигнахме, госпожице Съмървил.

Буикът напусна магистралата и пое по двулентов частен път, означен със синьо-бяла табела, на която пишеше Старс драйв. Анет Майлс, която взе Фийб с колата от О'Хеър, беше секретарка на Бърт от няколко години. Беше към петдесетте, с наднормено тегло и къса, посивяваща коса. Беше любезна, но не особено общителна, така че не говориха много.

Фийб чувстваше умора от наложилото се ставане в зори, за да хване ранния полет и от напрежението за това, което ѝ предстоеше. Опита се да се отпусне и се загледа през прозореца към гористия пейзаж. От двете страни на пътя имаше насаждения от дъб, орех, клен и бор. През една пролука между дърветата вдясно тя зърна защитна ограда.

— Какво има там?

— Затревено тренировъчно игрище с нормални размери, а също и седемдесетярдено игрище. Дърветата защитават мястото от зяпачи.

Тя отмина едно отклонение, където правоъгълен синьо-бял знак означаваше входа за доставките.

— Баща ви купи тази земя през осемдесета от католическата църква. Тук имаше манастир. Комплексът не е луксозен като тези на „Каубойс“ или „Форти Найнърс“, но е удобен, а и „Дворецът на спорта“ не е далече. Когато представиха проекта за двореца, имаше множество спорове, но той донесе много пари на окръг Дюпейдж.

Пътят зави надясно и те се заизкачваха под лек наклон към архитектурно незабележителна, двуетажна L-образна сграда от сиво стъкло и метал. Най-голямото ѝ предимство беше в начина, по който стъклото отразяваше околните дървета и омекотяваше практичния вид на сградата.

Анет посочи към павираното пространство, обозначено като паркинг за персонала.

— Накарах да докарат колата на баща ви, както поискахте. Паркирана е пред страничния вход. По принцип ще предпочетете да

използвате него, но днес ще ви преведа през фоайето.

Тя спря на най-близкото до входа място за посетители и изгаси двигателя. Фийб излезе от колата. Докато се приближаваше към сградата, тя осъзна, че ѝ се иска да не беше оставяла Пух с Виктор, за да е с нея за защита. Фийб мярна отражението си в двойните стъклени врати. Този перленосив костюм с панталон беше най-близкото нещо до облекло на делова жена. Под късото сако носеше прилепнала тъмносиня копринена блуза, обута бе с подходящи сандали, закопчани с фини златни катарамии. Лъскавата ѝ руса коса се виеше около лицето ѝ. Единствената волност, която си беше позволила, беше дървена панда в лилаво и бяло, закачена на ревера ѝ, и кристалните си очила.

Анет отвори пред нея една от двойните стъклени врати. На всяка от вратите имаше емблемата на отбора, представляваща три застъпващи се звезди в небесносиня окръжност. Фийб премести очилата нагоре на главата си и навлезе в бащиния си свят.

В полукръглото фоайе, застлано, както можеше да се предположи, с небесносин килим, имаше златисти пластмасови столове и бяло полукръгло администраторско бюро, със сини и златни ивици. В единия край стоеше шкаф за награди, а до него имаше грамоти, плакати и емблемите на всички отбори от Националната футболна лига, сложени в рамка.

Анет посочи с ръка към единия от столовете.

— Бихте ли почакали тук само за момент?

— Разбира се.

Фийб свали слънчевите си очила и ги мушна в чантата си. Само след минута един мъж се появи забързано от левия коридор.

— Госпожице Съмървил. Добре дошла.

Тя се втренчи в него.

Той беше възхитителен — нисък, интелигентен на вид Том Круз с дружелюбно, почтително изражение, което много помогна за успокояването на нервния ѝ стомах. Въпреки че най-вероятно беше около нейната възраст, имаше толкова момчешки вид, че ѝ изглеждаше двадесетинагодишен. Тя пое подадената ѝ ръка и се взря в две прекрасни сини очи, като на Том Круз, които бяха на височината на нейните.

— Сигурно сте уморена от полета.

Тя никога не беше виждала мъж с по-гъсти мигли.

— Съжалявам, че нямате възможност да си починете, преди да ви потопят във всичко това.

Гласът му беше тих, а в поведението му имаше съчувствие и тя усети първия лъч надежда, след като Дан Кейлбоу я изнуди. Може би нещата нямаше да се окажат толкова лоши.

— Всичко е наред — увери го тя.

— Сигурна ли сте? Знам, че много хора очакват да се срещнат с вас, но ако искате, ще направя всичко възможно, за да отложа това.

Прииска ѝ се да го опакова с панделка и да го сложи под коледната си елха. Вътрешният ѝ радар не изпращаше никакви предупредителни сигнали, които да ѝ подсказват да го омае — нещо, което обикновено се случваше, когато с нея имаше симпатични мъже. Ниският му ръст и дружелюбното му поведение я предпазваха от усещането за заплаха.

Тя сниши глас, за да чуе само той.

— Защо просто не останете до мен, вместо това? Имам чувството, че ще се нуждая от приятелско лице.

— Ще ми бъде приятно.

Те се усмигнаха един на друг и тя усети успокояващото чувство, че помежду им съществува връзка, сякаш се познаваха от години.

Минаха под една арка към зала с офиси, украсена с възпоменателни футболни топки, вимпели и купи, претъпкани с химикалки. Докато я прекосяваха, той я запозна с няколко мъже, повечето от които носеха сини фланелки с емблемата на „Старс“. Всички те изглежда имаха някакви титли — ръководител, асистент...

За разлика от по-обикновено облечените си колеги, нейният нов съюзник носеше тъмносив раиран костюм, колосана бяла риза с френски маншети, вратовръзка с бургундско червено с емблемата на отбора и излъскани спортни обувки от щавена кожа.

— Ей богу! — Той се плесна по челото и се усмигна, при което се появиха две очарователни трапчинки. — Толкова се притеснявах от срещата с вас, че забравих. Аз съм Рон Макдърмит, госпожице Съмървил.

— Рон, моля те, наричай ме Фийб.

— Ще бъде чест за мен.

Те минаха покрай оживените офиси на персонала, разделени с прегради, после завиха към по-дългото задно крило на сградата. То

беше украсено, както и фоайето, без въображение — син килим, бели стени, покрити със снимки и плакати на отбора, поставени в обикновени хромирани рамки.

Рон погледна часовника си и се намръщи.

— Вече ни очакват в офиса на Стийв Коувък. Той отговаря за играчите и иска договорите да бъдат подписани колкото е възможно по-скоро.

— Треньор Кейлбоу говореше за тези договори, сякаш въпросът е на живот и смърт.

— Така е, Фийб. Поне за „Старс“.

Той спря пред една врата, на която имаше месингова табелка, обозначаваща, че тук е офисът на ръководителя на персонала.

— През миналия сезон този отбор имаше един от най-лошите резултати в лигата. Запалянковците ни изоставиха и ние играехме направо на полупразен стадион. Ако изтървем Боби Том Дентън, ще има още повече празни места.

— Значи ми казваш, че нямам друг избор, освен да подпиша.

— О, не. Ти си собственикът. Мога да те посъветвам, но отборът е твой и ти вземаш крайните решения.

Той говореше толкова разпалено, че ѝ се прииска да се хвърли на врата му и да го разцелува направо по малките, сладки устни. Но не го направи, а влезе през вратата, която той отвори пред нея.

Стийв Коувък беше ветеран, преминал през десетилетия на футболни битки. Беше съблечен по риза, червендалест, с оредяваща кестенява коса и хлътнали бузи. Фийб реши, че той е абсолютно ужасяващ, затова след като ги запознаха, ѝ се прииска да не е облечена с панталони.

Тъй като не можеше да го заслепи с краката си, тя остави сакото си да се разтвори, докато сядаше срещу него.

— Разбрах, че е необходимо да подпиша някои договори.

— Точно така.

Той отлепи очите си от гърдите ѝ и побутна към нея куп документи. Тя извади от чантата си очила за четене с рамки, имитиращи леопардова кожа, и си ги сложи.

Вратата зад гърба ѝ се отвори и тя се стегна. Нямаше нужда да обръща глава, за да узнае кой влиза. Нещо се появи във въздуха. Може би лекият цитрусов аромат, който тя беше усетила, когато той беше в

апартамента ѝ, може би просто раздвижването на въздуха край грамадния мъжкар. Мисълта, че все още помни аромата му я изплаши и тя разтвори още малко сакото си.

— Наистина се радвам, че успяхте да дойдете, госпожице Съмървил.

Забележимият сарказъм се връзваше в провлечения говор от Алабама. Никога досега не беше смятала южняшките произношения за особено привлекателни, но беше принудена да признае, че определено има нещо прелъстително в тези удължени гласни.

Фийб не отместваше очи от документите, които преглеждаше.

— Дръжте се любезно, господин Кейлбоу, или ще насъскам Пух по вас. — Още преди той да успее да отговори, главата ѝ се вдигна рязко от договора на Боби Том Дентън. — Осем милиона долара? Давате осем милиона долара на този мъж, за да хваща футболната топка! Мислех, че този отбор има парични затруднения.

Дан се облегна на стената вляво от нея, кръстоса ръце и мушна пръсти под мишниците на синята фланелка на „Старс“, която той носеше със сиви панталони.

— Дори уайдрисийвъри не могат да се намерят евтино. Ще забележите, че това е от четири години.

Тя все още не можеше да събере мислите си.

— Това са грешни пари.

— Той си заслужава всяко пени — тросна се Стийв Коувък. — Между другото, баща ви одобри този договор.

— Преди или след смъртта си?

Дан се усмихна. Фийб инстинктивно погледна към единствения човек в стаята, на чието потвърждение, че баща ѝ наистина е одобрил този безумен договор, можеше да се довери. Рон кимна.

Столт на Коувък изскърца, когато той се обърна към Дан и всъщност я изключи от обсъждането.

— Знаеш ли, че „Колтс“ плащаха на Джони Юнайтъс само десет хиляди долара на година? И то след като ги изведе до две шампионски титли.

Тези мъже определено бяха полудели и тя реши да бъде гласа на разума.

— Защо тогава не се отървете от Боби Том Дентън и не наемете този Юнайтъс? Може да утроите предложението на „Колтс“ и пак да

спестите някой и друг милион.

Дан Кейлбоу се разсмя. Сведе глава и както си беше с кръстосани ръце, гърдите му се разтресоха. Стийв Коувък я гледаше с изражение, нещо средно между шок и абсолютен ужас.

Очите ѝ се отправиха към Рон, на чието лице имаше кротка усмивка.

— Какво сбърках? — попита тя.

Рон се наведе напред, потупа ръката ѝ и прошепна:

— Джони Юнайтърс вече се е оттеглил. Той е на... въ... около шейсетте. И беше куотърбек.

— О!

— Но ако все още играеше и... въ... беше по-млад, предложението би било отлично.

— Благодаря — отвърна тя с достойнство.

Все още с наведена глава, Дан изтри с палци очите си.

— Джони Юнайтърс. И-исусе...

Вече напълно раздразнена, тя завъртя крака към него, свали очилата си и посочи към неподписаните договори.

— Такива пари ли изкарвахте, когато играехте?

Той я погледна с все още насълзени очи.

— Стартиращите куотърбекове изкарват малко повече, след като поиграят известно време.

— Повече от осем милиона?

— Да.

Тя удари с ръка върху договорите върху бюрото.

— Чудесно. Тогава защо вие не подпишете това?

Тя стана и измарширува навън. Вече беше преполовила коридора, когато осъзна, че няма къде да отиде. Вляво имаше празен офис. Тя влезе и затвори вратата. Искеше ѝ се да беше сдържала гнева си. Отново беше позволила на езика си да изпревари ума ѝ.

Мушна очилата в джоба на самото си, отиде до прозорците, които заемаха цялата стена зад бюрото и се загледа в двете празни тренировъчни игрища. Какво ли разбираше тя от крила и договори за осем милиона? Можеше да разговаря на четири различни езика с любителите на изкуството, но сега нямаше никаква полза от това.

Вратата зад нея се отвори.

— Добре ли си? — попита Рон тихо.

— Добре съм.

Тя се обърна и видя загрижеността в очите му.

— Трябва да ги разбереш. Да разбереш футбола.

— Мразя тази игра. Не искам да разбирам.

— Страхувам се, че се налага, щом ще бъдеш част от това. —

Той ѝ се усмихна тъжно. — Професионалният футбол е най-затвореният мъжки клуб в света.

— Какво искаш да кажеш?

— Затворен е за външни хора. Има тайни думи и сложни ритуали, които само те могат да разберат. Няма писани правила, но ако ти се налага да питаш за тях, не можеш да бъдеш един от тях. Това е затворено общество. Забранено за жени. И за мъже, които не отговарят на изискванията.

Тя се отдалечи от прозореца и като се приближи до един от шкафовете за документи, изгледа Рон с любопитство.

— За себе си ли говориш?

Той се засмя притеснено.

— Болезнено очевидно е, нали? Аз съм на тридесет и четири. Казвам на всички, че съм метър и осемдесет и осем, но съм едва метър и седемдесет и три. И все още се опитвам да се присъединя към отбора. Така е било през целия ми живот.

— Как може това да продължава да бъде важно за теб?

— Просто е така. Когато бях малък, не можех да мисля за нищо друго. Четях за футбол, мечтаех за него, ходех на мач винаги, когато можех — на спортната площадка, в гимназията, на професионалистите — нямаше значение. Харесвах ми принципите на играта, ритъма ѝ и липсата на нравствена неопределеност. Обичах дори насилието в нея, защото ми изглеждаше някак безопасно — никакви атомни гъби и никакви останки от мъртви тела, след като приключи. Правех всичко друго, освен да играя. Бях прекалено дребен, прекалено несръчен. Вероятно просто съм го искал твърде много, но никога не успявах да задържа топката.

Той пхна ръка в джоба на панталоните си.

— Последната година в гимназията заслужих държавна стипендия и ме приеха в Йейл. Но бих се отказал от нея, без да се замисля, ако можех да бъда в отбора. Ако поне веднъж успеех да достигна с топката до крайната зона.

Въпреки че не разбираше страстта му към футбола, тя усещаше копнежа му. Как можеше този мил и любезен мъж да има такава нездрава мания!

Тя кимна с глава към документите, които той носеше.

— Искаш да ги подпиша, нали?

Той се приближи с блеснали от ентузиазъм очи.

— Аз мога само да ти давам съвети, но смятам, че този отбор има вълнуващо бъдеще. Дан е темпераментен и взискателен. Понякога е много суров с играчите, но все пак е страхотен треньор, а ние имаме много млади таланти. Знам, че тези договори представляват цяло състояние, но от футболните шампионати се правят пари. Смятам, че това е едно добро дългосрочно вложение.

Тя взе от него документите и бързо написа името си на местата, които той ѝ посочи. Когато свърши, се почувства замаяна, че току-що е похарчила милиони долари. Но в края на краищата, това щеше да бъде проблем на Рийд, така че защо да се тревожи?

Вратата се отвори и влезе Дан. Той видя писалката в ръката ѝ, докато тя връщаше договорите на Рон, който му кимна рязко.

Дан очевидно се отпусна.

— Защо сега не ги занесеш обратно на Стийв, Роналд?

Рон кимна и напусна стаята, преди тя да успее да го спре. Когато вратата отново се затвори и те останаха сами, офисът изглеждаше много по-малък. С Рон тя се чувстваше сигурна, но сега във въздуха се усещаше някаква опасност.

Когато Дан отиде зад бюрото и седна, тя осъзна, че е в неговия офис. За разлика от другите места в сградата, в тази стая нямаше стена с ласкаещи самолюбието грамоти и снимки. Практични метални лавици и шкафове стояха до една стена, срещу доста поизносена кушетка. Бюрото и шкафът зад него бяха затрупани, но не и неподредени. В далечния ъгъл имаше телевизор и видео. Фийб отмести очи от грозната дупка в преградната стена, която изглеждаше така, сякаш е направена от юмрук.

Тя очакваше, че Дан ще започне да изважда от чекмеджетата празни бирени кутии и да ги мачка с юмруците си, но той само кимна към единия от хромираните сини столове до стената. Тя предпочете да седне на кушетката, която беше по-далече от него.

Той се облегна назад и столът му изскърца.

— Вече обядвах, така че нямате причини за този изплашен вид. Няма да ви глътна.

Тя вирна брадичка и му се усмихна многозначително.

— Много лошо, треньоре. Надявах се да сте гладен.

Той се усмихна.

— Радвам се, че ви срещнах на тридесет и седем, а не на седемнайсет.

— Защо така?

— Защото сега съм много по-разумен оттогава, а вие сте точно този тип жена, за която ме предупреждаваше майка.

— Разумна майка.

— През целия си живот ли сте действала така смъртоносно на мъжете или само в определено време?

— Бях само на осем, когато покосих първия. Вълче на име Кени.

— Осемгодишна. — Той подсвирна с възхищение. — Дори не ми се иска да се замислям какво сте причинявала на мъжкото население по времето, когато сте навършила седемнайсет.

— Не беше приятна гледка.

Игрите с този мъж късаха нервите ѝ и тя затърси начин да промени темата. Сети се за пустите тренировъчни игрища и кимна към прозореца.

— Защо играчите не тренират? Разбрах, че губите мачове.

— Днес е вторник. Това е единственият свободен ден на играчите през седмицата. Много от тях го използват, за да се появят пред обществеността, да държат речи на официални обеда и други такива неща. Същото се отнася и за треньорите. Миналият вторник, например, аз прекарах в записване на съобщение за Юнайтед уей в една държавна детска градина.

— Ясно.

Шегите бяха приключили и той беше изключително делови, когато плъзна към нея кафява картонена папка.

— Тук са резюметата за тримата, които Стийв Коувък и аз смятаме, че са най-добре подготвени за мястото на управителя, а също и нашите бележки за тях. Защо не ги прегледате довечера. Може да оставите на нас да вземем крайното решение или, ако искате, поговорете с Рийд.

— Докато съм собственик, треньоре, решенията вземам аз.

— Чудесно. Но трябва да действате бързо.

Тя взе папката.

— Ами сегашният управител? Уволнен ли е вече?

— Още не.

— Човекът няма да е изгърмян от мен. Искам мъжете си живи и мърдащи.

Той не каза нищо повече и тя усети, че стомахът ѝ се свива. Не можеше да си представи нещо по-лошо от това да уволни някого, дори и той да е човек, когото не познава.

— По принцип това е работа на собственика, но аз предположих, че ще се чувствате така и затова помолих Стийв да се погрижи вместо вас. Сигурно сега говори с него.

Фийб въздъхна с облекчение.

Дан настоя да я разведе из комплекса и почти през целия следващ час те обикаляха из двуетажната L-образна сграда. Тя беше изненадана от множеството класни стаи, които видя и спомена това пред Дан.

— Обсъжданията и гледането на филми отнема част от повечето дни за тренировка — обясни той. — Играчите трябва да изучават принципите на играта. Там слушат критики и някои бележки от разузнаването. Футболът не е само тичане.

— Ще повярвам на думите ви.

В стаята на треньорите имаше черна дъска с изписани думи и диаграми. В стаята за контрол на теглото миришеше на гума и имаше кантар със слонски размери, а в миниатюрната видеолaborатория от земята до тавана имаше рафтове, претъпкани със скъпа, модерна техника.

— Защо е необходима толкова много техника?

— Голяма част от треньорските задължения включва гледането на филми. Имаме собствен екип оператори и те заснемат всеки мач от три различни ъгъла. В Националната футболна лига всеки отбор трябва да изпрати на следващия си противник филм с последните си три мача точно една седмица преди срещата.

Фийб погледна през прозорците към тренировъчната зала, единствената наистина подредена площ, която тя видя при обиколката си. На стените имаше рафтове. Имаше тапицирани пейки, няколко малки метални басейна за масаж, аптечен шкаф, червен пластмасов

кош с надпис „Заразни отпадъци“ и маса, на която бяха наредени тридесетинасантиметрови купчини от дузини ролки пластир. Тя посочи към тях.

— Защо толкова много?

— Играчите го използват за всяка тренировка обикновено два пъти на ден. Употребяваме големи количества.

— Това сигурно отнема време.

— На тренировъчен лагер имаме петима души, които се занимават с това, а през сезона са трима.

Те продължиха напред. Фийб забеляза, че малкото жени, които срещнаха, видимо се понаперваха, щом забележеха Дан, докато мъжете го поздравяваха с различна степен на почителност. Тя си припомни думите на Рон за мъжкия клуб и осъзна, че Дан е негов президент.

В гардеробната на ветераните шкафчетата бяха натъпкани с обувки, чорапи, фланелки и подплънки. Някои от играчите бяха залепили семейни снимки в шкафчетата си. В единия ъгъл имаше автомат за безалкохолни напитки, няколко телефона и дървени кутии, претъпкани с писма от почитатели.

Дан остави Фийб във фойето, след като тя му обеща, че ще се обади отново до десет на другата сутрин. Тя почувства такова облекчение, че се е отървала от него без никакви по-сериозни наранявания и вече беше извадила ключовете за кадилака на Бърт, който Анет ѝ даде, когато се сети, че не е благодарил на Рон за помощта му. Искаше ѝ се да го помоли и за съвет при избора на новия управител.

Тя се насочи към крилото, в което се намираще управлението на Старс и видя един набит мъж, който носеше фотоаграфска апаратура да се приближава срещу нея.

— Извинете, къде е офисът на Рон?

— Рон?

Той изглеждаше объркан.

— Рон Макдърмит.

— О, имате предвид Роналд. Последната врата в дъното.

Тя продължи по коридора, но когато стигна до края, реши, че не е разбрала правилно обясненията, защото на вратата имаше месингова табелка с надпис „Управител“. Взря се объркано в нея.

Сърцето ѝ забумтя. Тя нахлу в малкото преддверие, където имаше секретарско бюро и няколко стола. Телефонът звънеше и всичките му бутони светеха, но в стаята нямаше никого. Няколко объркани секунди тя се надяваше, че Рон е асистент на някого, но надеждата ѝ умря, когато влетя във вътрешната стая.

Рон седеше до бюрото, извърнат от вратата, с лице към прозореца зад него. Беше по риза, лактите му бяха подпрени на облегалките на стола.

Тя пристъпи предпазливо навътре.

— Рон?

Той се обърна.

— Здравей, Фийб.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, когато той ѝ се усмихна тъжно. Въпреки унилото му изражение, тя си позволи искрица надежда.

— Ти вече... Говори ли със Стийв Коувък?

— Искаш да знаеш дали ме е уволнил? Да.

Тя го изгледа слисано.

— Не знаех, че ти си управителят. Защо не ми каза?

— Мислех, че знаеш.

— Ако знаех, нямаше да позволя това.

Но когато изрече тези думи, тя се сети за споразумението си с Дан. Част от него беше и обещанието ѝ да уволни действащия управител.

— Всичко е наред. Наистина. Беше неизбежно.

— Но, Рон...

— Назначиха ме за асистент на тогавашния управител, само защото баща ми и Бърт бяха големи приятели. Баща ти не беше особено впечатлен от мен и би ме уволнил след шест месеца, ако Карл Поуг не беше застанал зад мен.

Тя се отпусна на един стол.

— Поне е имало някой, който да те подкрепи.

— Харесваше ми да работя с Карл. Допълвахме се идеално и точно затова Карл не искаше Бърт да ме уволни.

— Какво искаш да кажеш?

— Карл имаше интуиция за футбол и беше забележителен водач, но не беше особено интелигентен. Аз имах качествата, които му липсваха — организационни способности и делова мисъл. Но като

ръководител въобще не ме бива. С Карл така бяхме подредили нещата, че аз извършвах планирането и работата по стратегията ни, а той ги прокарваше пред другите.

— Искаш да ми кажеш, че всъщност ти си ръководил отбора?

— О, не! Карл имаше тази отговорност.

— Превръщайки в дело твоите идеи. — Тя потърка чело. — Това е ужасно.

— Уволнението ми е правилно решение, ако това може да ти послужи за утеха. За да може да действа управителят на професионален отбор, всеки, който работи с него — от чиновниците чак до треньорите, трябва поне малко да му има страха. Хората дори не ме уважават, да не говорим за страх. Умът ми е подходящ за тази работа, но не и моята личност. А може би просто нямам достатъчно смелост.

— Аз имам.

Тя се стегна, изненадана колкото и Рон, че е изказала на глас думите, които си мислеше.

— Моля?

Мислите ѝ препускаха. Бърт искаше тя да бъде просто един фигурант. Беше предположил, че тя ще прекарва дните си, седнала в стария му офис, като послушно подписва документите, които ѝ представят и прави каквото ѝ се каже. Никога не би му минало през ума, че е възможно тя да се опита да научи нещо за работата.

Беше се заклела, че няма да играе в играта на баща си и сега видя начин да изпълни условията на завещанието, но да запази самоуважението си.

— Аз имам смелост — повтори тя. — Просто нямам познания.

— Какво искаш да кажеш?

— Засега единственото нещо, което знам за футбола, е колко много го мразя. Ако баща ми беше предположил, че Карл Поуг ще напусне, никога нямаше да ме остави дори да се приближа до „Старс“, даже и за няколко месеца. Трябваше да направя това, защото ме хванаха в капан — първо Бърт, после Дан Кейлбоу, но това не означава, че трябва да правя каквото ми кажат.

— Все още не разбирам...

— Имам нужда да се науча как се ръководи футболен отбор. Въпреки че ще нося тази отговорност само няколко месеца, аз искам да

вземам самостоятелни решения. Но не мога да направя това, ако до мен няма човек, на когото вярвам, който да ме съветва. — Тя посочи документите, които все още държеше в ръка. — Не знам нищо за тези хора.

— За кандидатите за мястото на управителя ли?

Тя кимна.

— Убеден съм, че можеш да повериш избора на най-подготвения, на Дан и Стийв.

— Откъде да знам, че е така?

— Братовчед ти Рийд може би ще те посъветва...

— Не! — Тя се опита да говори спокойно. — Рийд и аз никога не сме се разбирали. При никакви обстоятелства не бих се обърнала към него. Имам нужда от теб.

— Не мога да изкажа колко много означава за мен твоето доверие.

Тя се сви в стола.

— За съжаление обещах на Дан да се отърва от теб.

— Искането му не е било безпричинно. Справях се зле с работата.

— Така е само защото той не разбира на какво си способен. Той не те познава така добре, както аз.

— С Дан се познаваме от няколко години — изтъкна той меко, — а с теб се срещнахме само преди два часа.

Тя нямаше търпение да се занимава с такава логика.

— Времето не е важно. Имам добра интуиция по отношение на хората.

— Дан Кейлбоу не е човек, на когото можеш да противоречиш, а точно сега ти се нуждаеш много повече от него, отколкото от мен. Спечелването на футболните мачове е единственото, което има значение в живота му. Знаех това, когато убедих Карл да го отнеме от „Беърс“ и да го наеме.

— Ти си този, който го е наел?

Досега познаваше Рон достатъчно добре, за да предположи какво ще последва.

— О, не! Бърт и Карл взеха крайното решение.

Базирайки се на упоритата работа на Рон.

— Имам нужда от малко време да си помисля.

— Знаеш, че няма какво толкова да мислиш. Дала си дума на Дан, нали?

— Да, но...

— Е, тогава това е то.

За едно нещо Рон беше прав, мислеше си тя мрачно. Никак не ѝ харесваше идеята да противоречи на Дан Кейлбоу.

7.

Влажният нощен бриз помръдваше леко завесите и рошеше тъмнокестенявата коса на Моли, която седеше в един люлеещ се стол до прозореца в спалнята си и четеше „Ребека“ на Дафни дю Морие. Моли знаеше, че отрича литературната критика, но въпреки това смяташе, че Дафни дю Морие е много по-добра писателка от Фьодор Достоевски.

И Даниел Стийл ѝ харесваше повече от Достоевски, най-вече защото героините на нейните книги оцеляваха след толкова много ужасни преживявания и това даваше смелост на Моли. Знаеше, че в истинския живот Даниел Стийл има много деца и когато се разболя от грип в лагера, имаше трескави сънища, в които Даниел ѝ беше майка. Дори и когато беше будна, тя си представяше, че Даниел седи до леглото ѝ, чете ѝ една от своите книги и гали косите ѝ. Знаеше, че е бебешка работа да мисли за такива неща, но не можеше да се спре.

Пресегна се за носна кърпичка и издуха носа си. Грипът мина, но остана хремата и в резултат на това, директорката на Крейтън не искаше да ѝ разреши да пристигне там по-рано. Обади се на Фийб и Моли бе принудена да се прибере у дома само няколко дни след завръщането на сестра си в Чикаго. Не че тази ужасна къща даваше усещането за дом.

Искаше ѝ се Фийб да я остави на мира. Тя непрестанно ѝ предлагаше да вземат под наем видеокасети или да играят заедно на карти, но Моли си знаеше, че тя прави това само по задължение. Моли мразеше Фийб не само заради начина, по който тя се обличаше, но и защото баща им я беше обичал. Знаеше, че самата нея баща ѝ не беше обичал. Неведнъж ѝ бе казал, че тя го кара да потръпва.

— Сестра ти поне има смелостта да ми се противопостави! А всеки път, когато говоря с теб, ти изглеждаш така, сякаш ще припаднеш.

Казваше ѝ го всеки път, когато тя си дойдеше вкъщи. Критиковаше тихия ѝ говор, външния ѝ вид, всичко в нея и тя знаеше, че той тайно я сравнява с красивата ѝ, самоуверена по-голяма сестра.

През годините омразата ѝ към Фийб беше стегнала в здрава черупка сърцето ѝ.

Далечният, глух звук на дядовия ѝ часовник, отброяващ девет часа, правеше голямата къща още по-пуста и тя се почувства по-дребна и по-самотна. Отиде до леглото, коленичи и издърпа онова, което беше скрила там. Отпусна се назад на краката си и притисна до гърдите си поизцапана кафява парцалена маймунка с едно липсващо око.

Моли допря буза до едно плешиво място между ушите на маймунката и прошепна:

— Страхувам се, господин Браун. Какво ли ще стане с нас?

— Моли?

При звука от гласа на сестра ѝ, Моли тикна господин Браун под леглото, грабна „Братя Карамазови“, мушна „Ребека“ на Дафни дю Морие под възглавницата си и седна отново в люлеещия се стол.

— Моли, вътре ли си?

Тя отгърна страницата. Вратата се отвори и Фийб влезе.

— Не ме ли чуваш?

Когато погледна пепеляворозовите джинси и екстравагантния пуловер в същия цвят, Моли прикри старателно завистта си. Пуловерът имаше дълбоко остро деколте с фестониран ръб, което подчертаваше гърдите на Фийб. На Моли ѝ се прииска да притисне Достоевски до гръдния си кош, за да скрие липсата на всякаква заобленост там. Не беше честно! Фийб беше стара и вече не ѝ трябваше да е хубава. Нямахше нужда от тази руса коса и тези дръпнати очи. Защо не можеше Моли да е по-хубавата, вместо да изглежда като тънка, грозна клечка с тъпа кестенява коса?

— Четях.

— Ясно.

— Страхувам се, че нямам настроение за разговори, Фийб.

— Няма да ни отнеме много време. Училището започва скоро, а има някои неща, които трябва да обсъдим.

Пуделът на Фийб дотича през вратата и скокна към Моли, която се отдръпна и изгледа сърдито сестра си.

— Откъде се взе това куче?

— Така, както изглежда, ще трябва да се установя тук за известно време, затова Виктор го изпрати със самолет.

Моли отдръпна крака си от пудела, който тъкмо атакуваше мъхестия ѝ жълт чехъл.

— Ще ти бъда благодарна, ако не го пускаш в стаята ми. Много съм алергична.

Фийб седна на ръба на леглото и щракна пръсти към Пух, който се приближи до нея.

— Пуделите не се скубят. Подходящи са за хора с алергии.

— Не искам да има животни в спалнята ми.

— Винаги ли си толкова нелюбезна или само с мен?

Моли стисна упорито устни.

— Уморена съм и искам да си лягам.

— Часът е едва девет.

— Бях болна.

Фийб се вгледа в Моли, която наведе глава над книгата си и нарочно не ѝ обръщаше внимание. Отново изпита познатата смесица от чувства — на безсилие и на съчувствие, които я завладяваха всеки път, щом се опиташе да разговаря с детето. Нямаше и седмица след пристигането ѝ в Чикаго, когато изпратиха Моли от лагера вкъщи, за да се възстанови от грипа. Но през изминалите два дни отношенията им се бяха влошили, вместо да се подобрят.

Тя зачопли шевовете по завивката на леглото.

— Тази къща трябва да бъде освободена скоро, за да започне продажбата ѝ. За съжаление аз изглежда ще трябва да остана тук през следващите няколко месеца и затова реших да се нанеса в къщата, собственост на Бърт, която се намира недалеч от комплекса на „Стар“. Адвокатите казаха, че мога да остана там до първи януари.

Беше ѝ осигурена и издръжка за ежедневните разходи и това беше много хубаво, защото банковата ѝ сметка намаляваше застрашително.

— Тъй като ще се върна в Крейтън, не виждам какво ме засягат промените в живота ти.

Тя се престори, че не забелязва враждебността на Моли.

— Не ти завиждам, че трябва да се връщаш. Мразех го, когато ходех там.

— Нямам голям избор, нали?

Фийб замръзна, а по гърба ѝ полази зловеща тръпка. Лицето на Моли беше вкаменено и безизразно, като се изключи лекото

потрепване в ъгълчето на устата ѝ. Фийб разпозна това упорито изражение, отказът да се моли за помощ или да се признае някаква слабост. Самата тя беше използвала някои от тези похвати, за да оцелее сред мъката и самотата на собственото си детство. Когато гледаше Моли, тя все повече се убеждаваше, че идеята, която обмисляше от вчера, е добра.

— Крейтън е малък — каза тя предпазливо. — Винаги съм смятала, че ще бъда по-доволна в по-голямо училище с повече и по-различни ученици. Може би и при теб е така. Сигурно предпочиташ да ходиш в смесено училище.

Моли вдигна рязко глава.

— Да ходя на училище с момчета!

— Не виждам защо не.

— Не мога да си представя какво ли ще бъде, ако има момчета в класната стая. Няма ли да са много буйни?

Фийб се засмя.

— И аз не съм ходила в смесено училище, така че нямам никаква представа. Вероятно си права. — Моли показваше за пръв път някаква проява на оживление, затова Фийб продължи предпазливо: — Тук наоколо има няколко добри обществени училища.

— Обществено училище? — повтори Моли с насмешка. — Качеството на образованието в тях е точкова ниско.

— Невинаги. А и човек с твоя коефициент на интелигентност може да се самообразова, така че това няма да има голямо значение. — Тя изгледа сестра си с разбиране и продължи тихо: — На мен ми се струва, че точно сега е по-важно да си намериш приятели и да се порадваш на младежките си години, отколкото да се захванеш преди всички с висшата математика.

Защитната черупка на Моли се затвори отново.

— Имам много приятели. Много. И по една случайност, математиката ми харесва. Никога няма да се примиря с лошото образование, само за да ходя в училище с някакви си глупави пубертети, които съм сигурна, че не са така зрели като моите приятели в Кънектикът.

Фийб трябваше да ѝ го признае. На Моли не ѝ мигаше окото.

Моли присви устни.

— Ти не си надарена и затова не можеш да ме разбереш.

— Неприятно ми е да те разочаровам, Мол, но и моят коефициент на интелигентност не е нещо, пред което можеш да изсумтиш презрително.

— Не ти вярвам.

— Извади си тогава тетрадките. Нека да решим заедно няколко интеграла.

Моли преглътна.

— Аз... аз не съм стигнала чак дотам.

Фийб прикри облекчението си. От години не беше се занимавала с математика и вече не си спомняше нищо.

— Не съди за книгата по корицата ѝ, Мол. Ако хората например съдят по поведението ти, може да решат, че си недружелюбна и малко снобка. Но и двете знаем, че не е така, нали?

Искаше да накара Моли да мисли, а не да ѝ се противопоставя, затова поприкри жилото в думите си с усмивка. Но не се получи.

— Не съм снобка! Аз съм си съвсем свестен човек с много приятели и...

Тя ахна.

Фийб проследи изненадания ѝ поглед и видя Пух, който измъкваше поизцапана парцалена маймунка изпод леглото на Моли. Тя бързо измъкна животното от устата на пудела.

— Всичко е наред. Пух не е скъсала играчката ти. Виж.

Лицето на Моли почервения.

— Не искам повече това куче в стаята си. Никога. А онова не е мое. Аз не си играя с играчки. Не знам откъде се е взело. Изхвърли го, смешно е.

Фийб винаги ставаше жертва на изгубените души. Нищо друго не би я развълнувало толкова силно, колкото отказването на сестра ѝ от очевидно много обичаната парцалена маймунка. В този миг нямаше сила, която да я накара да отпрати това объркано, изплашено младо момиче.

Тя хвърли небрежно парцалената животинка до крака на леглото.

— Реших да не те изпращам обратно в Крейтън. Ще те оставя в някое училище тук през първия срок.

— Какво? Не можеш да го направиш!

— Аз съм ти настойник и наистина мога да го направя. — Фийб грабна Пух и тръгна към вратата. — През следващата седмица ще се

преместим в друга къща. Ако в училището нещата не потръгнат, ще можеш да се върнеш в Крейтън за втория срок.

— Защо правиш това? Защо си толкова злобна?!

Тя знаеше, че детето никога не би повярвало на истината, затова само повдигна рамене.

— Нещастиято иска компания. Аз трябва да остана тук. Защо да не останеш и ти?

Едва когато слезе по стълбите, всички последствия от стореното се стовариха върху нея. Вече беше затрупана с проблеми, които не знаеше как да разреши, а сега си добави още един. Кога ли щеше да се научи да не бъде толкова импулсивна?

Опитвайки се да избяга от обърканите си мисли, тя се запъти към плъзгащите се врати в дъното на къщата и пристъпи навън. Нощта беше тиха и ухаеше на борове и рози. Идващите от къщата потоци светлина осветяваха крайните дървета на насажденията в края на двора. Там беше и старото кленово дърво — нейното убежище, докато беше дете. Тя се запъти натам. Стигна до него, но видя, че най-долните му клони са прекалено високо, за да ги стигне. Тя се облегна на ствола му и се загледа към къщата.

Нощта беше спокойна, но Фийб не успяваше да се отърси от тревожните си мисли. Не разбираше нищо от възпитаване на младо момиче. И как ли да преодолее враждебността на Моли? Мушна пръсти в джобовете на панталоните си. Не само проблемите със сестра ѝ я притесняваха. Липсваха ѝ Виктор и приятелите. А когато прекрачваше прага на комплекса на „Старс“, се чувстваше сякаш нещо в нея не е съвсем нормално. И прекарваше твърде много време в мислене за Дан Кейлбоу. Защо трябваше да се противопоставя толкова непреклонно на желанието ѝ да наеме Рон отново?

Тя въздъхна. Не само отношението му към Рон го задържаше в мислите ѝ. Прекалено силно усещаше присъствието му. Понякога, когато той беше наблизо, тя изпитваше нещо подобно на паника. Ударите на сърцето ѝ се засилваха, пулсът ѝ се ускоряваше и тя изпитваше обезпокоителното чувство, че тялото ѝ се събужда след продължителен зимен сън. Усещането беше абсурдно. Тя си знаеше твърде добре, че що се отнася до мъжете, е повредена завинаги.

Нощта беше топла, но тя извади ръце от джобовете си и разтри раменете си, защото усети внезапен студ. Спомените я заливаха,

звучите на нощта я обгръщаха и тя се върна отново към онези първи месеци в Париж.

След като пристигна там, попадна на една приятелка от Крейтън и се нанесе в малкия ѝ апартамент на третия етаж. Намираще се недалече от пъстрото, шумно кръстовище, където булевард „Монпарнас“ се пресичаше с булевард „Раснел“. Седмици наред тя почти не ставаше от леглото. Просто се взираше в тавана, докато постепенно убеди себе си, че по някакъв начин е отговорна за собственото си изнасилване. Никой не я беше насилвал да танцува с Крейг. Никой не я беше карал да се смее на шегите му и да флиртува с него. Беше направила всичко по силите си, за да му се хареса.

Малко по малко тя започна да вярва, че вината за случилото се е нейна. Съквартирантката ѝ, уплашена от нейното уединение, я моли дълго да излезе навън и най-накрая стана по-лесно да се примири, отколкото да се дърпа. Започна да прекарва вечерите си, като пиеше евтино вино и пушеше марихуана с една долнопробна студентска група, която висеше по тротоарите и кръчмите на „Монпарнас“. Мъката намали апетита ѝ, детската ѝ пълнота се стопи съвсем. Краката ѝ отслабнаха, скулите ѝ се очертаха, но гърдите ѝ си останаха все така пълни и момчетата забелязваха това, въпреки безформените ѝ дрехи. Вниманието им засили омразата ѝ към самата нея. Те знаеха що за момиче е тя. Ето защо не искаха да я оставят на мира.

Без да знае как точно се случи това, тя се самонаказа като спа с единия от тях — един млад германски войник, дошъл в Париж за някакви курсове на ЮНЕСКО. После пусна в леглото си един брадат шведски студент по изкуство, а след него дългокос фотограф от Ливърпул. Лежеше неподвижна под тях и ги оставяше да правят каквото си искат, защото вътре в себе си знаеше, че не заслужава нищо по-добро. Мразеше себе си повече от потните им тела и търсеците им ръце.

Едва по-късно се осъзна. Ужасена от онова, което беше позволила да се случи, тя отчаяно затърси начин да се защити. Мъжете бяха нейни врагове. Да забрави това, означаваше да постави себе си в опасност.

Започна да наблюдава хубавичките млади френски жени, които се разхождаха вечер по булевард „Монпарнас“. Сядаше в кръчмите и гледаше как навеждат лица към своите любими, примамвайки ги със

смели, знаещи очи. Забелязваше самоуверения начин, по който полюшваха бедра в тесните си джинси и изпъваха гърдите си. Една вечер, докато наблюдаваше някаква знойна красавица, която тъкмо разтваряше устни, за да може любимият ѝ да постави между тях вкусното месо на една мида, тя разбра всичко. Тези млади францужойки използваша секса, за да контролират мъжете, а мъжете бяха безпомощни и не можеха да се защитят.

И тогава тя започна да се преобразява.

По времето, когато я откри Артуро Флорес, тя работеше в магазин за произведения на изкуството близо до „Мадлен“ и торбестите, скриващи фигурата дрехи, бяха отстъпили пред тесни джинси и миниатюрни, прилепнали блузки, които подчертаваха гърдите ѝ. Платинени кичури привличаха погледите на мъжете към дългата копринена коса, която се виеше по раменете ѝ. Със смел поглед тя издаваше солените си, мълчаливи преценки за всеки един от тях.

Може да гледаш, chere, но не си чак толкова мъж, че да пипнеш!

Те флиртуваха с нея, но след като получеха отказа ѝ, подвиваха опашки. Облекчението, което изпита, я замая. Най-последно беше намерила начин да се защити.

Артуро Флорес не беше като другите. Беше много по-възрастен. Един мил, умен и самотен мъж, който искаше само нейното приятелство. Когато я попита дали може да я нарисува, тя се съгласи без колебание. Не беше и сънувала, че ще намери седем години покой с него.

Артуро беше част от един затворен кръг богати и известни европейски мъже, които криеха хомосексуалността си. Внимателно подбраните му приятели станаха и нейни приятели. Бяха умни, образовани, понякога саркастични, но винаги любезни. Те не искаха тялото ѝ. Искаха вниманието ѝ, съчувствието ѝ и обичта ѝ. В замяна я научиха на много неща за музиката, историята и политиката. Тя получи по-добро образование от приятелите на Артуро, отколкото нейните бивши съученички в колежа.

Но не успяха да ѝ дадат забрава. Травмата ѝ беше твърде дълбоко вкоренена и не можеше да бъде овладяна лесно, така че тя продължи да наказва хетеросексуалните мъже с дребни жестокости — изкусителна усмивка, предизвикателно облекло и лукаво кокетство.

Узна, че може да контролира всички тях, като оставяше тялото си да дава обещания, които тя нямаше да му позволи да изпълни.

Толкова съжалявам. Monsieur, Heir, Senor, но не сте чак толкова мъж, че да пипнете...

И когато се отдалечаваше от всички тях, бедрата ѝ се полюшваха в ритъма на френските момичета, които владееха булевард „Монпарнас“.

*„Хот ча ча
Хот ча ча
Хот хот
Ча ча ча ча“*

Стана на двацет и шест, преди да позволи на друг мъж да я докосне. Това беше младият лекар, който посещаваше Артуро по време на болестта му. Той беше красив и мил. Милувките на лекарските му ръце я утешаваха. Близостта им ѝ беше приятна, но когато той се опита да я задълбочи, тя се вкамени. Той беше търпелив, но всеки път щом ръцете му се плъзваха под дрехите ѝ, спомените за нощта в ламаринената барака до басейна я нападаха, спомени за младия мъж, на когото беше позволила да вземе надмошцие над нея. Лекарят беше твърде добре възпитан, за да ѝ каже, че според него тя не е достатъчно жена, но изчезна от живота ѝ. Тя се постара да приеме факта, че е непоправимо увредена по отношение на секса и реши да не си позволява да се ожесточи. Смъртта на Артуро разби сърцето ѝ, но тя намери друг отдушник за нежните си чувства.

В Манхатън се обграждаше с добри, но хомосексуални мъже, а някои от тях държеше в прегръдките си, когато умираха. Тези мъже получаваха обичта и привързаността, които тя притежаваше в такова изобилие. Тези мъже заемаха мястото на любовниците, които само биха ѝ напомняли, че тя не е достатъчно жена.

— Здравей, братовчедке.

Тя ахна удивено, обърна се и видя Рийд Чандлър, който стоеше облян от светлина на края на моравата, на по-малко от четири метра от нея.

— Още ли се криеш в храстите, Дебело шкембе?

— Какво правиш тук?

— Идвам да поднеса почитанията си.

Тя вече не беше беззащитно дете, затова се противопостави на страха, който той все още ѝ внушаваше. По време на погребението беше твърде замаяна и не забеляза променена ли е външността му, но сега видя, че въпреки възмъжаването, той изглеждаше почти както преди. Предположи, че жените все още забелязват привлекателността на разбойническата му хубост. Имаше гъста, синьо-черна коса, мургава кожа и силно, набито тяло. Но пълните устни, които множеството му гаджета намираха за чувствени, ѝ изглеждаха просто алчни. Лакомите му устни ѝ припомниха колко много искаше Рийд от живота, и каква голяма част от онова, което той искаше, ѝ принадлежеше.

Тя забеляза, че сега той се облича повече като banker, отколкото като гангстер. Синьо-бялата му раирана риза и тъмносините панталони изглеждаха шити по поръчка, докато той палеше цигарата си. Фийб мярна скъп часовник на китката му. Спомни си думите на баща си, че Рийд работел във фирма за търговия с недвижими имоти. Отначало се изненада, че той не работи за „Старс“, но после осъзна, че Рийд е прекалено хитър и не би позволил на Бърт да контролира живота му.

— Как ме откри тук?

— Винаги мога да те откроя, Дебело шкембе. Дори и в тъмното е трудно тази твоя руса коса да остане незабелязана.

— Бих искала да не ме наричаш така.

Той се усмихна.

— Смятах, че е смешно, но щом ти е неприятно, ще се обръщам към теб по друг начин. Може ли да те наричам Фийб или предпочиташ нещо по-официално?

Той се шегуваше и тя се поуспокои.

— Фийб става.

Той се усмихна и ѝ предложи цигара. Тя поклати глава.

— Би трябвало да ги откажеш.

— Правил съм го много пъти.

Той дръпна от цигарата и тя отново спря очи на пълните му, алчни устни.

— Е, как се справяш? Отнасят ли се добре с теб?

— Любезни са.

— Ако някой те тревожи, обади ми се.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде наред.

Никога не се беше чувствала по-несигурна, но нямаше намерение да му признава това.

— Лош късмет е, че Карл Поуг напусна. Ако Бърт си мислеше, че има някаква вероятност да се случи нещо такова, знам, че не би направил това. Назначи ли нов управител?

— Още не.

— Не чакай много дълго. Макдърмит е прекалено неопитен за тази работа. Може би не е лоша идеята да оставиш Стийв Коувък да вземе крайното решение. Ако не искаш, ще ми бъде приятно да ти помогна.

— Ще го имам предвид.

Стараеше се гласът ѝ да звучи безразлично.

— Бърт обичаше да си играе с хората. Не улесни никого от двамата ни, нали?

— Да, така е.

Той пъкна ръка в джоба си, после я извади. Изглеждаше притеснен. Мълчанието помежду им се проточи.

Той премести тежестта си на другия крак, дръпна силно от цигарата си и изпусна дима в тънка неравна струйка.

— Знаеш ли, Фийб, има нещо, което трябва да ти кажа.

— О?

— Отдавна трябваше да го направя, но все избягвах разговора.

Тя чакаше.

Той отмести погледа си.

— Няколко години след като завършихме училище, Крейг Дженкинс и аз бяхме на едно празненство.

Цялото ѝ тяло се стегна. Нощта внезапно ѝ се стори много тъмна, а къщата твърде отдалечена.

— Крейг се напи и ми разказа какво се е случило в действителност. Каза ми, че те е изнасиллил.

От устните ѝ се изплъзна леко възклицание. Но вместо да се чувства удовлетворена, тя се почувства наранена и беззащитна. Не искаше да разговаря с никого за това, особено пък с Рийд.

Той прочисти гърлото си.

— Извинявай. Аз все си мислех, че лъжеш. Веднага отидох при Бърт, но той не искаше да говори за това. Предполагам, че трябваше да настоявам повече, но ти го знаеш какъв е.

Тя не успя да проговори. Дали той казваше истината? Нямаше представа дали е искрен или просто се опитва да спечели доверието ѝ, за да може да влияе на решенията ѝ, докато тя е собственик на „Старс“. Не ѝ се искаше да повярва, че баща ѝ е узнал истината, но не е пожелал да я приеме. Предишната болка и чувството, че са я предали, я погълнаха.

— Струва ми се, че трябва някак да компенсирам това, затова искам да знаеш, че винаги ще бъда до теб. Колкото се отнася до мен, аз съм ти задължен. Обещай ми, че ще ми се обадиш, ако има нещо, с което мога да ти помогна, каквото и да е то.

— Благодаря, Рийд. Ще го направя.

Думите ѝ прозвучаха неестествено и рязко. Беше ужасно напрегната и имаше чувството, че ще се разпадне, ако не се махне от него. Въпреки неговата проява на загриженост, тя никога не можеше да му повярва.

— Мисля, че вече трябва да влизам вътре. Не искам да оставям Моли твърде дълго сама.

— Разбира се.

Те стигнаха до къщата в напрегнато мълчание.

— Според мен, трябва да бъдем заедно в тази работа, братовчедке. Наистина смятам така. Честно!

Той се наведе, докосна бузата ѝ с алчните си устни и се отдалечи.

8.

Вените на слепоочията на Дан изпъкнаха, когато той се развика:

— Фенстър! При левия удар рънингбекът отива наляво! Иначе щеше да бъде десен удар, дявол да го вземе!

Той захвърли тетрадката си на земята.

Някой се приближи зад него, но той наблюдаваше играча толкова напрегнато, че изминаха няколко минути, преди да погледне назад. В началото, когато се обърна, мъжът му се стори непознат и тъкмо се канеше да му каже да се разкара от игрището, когато осъзна кой е това.

— Роналд?

— Тренъоре.

Хлапетото не приличаше на себе си. Изглеждаше като южноамериканско жиголо. Косата му беше зализана назад, носеше тъмни очила, черна фланелка, торбести панталони и едно от онези европейски спортни прави сака, с вдигната яка и ръкави, навити до лактите.

— За бога, Роналд, какво си направил със себе си?

— Аз съм безработен. Вече мога да се обличам както си искам.

Дан забеляза цигарата в ръцете на хлапетото.

— Откога пушиш?

— Ту ги започвам, ту ги отказвам. Просто смятах, че не е добре да пуша пред момчетата. Гледам, опитвате новата комбинация.

— Стига само Фенстър да намери къде му е ляво и къде дясно.

— Бъкър изглежда добър.

Дан все още беше зашеметен от промените в Роналд, не само външността му беше различна, но и поведението му беше необичайно.

— Фийб избра ли новия управител? — попита Роналд.

— Не, по дяволите.

— И аз така разбрах.

Дан изръмжа с неприязън. Фийб получи листа с кандидатите още в деня, когато пристигна преди повече от седмица, но вместо да направи избора си, тя му каза, че иска Роналд обратно. Той й напомни, че имат споразумение и й каза, че е по-добре да се съобразява с него,

ако не иска да си търси нов главен треньор. Когато разбра, че той говори сериозно, тя спря да спори. Но миналата седмица те загубиха последния си предсезонен мач. Тази неделя ги очакваше първият мач за сезона с „Бронкос“, а тя все още не беше говорила с нито един от кандидатите.

Вместо да работи, тя седеше зад бюрото в стария офис на Роналд и четеше модни списания. Не искаше да използва офиса на Бърт, защото не ѝ харесвал декорът! Ако някой отидеше при нея с някакъв документ, тя цупеше нос и казваше, че ще го погледне по-късно, но никога не го правеше. В понеделник, когато влетя при нея, защото беше успяла някак да задържи заплатите на всички, тя лакираше проклетите си нокти! Тогавя той се вбеси, но едва започна да крещи и устните ѝ затрепериха, а тя му каза, че той не може да ѝ говори по този начин, защото страдала от предменструален синдром.

По някое време през седмицата Фийб беше успяла да надмине Валери в способността ѝ да го подлудява. Собствениците на отбори от Националната футболна лига би трябвало да внушават смесица от уважение, страхопочитание и страх в хората, които работят за тях. Дори и калените главни треньори минаваха внимателно покрай Ал Дейвис, внушителния собственик на „Рейдърс“. Дан си знаеше, че никога не би погледнал хората в очите, ако някой узнае, че собственичката на неговия отбор не може да търпи да ѝ крещят, защото страдала от предменструален синдром!

Тя без съмнение беше най-безползното, най-безволевото и най-глупавото човешко същество, което той беше срещал в живота си. В началото той се позамисли дали пък не е по-умна, отколкото показва, но сега вече знаеше, че е по-тъпа, отколкото показва — една празноглавка от световна класа, която ръководеше неговия футболен отбор.

Само да не беше това нейно смъртоносно тяло! Трудно можеше да го пренебрегне дори човек като него, видял почти всичко, което жените можеха да предложат още преди да навърши двадесет и една. Знаеше какво си мислят хората за професионалните футболисти — че животът им е една голяма оргия. И бяха доста прави. Дори и сега, когато сексът беше пълен с опасности, жените се тълпяха по хотелските фойета и паркингите на стадионите, подвикваха на

играчите, показваха телефонни номера, написани на голите им кореми, понякога показваха и много повече.

Припомни си как беше в началото на кариерата му, когато си избираше една, а понякога и две от тях и се отдаваше през дългите, разпуснати нощи на алкохол и секс. Беше правил неща, за които останалото мъжко население само си мечтаеше, но после всичко това се изтърка и той започна да намира нещо жалко в тези срещи. По времето, когато стана на тридесет, вече беше заменил преследвачките на футболисти с жени, които имаха нещо повече от възбуждащо тяло и тогава сексът отново се превърна в забавление. После срещна Валери и тогава започна да се плъзга надолу. Но сега, когато Шейрън Андърсън се появи в живота му, наклонът щеше да промени посоката си.

Вторник следобед той успя да мине пак през детската градина, за да я погледа заедно с децата и да я заведе да пият по едно кафе, след като те си заминат. Прииска му се да я прегърне, като видя петната по дрехите ѝ — гроздов сок, лепило, някаква черта, изцапана на детската площадка. Тя беше тиха и мила — точно такава жена, каквато търсеше. И това утежняваше вината му, че се чувства физически привлечен от Фийб Съмървил. На такава жена трябваше да се сложат кожени ботуши и жартиери и да я отдалечат колкото е възможно повече от всякакви невинни дечица.

Роналд сложи крак на пейката и се загледа към игрището.

— Фийб непрекъснато ме кара да ѝ кажа кой е най-добрият кандидат за управленското място.

Дан го изгледа остро.

— Виждал си се с нея?

— Ние... въ... прекарваме много време заедно.

— Защо?

Роналд повдигна рамене.

— Тя ми има доверие.

Дан никога не показваше чувствата си и сега прикри неудобството си. Дали пък Фийб не беше причината за промените в Роналд?

— Не знаех, че двамата сте приятели.

— Не точно приятели. — Роналд дръпна от цигарата си. — Жените имат смешно отношение към мен. Предполагам, че и Фийб не е изключение.

— Какво значи смешно?

— Ами тази работа с Том Круз. Повечето мъже не забелязват, но жените смятат, че приличам на него.

Дан изсумтя раздразнено. Първо Боби Том беше решил, че прилича на филмова звезда, а сега и Роналд. Но се вгледа по-внимателно в Рон и не можа да отрече, че има лека прилика.

— Да, май че е така. Не бях забелязал.

— Това кара жените да чувстват, че могат да ми се доверят. Освен всичко останало. — Той дръпна бавно от цигарата си. — Това се отразява отвратително на любовния живот, повярвай ми.

Интуицията на Дан за опасностите беше развита като при кален в битки воин. Косата му настръхна.

— Какво искаш да кажеш? — попита той предпазливо.

— Жените могат да бъдат много претенциозни.

— Май никога не съм те смятал за чак такъв сваляч.

— Оправям се някак. — Рон хвърли цигарата и я стъпка с обувка. — Трябва да вървя. Късмет с Фийб! Тя е направо като дива котка. Ще ти създаде работа, точно като за теб.

Дан вече беше чул достатъчно. Замахна с ръка и улови Роналд за ръката, като едва не го свали на земята.

— Стига си оригиналничил. Какво, по дяволите, става?

— Какво искаш да кажеш?

— Ти и Фийб.

— Тя е необикновена жена.

— Какво й каза за кандидатите за управителското място?

Въпреки че Дан го държеше здраво, Роналд го гледаше, без да трепне, със смущаваща самоувереност.

— Ще ти кажа какво не съм й казал. Не съм й казал, че Анди Карутърс е най-подходящия човек за мястото.

— Знаеш, че е.

— Не и ако не може да се оправя с Фийб.

Дан го пусна бавно, а гласът му беше опасно тих:

— Какво точно се опитваш да кажеш?

— Казвам, че се набута, Дан, защото сега единственият човек, на когото тя има доверие и който разбира поне нещичко от футбол, съм аз. А аз съм уволнен.

— Ти заслужаваше да те уволнят! Не си вършеше работата.

— Първия ден я накарах да подпише онези договори, нали? Доколкото знам, никой друг не е успял да го направи.

— След смъртта на Бърт ти имаше възможност да докажеш себе си, но ти я пропиля. Нищо не вършеше.

— Аз нямах власт да действам, тъй като Фийб не отговаряше на обаяданията ми. — Той запали нова цигара и има смелостта дори да се усмихне. — Но сега гарантирам, че ще им отговори.

Гневът на Дан избухна и той сграбчи изгладените европейски ревери на Роналд.

— Ах ти, копеле! Спиш с нея, нали?

Трябваше да признае, че хлапето има смелост. Попробледня, но не отстъпи.

— Това не е твоя работа.

— Стига игрички. Какво целиш?

— Не си глупав, Дан. Сети се сам.

— Няма да получиш пак мястото.

— Тогава си имате големи неприятности, защото Фийб няма да направи нищо, докато не й кажа.

Дан стисна зъби.

— Би трябвало да те пребия от бой.

Роналд преглътна.

— Не мисля, че това ще й хареса. Тя е луда по лицето ми.

Дан размишляваше гневно, но стигаше само до едно заключение. Роналд го беше притиснал, а нямаше свободен играч, на когото да подаде. Не беше в характера му да пада върху топката, но като че ли нямаше друг избор. След малко той пусна дрехата на хлапето.

— Добре, засега получаваш отново работата си. Но по-добре я контролирай, защото иначе ще те одера жив. Разбра ли?

Роналд захвърли цигарата и оправи яката си с палци.

Стъписан, Дан го гледаше как се отдалечава.

Когато Роналд стигна до колата си, потта беше избила през сакото му. Дан! Нарече тренъора „Дан“ и все още беше жив. О, боже! О, господи!

Между цигарите и забързаните удари на сърцето беше започнал да се поти обилно. Но в същото време никога през живота си не се беше чувствал по-добре. Седна на мястото на шофьора и грабна

телефона. С треперещи пръсти набра номера и от другата страна се обади Фийб.

Рон пое дълбоко въздух и измъкна изпод бедрото си видеокасетата с „Рискована работа“, която тя му беше дала.

— Успяхме, Фийб.

— Шегуваш се!

Той си представи широката ѝ, щедра усмивка.

— Направих точно каквото ми каза — задъхваше се той. — И стана. Само че сега май ще получа сърдечен удар.

— Дишай дълбоко. Не искам да те загубя сега — разсмя се тя. — Не мога да повярвам.

— Нито пък аз. — Той започваше да се чувства по-добре. — Само ще се преоблека и ще изчистя тази мазнотия от косата си. После идвам при теб.

— Побързай. Имаме тонове работа тук, а аз нямам никаква представа какво да правя с всичко това. — Последва кратка пауза. — Охо. Трябва да затварям. Чувам заплашителни стъпки, които се приближават.

Тя затвори бързо, грабна огледалцето си с трепереща ръка и тъкмо приближаваше четчицата към клепача си, когато Дан нахлу с трясък в офиса ѝ. Тя мярна зад него стреснатото лице на секретарката си, преди той да затвори вратата.

Прозорците в офиса ѝ гледаха към игрищата и би трябвало досега да е свикнала с неговата агресивност. Беше го виждала да хвърля тетрадките си и да изскача на игрището, щом не харесваше нечие изпълнение. Беше го виждала как се нахвърля с незащитено тяло върху напълно екипиран играч, за да покаже някое тайнствено движение от футбола. Веднъж беше останала до късно в офиса и всички играчи си бяха отишли. Тогава го видя да прави обиколки на игрището, облечен във фланелка с петна от пот и сиви шорти, които показваха силните му мускулести крака.

Тя преглътна невинно.

— Охо. Големият лош вълк отнесе вратата ми. Какво направих пък сега?

— Спечелихте.

— Божичко! И каква е наградата?

— Роналд. — Той стисна зъби. — Реших да не преча, ако искате да го наемете пак.

— Това е чудесно.

— Не и от моя гледна точка.

— Рон не е чак толкова некадърен, колкото смятате.

— Той е слабак.

— Е, вие пък сте такъв спортист! Двамата би трябвало да се допълвате добре.

Той изръмжа нещо, после очите му я огледаха с наглост, каквато никога преди не беше проявявал.

— Роналд наистина е успял да разбере как да получи онова, което иска от вас. Но има нещо, което може би трябва да знаете. Умните жени, които се занимават с бизнес, не спят с мъжете, които работят за тях.

Въпреки че не беше направила нищо лошо, този удар я нарани и затова ѝ беше трудно да му изпрати копирено мека усмивка.

— Ревнувате, че съм избрала него вместо вас?

— Не. Страхувам се, че ще се прехвърлите на играчите ми.

Тя стисна юмруци, но преди да успее да отговори, той излезе от офиса ѝ.

Рей Хардести стоеше в сянката на боровете, извън защитната ограда и наблюдаваше Дан Кейлбоу, който се втурна на игрището. Рей трябваше да тръгва скоро за работа, но въобще не се помръдна. Изкашля се, запали още една цигара и размърда крака, като настъпи фасовете по земята. Някои бяха цели, други се бяха разпаднали след бурните дъждове през миналата седмица, оставяйки след себе си само надутите, пожълтели филтри.

Всеки ден той си казваше, че няма да се върне тук отново, но въпреки това идваше. И всеки ден, щом жена му го попиташе къде отива, той казваше: „На работа“. Никога не носеше каквото и да било вкъщи, но тя продължаваше да пита. Вече едва я понасяше.

Рей потърка с ръка небръснатата си брада. Не се изненада, че не почувства нищо. След онази сутрин, когато полицията дойде в дома му, за да го уведоми, че Малкия Рей е загинал в автомобилна катастрофа, той престана да усеща разликата между топло и студено.

Жена му казваше, че е временно, но Рей си знаеше, че не е, както и фактът, че никога повече няма да гледа как синът му играе за „Старс“. От онази сутрин насам усещанията му се притъпиха. Часове наред гледаше телевизия, после внезапно разбираше, че въобще няма говор. Слагаше сол вместо захар в кафето си, но забелязваше променения вкус, когато чашата вече беше почти празна.

Вече нищо не беше както трябва. Когато Малкия Рей играеше за „Старс“, той беше голяма клечка. Всички се отнасяха към него с уважение — хората, с които работеше, съседите, момчетата в бара. Сега го гледаха със съжаление. Сега той беше нищо, и виновен за това беше Кейлбоу. Ако Малкия Рей не беше толкова разстроен, че го изхвърляха от „Старс“, нямаше да се блъсне в парапета. Кейлбоу беше виновен, че Големия Рей вече не можеше да излезе с вдигната глава.

Месеци наред Малкия Рей му разказваше как Кейлбоу му имал зъб и го обвинявал, че пие прекалено много и че е някакъв си проклет наркоман, само защото вземал малко стероиди, както и всички останали в Националната футболна лига. Малкия Рей може и да си беше малко луд, но точно това го правеше голям играч. Дявол да го вземе, та той не беше някакъв си проклет наркоман. Хейл Брюстър, предишният треньор на „Старс“, не се беше оплаквал. Неприятностите започнаха, едва когато уволниха Брюстър и Кейлбоу зае мястото му.

Всички повтаряха непрекъснато колко много си приличат баща и син. И Малкия Рей имаше грубо лице на боксьор, голям нос, малки очи и гъсти вежди. Но синът му не живя достатъчно дълго, за да понапълнее около кръста и в косите му нямаше нито един бял косъм, когато го погребяха.

Животът на Големия Рей беше пълен с разочарования. Искаше да стане полицай, но когато потърси работа, там сякаш приемаха само негри и никой друг. Искаше да се ожени за красива жена, а вместо това се върза с Елън. Дори Малкия Рей го беше разочаровал в началото. Но неговият старец го стегна и когато хлапето беше последна година в гимназията, Рей се чувстваше като цар, докато стоеше сред публиката и гледаше как играе момчето.

Сега отново беше никой.

Закашля се и му трябваше почти минута, за да овладее спазмите. Преди година лекарите му бяха казали да спре да пуши, защото има болно сърце и белите му дробове не са наред. Не му казаха, че умира,

но той и без това си го знаеше, а и то вече не го интересуваше особено. Единственото, което имаше значение, беше да се заплати с Дан Кейлбоу.

Големия Рей се радваше на всяка загуба на „Старс“, защото тя доказваше, че отборът е пълен боклук без неговия хлапак. Беше решил да остане жив до деня, в който всички ще узнаят каква грешка е направило онова копеле, като изхвърли Малкия Рей. Щеше да остане жив до деня, в който Кейлбоу ще изсърба попарата, която сам си беше надробил.

На следващата неделя Фийб влезе в ложата на собственика и я обгърна мирис на уиски и скъпи пури. Точно сега правеше нещо, което се беше заклела, че няма да направи — дойде на футболен мач. Той беше успял да я убеди, че собственикът на „Старс“ не може да пропусне първия мач от редовния сезон.

Всъщност шестоъгълният Дворец на спорта беше построен в изоставена каменоломна, разположена в центъра на стотина акра земя, малко на север от магистралата. Когато „Старс“ не играеха, забележителната сграда от стъкло и метал приютяваше всякакви събития от религиозни събирания до състезания по дърпане на въже. Имаше удобства за банкети, елегантен ресторант и места за осемдесет и пет хиляди души.

— Това е наистина скъп имот — промърмори Фийб на Рон, докато влизаше в ложата с два телевизора и стъклена предна стена, гледаща към игрището.

Беше разбрала, че ложите в Двореца на спорта се дават под наем за осемдесет хиляди долара на година.

— Ложите са сред малкото неща, от които печелим според жалкия договор за стадиона, подписан от Бърт — поясни Рон и затвори вратата. — Всъщност това са две ложи, съединени в една.

Тя огледа през цигарения дим разкошната обстановка в златисто и синьо — дебел, мъхест килим, удобни шезлонги, добре заредено барче от махагон. Вътре имаше девет или десет мъже — приятели на баща ѝ или собственици на петнайсетте процента от „Старс“, които Бърт беше продал преди няколко години, защото се нуждаеше от капитал.

— Рон, забелязваш ли тук нещо не на място?

— Какво имаш предвид?

— Себе си. Аз съм единствената жена. Никой от тези мъже ли няма съпруга?

— Бърт не разрешаваше по време на мач в ложата му да присъстват жени. — В очите му проблесна палав огън. — Много бърборят.

— Шегуваш се.

— Съпругите имат специални места навън. Това не е нещо необичайно за Националната футболна лига.

— Мъжкият клуб, а?

— Точно така.

Към нея се приближи един дебел мъж, когото тя съвсем бегло си спомняше от погребението на баща си. Когато я погледна, очите му едва не се ококориха. Саймоун казваше, че това е рокля за измиване на колата, защото прилепналата розова рокля беше разцепена на широки парчета отнякъде доста над коляното до средата на прасеца. При всяка стъпка краката ѝ си играеха на криеница с яркорозовите парчета плат. Корсажът с изрязано деколте и без ръкави, подчертаваше гърдите ѝ. Мъжът държеше чаша от гравирен кристал, пълна догоре с алкохол. След възторжения му поздрав Фийб заподозря, че тя не му е първата.

— Надявам се да ни донесете късмет, малка женичке!

Той огледа гърдите ѝ.

— Миналата година имахме тежък сезон, а и доста от нас не са сигурни, че Кейлбоу е подходящият човек за тази работа. Той беше страхотен куотърбек, но това не значи, че може да бъде треньор. Защо не използвате това ваше сладко личице, за да го накарате да отвори нападението? С уайдрисийвър като Боби Том трябва да се навлиза по-дълбоко. И е по-добре да започва Брижки, вместо Рийнълдс. Кажете му го, чувате ли?

Този мъж беше непоносим, затова тя заговори с леко дрезгав глас:

— Още тази вечер ще го прошепна на възглавницата му.

Роналд я отмъкна бързо от шашнатия човек, за да не направи още някоя щуротия и я запозна с останалите. Повечето от тях имаха предложения Дан да направи промени в защитната линия, както и за

някои допълнителни комбинации. Тя се замисли дали пък всички мъже не си мечтаят тайно да бъдат футболни треньори.

Тя пофлиртува с тях, после се измъкна и отиде до прозорците, за да огледа стадиона. Средната линия беше на по-малко от десет минути път. Празните места бяха твърде много, а „Старс“ откриваха сезона с популярните „Денвър Бронкос“. Нищо чудно, че отборът имаше толкова много парични затруднения. Ако скоро не настъпеше промяна, уволненията, за които Дан беше споменал, щяха да станат действителност.

Мъжете в ложата гледаха краката ѝ, докато тя наблюдаваше телевизионния коментатор, който обясняваше защо „Бронкос“ ще бият „Старс“.

Рон се появи до нея и запристъпва нервен от крак на крак. Тя се сети, че още като го взе в колата, той изглеждаше притеснен.

— Нещо не е наред ли?

— Ще ти бъде ли много неприятно да дойдеш с мен?

— Разбира се, че не. — Тя взе чантичката си, излезе от ложата и го последва в коридора. — Случило ли се е нещо, което трябва да знам?

— Не съвсем. Просто... — Той я отведе до единия от асансьорите за частно ползване и натисна копчето. — Фийб, това наистина е смешно. — Вратите се отвориха и те влязоха вътре. — Сигурно си чувала за прословутото суеверие на спортистите. Някои от тях упорито носят един и същ чифт чорапи през целия сезон или пък обличат екипа си в един и същ ред. Много от тях с годините са си измислили ритуали. През коя врата ще минат, как ще стигнат до стадиона, пъхат си талисмани под екипите. Наистина глупава работа, но това им дава самоувереност и не вреди на никого.

Асансьорът тръгна надолу.

Фийб изгледа Рон с подозрение.

— Това какво общо има с мен?

— Не съвсем с теб. По-скоро с Бърт. И с някои от играчите. — Той погледна притеснено часовника си. — А също с „Беърс“ и Майк Маккаски.

Маккаски беше внук на Джордж Хейлс, легендарния основател на „Чикаго Беърс“. Освен това той беше президент и собственик на

„Беърс“, за когото всички говореха. Но за разлика от нея, Маккаски си знаеше работата, затова Фийб не можа да види връзката.

Вратите се отвориха. Двамата с Рон излязоха и тя видя слънчева светлина, а знаеше, че се намират под стадиона. Разбра, че се намират в коридор, който завършваше с просторен тунел, водещ към игрището. Рон я насочи към него.

— Рон, започваш да ме притесняваш.

Той извади бяла кърпичка от джобчето си и я притисна до челото си.

— Първата четвърт на всеки мач на „Беърс“ Майк Маккаски прекарва на игрището, до скамейката с резервите. Той не се меси в играта, но винаги е там и това се е превърнало в ритуал. — Той върна кърпичката в джоба си. — На Бърт не му се нравеше да седи горе в ложата на „Старс“, докато Маккаски е на игрището и така от преди няколко години започна да прави същото. То... ъъ... се превърна в обичай. По този въпрос играчите са суеверни.

В нея започна да се промъква тревога.

— Рон...

— Трябва да стоиш на игрището, заедно с отбора, през първата четвърт — каза той набързо.

— Не мога да го направя! Та аз дори не искам да съм в ложата, да не говорим за игрището!

— Трябва. Хората очакват това от теб. Джим Бийдерот е стартирация ти куотърбек и е един от най-суеверните спортисти, които съм срещал. Куотърбековете са като треньорите. Разстройват се лесно. А и Боби Том си изказа мнението преди мача. Не искал кармата му да бъде разрушавана.

— Не ми пука за неговата карма!

— Ами за твоите осем милиона?

— Няма да изляза там.

— Ако не го направиш, значи пренебрегваш задълженията си и не си такъв човек, за какъвто съм те мислил.

Думите му бяха изречени забързано и я накараха да се замисли. Но идеята да се изправи на игрището я изпълваше със страх, а тя не искаше да ѝ се налага да се преборва с него. Фийб затърси в ума си някакво правдоподобно извинение в замяна на уплахата.

— Дрехите ми не са подходящи.

Той я изгледа с блеснали от възхищение очи.

— Красива си.

Коляното ѝ и доста голяма част от бедрото ѝ се показаха между яркорозовите парчета, когато повдигна крак, за да покаже на Рон сандалите си с множество каишки и деветсантиметровия ток.

— Майк Маккаски не би отишъл на игрището в такова облекло! Освен това, ще потъна.

— Игрището е твърдо. Фийб, търсиш си сламки, за които да се уловиш. Честно, очаквах повече от теб.

— Част от теб всъщност се забавлява, нали?

— Трябва да си призная, че когато те видях в тази рокля, се замислих дали твоята външност няма да покачи продажбите на билети? Даже можеш да махнеш с ръка на тълпата.

Фийб промърмори една дума, която рядко ѝ се случваше да използва.

Той я изгледа с мил укор.

— Нека ти припомня първоначалното ни споразумение. От мен се искаха познанията, а от теб смелостта. Сега ти нарушаваш твоята част от договора.

— Не искам да излизам на игрището! — възкликна тя отчаяно.

— Разбирам те. Но за съжаление, трябва да го направиш.

Той стисна леко лакътя ѝ и я поведе към наклонения тунел, който извеждаше навън.

— Преди две седмици ти беше свестен човек без качества на водач — опита се тя да скрие уплахата си зад сарказъм.

— Аз все още съм свестен човек. — Той я поведе през изхода на тунела към ярката слънчева светлина. — Ти ми помагаш да развия способностите си на водач.

Той я придружи по бетонната пътека, после през вратичката в оградата и накрая я поведе покрай обикалящите играчи по игрището, към едно място, точно до края на пейката. Тя усети, че се поти и се разгневи на баща си. Този отбор беше играчка на баща ѝ, не нейна. Погледна играчите с техните тела, издути до свръхчовешки размери и се почувства толкова уплашена, че главата ѝ се замая.

Слънчевата светлина, минаваща през стъкления шестоъгълник в средата на купола, струеше върху яркорозовата ѝ рокля. От тълпата извикаха името ѝ. Изненада се, че я познават, но после се сети, че

историята със завещанието на Бърт беше разпространена по информационните средства. Вече беше отказала дузина молби за интервюта, като се започне от местните вестници до Ен Би Си. Тя сложи сияйна усмивка на лицето си, с надеждата, че никой няма да забележи колко е неуверена.

Фийб усети, че Рон се кани да я остави и сграбчи ръката му.

— Не си тръгвай!

— Трябва. Играчите смятат, че нося лош късмет. — Той мушна нещо в ръката ѝ. — Ще те чакам в ложата, когато първата четвърт завърши. Ще се справиш. И... ъъ... Бърт винаги плясваше Боби Том по задника.

Още преди тя да успее да осъзнае тази неочаквана новина, той изчезна от игрището и я остави сама с куп закалени в битките мъже, които сумтяха, потяха се и нямаха търпение да вдигнат гюрултия. Фийб отвори юмрука си и се загледа удивена в дланта си. Защо Рон ѝ беше дал пакетче ментова дъвка?

Дан се появи до нея и тя трябваше да потисне налудничавото си желание да се хвърли в прегръдките му и да го помоли да я защити. Но това желание изчезна, когато той я прониза с недружелюбен поглед.

— Не мърдай отгук до края на първата четвърт. Ясно ли е?

Тя едва успя да кимне.

— И не оплесквай всичко. Говоря сериозно, Фийб. Имаш отговорности и по-добре се съобразявай с тях. Ти и аз може да смятаме, че суеверията на играчите са смешни, но те не смятат така.

Той се отдалечи без повече обяснения.

Срещата им продължи само няколко секунди, но тя се почувства като премазана от булдозер. Преди да успее да се съвземе, върху нея връхлетя един от мъжете, като поклащаше шлема си. Тя се държеше далече от играчите, но позна Боби Том Дентън по снимките му — руса коса, широки скули, голяма уста. Той изглеждаше напрегнат и притеснен.

— Госпожице Съмървил, не се познаваме, но... имам нужда да ме ударите по задника.

— Ти... ъъ... трябва да си Боби Том.

Един много богат Боби Том.

— Да, така е.

Не, и дума не можеше да става да направи това. Може би имаше жени, родени да пошляпват мъжки задници, но тя не беше сред тях. Бързо повдигна ръка, целуна крайчетата на пръстите си и докосна с тях устните му.

— Какво ще кажеш за нова традиция, Боби Том?

Тя зачака, обзета от опасение, че може да е причинила нещо непоправимо на неговата карма, пропилявайки осем милиона при това. Той се понамръщи и в следващия миг тя усети, че яркорозовите парчета плат се увиват около краката ѝ, когато той я грабна и залепи една звучна целувка на устните ѝ.

Ухили се и я върна на земята.

— Тази традиция е дори по-добра.

Стотици хора от тълпата бяха забелязали разговора им и когато Боби Том се отдалечаваше, тя чу смях. И Дан беше забелязал целувката, но той определено не се смееше.

Още едно чудовище се насочи към нея. Когато се приближи, той изръмжа нещо на онзи, който беше зад него и тя видя името Бийдерот на гърба на небесносиния му екип. Това сигурно беше темпераментният ѝ куотърбек.

Най-накрая той се спря до нея и тя видя синьо-черна коса, нос като кука за месо и малка, почти женствена уста.

— Госпожице Съмървил, вие трябва... Баща ви... — Той се загледа в една точка точно под лявото ѝ ухо и сниши глас: — Преди всеки мач той ми казваше: Изяж лайното, мечок такъв.

Сърцето ѝ замря.

— Не може ли... Не може ли просто да те шляпна по задника.

Той поклати глава и я изгледа разярено. Тя се предаде и изрече думите, колкото се може по-бързо.

Куотърбекът въздъхна шумно от облекчение.

— Благодаря, госпожице Съмървил.

И изтича напред.

„Старс“ спечелиха при хвърлянето на монетата и двата отбора се подредиха за началния удар. За неин ужас Дан се затича към нея, като не отместваше очи от игрището. На главата му имаше слушалки, свързани с дълъг кабел, но това изглежда не пречеше на движенията му. Той спря до нея, с очи все така приковани към игрището.

— В теб ли е дъвката?

— Дъвката?

— Дъвката!

Тя се сети внезапно за пакетчето, което Рон беше мушнал в ръката ѝ. Разтвори пръстите си, които бяха здраво стиснати около него.

— Тук е.

— Подай ми я, когато играчът, който подаде топката, я нагласи за удар. С дясната ръка. Зад гърба си, ясно ли е? Да не объркаш нещо. Дясна ръка. Зад гърба ти. Когато играчът приготви топката за удар.

Тя го погледна.

— Кой подава топката?

Беше започнала да го влудява.

— Дребният, в средата на игрището! Нищичко ли не знаеш? Ще оплескаш всичко, нали?

— Няма да оплескам нищо!

Очите ѝ се отправиха към игрището и тя трескаво се опита да разпознае играча, който подава топката. Избра най-дребния, с надеждата, че не е сгрещила. Когато той се наведе да нагласи топката, тя сложи бързо дясната ръка зад гърба си и пусна дъвката в разтворената длан на Дан. Той изсумтя, мушна я в джоба си и хукна, без дори да ѝ благодари. Тя се сети, че само преди няколко минути той ѝ каза, че суеверията на играчите били смешни.

След секунди топката полетя във въздуха и пред нея настъпи хаос. Нищо не би могло да я подготви за страховитите звуци, които издаваха двадесет и две мъжки тела, изпълнени с решимост да се бият и да се пребият един друг. Шлемовете се блъскаха, раменете им се притискаха и въздухът беше изпълнен с ругатни, викове и охкания.

Тя притисна длани до ушите си и изпищя, когато цял взвод униформени мъже се втурна към нея. Остана замръзнала на мястото си, а играчът на „Старс“, в когото беше топката, връхлиташе върху нея. Отвори уста, за да извика, но не излезе никакъв звук. Тълпата подивя, докато той приближаваше страничната линия, преследван от облечени в оранжево и бяло чудовища от ада. Фийб видя, че той не може да спре... щеше да се стовари точно върху нея... а тя не можеше да се спаси, защото краката ѝ не помръдваха. В последния момент той изви и се сблъска със съотборниците си, стоящи до страничната линия.

Сърцето ѝ бумтеше силно и ѝ се стори, че ще припадне. Отвори несръчно чантата си и затърси вътре кристалните си очила. Едва не ги

изтърва, докато ги наместваше непохватно на носа си, за да се скрие зад тях.

Първата четвърт се изнизваше мъчително бавно. Фийб усещаше миризмата на потта на играчите, виждаше израженията им — понякога отнесени, понякога гневни, чуваше обидите, които си крещяха непрестанно, докато повторението отне смисъла дори и на най-мръсните думи. В един момент тя осъзна, че вече не стои там само защото така са ѝ казали, но и за да изпита силата си, собствената си смелост. Може би, ако успееше да се справи с това предизвикателство, щеше да започне да се справя и с целия си живот.

Секундите се влачеха като минути, а минутите — като часове. С въгълчетата на очите си тя наблюдаваше момичетата от агитката на „Старс“, които бяха облечени в прозрачни златисти костюми, покрити със сини пайети и аплодираше заедно с тях. Послушно ръкопляскаше, когато Боби Том улавяше пас след пас, срещу силната защита на „Бронкос“, както щеше да чуе по-късно да я определят. И се улавяше, че насочва поглед към Дан Кейлбоу по-често, отколкото ѝ се нравеше.

Той крачеше покрай страничните линии, а тъмнорусата му коса блестеше под ярката слънчева светлина, която проникваше през средата на купола. Бицепсите му опъваха късите ръкави на фланелката му, а вените на мускулестия му врат туптяха, когато извикваше наставленията си. Той въобще не се спираше. Крачеше, беснееше, крещеше, размахваше юмрук във въздуха. Към края на първата четвърт едно прекратяване на играта от страна на съдията го разгневи и той измъкна слушалката от главата си, като се канеше да нахлуе в игрището. Трима от неговите играчи скочиха от скамейката и го възпряха със сила. Те действаха съвсем организирано и тя предположи, че им се е случвало да правят това и преди. Въпреки че по закон отборът принадлежеше на нея през следващите няколко месеца, тя знаеше, че „Старс“ всъщност беше и негов. Той я ужасяваше и омайваше едновременно. Би дала всичко на света, за да бъде толкова безстрашна.

Най-после се чу съдийският сигнал, отбелязващ края на първата четвърт. За всеобща изненада „Чикаго Старс“ завършиха наравно с „Бронкос“ — седем на седем.

Боби Том се втурна към нея със сияещо изражение. Тя не се съдържа и отвърна на усмивката му.

— Надявам се, че следващата седмица, когато играем с „Чарджърс“, ще мога пак да се добера до вас, госпожице Съмървил. Вие ми носите късмет.

— Мисля, че късмет ти носи твоят талант.

Тогава се чу разгневеният глас на Дан:

— Дентън, ела тук! Имаме да играем още три четвъртини. Да не си забравил!

Боби Том й намигна и побягна.

9.

Фийб стоеше под трепкащите сенки, които хвърляха фенерите, разположени на равни интервали около басейна в дома на семейство Съмървил и наблюдаваше петте жени, които се кискаха край Боби Том Дентън. Хората от управлението и персонала на „Старс“ не бяха сметнали, че смъртта на Бърт и това, че Фийб скоро щеше да напусне къщата, са достатъчни извинения да се отмени празненството, давано от Бърт всяка година, след първата среща за сезона. Докато Фийб беше на мача, секретарката ѝ се занимаваше с хората, които подготвяха празненството. Фийб беше заменила яркорозовата си рокля с друга, която не се набиваше толкова на очи — оранжево-розова памучна рокля с презрамки.

Загубата този следобед от „Бронкос“ беше помрачила началните часове на събирането, но след като алкохолът започна да се лее по-свободно, настроението се оживи. Вече беше почти полунощ и пълните с пържоли, шунка и опашки от омари чинии се изпразниха. Фийб беше представена на всички играчи и на съпругите и приятелките им. Играчите бяха изключително учтиви с новата си собственичка, но всичките тези спортисти около нея я връщаха към лошите спомени, затова тя седна на доста отдалечена от басейна дървена пейка, прикривана от няколко храста.

Фийб чу познат глас и изпита странна тръпка, когато погледна към вътрешния двор и видя Дан. Рон ѝ беше казал, че в неделната вечер треньорите са най-заети, защото оценяват играта на футболистите и работят над плана си за следващата седмица. Въпреки това през цялата вечер тя се оглеждаше за него.

Той се спираше при различни групички. Тя го наблюдаваше от скритото си място и осъзна, че той постепенно се приближава. Видя, че си е сложил чифт очила с тънички рамки. Контрастът между тези фини очила и суровата му хубост раздвижи нещо непознато в нея. Той се приближи и тя кръстоса крака.

— Никога не съм те виждала с очила.

— Лещите започват да ми пречат, след като съм ги носил почти четиринайсет часа.

Той отпи от бирата си и метна крак на пейката. Този мъж сякаш излизаше от зноен сън на Тенеси Уилямс, помисли си тя и в главата ѝ се завъртя бавно филмова лента. Можеше да си го представи в занемарената библиотека на западаща плантаторска къща, с мокра от пот бяла риза след страстна среща в месинговото легло с някоя млада Елизабет. Между зъбите си стискаше пура и прелистваше нетърпеливо някакъв стар дневник, за да открие къде е скрила семейното сребро прабаба му.

Тялото ѝ беше отпуснато и изпитваше усещане за уют. Прииска ѝ се да се потърка в Дан като котка.

Край басейна избухна силен смях и той я върна към действителността. Тя погледна натам точно навреме, за да види как пет от мадамите на Боби Том го бутват напълно облечен във водата. Той не излезе веднага на повърхността и тя стисна зъби.

— Трябва да се спирам да не хукна натам, за да го измъкна.

Дан се засмя и свали крака си от пейката.

— Спокойно. Вложила си още повече пари в Джим Бийдерот, а той тъкмо е завързал едно въже за комина и се изкачва по стената на къщата.

— Определено не ставам за тази работа.

Боби Том се появи на повърхността, разплисквайки водата и дръпна две от жените при себе си. Фийб се зарадва, че стаята на Моли не е от тази страна на къщата.

— Тъли ми каза, че Джим изкачва къщата всяка година — продължи Дан. — Очевидно празненството няма да бъде същото без това.

— Не може ли просто да си сложи абажур на главата, като всички останали?

— Той се гордее с оригиналността си.

Един широкоплещест защитник легна на бетонната пътека до басейна и започна да се натиска с някаква пищяща млада жена.

Дан посочи към тях с бирената кутия.

— Ето тук ще започнат истинските ти неприятности.

Тя се изправи, за да вижда по-добре, но след това ѝ се прииска да не го е правила.

— Надявам се, че няма да я нарани.

— Това не е от толкова голямо значение, колкото факта, че тя не е неговата съпруга.

В този момент една миниатюрна огнена топка с лъскава грива като на Даяна Рос се втурна от дъното на вътрешния двор към Уебстър Гриър — сто тридесет и четири килограмовия професионален защитник.

Дан се ухили.

— Гледай и се учи, Фийб.

Пламъкът се спря, възправен на високите си токчета.

— Уебстър Гриър, пусни веднага това момиче, докато не съм те убила.

— О, скъпа...

Той пусна червенокосата на един шезлонг.

— Не ми викай скъпа — изкрещя пламъкът. — Щом искаш да спиш в залата за боулинг, която сам си построил в сутерена, нямам нищо против, защото съм адски сигурна, че няма да спиш с мен.

— О, скъпа...

— И не идвай да ми плачеш на рамото, когато те подгоня за развод и за всеки цент, който имаш.

— Кристъл, скъпа, това беше просто така.

— Просто така! Ще ти дам аз просто така!

Тя засили ръката си и с всичка сила удари защитника в корема.

Той се намръщи.

— Е, скъпа, защо трябваше да правиш това? Последния път, когато ме удари, нарани ръката си.

Така си беше, Кристъл притискаше ръката си, но това не възпря дръзката ѝ уста.

— Не се тревожи за моята ръка. Тревожи се за себе си. И дали въобще ще ти позволя да си видиш отново децата!

— Хайде, скъпа. Да отидем и да ѝ сложим малко лед.

— Върви си слагай лед на задника.

С драматично люшване на косата, тя се отдалечи от него и се насочи към Фийб и Дан. Фийб не беше сигурна, че ѝ се иска да се кара с тази кавгаджийка, голяма колкото бирена кутия, но Дан не изглеждаше особено недоволен.

Когато жената спря пред него, той притисна ударената ѝ ръка до бирата си.

— Още е студена, Крис. Може би така ръката ти няма да се подуе.

— Благодаря.

— Трябва да престанеш да го удряш, мила. Някой път ще си счупиш ръката.

— Той трябва да престане да ме ядосва — отвърна тя.

— Тази женска сигурно го е преследвала цяла вечер. Знаеш, че Уебстър е последният човек от отбора, който би се мотал наоколо с друга жена.

— Това е защото знам как да го строявам.

Тонът ѝ беше толкова самодоволен, че Фийб не успя да сдържи смеха си. Вместо да се обиди, Кристъл ѝ се усмихна.

— Никога не позволявай на мъжа да си мисли, че е по-силен, ако искаш щастлив брак.

— Ще го запомня.

Дан поклати глава и се обърна към Фийб.

— Най-стряскащото е, че Уебстър и Кристъл имат един от най-сполучливите бракове в отбора.

— Май е по-добре да отида да го успокоя, преди да се е сбил с някого. — Кристъл потърка бирената кутия в наранената си ръка. — Имаш ли нещо против да взема това с мен, вместо лед?

— Моля.

Тя се усмихна на Фийб, после се надигна на пръсти и целуна Дан по бузата.

— Благодаря, приятелю. Мини през къщи някой път. Ще ти изпържа кюфтета.

— Непременно.

Кристъл се върна при съпруга си, а Дан се отпусна на пейката. Фийб седеше до него, като се опитваше да запази възможно най-голямо разстояние.

— Отдавна ли познаваш Кристъл?

— Двамата с Уебстър бяхме съотборници, точно преди да се оттегля. Тримата доста се сприятелихме. Никой от тях не харесваше особено бившата ми съпруга, с изключение на политическите ѝ възгледи. По време на развода ми Кристъл беше свикнала да се

появява на вратата с мляко и бисквити. Но след като дойдох в „Старс“, вече не можехме да се виждаме често.

— Защо?

— Сега съм треньор на Уебстър.

— Това има ли някакво значение?

— Играчите трябва да бъдат сменяни, а понякога и да се продават. Трябва да има някакво разстояние помежду ни.

— Странен начин да се поддържат приятелства.

— Просто нещата са такива. Всички го разбират.

Въпреки че другите се виждаха, пейката беше достатъчно прикрита от храстите и Фийб имаше чувството, че са сами. Тя толкова силно чувстваше присъствието му, че кожата ѝ настръхна.

Женският писък, който се чу, беше добре дошъл, защото я разсея. Тя погледна през една дупка в храстите и видя жена, която смъкна горницата на банския си.

Виковете и писъците, придружаващи действията ѝ, бяха толкова силни, че Фийб се притесни да не събудят Моли и да я уплашат.

— Празненството става малко буйничко.

— Не съвсем. Всички се държат, доколкото могат добре, защото възрастните са с тях.

— Какви възрастни?

— Ти и аз. Момчетата не биха си показвали рогата, щом собственикът и главният треньор са наоколо. Особено пък след като са загубили днес. Спомням си някои празненства от времето, когато играех. Продължаваха чак до вторник.

— В гласа ти се усеща носталгия.

— Имаше приятни неща.

— Като например да те хвърлят в басейна и да оценяваш момичета в мокри фланелки?

— Не ми казвай, че имаш нещо против състезанията на момичетата с мокри фланелки. За повечето футболисти това е единственото, което могат да нарекат културно събитие.

Тя се разсмя. Но смехът ѝ замря, когато видя как я гледа той. Морскозелените му очи изглеждаха загадъчни през стъклата на очилата му. Между тях сякаш пропукваше нещо, някакво напрежение, което не би трябвало да бъде там. Тя беше поласкана и изплашена. Наведе глава и отпи бързо от виното си.

Той проговори тихо.

— С мен се държиш твърде притеснено за жена, която флиртува с всичко, което носи панталони.

— Не е вярно.

— Лъжеш, скъпа! Дяволски те притеснявам.

Въпреки виното устата ѝ пресъхна. Тя се насили да се усмихне хитро.

— Сънуваш си, любовнико... — Наведе се към него достатъчно близо, за да усети одеколона му. — Гълтам мъже като теб за закуска и пак мога да си поръчам обяд от пет блюда.

Той се разсмя.

— По дяволите, Фийб! Иска ми се да се харесвахме повече, защото можехме да си прекараме наистина добре.

Тя се усмихна и се опита да каже нещо наистина прелъстително и лекомислено, но откри, че нищо не може да измисли. В главата ѝ заскърцаха пружините на месинговото легло, но този път вместо младата Елизабет, на него лежеше тя. Тя беше тази, която носеше дантелените бикини, а презрамката се беше свлякла от рамото ѝ. Тя си представи как той стои пред нея с разкопчана риза, а вентилаторът се върти над тях.

— По дяволите...

Ругатнята беше произнесена тихо и дрезгаво. Не беше част от съня, а се изплъзна от устните на истинския мъж.

Тя се вгледа в очите му и тялото ѝ се почувства освободено от натрупаните с годините прашни паяжини, влажно от падналата роса. Усецането беше толкова особено, че ѝ се прииска да избяга, но в същото време ѝ се искаше и да остане завинаги. Беше завладяна от изкушението да се наведе напред и да докосне устните му със своите. И защо пък не? Той я смяташе за първокласна свалячка. Нямаше откъде да знае, че такъв жест въобще не отговаря на характера ѝ. Само този път, защо да не се възползва?

— Ето те, Фийб.

И двамата обърнаха глави към пролуката в храстите, откъдето се подаваше Рон.

След като Рон бе нает отново, двамата с Дан се държаха на разстояние, така че избухвания нямаше. Фийб се надяваше, че това няма да се промени.

Рон кимна на Дан, после заговори на Фийб:

— След малко ще си тръгвам. За почистването има кой да се погрижи.

Дан погледна часовника си и се изправи.

— И аз трябва да вървя. Пол появи ли се с онези филми за мен?

— Не съм го виждал.

— По дяволите! Той има видеокасета, която ми се искаше да прегледам, преди да си легна.

Рон се усмихна на Фийб.

— Дан е прословут с това, че оцелява само с четири часа сън на денонощие. Истински работяга е.

Фийб беше потресена от срещата си с Дан, защото ѝ се струваше, че е разкрила твърде много от себе си. Тя се изправи и прокара пръсти през косата си.

— Хубаво е като знам, че парите ми не са дадени напразно.

— Искаш ли да ти донеса касетата, веднага щом той дойде? — попита Рон.

— Не. Не се притеснявай. Но му кажи, че тя трябва да бъде на бюрото ми до седем сутринта. Искам да ѝ хвърля един поглед, преди да съм се видял с моите хора. — Той се обърна към Фийб. — Трябва да се обадя. Вътре има ли телефон, който мога да използвам?

Тонът му беше изключително делови и тя се зачуди дали не си е измислила случилото се помежду им в онези луди, напрегнати мигове преди няколко минути. Фийб не искаше да разбере колко неспокойна я оставя, затова заговори нехайно:

— Нямах ли си в онази таратайка, която караш?

— Има две места, където не мога да търпя телефони. В колата и в спалнята си.

Той беше спечелил и тя се опита да скрие това с лениво движение към една врата в далечния край на къщата.

— Най-близкият е в дневната.

— Благодаря, бебчо.

Той се отдалечи и тогава Рон се намръщи срещу нея.

— Не бива да му позволяваш да се отнася към теб без нужното уважение. Собственикът на клуб...

— И как точно да го накарам да престане? — сопна се тя, като насочи разочарованието си срещу Рон. — Не искам да чувам какво

биха направили Ал Дейвис или Еди Ди... както и да е там.

— Едуард Ди Бартоло — уточни той търпеливо. — Собственикът на „Сан Франсиско Форти Найнърс“.

— Не беше ли той онзи, който даваше на играчите си и съпругите им големите подаръци?

— Да, точно той. Екскурзии до Хаваите. Големи суми за подаръци.

— Мразя го!

Той я потупа по рамото.

— Нещата ще потръгнат, Фийб. Довиждане. До утре сутринта.

Той я остави и тя се загледа към къщата, накъдето беше изчезнал Дан. Защо от всички мъже, появили се в живота ѝ, точно този трябваше да я привлича по този начин? Каква ирония! Най-много се страхуваше от физически силните мъже във върхова спортна форма, а сега се чувстваше притеглена от точно такъв мъж. Мъж, който ставаше още по-опасен заради острия си ум и необичайното си чувство за хумор.

Само да не беше си тръгвал толкова рано. Откакто дойде в Чикаго, тя имаше чувството, че е отнесена в някаква екзотична страна и не знае нито езика, нито обичаите ѝ. Срещата с Дан тази вечер само засили това усещане. Беше объркана, но и изпълнена със странно предчувствие. Предчувствие, че ако той беше останал, между тях можеше да се случи нещо вълшебно.

Моли сви колене и скри краката си под дългата синя памучна нощница. Седеше свита до прозореца на огромната всекидневна и гледаше онова, което можеше да се види от празненството. Пег, икономката, я беше изпратила да си легне още преди час, но шумът ѝ пречеше да заспи. Притеснена беше и от мисълта за срядата, когато трябваше да тръгне в новото училище и всички деца щяха да я намразят.

Нещо студено и мокро се потърка в голия ѝ крак.

— Здравей, Пух.

Моли се пресегна да погали меката главичка на кучето. Пух се повдигна и сложи предните си лапи върху бедрото на момичето.

Моли повдигна кучето в скута си, наведе глава и му заговори тихо:

— Ти си добро момче, нали, Пух. Добро, сладко кученце. Обичаш ли Моли? Моли те обича, кученце.

Тъмните ѝ кичури се смесваха с бялата козина на Пух. Моли допря буза до главичката на кучето, която беше мека като пухче за пудра, а Пух я близна по брадичката. Отдавна никой не беше я целувал, затова не помръдна лицето си, за да може Пух да го направи отново.

Вратата вдясно се отвори. Влезе някакъв грамаден мъж и тя бързо пусна Пух. Стаята тънеше в сумрак, затова той не видя Моли, докато се приближаваше към телефона, поставен на масата до дивана. Но преди да успее да набере номера, Пух скочи към него, за да го поздрави.

— По дяволите. Долу, куче!

За да предотврати възможно неудобно положение, Моли се покашля учтиво и се изправи.

— Няма да ви ухапе.

Мъжът остави слушалката и погледна към Моли. Тя видя, че усмивката му е красива.

— Сигурна ли си в това? Изглежда ми доста свиреп.

— Името му е Пух.

— Всъщност с него вече сме се срещали, но мисля, че с теб не съм се запознал. — Той се приближи. — Аз съм Дан Кейлбоу.

— Приятно ми е. Аз съм Моли Съмървил.

Тя протегна ръка и той я стисна тържествено.

— Здравей, Моли. Ти сигурно си сестрата на Фийб.

— Аз съм природената сестра на Фийб — подчерта тя. — Имаме различни майки и въобще не си приличаме.

— Вижда се. Не е ли малко късно да стоиш будна?

— Не можах да заспя.

— Доста е шумно. Запозна ли се с играчите и семействата им?

— Фийб не ми позволи.

Не беше сигурна защо се чувстваше задължена да излъже, но не ѝ се искаше да му каже, че самата тя беше отказала да излезе.

— Защо?

— Много е строга. А и аз не обичам особено празненствата. Всъщност аз съм самотен човек. Когато порасна, ще стана писателка.

— Така ли?

— В момента чета Достоевски.

— Не думай?

Разговорът се изчерпваше и тя затърси друга тема, с която да задържи вниманието му.

— Не вярвам да учат Достоевски в новото училище. От сряда започвам да ходя там. Това е обществено училище. Там ходят и момчета.

— Никога ли не си ходила на училище с момчета?

— Не.

— Хубаво момиче като теб би трябвало да се разбира с тях.

— Благодаря, но си знам, че не съм особено хубава. Не и като Фийб.

— Разбира се, че не си хубава като Фийб. Ти си хубава по свой си начин. Това им е най-интересното на жените. Всяка е различна.

Той я нарече жена! Тя запомни този комплимент, за да му се порадва, когато остане сама.

— Благодаря ви, че сте толкова мил, но си знам как изглеждам.

— Аз съм голям специалист по въпроса за жените, Моли. Трябва да ме слушаш.

Искаше ѝ се да му повярва, но не можеше.

— Футболист ли сте, господин Кейлбоу?

— Бях, но сега съм главен треньор на „Старс“.

— Страхувам се, че не знам нищо за футбола.

— Това изглежда е характерно за женската част от вашето семейство. — Той скръсти ръце. — Сестра ти не те ли доведе на мача този следобед?

— Не.

— Срамота! А трябваше.

Тя си помисли, че е усетила неодобрение в гласа му. През главата ѝ мина мисълта, че и той може да не харесва Фийб! Реши да опипа почвата.

— Сестра ми не иска да се занимава с мен. Налага се, нали виждате, тъй като и двамата ми родители са починали. Но всъщност не ме иска. — Това поне беше вярно. Сега имаше цялото му внимание и,

тъй като не искаше да загуби, започна да си измисля. — Не ми разрешава да се върна в старото си училище и крие писмата, които ми изпращат моите приятели.

— Защо ще прави нещо такова?

Дейното въображение на Моли надделя.

— Някаква жестокост, предполагам. Някои хора се раждат такива, нали знаете. Тя не ми позволява да напускам къщата и ако това, което правя, не ѝ хареса, ме оставя на хляб и вода. — Внезапно я осени вдъхновение. — И понякога ме бие.

— Какво?

Тя се уплаши, че е отишла твърде далече, затова додаде бързо:

— Но не боли.

— Трудно ми е да си представя, че сестра ти прави нещо такова. Не ѝ харесваше да слуша как той защитава Фийб.

— Вие сте силен мъж и нейната външност влияе на преценката ви.

Той едва не се задави.

— Би ли ми обяснила това?

Съвестта ѝ ѝ казваше да не говори повече, но той беше толкова мил, а тя толкова много искаше той да я хареса, че не може да се спре.

— Тя се държи различно, когато е с мъже, не така, както с мен. Тя е като Ребека, първата госпожа Де Уингър. Мъжете я обожават, но в душата си тя е доста отмъстителна. — Отново си помисли, че може би попрекалява, затова смекчи думите си. — Не че е съвсем лоша, разбира се. Само малко порочна.

— Ще ти кажа нещо, Моли. „Старс“ е част от семейното ти наследство и ти трябва да знаеш това-онова за отбора. Какво ще кажеш, ако помоля Фийб да те доведе след училище на тренировка, някой ден през следващата седмица? Ще можеш да се запознаеш с играчите и да понаучиш нещичко за играта.

— Ще го направите ли?

— Разбира се.

Заля я благодарност към него и тя не успя да усети вината си.

— Благодаря. Ще ми бъде много приятно.

В този момент Пег подаде глава през вратата и смърри Моли, че не си е в леглото. Тя каза довиждане на Дан и се върна в стаята си. Когато Пег излезе, извади господин Браун от скривалището му и се

мушна с него под завивките, въпреки че беше прекалено голяма, за да спи с парцалено животно.

Тъкмо заспиваше, когато чу леко почукване на вратата и се усмихна във възглавницата. Не можеше да отвори вратата, защото не искаше Фийб да разбере, че е пуснала Пух в стаята си. Но все пак ѝ беше приятно, че някой иска да е с нея.

10.

Фийб погледна към видеокасетата на седалката до нея. Да се появява така, без да се обади в дома на Дан Кейлбоу, беше най-глупавото нещо, което някога е правила. Но вместо да обърне кадилака на Бърт и да се върне вкъщи, тя се взря встрани от пътя, за да открие дървената пощенска кутия, за която Кристъл Гриър ѝ беше споменала. Гледаше и репетираше думите, които щеше да му каже, когато пристигне.

Ще бъде нехайна. Ще каже на Дан, че Пол се е появил с видеокасетата малко след като той си е заминал. Тъй като знаела, че Дан иска да види филма, преди да си легне, решила да му я донесе, а и нощта е толкова приятна. Няма проблеми, наистина.

Тя се намръщи. Беше един през нощта. Може би е по-добре да не споменава нито за приятната нощ. Може би е по-добре да каже, че не ѝ се спи и е решила да се поразходи с колата, за да се отпусне.

Истината беше, че искаше да го види отново, преди да е загубила смелостта си. Чувстваше се дълбоко потресена от онзи момент, когато усети желанието да го целуне. Сега имаше нужда да го види сам, да не ги прекъсват, да се опита да открие какво означават тези чувства.

Имаше милион причини, заради които тя не биваше да усеща притегателната му сила, но никоя от тези причини не обясняваше чувството, което изпита тази вечер с него — сякаш тялото ѝ бавно се съживяваше. Усещането беше едновременно ужасяващо и въодушевяващо. Той не криеше факта, че не я харесва, но в същото време тя чувстваше, че е привлечен от нея.

Без предупреждение в очите ѝ се появиха сълзи. Години наред тя дори не беше мечтала, че ще ѝ се случи нещо такова. Дали беше глупачка или имаше възможност да възвърне женствеността си?

Светлините на фаровете попаднаха върху дървената пощенска кутия и тя стисна за миг очи. На кутията нямаше име, но номерът беше същият. Намали скоростта и зави по тесен, настлан с чакъл път. Нощта беше облачна. Лунната светлина едва стигаше, за да се види стара

овощна градина. Фийб пресече един дървен мост, направи широк завой и тогава видя светлините.

Безразборно построената каменна къща нямаше нищо общо с лъскавия ергенски дом, който тя си беше представяла. Къщата беше построена от дърво и камък, имаше три комина и навес от едната страна. Стъпалата водеха към старомодна веранда, обградена от извит парапет. Под приветливата светлина, идваща от предните прозорци, тя видя, че капациите и входната врата са боядисани в перленозелено.

Чакълът хрущеше под гумите. Тя спря и изгаси двигателя. Внезапно външните лампи угаснаха, последвани от вътрешните. Тя се поколеба. Сигурно е пристигнала точно преди той да си легне. Но все пак още не беше заспал.

Грабна видеокасетата от седалката, преди да е загубила смелостта си, отвори вратата на колата и излезе. В далечината се чу бухал и зловещият звук я притесни още повече. Докато вървеше предпазливо към верандата, ѝ се искаше да не е толкова тъмно.

Фийб сложи ръка на парапета и внимателно изкачи четирите каменни стъпала. В тъмнината свиренето на щурците звучеше злокобно, а не дружелюбно. Сякаш скърцаха вратите в населяван от духове дом. Тя не откри звънец, само тежко метално чукче. Повдигна го и потръпна, когато то се блъсна с тъп звук.

Секундите течаха, но никой не ѝ отваряше. Притеснението ѝ се увеличаваше. Почука отново, но ѝ се прииска да не беше правила това, защото осъзна, че греши ужасно. Беше неудобно. Въобще нямаше как да обясни присъствието си. Какво си беше въобразявала? Ще се измъкне и...

Тя ахна, когато една длан затисна устата ѝ. Преди да успее да реагира, някаква силна ръка я сграбчи през кръста. Кръвта се оттегли от лицето ѝ и краката ѝ се подкосиха, когато откри, че не може да помръдне.

Един заплашителен глас прошепна в ухото ѝ:

— Ще те завлека в гъсталака.

Тя замръзна от страх. Опита се да извика, но не можа да издаде звук. Всичко беше както през онази нощ, когато беше на осемнайсет. Краката ѝ се отлепиха от земята и той я понесе по стъпалата, сякаш въобще не тежеше. Тъмнината и уплахата я задушаваша. Той я повлече към дърветата, а устните му бяха долепени до ухото ѝ.

— Бори се — прошепна той. — Бори се здраво. Но все пак знаеш, че няма да има никаква полза.

Познатото произношение проникна през уплахата ѝ и тя осъзна, че Дан е този, който я държи. Главата ѝ се замая. Всичко се повтаряше отново! Той я привлече, тя флиртуваше с него и сега той щеше да я изнасили. Тялото ѝ вече не беше като парализирано. Не можеше да позволи това да се повтори.

Тя започна отчаяна борба за свободата си, като го риташе и се опитваше да го удари с лакътя, но той беше силен, толкова по-силен от нея, с твърди като стомана мускули, оформени през годините тренировки. Той я отнесе в гъсталака, сякаш тя не тежеше повече от дете. Опита се да извика, но ръката, която затискаше устата ѝ беше безмилостна.

— Хубаво. Добре се бориш, скъпа. Караш ме да се потрудя.

Тя се извиваше в ръцете му и се опита да извика изпод дланта му, но той я държеше здраво. Пред себе си видя някаква неясна кръгла фигура от дърво и когато се приближиха, видя, че това е беседка.

— Ще си го получиш — шепнеше той. — Точно както го харесваш. Ще те нараня, щом толкова го искаш.

Той я издърпа по стъпалата и мина през сводестия отвор в покритите с бръшлян стени. И дори не се задъхваше.

— Ще бъдеш безпомощна. Мога да правя каквото си поискам с теб, а ти няма да успееш да ме спреш.

Той я издърпа сред мрака и ужасът се вкопчи в нея, както и в онази гореща и тъмна барака край басейна, преди толкова време. Едната му ръка продължаваше да стои на устата ѝ, а другата се мушна под полата ѝ и затърси бикините ѝ.

— Първо ще сваля това.

Ужасните звуци, които се зараждаха в гърлото ѝ бяха възпирани от дланта му. Не беше искала това. *Моля те, Господи, не позволявай това да се случи отново!* Страшният шепот се чу отново в ухото ѝ:

— Може би трябваше да започна отгук. Това ли искаш?

Той махна ръка от устните ѝ, сграбчи корсажа на роклята ѝ в юмрука си и с един замах я разкъса.

Две неща се случиха едновременно. От устата ѝ излетя силен вик. А ръката, която покриваше гърдите ѝ замръзна.

— Вал?

Той попритисна гърдите ѝ. Цялото му тяло се стегна. После отскочи от нея, сякаш беше радиоактивна.

Тя се разплака. Внезапно една външна лампа освети беседката. Видяха се грубовати мебели, килимче и Дан, който я гледаше ужасен.

— Фийб! Исусе... Исусе, Фийб, съжалявам аз... аз не знаех, че си ти. Аз... Вал трябваше...

Зъбите ѝ тракаха, цялото ѝ тяло се разтрепери. Там, където беше скъсал роклята ѝ, корсажът висеше и откриваше едната от гърдите ѝ. Тя сграбчи плата, докато се отдръпваше назад. Сълзите се стичаха по лицето ѝ.

— Фийб...

Той се втурна към нея.

Тя отскочи назад, като стискаше трескаво разкъсаната си рокля.

— Не ме докосвай! — изхълца.

Той замръзна и отстъпи назад, като вдигна ръце.

— Няма да те нараня. Ще ти обясня. Всичко това е грешка. Не знаех, че си ти. Аз... аз смятах, че е бившата ми съпруга. Трябваше да се срещнем тук с нея.

— И смяташ, че това ще оправи нещата?

Зъбите ѝ не искаха да престанат да тракат, а когато се опитваше да преглътне риданията си, нещо започваше да я души.

Той отново пристъпи към нея и тя отново се отдръпна. Той веднага се спря.

— Не разбираш.

— Копеле! Извратено копеле!

— Дан!

Фийб замръзна, когато чу женски глас.

— Дан! Къде си?

Заля я облекчение, когато разбра, че вече не са сами. Видя умолителното изражение в очите му, видя как той допря пръст до устните си, за да я накара да мълчи.

— Тук! — извика тя. — Тук!

Той наведе глава.

— По дяволите.

— Дан?

Една слаба, привлекателна жена, облечена в обикновена памучна рокля на цветя, влезе в беседката.

— Чух...

Тя млъкна, когато видя Фийб. После отправи очи към Дан.

— Какво става?

— Това, което става тук — каза той недоволно, — е случай на объркана самоличност.

Жената се вгледа в скъсаната рокля на Фийб и разбърканата ѝ коса. Очите ѝ се разшириха от смайване.

— О, господи...

Ужасът на Фийб започна да се уталожва и тя осъзна, че тук става нещо, което не може да разбере.

— Беше тъмно — каза Дан на жената — и аз помислих, че си ти.

Жената притисна пръсти до слепоочието си.

— Сдържана ли е тя?

— Сдържана, дявол да го вземе! Тя е уплашена до смърт! Не виждаш ли какво ѝ причиних?

Гласът на жената стана толкова студен и делови, че Фийб веднага я намрази.

— Коя е тя?

— Фийб Съмървил — отвърна той, защото очевидно разбираше, че Фийб не е в състояние да отговори сама.

— Собственичката на „Старс“!

— Съвсем същата.

Той се обърна отново към Фийб и ѝ заговори тихо:

— Това е Валери Кейлбоу, Фийб. Бившата ми съпруга. Член е на Конгреса на Съединените щати, но въпреки това можеш да ѝ имаш доверие. Валери ще ти обясни, че нямах намерение да те нараня и ще ти разкаже на какво точно си попаднала.

Валери смръщи чело разтревожено.

— Дан, аз едва ли мога...

— Направи го! — тросна ѝ се той с убийствено изражение. — Сега тя не е в състояние да слуша мен.

Тя подбираше внимателно думите. Лицето ѝ беше смръщено.

— Госпожице Съмървил, въпреки че двамата с Дан сме разведени, ние предпочетохме да продължим интимните си отношения. Ние двамата имаме склонност към приключения в секса и...

— Говори за себе си, Вал! Аз щях да съм доволен на двойно легло и хубава музика.

— Да не би да обвиняваш мен за случилото се?

— Не — въздъхна той. — Грешката е моя. И двете имате светла коса, а и на височина сте горе-долу еднакви. Беше тъмно.

— Дан и аз се уговорихме да се срещнем тук тази вечер. Аз имах служебни задължения, заради които позакъснях. За съжаление, госпожице Съмървил, той ви е объркал с мен.

Бавно Фийб започна да разбира какво се е случило, но не можеше да отмести смаяния си поглед от жената.

— Значи вие искате той да се отнася така с вас?

Вал не поглеждаше към Фийб.

— Страхувам се, че трябва да си тръгвам. Съжалявам, че сте била изплашена по този начин. Разбирате, предполагам, колко опасна е тази тема. Като избираемо длъжностно лице, аз ще бъда поставена в изключително неудобно положение, ако някой узнае.

— За бога, Вал...

Тя се завъртя към него.

— Млъкни, Дан! Това може да сложи край на кариерата ми. Искам уверението й, че няма да каже на никого.

— На кого мога да кажа? — продума Фийб безпомощно. — А и никой не би ми повярвал.

— Съжалявам.

Валери кимна притеснено и бързо напусна беседката.

Фийб не искаше да остава сама с Дан. Тя веднага усети потискащо големите му размери, мускулите, разпъващи ръкавите на тясната фланелка. Притисна предницата на роклята си и тръгна към входа на беседката.

— Моля те, седни — промълви той тихо. — Обещавам да не се приближавам до теб, но трябва да поговорим.

— Това е някаква ваша игра, нали — прошепна тя. — За удоволствие.

— Да.

— За мен не беше игра.

— Знам. Съжалявам.

— Как можеш да правиш такива неща?

— Тя иска това.

— Но защо?

— Тя е силна жена. Влиятелна. Понякога се уморява от това, че винаги тя трябва да контролира нещата.

— Тя е болна. И ти също.

— Не съди, Фийб! Тя не е болна. До тази вечер онова, което е ставало помежду ни, не е засягало никого.

Тя се разтрепери отново.

— Ти щеше... Ами ако не беше спрял?

— Щях да спра. Още като те докоснах. — Той се изкашля. — Валери е с малко по-малки гърди от твоите.

Коленете вече не я държаха и тя се стовари в най-близкия стол. Той се приближи внимателно до нея, сякаш се страхуваше, че тя отново ще запищи.

— Какво правеше тук?

Тя си пое треперливо дъх.

— Пол дойде на празненството малко след като ти си тръгна. Аз... аз ти донесох видеокасетата, която ти искаше.

Тя повдигна ръце беззащитно, като разбра, че я е изтървала.

— Но аз казах на Роналд да не ми я изпраща тази вечер.

— Аз мислех... Не ми се спеше и... Няма значение, идеята беше глупава.

— Можеш дори да го повториш.

— Тръгвам си.

Тя подпря ръце на облегалката на стола и успя да се изправи.

— Имаш нужда от няколко минути, за да се успокоиш, преди да се опиташ да шофираш. Ще ти предложи нещо. На празненството не ядох нищо и съм гладен. Какво ще кажеш да направя няколко сандвича?

В изражението му имаше момчешко нетърпение да ѝ достави удоволствие и то заглуши остатъците от страха ѝ, но той беше прекалено едър и прекалено силен, а тя не беше се свързала след онези мигове, когато миналото сякаш се повтаряше.

— По-добре да си вървя.

— Страхуваш се да стоиш сама с мен, нали?

— Просто съм уморена, това е всичко.

— Уплашена си.

— Бях съвсем безпомощна. Ти си силен мъж. Не можеш да си представиш какво е.

— Не, не мога. Но вече всичко това свърши. Няма да те нараня. Знаеш го, нали?

Тя кимна бавно. Наистина го знаеше, но все още ѝ беше трудно да се отпусне.

Той ѝ се усмихна.

— Знам защо бързаш да се прибереш вкъщи. Искаш да събудиш малката си сестра и да започнеш да я пердашиш.

Тя го изгледа объркана.

— За какво говориш?

— Госпожица Моли и аз проведохме интересен разговор тази вечер. Но няма да ти разкажа нищо, ако не ми позволиш да ти приготвя нещо за ядене.

Тя видя предизвикателната искрица в очите му. Той се превърна в треньора, поставящ на изпитание духа ѝ, както правеше и с момчетата си. Знаеше, че няма да я нарани. Ако този път избяга, дали някога ще може да се спре?

— Добре. Само за малко.

Беше ѝ трудно да върви по непознатата пътека. Веднъж се спъна, но той не се пресегна към нея, за да ѝ помогне. Замисли се дали той знае, че тя би изгубила присъствие на духа, ако той я докосне в тъмното.

Той искаше да я накара да се отпусне и затова започна да ѝ разказва за къщата, докато вървяха напред.

— Купих този имот миналата година и го ремонтирах. Има овощна градина и конюшня, където мога да държа няколко коня, ако искам. Тук има столетни дървета.

Стигнаха до верандата. Той се наведе и взе видеокасетата, която тя беше изтървала, после отвори входната врата, светна лампата и я въведе вътре. Вляво тя видя стълбище, а вдясно имаше коридор със сводест таван, който водеше към страничното крило на къщата. Тя го последва натам и попадна в просторно помещение просто подредено и примамващо.

Дългата стена от незамазан камък грееше меко под светлината на лампите. Помещението представляваше двуетажна жилищна площ, уютна, старомодна кухня и удобен таван. Върху паркета имаше

различни мебели, между които кушетка в светлозелено, примесено с червеникави и жълти нюанси, огромни меки кресла и стар чамов бюфет. Една дървена пейка, носеща белезите на десетилетия, служеше за масичка за кафе. На нея имаше шахматна дъска и купчина книги. На полицата над голямата каменна камина стояха груби, дървени свещници, глинени съдове и няколко старинни метални кутии. Предполагаше, че той живее заобиколен от мраморни статуи на голи жени, а не в този уютен, простичък рай, който толкова напомняше за прерията на Илинойс. Подаде ѝ светлосиня риза.

— Може би ще искаш да облечеш това. До кухнята има баня.

Тя осъзна, че все още стиска предницата на роклята си. Взе ризата от него, извини се и отиде в банята. Погледна отражението си в огледалото и видя, че очите ѝ са огромни и уязвими — отворени прозорци към всичките ѝ тайни. Пооправи косата си с пръсти и изтри с една кърпичка размазаната спирала. Едва когато се почувства спокойна, Фийб излезе от банята.

Ризата, която ѝ беше дал, стигаше до средата на бедрата ѝ. Когато влезе в кухнята, нави нагоре ръкавите. Дан тъкмо изваждаше пълнозърнест хляб и месо от хладилника.

— Какво ще кажеш за печеното телешко?

— Не си падам много по телешкото.

— Имам също салам и пуйка.

— Предпочитам най-обикновено сирене.

— Печено сирене? Правя го страхотно.

Толкова искаше да ѝ достави удоволствие, че тя не се сдържа и се усмихна.

— Добре.

— Искаш ли вино или бира? Имам и изстуден чай.

— Чай, ако обичаш.

Тя седна до стара, разтегателна маса от орех.

Той наля на двамата по чаша чай и започна да прави сандвичите. На масата лежеше отворена „Кратка история на времето“ от Стивън Хокинг. Фийб се възползва от възможността да възстанови поне донякъде нормалните отношения помежду им.

— Доста тежко четиво за спортист.

— Не е лоша, ако съм разбрал правилно всички думи.

Тя се усмихна.

Той метна сандвичите да се пекат.

— Интересна книга. Дава ти теми за размисъл. Кварки, притегляне между телата, черни дупки. Докато ходех на училище, обичах научните дисциплини.

— Предпочитам да изчакам да я филмират. — Тя остави книгата и отпи от чая си. — Кажи ми какво стана с Моли.

Той се подпря на ръба на готварската печка.

— Това хлапе е майстор на лъжите. Срегнах я, когато влязох в къщата да се обадя по телефона. Каза ми някои неща за теб, от които може да ти понастръхне косата.

— Какви например?

— Това, че я държиш затворена в къщата. Освен това късаш писмата за нея и я оставяш на хляб и вода, когато си й ядосана. И я пердашиш.

— Какво!

Фийб едва не изгърва чая си.

— Каза, че не боли.

Фийб беше зашеметена.

— Защо ще говори такива неща?

— Изглежда, че не те обича особено.

— Знам. Прилича ми на суетлива стара мома. Не одобрява начина ми на обличане, шегите ми не са й смешни. Дори Пух не харесва.

— Това може би показва, че преценките й са добри.

Тя го изгледа сърдито.

Той се усмихна.

— Всъщност, през по-голямата част от времето, когато говорехме, кучето се беше свило до краката й. Изглеждаха ми като стари приятели.

— Не мисля, че е така.

— Е, може и да греша.

— Тя наистина ли ти каза, че я пердаша?

— Да. Каза, че не си лоша, а само порочна. Мисля, че те сравни с някоя си Ребека, първата госпожа Де Уинтър.

— Ребека? — Изведнъж тя се досети и поклати глава. — Всичките тези приказки за Достоевски, а пък гадинката четяла Дафни

дю Морие. — Тя се замисли за миг. — Откъде знаеш, че не ти е казала истината? Възрастните често бият децата.

— Фийб, когато стоеше до страничната линия, ти изглеждаше като пред припадък всеки път, когато някой поемеше по-силна топка. А и просто го нямаш този побойнически инстинкт. — Той обърна сандвичите. — Например, поправи ме, ако греша, но предполагам, че не само лошият апетит беше причина да откажеш печеното на Виктор през онзи ден, когато ядохме в кухнята ти. Да не говорим пък за това хубаво месо за сандвичи в моя хладилник.

Този мъж виждаше твърде много.

— Всичките тези нитрати не са здравословни.

— Ъхъ. Хайде, скъпа, можеш да кажеш на татко Дан своята малка грозна тайна. Вегетарианка си, нали?

— Много хора не ядат месо — каза тя предпазливо.

— Да, но повечето от тях не го крият. А ти не казваш нищо.

— На никого не му влиза в работата. Просто най-случайно предпочитам незапушени артерии, това е всичко.

— Хайде, Фийб, отново се въртиш около истината. Имам чувството, че хранителните ти навици нямат нищо общо с твоите артерии.

— Не разбирам за какво говориш.

— Каж ми истината.

— Добре! Обичам животните. Това не е престъпление! Още като малка не можех да понасям мисълта, че ще изям някое от тях.

— Но защо си толкова потайна?

— Не съм искала да бъда потайна. Просто... не съм си изяснила нещата философски. Не бих носила кожи, но гардеробът ми е пълен с кожени обувки и колани. Освен това, мразя всички тези цепещи косъма на две спорове, в които хората се опитват да те въвлекат. Въздържаността ми донякъде е по навик, предполагам. Надзирателката в интерната ме тормозеше заради това.

— Как?

— Веднъж, когато бях на единадесет, стигнахме до открит спор заради една свинска пържола. Останах на масата почти цялата нощ.

— Хващам се на бас, че си си мислила за „Прасенцето“.

— Откъде знаеш?

— Съвсем очевидно е, че си голяма почитателка на А. А. Милн, скъпа. — Очите му грееха развеселено. — Продължавай. Какво се случи?

— Най-накрая надзирателката се обади на Бърт. Той ми се разкрещя, но аз просто не можех да ям. После другите момичета ми се притекоха на помощ. По ред прехвърляха месото от моята чиния в техните.

— Това съвсем не обяснява защо си толкова потайна.

— Повечето хора смятат, че вегетарианството е доста шантаво нещо, а моят коефициент на лудост и без това си е достатъчно висок.

— Май не съм срещал някой друг, освен футболистите, който да влага толкова енергия, за да се преструва на много корав.

— Аз съм си кораво момиче.

— Няма съмнение.

Усмивката му я подразни.

— Това, че тази вечер не бях достатъчно силна, за да се преборя с теб, не означава, че не съм кораво момиче.

Той доби толкова поразено изражение, че ѝ се прииска да си беше сдържала думите.

— Наистина съжалявам за това. През живота си не съм удрял жена. Е, освен Валери, но това беше...

— Не искам да го чуя.

Той изключи сандвичите и отиде до масата.

— Обясних ти случилото се и ти се извиних по всеки начин, който знам. Ще приемеш ли искрените ми извинения или тази случка ще се спотайва помежду ни всеки път, когато сме заедно?

Очите му бяха изпълнени със загриженост и тя изпита почти неудържим подтик да се хвърли в прегръдките му и да го помоли да я подържи само за няколко минути.

— Приемам извиненията ти.

— Приемаш ги искрено или това просто е една от женските истории, когато тя казва, че прощава нещо на мъжа, а после прекарва цялото си свободно време в измисляне на начини да го накара да се чувства виновен?

— Валери прави ли го?

— Скъпа, всяка жена, до която съм се приближавал, го е правила. Тя се опита да се върне към старата си роля.

— Животът е тежък, когато си неустоим за противоположния пол.

— И това го казва човек, който ги разбира тези работи.

Тя се опита да измисли някакъв отговор, но нищо не излезе. Тогава разбра, че не са ѝ останали никакви резерви, за да продължи с ролята, която сама си беше избрала.

— Сандвичите вече трябва да са готови.

Той се върна до печката, погледна сандвичите и ги извади. Раздели ги старателно, върна се до масата с две кафяви глинени чинии и седна на един от столовете.

Няколко минути се храниха в мълчание. Накрая той проговори:

— Не искаш ли да говорим за днешния мач?

— Не съвсем.

— Не искаш ли да ме критикуваш след двойния заден ход? Спортните журналисти ще ме изгорят жив заради днешния.

— Какво е това двоен заден ход?

Той се ухили.

— Започвам да откривам, че има определени предимства в това да работя за теб.

— Имаш предвид, че нямам тайното желание сама да тренирам отбора?

Той кимна и отхапа от сандвича си.

— Никога не бих се бъркала. Но наистина смятам, че може да помислиш как да поотвориш нападението и дали да не започваш с Брижки, вместо с Рийнълдс.

Той я изгледа и тя се засмя.

— Приятелите на Бърт ме заговориха в ложата.

Той отвърна на усмивката ѝ.

— Репортерите бяха разочаровани, че не се появи на пресконференцията след мача.

— Така ще си останат. Виждала съм някои от тези интервюта след мачовете. Човек наистина трябва да знае това-онова за футбола, за да отговори на въпросите.

— Рано или късно ще трябва да говориш с журналистите. Роналд ще ти помогне да се справиш.

Дан все още смяташе, че тя и управителят имат интимна връзка.

— Иска ми се да не се отнасяш толкова отрицателно към него. Той върши добра работа, а аз въобще не бих се справила без него.

— Така ли?

— Той е чудесен човек.

Дан я изгледа напрегнато. Взе си една книжна салфетка и избърса устата си.

— Би трябвало да е. Жена като теб има голям избор.

Тя повдигна рамене и неохотно зачопли сандвича си.

— По дяволите! Седиш там, с вид на муле, което са подритвали твърде често.

— Е, благодаря.

Той смачка салфетката и я хвърли настрана.

— Не мога да се търпя заради това, което ти причиних. Къде е смелостта ти, Фийб? Къде е жената, която ме подмами да приема Роналд за управител отново?

Тя замръзна.

— Не знам за какво говориш.

— Да, да, въобще не знаеш. Ти ме изигра. Трябваша ми няколко дни, за да разкрия изкусния ти малък заговор. Вие двамата с Роналд ме подредихте. Той наистина успя да ме убеди, че сте любовници.

Тя с облекчение видя, че той е по-скоро раздразнен, отколкото ядосан, но все пак заговори, като грижливо подбираше думите си.

— Не разбирам защо е толкова трудно да се повярва в това. Той е много привлекателен мъж.

— Ще трябва да се доверя на мнението ти. Но е факт, че вие двамата не сте любовници.

— Откъде знаеш?

— Просто знам, това е. Виждал съм как се държиш с него, когато смяташ, че ви гледам. Очите ти се плъзгат по него, навлажняваш устни, гукаш му.

— Жените не се ли държат така с любовниците си?

— Точно така. Ти се държиш по същия начин и с портиера.

— И какво?

— С всички, освен с мен.

Тя бутна настрана непипнатия си сандвич.

Той я наблюдаваше.

— Опитваш се да ме изкушаваш с това твое убийствено тяло, но не успяваш да издържиш твърде дълго и вече гледаш в краката си или се занимаваш с маникюра си. — Той се облегна назад. — Не убягна от вниманието ми, че пъчиш гърди за всичко живо в панталони, но в последно време ми се струва, че не успявам да разменя и две изречения с теб, преди да кръстосаш ръце. Е, защо е така?

— Имаш твърде бурно въображение.

— Не мисля.

Тя се изправи.

— Късно е. Трябва да си ходя.

Той също се изправи, заобиколи масата и я докосна за пръв път след неприятната случка в беседката. Тя не се отдръпна и това го успокои, но стомахът му все още се свиваше при мисълта за онова, което ѝ беше причинил.

Тя стоеше пред него в старата му синя риза и изглеждаше толкова красива и крехка. Не помнеше някога да е срещал друга жена, така изпълнена с противоречия. Не искаше да я харесва, но ставаше все по-трудно да не го направи.

Той стисна рамото ѝ.

— Все още ли се страхуваш от мен?

— Разбира се, че не.

Може да не се страхуваше, но проявяваше плашливост, която съвестта му не можеше да приеме. Дланта му се плъзна надолу и започна да гали ръката ѝ през мекия памучен ръкав.

— Мисля, че се страхуваш. Мисля, че си замаяна от страх да не се окажа някой негодник и да не нападна отново.

— Не е вярно.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм.

— Докажи го.

— И как предлагаш да го направя?

Нямаше представа какъв дявол го подтикваше, само знаеше, че думите му я карат да се усмихва. Харесваше начина, по който очите ѝ се набръчкваха в угълчетата, когато го правеше. Той посочи бузата си с палава усмивка.

— Целуни ме. Тук. Дружелюбна целувчица между приятели.

— Не ставай смешен.

Очите ѝ се присвиха. Той не се сдържа и я подразни още малко. Не можеше да се каже точно, че я дразни, защото непрекъснато си мислеше какво ли ще бъде усещането, ако това невероятно тяло се притисне до неговото. Ако се имаше предвид началото на срещата им, това не представяше характера му в особено добра светлина.

— Хайде. Предизвиквам те. Не говорим за едно от онези нехигиенични прочувствени неща. Само дружелюбна целувчица по бузата.

— Не искам да те целувам.

Той забеляза, че отговорът ѝ се позабави няколко секунди, а тези нейни златистокафяви очи бяха меки като устните ѝ. Вече нямаше настроение да я дразни, а гласът му беше предрезгавял.

— Лъжкия. Всичката тази топлина не може да идва само от мен.

Той наведе глава и в следващия миг вече целуваше шията ѝ, открил едно меко местенце, точно над ухото ѝ. Не я привлече в прегръдките си, но гърдите ѝ се докоснаха до него.

Той чу въздишката ѝ.

— Ние не се харесваме.

— Няма нужда да се харесваме, скъпа. Не става дума за постоянна връзка. Това е животинско привличане. — Той целуна изкусителната бенка до ъгълчето на окото ѝ. — И е приятно. Приятно е да те докосвам.

Тя въздъхна и се облегна на него. Той стисна ръцете ѝ, а целувките му се плъзнаха надолу, докато стигнаха устните ѝ.

Устните му бяха меки. Просто меки, точно такива, каквито трябваше да бъдат. Допирът до нея беше приятен. Тя ухаеше хубаво — на бебешка пудра и цветя. Чувстваше се като буен шестнайсетгодишен хлапак. Докато докосваше извивката на устните ѝ, трябваше да си напомня, че отдавна е надраснал този тип жени. За съжаление тялото му сякаш беше забравило този факт. Целувката му стана по-страстна. Казваше си, че започва да я харесва, но не я уважава и не ѝ вярва и ако не докосне скоро тези нейни гърди, щеше да избухне. Само че след случилото се в беседката не трябваше да бърза, но, боже господи, тя го влудяваше.

Тя се притисна до него и въздъхна леко. Това подежда като доза уиски, вкарана направо във вените му. Той забрави всичко друго, освен

страхотната малка мека женичка с тяло, което казваше ела и ме схрускай.

Устните ѝ се разтвориха, но той искаше повече от това. Стисна я здраво в прегръдките си, гърдите ѝ сякаш бяха от бита сметана, а в главата му захвърчаха ракети. После ръката му стигна до най-сладостно закръгления, хубав задник, който той беше докосвал някога. Беше влудяващо възбуден и ръцете му я галеха навсякъде — едно безумие, подхранвано от гърлените ѝ стонове и от трескавите движения на тялото до него.

Искаше му се тя да го докосне. Искаше я на колене, по гръб, готова за него, точно тук, където пламъкът на телата им щеше да подпали паркета и те щяха да полетят надолу, направо към огнения център на земята.

Тя беше също толкова необузdana, трескавите ѝ ръце изследваха тялото му, а хълбоците ѝ се притискаха мъчително до него. Беше полудяла, така, както беше полудял и той и точно толкова го желаше. И тези звуци, почти като уплаха, почти като...

Стегна се, когато разбра, че тя се опитва да се отдръпне от него и че я държи против желанието ѝ.

— По дяволите!

Отдръпна се рязко и така припряно, че се блъсна в някакъв стол.

Устните ѝ бяха подути от целувките му. Гърдите ѝ се повдигаха, косата ѝ беше разбъркана, сякаш ръцете му са били заровени в нея и сигурно е било така, защото, дявол да го вземе, вече сам не знаеше какво прави. Когато видя съкрушения ѝ поглед, му призля. В живота му имаше много жени, но сега за пръв път беше объркан и не можеше да различи „да“ от „не“. Обвинението в тези дръпнати очи го караше да се чувства като престъпник, но това не беше редно, защото и двамата бяха участвали в това.

— Няма да се извинявам отново, дявол да го вземе — изсумтя той. — Щом не си искала да те целувам, трябваше просто да кажеш не!

Вместо да спори с него, тя повдигна ръка безпомощно и с това го накара да се почувства като най-големия тиранин на света.

— Извинявай — прошепна тя.

— Фийб...

Тя грабна чантичката си и изхвърча от кухнята, от дома му, от опасния пламък между две тела.

11.

Фийб се чувстваше обърквана и потисната, докато пиеше първото си кафе за сутринта. Завъртя бавно стола си и се загледа към празните тренировъчни игрища през прозорците на офиса си. Беше понеделник — ден за наказания и контузии. Тогава играчите получаваха оценката на треньорите за проявите си на мача, правеха им контролни прегледи, гледаха филми. Нямаха тренировки до сряда. Фийб беше благодарна, че не се налага цял ден да гледа как Дан тича нагоре-надолу по страничните линии, облечен с фланелка и шорти, крещи, вика и захвърля тетрадките си, сякаш може да избути отбора си до футболната слава само със силата на собствената си воля.

Защо му беше позволила да я целуне снощи, след като знаеше, че не е достатъчно жена, за да довърши докрай нещата? Не можеше да го обвинява за гнева му. И двамата знаеха, че тя попадна в прегръдките му по собствено желание. Но когато чу възбуденото му дишане, когато усети силата му и осъзна, че вече не може да го контролира, се уплаши.

Погледна към тялото си, което създаваше илюзията, че тя е съвсем друг човек. Ако външността ѝ отговаряше на онова, което беше вътре в нея, тя щеше да бъде плоскогърда, мършава и крехка от липсата на влага. За какво ѝ бяха заоблените хълбоци и пълните гърди, щом не можеше да позволи на някой мъж да ги погали, щом не можеше да роди и отгледа дете на този свят?

Вече не искаше да бъде такава. Искаше да се върне към миговете, когато не беше завладяна от страха, когато целувките на Дан изпращаха нова, свежа кръв по вените ѝ. Искаше да се върне към миговете, когато се беше почувствала млада и безкрайно женствена. Чу се почукване на вратата и някой я отвори.

— А сега, Фийб, не се разстройвай.

Рон се приближи към нея с куп вестници в ръце.

— Знаменателно начало.

— Е... предполагам, че зависи от гледната ти точка.

Той сложи вестниците пред нея.

— О, не!

На страниците на вестниците, които беше подбрал и сега разтваряше пред нея, лъщяха цветни снимки на Фийб, облечена в яркорозовата рокля и сложила кристалните си очила. На едната от снимките тя беше притиснала юмруци до устата си. На друга се беше изпъчила, с ръка на кръста и така приличаше на хубавица от времето на Втората световна война. Но повечето показваха как тя целува Боби Том Дентън.

— Това заглавие най ми харесва — показва Рон един от вестниците.

„СОБСТВЕНИЧКАТА НА «СТАРС» РЕАЛИЗИРА...“

— Въпреки че в това има нещо поетично.

„БОБИ НОСИ БОМБАСТИЧНА ШЕФКА“

Фийб изпъшка.

— Изглеждам като шут.

— Може и така да го приемеш. Но от друга страна...

— Това е добре за продажбата на билети.

Вече можеше да чете мислите му без затруднения.

Той седна срещу нея.

— Фийб, не съм сигурен дали разбираш колко грозна е финансовата картинка точно сега. Тази известност ще запълни места на стадиона, а ние трябва да направим всичко възможно, за да получим приходи веднага. С този жесток договор за стадиона, ние трябва...

— Непрекъснато повтаряш този договор за стадиона. Май е най-добре да ми обясниш.

— Мисля, че трябва да започна от самото начало — промълви той замислено. — Знаеш, че мина времето на футболните отбори,

които са изцяло семейна собственост.

— Колко са сега?

— Само два. „Питсбърг Стишърс“, собственост на семейство Рууни, и „Феникс кардинълс“, собственост на семейство Бидуелс. Просто футболът стана твърде скъп за този вид собственост. В края на осемдесетте Тим Мейрън продаде половината от „Джайънтс“, семейство Маккаски се отърваха от част от „Беърс“ и, разбира се, Бърт продаде петнадесет процента от „Старс“ на няколко от приятелите си.

— Те ли са мъжете, които непрекъснато ми оставят съобщения на телефона, на които аз не отговарям?

— Същите. Засега акционерният принцип на собственост противоречи на правилата в Лигата, но нещата като че ли натам отиват. Как могат „Грийн бей пекърс“ например, които са обществена собственост, да се състезават с всичките земевладелци, собствениците на нефт и газ или автомобилните паралии, които тъпчат с пари „Чийфс“ и „Каубойс“, „Лайънс“, „Сейнтс“ и всички останали? — Той поклати глава. — Отборите имат астрономични разходи и съвсем ограничен брой начини да печелят средства. Договори с телевизионни компании, продажби на билети, различни споразумения, а за някои отбори — и техният договор за стадиона. Ние не получаваме и цент от продадените там храна и напитки. Не получаваме процент от рекламите, наемът ни е астрономичен, а освен това трябва да си плащаме сами охраната и почистването.

— Бърт защо е позволил да се случи това?

— Позволил е на сърцето си да ръководи разума му. В началото на осемдесетте стана възможно да се купи „Старс“. Бърт толкова искаше да го купи, че не се държа достатъчно твърдо с консорциума, който стоеше зад Двореца на спорта. А и очакваше, че по-нататък ще измени договора с някоя и друга заплаха и с показване на мускули.

— Очевидно е сгрешил.

— Начело на консорциума, чиято собственост е стадионът, стои Джейсън Кийн. Той е корав бизнесмен.

— Чувала съм за него. Често се появява из клубовете на Манхатън.

— Не се подлъгвай по това, че го смятат за безделник. Кийн е умен и няма намерение да губи сладката си сделчица със „Старс“. През

декември договорът трябва да бъде подновен, но досега няма никакъв напредък в подобряването на условията.

Фийб подпря лакът на бюрото си и прокара ръка през косата си, за да я отметне от лицето си. „Старс“ бяха загубили последните три мача преди сезона, както и първия си мач за сезона, така че имаше много малка вероятност отборът да стигне до финала в Американската футболна конференция. Всички спортни журналисти предсказваха, че „Портланд Сейбърс“ отново ще стигнат до Суперкупата. Фийб не пропусна да забележи, че „Сейбърс“ победиха в първия си мач за сезона срещу „Бъфало Билс“ с двадесет и пет на десет.

Договорът за стадиона щеше да бъде проблем на Рийд, затова нямаше причина да си губи времето с него, но не можеше да се противопостави на необходимостта да постигне нещо, с което баща ѝ не е успял да се справи. Обаче как можеше да очаква, че ще поправи положението, което е затруднило Бърт, щом не знаеше нищо за тези неща?

След посещението си Рийд ѝ се обади няколко пъти и дори ѝ изпрати цветя след мача, с който откриха сезона. При всеки техен разговор той беше безупречно учтив, въпреки че не беше доволен от двегодишния договор, който беше сключила с Рон. Фийб знаеше, че той се страхува да не би тя да съсипе отбора, още преди да го е поел. Той не можеше да осъзнае, че желанието ѝ да бъде нещо повече от фигурант, както си е представял баща ѝ, надвишаваше нуждата ѝ да си отмъсти за мъченията през детството.

Тя погледна компютъра, който стоеше неизползван в ъгъла на бюрото ѝ.

— Можеш ли да ме свържеш с някого, който да ме научи как да използвам това нещо?

— Искаш да знаеш как се работи с компютър?

— Защо не? Имам желание да опитам всяко нещо, стига от него да не седебелее. Може би ще е забавно да използвам мозъка си отново.

— Ще изпратя някого. — Рон се изправи, за да си тръгва. — Фийб, сигурна ли си, че не искаш да се преместиш в офиса на Бърт? Чувствам се виновен, че само аз използвам всичкото онова място.

— Ти се нуждаеш от него повече, отколкото аз.

Рон излезе и тя огледа синьо-сивите стени, металното бюро и предметите на изкуството в стил футбол. Беше решила, че няма да се

задържи тук достатъчно дълго, затова не донесе лични вещи в бившия офис на Рон. Практичното обзавеждане беше рязка противоположност на разкошната къща, в която двете с Моли се нанесоха. Някоя от любовниците на Бърт е била надарена с добър вкус за вътрешната архитектура, но не и за мъжете.

Пег Ковалски, бившата икономка на Бърт, цял ден надзирава прехвърлянето на дрехите и вещите на Фийб и Моли. Пег беше около шестдесетгодишна, уморена от грижите по голямата къща, затова веднага се съгласи да помага при чистенето, прането и пазаруването и да остава през нощта с Моли, ако Фийб трябва да пътува извън града.

Моли не прояви интерес към преместването. Отказа и поканата на Фийб да обиколят магазините, за да обновят безнадеждно скучния ѝ гардероб, преди да е започнала училище в сряда. Фийб реши, че няма смисъл да спори с Моли по въпроса за лъжите, които е разказала на Дан. Така само щеше да влоши и без това лошото положение.

Фийб трябваше да чете разни доклади и да отговори на няколко телефонни обаждания, но вместо това се обърна отново към прозореца. Толкова отдавна си играеше игрички с мъжете, че сега не знаеше как да покаже, че е искрено привлечена. Съжалението се примесваше с притеснение и тъга. Може би щеше да се излекува, ако успееше да позволи на Дан Кейлбоу да я люби.

Валери изгледа Дан с подозрение, когато той влезе в нейния офис, който се намираше в една от сградите от гранит и стъкло на „Оук Бруук“. Тя посочи към грубоватите розови столове, сложени около малка заседателна зала.

— Искаш ли кафе?

— Не, благодаря.

Той седна и премести назад стола, за да може да протегне напред крака. Тя се надигна иззад бюрото си и се приближи към него, а той оглеждаше тъмносиния ѝ официален костюм и бялата копринена блуза, закопчана догоре. Доколкото познаваше Валери, отдолу сигурно беше с жартиери.

— Чух, че в неделя пак сте загубили — изрече тя и седна до него.
— Жалко.

— Случва се...

Искаше му се да постъпи правилно, затова ѝ каза, че трябва да поговорят и я покани на вечеря в „Гордън“ — нейния любим ресторант. Когато тя отказа и му предложи да дойде в офиса ѝ, той предположи, че знае какво е намислил и иска просто да приключат с това.

Той взе един пакет цигари от средата на масата.

— Снощната случка в дома ти беше отвратителна. Надявам се, че тя ще си държи устата затворена.

— Сигурно.

Валери се изсмя цинично.

— Целият ми живот премина пред очите ми, когато разбрах какво се е случило.

— Предполагам, че нейният също е преминал пред очите ѝ, докато я влачех в гъсталака. За разлика от теб, тя не знаеше, че всъщност нищо лошо няма да ѝ направя.

— Все пак успя да я успокоиш, нали?

— Поговорихме си.

Тя дръпна от току-що запалената цигара и направи първия си не особено деликатен намек.

— Това ще попари всякакви планове да я прелъстиш.

— Повярвай ми, Вал, единствените ми планове по отношение на Фийб са да стоя колкото е възможно по-далече от нея.

Това беше истина. Вбеси се на себе си, че позволи нещата с Фийб да стигнат толкова далече. Не биваше въобще да я целува. Беше си обещал, че няма да изгървава повече контрола над себе си. Най-накрая беше решил кое е най-важното за него.

Вал го изгледа внимателно.

— Тогава за какво е всичко това?

Знаеше, че онова, което ще ѝ каже, няма да ѝ хареса, затова заговори по-меко.

— Срецнах една жена.

Тя остана спокойна, трябваше да ѝ го признае. Ако не я познаваше по-добре, би повярвал, че е безразлична към думите му.

— Познавам ли я?

— Не. Учителка е в детска градина.

Вал не би го разбрала, ако ѝ кажеше, че все още не е канил Шейрън на истинска среща. Но след снощната случка той осъзна, че не може да продължава със сексуалните игри на бившата си съпруга, не и сега, когато се подготвяше да започне сериозна връзка.

— Откога се срещаш с тази учителка? — Тя дръпна от цигарата бързо и гневно.

— От скоро.

— И тя, разбира се, е всичко онова, което аз не съм.

Тя стисна устни и изгаси цигарата си в пепелника. Валери беше доста голяма егоистка и обикновено не се отдаваше на лошо настроение, но той знаеше, че сега я наранява.

— Сигурен съм, че не е умна колкото теб. Нито толкова прелъстителна. Но онова, което ме привлича, е, че тя е много добра с децата.

— Ясно. Минала е на прослушването за Мама Гъска. — Тя отправи към него сияйна, безразлична усмивка. — Всъщност, Дан, аз се радвам, че се случи това, защото и аз исках да говорим за същото.

— Какво искаш да кажеш?

— Нашето споразумение не ми върши работа.

Той се престори на изненадан.

— Искаш да приключим?

— Съжалявам, но отговорът е да. Просто не знаех как да повдигна въпроса, без да те нараня.

Той скочи от стола и ѝ предложи малко от яростта, която тя очакваше.

— Кой е той? Имаш ли си друг, Вал?

— Беше неизбежно, Дан. Така че, хайде без сцени.

Той сведе поглед. Известно време черта с крак по мъхестия килим.

— Дявол да го вземе, Валери, наистина знаеш как да поставиш човек на мястото му. Не знам защо въобще се опитвам последната дума да е моя. Аз идвам да късам с теб, а през цялото време ти си се подготвяла да ме разкараш.

Тя го изгледа с подозрение. Опитваше се да разбере дали не се преструва, но той запази онова искрено изражение на лицето си, което използваше при неделните интервюта след мачовете, като говореше за

това колко добре са играли „Бронкос“ и как са заслужавали да спечелят.

Тя тупна рязко с пръсти върху заседателната маса и стана.

— Е, тогава, предполагам, няма какво повече да си кажем.

— И аз така мисля.

Той я погледна и в мислите му се върнаха добрите им мигове, не неприятните. По-голямата част от тях бяха в леглото, но вероятно това беше повече, отколкото много разведени двойки можеха да кажат. Не беше сигурен кой от двамата помръдна пръв, но след миг те стояха прегърнати.

— Пази се, чуваш ли — изръмжа той.

— Всичко хубаво в живота по-нататък — прошепна тя в отговор.

След двацет минути Дан спря колата на паркинга до детска градина „Слънчеви дни“ и вече не мислеше за Валери. Намръщи се срещу огледалото. Сивият микробус, който го следваше, изглежда беше същият, който видя зад себе си няколко пъти през миналата седмица. Десният му калник беше смачкан. Ако имаше някой репортер по петите си, защо ли му е тази тайнственост? Опита се да види шофьора, когато микробусът премина покрай входа на детската градина, но стъклата бяха потъмнени.

Отмина случката само с повдигане на рамене, паркира ферарито и влезе в ниската тухлена сграда. Усмихна се, когато чу шумовете на детската градина — писъци от смях, фалшиво пеене, местене на столове. След половин час го очакваха в Уийтън, за да говори на официален обяд на Ротари, но не можа да устои на желанието си да спре тук за няколко минути. Може би щеше да се отърве от смущението, породено от случилото се с Фийб снощи.

Вратата към стаята на Шейрън беше отворена. Той погледна вътре и сърцето му спря. Печаха бисквити! Беше готов да падне на колене и още в същия миг да ѝ предложи да се омъжи за него. Като малък би дал всичко, за да пече бисквити с майка си. За съжаление тя беше прекалено заета с пиене. Не че я обвиняваше. Животът с мръсник като баща му би докарал всеки до бутилката.

Шейрън вдигна поглед от купата, в която бъркаше нещо, и изтърва лъжицата си като го видя. Цялата се изчерви. Той ѝ се усмихна, когато забеляза колко е изцапана.

В червената къдрава коса имаше брашно, а на бузата ѝ беше изрисувана синя черта. Ако беше собственик на „Космополитът“ щеше да я сложи направо на корицата, ей така, както си беше. За него Шейрън, с лицето си на фея и с луничките по носа, беше много по-привлекателна, отколкото едрогърдестите блондинки с пайети по прилепнали рокли.

В главата му проблесна образът на Фийб Съмървил, но той го отблъсна. Нямаше да позволи страстта да го отклони от търсенето на майката на децата му.

Шейрън затърси изтърваната дървена лъжица.

— О, въ... Здравей. Влез.

Харесваше притеснението ѝ. Приятно му беше, че е до жена, която не е свикнала да се среща с мъже като него.

— Минах само за минутка, за да видя как се справя моят приятел Робърт със счупената си ръка.

— Робърт, един човек те търси.

Симпатично дребно чернокожо дете, облечено с къси панталони и фланелка, се втурна, за да покаже гипса си. Дан разгледа подписите по него, включително и собствения си подпис, който беше най-изтрит.

— Познаваш ли Майкъл? — каза детето най-накрая.

В град като Чикаго не можеше да има съмнение за кой Майкъл става дума, дори и когато въпросът идваше от четиригодишно дете.

— Да, разбира се. Понякога играем баскетбол на игрището в дома му.

— Хващам се на бас, че здравата те бие.

— Ами. Страх го е от мен.

— Майкъл не се страхува от никого — тържествено заяви детето.

Човек не можеше да се шегува с Джордан, дори и след оттеглянето му.

— Прав си. Наистина ме бие здравата.

Робърт заведе Дан до масата, за да се похвали с бисквитите си. Не след дълго и други деца привлякоха вниманието му. Бяха толкова сладки, че не можеше да им се нагледа. Децата му доставяха удоволствие. Вероятно, защото обичаше много от нещата, които те правеха — ядеше бисквити, гледаше анимационни филми по телевизията и все се забъркваше в разни неща. Не му се тръгваше, въпреки че вече закъсняваше.

Междувременно Шейрън беше разсипала чаша захар, а сега тъкмо изпускаше едно яйце. Той взе хартиена салфетка и ѝ помогна да изчисти. Забеляза, че тя отново се изчервява. Харесваше тази нейна къдрава червена коса, която се появяваше навсякъде из стаята.

— Днес всичко изпускам — заекна тя.

— Това е една от думите, които не трябва да се произнасят пред куотърбекове. Дори и пред тези, които са се оттеглили.

В началото тя не схвана думите му, но после се засмя.

— Имаш боя за сладкиши на бузата си.

— Толкова съм се оплескала.

Тя наведе глава и тръкна бузата си с рамо, така че вече имаше две петна вместо едно.

— Честно ти казвам, не изглеждам постоянно по този начин.

— Не се оправдавай. Изглеждаш чудесно.

— Ийтън ми взе пръскалката — изписка едно момиченце.

Шейрън веднага обърна внимание на детето, което я дърпаше за панталона с мръсни ръце. В нея имаше още нещо, което Дан харесваше. Дори когато разговаряше с някой възрастен, децата бяха най-важни за нея. Той я наблюдаваше с възхищение как води преговори за споразумението, което би предизвикало гордостта и на дипломат.

— Могат да те използват в Средния изток.

Тя се засмя.

— Мисля, че е по-добре да се придържам към пръскалките.

Той погледна часовника си.

— Трябва да вървя. Отпреди пет минути държа реч. Точно сега програмата ми е малко претрупана, но когато нещата се поотпуснат, може да вечеряме заедно. Обичаш ли италианска храна?

Тя отново се изчерви.

— Аз... Да, ще бъде чудесно.

— Добре. Ще ти се обадя.

— Добре.

Тя изглеждаше шокирана.

Внезапно той се наведе напред и докосна устните ѝ с целувка. По пътя към паркинга се засмя и облиза устни.

Може и да си въобразяваше, но му се стори, че усети вкус на ванилия.

12.

В осем и трийсет, събота вечерта, Фийб срещна Боби Том Дентън във фойето на хотела. Тя тъкмо пристигаше в Портланд с редовен полет от О'Хеър, но „Старс“ бяха тук от обяд, защото правилата на Националната футболна лига изискваха гостуващият отбор да бъде в града, където ще се играе мачът, двадесет и четири часа преди началния удар. Фийб беше прегледала програмата на играчите и знаеше, че до осем вечерта са имали инструктаж и са свободни до вечерния час в единайсет часа.

— Здравейте, госпожице Съмървил.

Нейната собственост за осем милиона ѝ изпрати усмивка, широка почти колкото шапката на главата му. Модно протритите и избелели джинси прилепваха на изваяните му крака, каубойските ботуши от змийска кожа не изглеждаха нито прекалено нови, нито съвсем изтъркани. Това щеше да впечатли Виктор.

Боби Том каза:

— Притеснявах се, че може да ви няма.

— Казах ти, че ще дойда.

Той бутна назад шапката си.

— Утре ще бъдете на страничната линия през първата четвърт, нали?

Тя прехапа устни.

— Всъщност, Боби Том, позамислям се дали да го направя.

— Чакайте сега. Виждам, че ние двамата трябва да си поговорим сериозно.

Сръчните му ръце стиснаха рамото ѝ и я поведоха към бара. Можеше да му откаже, но не очакваше с нетърпение вечерта в непознатия хотел, където го нямаше дори Пух да ѝ прави компания.

В бара на хотела беше тихо и тъмно. Седнаха в ъгъла и Боби Том си поръча бира.

— Изглеждаш тип бяло вино — каза той. — Какво ще кажеш за едно шардоне.

Фийб харесваше шардоне, но не ѝ се искаше да я определят като тип бяло вино, затова си поръча коктейл. Сервитьорката, която беше впила жаден поглед в Боби Том, отиде да изпълни поръчката им.

— Разрешено ли ви е да пиете вечерта преди мача?

— Разрешено ни е да правим почти всичко, стига на следващия ден да дадем всичко от себе си в мача. Пиенето и вечерният час са две неща, за които треньорът не е много взискателен. В единайсет трябва да сме по стаите си, но треньорът е бил доста буен като играч и знае, че всеки от нас си има свой начин да изпусне парата. — Боби Том се усмихна. — Той е почти легенда.

Фийб си заповяда да не пита, но когато ставаше въпрос за Дан Кейлбоу, любопитството ѝ не знаеше граници.

— Какво значи това? Каква легенда?

— Е, някои от разказите за него не са подходящи за женски уши, но почти всички знаят колко много е мразел вечерния час. Виждаш ли, треньорът има нужда от малко сън. По времето, когато играел, не можел да търпи мисълта, че ще стои затворен в стаята си от единайсет часа. Казва, че това го правело прекалено напрегнат на мача. Така че той се мушвал в стаята си за проверката и после се измъквал, да се забавлява. Треньорите се усетили, разбира се. Глобявали го, оставяли го на скамейката, но нищо не помогнало и той все така бил навън до затварянето на баровете. Най-накрая им казал, че ако това не им харесва, могат да му бият шута или да го продадат, но че той няма да се промени. Единственият му лош мач бил, когато сложили пазач пред неговата врата. Пет пъти засекли подаванията му на следващия ден. И треньорите престанали да се занимават с това. Е, разбира се, с годините поулегнал.

— Хващам се на бас, че не е улегнал кой знае колко — промърмори тя.

Питиета им пристигнаха. Боби Том вдигна изпотената халба.

— Да скапем задниците на „Сейбърс“.

— За скапаните задници.

Тя докосна чашата си до неговата, близна някаква подправка от ръба и отпи от коктейла си.

— Госпожице Съмървил...

— Фийб е по-добре.

Тя отпи отново. По-късно щеше да съжалява заради калориите, но не и сега.

— Когато сме само двамата, мисля, че може да си говорим на ти, но ти си собственикът и затова не мога да го правя, когато сме с други хора.

— След всичките онези снимки по вестниците, май няма защо да се притеснявам толкова за поддържането на достоен за уважение вид.

— Бяха страхотни, нали! Дори са ме хванали под най-добрия ъгъл. — Усмивката му се стопи. — Не говореше сериозно, че утре няма да си на страничната линия?

— Не съм сигурна, че идеята е добра. Освен ако не измислим някой друг ритуал за късмет.

— О, не! Не може! Въпреки че загубихме миналата седмица срещу „Бронкос“, аз имах един от най-добрите си мачове. Играя футбол от доста години и когато нещо ми върши работа, аз се придържам към него. Виж, когато започна да правя промени, аз мисля за промените, а не за това, какво става в зоната и дали ще мога да остана открит. Разбираш ли ме?

— Боби Том, не подлудявам от желание да видя във всички вестници в понеделник снимки на целувката помежду ни.

— Изненадан съм, че трябва да те подсецам, Фийб, но утре играем със „Сейбърс“ и победата над тях е много по-важна от някакви снимки във вестниците. Миналата година те спечелиха Суперкупата. Цялата страна си мисли, че този сезон ще цопнем в тоалетната чиния. Трябва да им докажем, че притежаваме онова, което се иска, за да си шампион.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо трябва да сте шампиони? Като се замислиш за това, каква причина виждаш? Все пак не откривате лекарство против рака.

— Права си — каза той разпалено. — Не е същото. Повече от това е. Виж, има добро, има и лошо. За това става дума. Това е важното.

— Нещо не те разбирам, Боби Том.

Той махна с ръка към сервитьорката и щракна с пръсти за нови питиета.

Фийб осъзна, че почти е изпразнила чашата си. Знаеше, че трябва да откаже второ питие, защото не издържаше много на пиене, но Боби Том беше добър събеседник и ѝ беше приятно с него. А и той плащаше.

— Аз така виждам нещата — продължи той. — Хората са агресивни по природа. Съгласна ли си?

— Мъжете може би, но не непременно и жените.

Боби Том очевидно не се интересуваше от проблемите на половете, защото не обърна внимание на забележката ѝ.

— Във футбола избива естествената ни агресивност. Ако я нямаше Националната футболна лига, сигурно щяхме да воюваме с Русия, поне половин дузина пъти през последните четирийсет години. Виж, американците са си такива. Само някой да ни се опъне и веднага го сритваме в задника. Извини ме за грубия език, Фийб, но всеки знае, че ритниците в задника са част от националното ни съзнание. Футболът ни дава... как да кажа?... Безопасен изход.

В думите му всъщност имаше някакъв смисъл. Тя усети, че първият коктейл я е ударил в главата. Взе втория и отново близна ръба на чашата.

Той стисна рамото ѝ и я изгледа умоляващо.

— Е, утре ще бъдеш ли долу или не? Защото ще ти кажа една истина... Ти си добра жена и знам, че не искаш на съвестта ти да тежи една загуба от „Сейбърс“.

— Ще бъда там — въздъхна тя.

— Знаех, че мога да разчитам на теб. — Той отправи към нея пленителна усмивка. — Харесваш ми, Фийб. Много. Ако не бяхме партньори в бизнеса, сигурно щях да се опитам да те свалям.

Той изглеждаше като едно мило момче и тя му се усмихна открито.

— Не е ли кофти животът, а?

— Ти го казваш.

С Боби Том беше лесно да се общува, дори и без опиянението от коктейла. Говориха си за мексиканската кухня, дали е добре спортните отбори да носят имена на индианци и за приликата на Боби Том с Крисчън Слейтър. Тя пиеше по-бавно втория си коктейл, но въпреки това усети някакъв шум в главата си, когато той се наведе и докосна устните ѝ със своите.

Беше лека приятелска целувка. Изпълнена с уважение. Признак за другарство и добро настроение. Двадесет и пет годишният мъж целува тридесет и три годишната жена, с която иска да легне, но знае, че това няма да стане, не иска да развали приятелството им и все пак има желание за нещо повече от приятелство.

Фийб разбираше.

Но не и Дан, за съжаление.

— Дентън! — Сред тишината на бара гласът му прогърмя като оръдие над задимено бойно поле. — Този безценен часовник на ръката ти не ти ли казва, че имаш точно три минути и половина, за да отнесеш задника си в твоята стая, иначе нарушаваш вечерния час?

Той се появи на масата им в джинси и разкопчана на врата риза.

— Здравей, тренъоре! Искаш ли да чуеш най-смешното? Тъкмо обяснявах на Фийб, че винаги си бил доста гъвкав по отношение на вечерния час. И тогава ти се появяваш. Ако това не е...

— Две минути, четиридесет и пет секунди! Ще те глобя по петстотин долара за всяка минута закъснение.

Боби Том се изправи с обидено изражение.

— По дяволите, тренъоре, защо си толкова сърдит?

— В петък обърка три комбинации. Какво ще кажеш за това като начало?

Боби Том извади няколко долара от джоба си и ги хвърли на масата. После изгледа Дан проницателно.

— Това май няма нищо общо с обърканите комбинации. — Той се обърна към Фийб и докосна шапката си. — Довиждане до утре на страничната линия, госпожице Съмървил.

— Довиждане, Боби Том.

Когато той изчезна, Дан й викна като сержант на новобранци.

— В моята стая! Веднага.

— Тъ... не мисля.

— Започнеш ли да си играеш с най-добрия уайдрисийвър в Американската футболна конференция, вече си прекрачила границата. И сега, ако не искаш да си вадим кирливите ризи пред хората, най-добре е да се размърдаш.

Фийб неохотно излезе след него от бара във фойето. Знаеше, че би трябвало да му напомни, че тя е шефът, но осъзна, че не може да се

разгневи. Влязоха в асансьора и потеглиха в напрегнато мълчание към седмия етаж.

Той определено беше изпушил и гневът му изгаряше късичката ѝ тюркоазна блуза. За късмет, въобще не ѝ пукаше. Двата коктейла бяха оставили в нея успокояващо чувство на задоволство. Искаше да направи физиономия срещу него и да му каже да не бъде такъв стар мърморко.

Едва когато той спря пред вратата на апартамента срещу нейния, тя разбра колко близо един до друг са настанени. Отключи и я бутна грубичко навътре. После вдигна ръка с протегнат показалец и посочи към дивана, застлан с брокат.

— Седни.

Мозъкът ѝ започна да изпраща тревожни послания, но уютната алкохолна мъгла ѝ пречеше да ги приеме насериозно и тя последва нарежданията му, след като козирува на шега.

— Слушам.

— Не ми се прави на интересна! — Той сложи огромната си длан на кръста си. — Стой далече от моите играчи, чуваш ли? Тези мъже са тук, за да печелят футболни мачове. Не са ти личните любовни игрички. Никога повече не искам да виждам това, което видях тази вечер!

И това беше само началото. Той мърмореше и беснееше. Лицето му почервения както на мачовете, когато крещеше на някой съдия. Най-накрая спря, за да си поеме дъх.

Тя се подсмихна и пъхна показалец в устата си.

— Какво става, сладурче? Никога ли не си целувал момиче в бар?

Той остана зашеметен. Сякаш никога не беше срещал жена, която да се държи толкова нахално с него.

Господи, той беше страхотен. Страхотен, привлекателен, грамаден и хитър. Ъмм... Доста се искаше от една жена, за да укроти мъж като него.

Тя премести крака си.

Ще трябва и легло. И аромата на жасмин, който нахлува през отворения прозорец. И тихото приспивно проскърцване на вентилатора, които се върти на тавана на старата плантаторска къща.

Тя се изправи.

Младата Елизабет можеше да го укроти с премрежените си виолетови очи и белите гърди, които приличаха на ванилов пудинг под дантелите на комбинезона.

Ех! Той се беше завърнал при нея, този вълк единак. Отново пиян. Безпътен. Миришец на уски и евтиния парфюм на онази мръсница Люлибел. Но този мъж с гореща кръв не беше се наситил. Само една жена можеше да го задоволи.

Ела, скъпи! Ще ти бъде толкова хубаво. Аз съм истинска жена и знам как да укротя моя мъж.

Тя тръгна към него. Устните ѝ бяха влажни, кичур руса коса си играеше на криеница с миглите ѝ. С всяка пора на кожата си усещаше топлината му, готова да го изгори в своята топлина. Защо ли тя, опасната, пламенна котка въобще се е страхувала от него? Нека той види каква жена е.

— Фийб?

Тя спря пред него и обви стегнатите му юмруци с меките си длани. Вгледа се в морскозелените му очи и осъзна, че не трябва да се страхува от силата му, защото нейната сила беше много по-голяма.

Притисна се до нето. Тя беше разпалена котка. Разтвори устни и го целуна, свали единия си сандал, за да потърка лакираните в яркорозово пръсти на краката си до протрития плат, който обгръщаше прасеца му. Когато той прие целувката ѝ, я обзе възторг, подхранван от увереността в собствената ѝ сила. Защо изобщо се е страхувала от секса, когато това е толкова лесно, толкова естествено?

Той простенваше тихо, дрезгаво, а може би беше тя. Устните им бяха слети, ръцете им се държаха, притиснати до тялото му. Нямахте да позволи на страха да я завладее. Каза си, че е достатъчно жена, за да се справи със страстта му, а алкохолът я е отпуснал дотолкова, че да успее да стигне до края. Тогава може би щеше да се освободи.

— Фийб... — прошепна той името ѝ до топлите ѝ, влажни устни.

Сега вече не крещеше. Големите му длани се плъзнаха нагоре по хълбоците ѝ, спряха на кръста, палците му докосваха ребрата ѝ. След миг щеше да достигне до гърдите ѝ и да ги превърне в жарка жива плът. Те вече чакаха тръпнещи.

— Не спирай — помоли тя до устните му. — Каквото и да ти кажа, не спирай.

Той се отдръпна озадачен от нея.

— Наистина ли?

— Да.

Секундите отминаваха и думите ѝ бавно се връзваха в мозъка на Дан. Завладя го разочарование, неприязън, а после цинизъм. Защо ли се изненадваше? Трябваше да си е научил урока от Валери и да е наясно какво иска Фийб. Тя беше още една жена, която имаше нужда от игри на подчинение. Всяко нейно „не“ миналата неделя е значело „да“. Тя го беше подвела, а той беше лапнал кротко въдицата.

Погледна уморено към прелъстителните извивки на тялото ѝ, към гъстите мигли, които обграждаха дръпнатите въгленовочерни очи, подпухналите устни на влажната уста, която сякаш казваше целуни ме. Твърде много ли беше да иска простичко да полудуват в леглото, без усложнения? Никакво излишно мислене. Нищо извратено. Просто малко смях и приятен, страстен секс.

Внезапно той се разгневи. Така, както в мига, когато видя Боби Том да я зяпа похотливо. Тя сигурно му беше пуснала ръка под масата. Сигурно потъркваше в него дългите си заголени крака и притискаше циците си до ръката му. И го замайваше с цял товар смрадливи лъжи.

Не спирай, само защото съм казала не, Боби Том. Всъщност искам да кажа да.

Валери може и да беше изкривила мисленето му, но изглежда всичките жени бяха непоправимо побъркани, щом се стигнеше до секс. Те или искаха да тропат с високи токчета по гърдите ти или да ги вържеш с белезници за леглото. Сякаш нямаше нито една нормална.

Беше правил това достатъчно много пъти, за да играе корав мъж, без дори да се замисля. След всичко, на което го беше подложила Фийб Съмървил, една по-грубичка история може би щеше да му помогне да се отърве от образите, които непрекъснато изскачаха в главата му в най-неудобните моменти. Тази нощ щеше да сложи край на това.

— Както кажеш, скъпа.

Фийб дочу злобната нотка в гласа на Дан, но се чувстваше твърде добре, за да обърне внимание. Той повдигна ръка и я зарови в косата ѝ, после стисна един кичур и подръпна не съвсем леко. С другата ръка започна да откопчава малките, скрити копчета на гърба на роклята ѝ. Дланта му мина върху гърдите ѝ и плата се плъзна надолу.

Той изсумтя, като видя обикновения бял сутиен. Несъмнено беше свикнал с по-прелъстително бельо, но тя просто не се чувстваше удобно в него. Раменете ѝ уловиха хладния въздух от климатика, когато той дръпна надолу дрехата и впримчи ръцете ѝ в ръкавите. Дан разкопча трите кукички, които придържаха еластичните презрамки на сутиена ѝ.

— Едричка си, скъпа, но не си чак Доли Партън. Някой от онези малки, прелъстителни сутиени с банели, би ти свършил работа.

Иронията в гласа му проникна през алкохолната мъгла и разсея част от усещането ѝ за сила. Тя се опита да освободи ръцете си от роклята, но в този момент сутиенът ѝ се свлече и гърдите ѝ се показаха.

— По дяволите!

Тихо промърморените думи прозвучаха не толкова като ругатня, колкото като похвала.

Преди тя да осъзнае какво става, той дръпна китките ѝ зад гърба ѝ и ги стисна с едната си ръка. Гърдите ѝ се изпъчиха от грубото движение. Безпомощността, която чувстваше в това положение, предизвика уплашеното присвиване на стомаха ѝ. Той наведе глава. Топлият му дъх я докосна заедно с лекото потъркване на бакенбардите му. Той целуна връхчетата на гърдите ѝ и те се втвърдиха.

Костите ѝ сякаш започнаха да се разпадат. Усещанията бяха толкова вълнуващи, че тя забрави за уловените си ръце. Той продължи да целува гърдите ѝ и тя се отпусна.

Когато ръката му се плъзна под късата ѝ роклята и притисна бедрото ѝ, уплахата ѝ се завърна. Трябваше да освободи ръцете си, преди да му позволи да продължи. Пръстите му тръгнаха нагоре.

— Чакай — прошепна тя. Опита се да се освободи, но силните му ръце на спортист я държаха здраво. — Пусни ме.

— Нямам такова намерение.

— Наистина искам да ме пуснеш.

— Не се и съмнявам.

— Дан!

— Както каже дамата.

Той я пусна, но само докато издърпа роклята ѝ надолу. Сутиненът ѝ падна и тя остана само с един сандал, гривната на глезена си и чифт дълбоки, бели памучни пликчета.

— Наистина не си хвърляш парите за луксозно бельо.

Самоувереността ѝ се стопи и старите призраци се върнаха. Тя се пресегна за роклята си. Искаше да се покрие, но Дан я грабна и я отнесе в спалнята, още преди да е достигнала дрехата. Пусна я на леглото и сандалът ѝ падна.

Той се изправи над нея и вече не беше въображаема фигура, а мъж от действителността, който събличаше ризата си, разкривайки плашещо широк гръден кош с изпъкнали гръдни мускули, огромни бицепси и вени, които изпъкваха като въжета по ръцете му. Гъстите косми по гърдите му преминаваха в тънка линия по плоския, стегнат корем и изчезваха под колана на джинсите.

Фийб знаеше, че той тренира всеки ден в залата, беше го наблюдавала вечер, когато прави обиколки около игрището, но въпреки това не беше подготвена за вида на стегнатото му тяло. Всички мисли за младата Елизабет излетяха от главата ѝ. Имаше чувството, че е осемнадесетгодишна девица, а не тридесет и три годишна жена, която е била едновременно с прекалено много и прекалено малко любовници. Беше се навряла сред професионалистите, когато не можеше да се оправи дори сред аматьорите.

Той откопча джинсите си с очи, приковани върху гърдите ѝ. Тя сграбчи завивката на леглото.

— Пусни я.

— Няма.

Тя придърпа ръба на завивката чак до брадичката си и в същото време се плъзна към другия край на леглото.

— Точно по програмата.

Той се наведе, стисна глезена ѝ и я изтърколи обратно на възглавниците.

Тя издаде тихо, приглушено възклицание. Смъртоносната целеустременост в ледензелените му очи взриви страха ѝ. Тя си припомни с каква сила я беше влачил към беседката и се вкопчи в завивката, като в единствено спасение.

— Моля те, Дан...

В гласа ѝ имаше не сила, а безпомощност и тя осъзна, че е изгубила контрол напълно.

— Ти беше тази, която искаше игрички и забавления.

— Не съм. Аз...

— Млъквай. — Той отвори ципа на джинсите си. — А сега ми покажи пак циците си.

Грубостта му я стресна. Тя отново се извърна към другия край на леглото, подаде крака изпод изпомачканата завивка. Скочи от леглото и побягна към вратата. Смътно го чу да мърмори зад нея:

— Вече съм твърде стар за това.

Тя грабна някаква влажна хавлия, захвърлена на един стол, след като си е взел душ и хукна през всекидневната към входната врата. Едва отворила вратата, Дан я блъсна обратно, за да се затвори.

— Ти си по-шантава и от Вал! — Той я хвана за ръката и я завъртя към себе си. — Съвсем гола си. Да не искаш всички да те видят?

— Не ме интересува! — извика тя с разтуптяно сърце. — Казах ти да спреш.

— Но ти ми каза и да не те слушам и точно това правя.

Той я грабна, сякаш беше лека като перце, отнесе я в спалнята и я пусна на леглото.

— Няма да те удриям. Ако искаш нещо такова, търси си друг жребец.

Той коленичи до нея, голямата му длан стискаше ръката ѝ. Следващите му думи прозвучаха почти безразлично.

— Как искаш?

Тя осъзна, че всичко ще се повтори. Алкохолът ѝ беше позволил да изостави предпазливостта си и сега беше безпомощна.

И тогава изпищя.

Той веднага скочи върху нея, закри устата ѝ с длан, а със свободната си ръка притисна китките ѝ над главата.

— Исусе — изсъска той. — Не толкова силно.

Платът на джинсите му ожули бедрата ѝ, докато той я гледаше все по-неприятно и ядосано.

Усети, че обезумява, когато осъзна, че той очаква тя да си мълчи, докато ѝ причинява това. Сълзи запариха очите ѝ и тя започна да се извива под него, като се опитваше да освободи краката си. Накрая захапа силно ръката му и той я освободи с гневно възклицание.

— Е, стига толкова! — Отдръпна се от нея, като разтърсваше ръката си. — Опитвах се да проявя свободомислие и разбиране, но няма да продължавам повече!

Тя остана толкова изненадана, че престана да се бори.

Той скочи на крака.

— Дяволски съм възбуден, но предпочитам да изчезна в банята с някой брой на Пентхаус, отколкото да продължавам с тези игрички от времето на пещерните хора. Спирам и не ми пука, че си казала да не спирам! Писна ми! Уморих се да се чувствам като някой бабаит, който може да спи с жена, само ако я набие. — Той се изправи над нея. — Ако питаш мен, белезите по жертвения стълб до леглото ти са достатъчно много и би трябвало да проявяваш повече чувствителност по отношение на мъжете. — Дан сложи ръце на кръста си и я изгледа свирепо. — От сега нататък, щом някоя жена ми каже да спра — спирам, даже и да ми е казала преди това да не ѝ обръщам внимание, ако ми каже да спра.

Тя го гледаше объркана.

— Може пък да ми се иска веднъж аз да съм омаломощеният! — възкликна той. — Може пък да ми се иска да съм толкова неустойчиво привлекателен, че аз да се окажа притиснат до леглото! Прекалено много ли искам?

Тя бавно осъзна думите му. Припомни си какво му беше прошепнала, как му беше казала да не спира, независимо какво му говори. Сети се и за обърканите му отношения с Валери и тогава всичко ѝ стана ясно. Облекчението ѝ беше толкова внезапно, че усети как истерия стяга гърлото ѝ.

Той се отпусна на ъгъла на леглото, подпря ръце на коленете си и се загледа мрачно към всекидневната.

— Може би това е Божията справедливост. В началото на кариерата си участвах в толкова извратености, че сега изглежда не мога да се оправя с нещо просто и обикновено.

Тя издърпа завивката до брадичката си.

— Дан, тъй... може ли да кажа нещо?

— Не, ако включва камшици и кучешки нашийници. — Той замълча. — Или повече от двама души.

Истерията забълбука в гърлото ѝ. Тя издаде някакъв задавен звук.

— Няма нищо такова.

— Добре тогава.

Тя заговори на гърба му, подбирайки думите си внимателно.

— Ти си ме разбрал погрешно. Когато ти казах да не спиращ, каквото и да говоря, имах предвид целувката. Ти си наистина... въ... целуваш чудесно. — Тя си пое дълбоко дъх и продължи, въпреки че знаеше в каква бъркотия се забърква. — Аз съм... Е, имам си някои мании. Не точно мании, мании е прекалено силна дума. По-скоро... нещо като алергия. Както и да е... Понякога, когато се целувам с мъж, се получава нещо такова.

Той се обърна и я изгледа и тогава тя осъзна, че говори твърде несвързано. Видът на тялото му я разсея. Отлято от бронз и поставено до прозореца на галерията, в която работеше тя преди, би им донесло цяло богатство.

Тя преглътна.

— Опитвах се да ти кажа, че ако... се получи нещо такова... можеш просто...

— Да го пренебрегна?

— Да. Но другото... Когато не се целувахме. Когато ме докосваше. — Гърлото ѝ се отпусна. — Когато казах да спреш, наистина имах предвид да спреш.

Очите му потъмняха от разкажание.

— Фийб...

— Ако кажа спри, това значи спри. Винаги. — Тя си пое дълбоко дъх. — Без загадки. Без умуване. Аз не съм бившата ти съпруга и не си играя на насилие в секса. При мен спри, означава спри.

— Разбрах. Извинявай!

Тя си знаеше, че би избухнала в сълзи, ако се наложи да изслуша още един куп извинения, които само щяха да я накарат да се чувства още по-ненормална.

— Ами тази алергия с целувките — потърка той брадата си и на нея ѝ се стори, че забелязва весело пламъче в очите му, — ами ако решим да се целунем отново? Ако алергията ти пак се прояви и ти ми кажеш да спра, трябва ли да спирам или не?

Тя сведе поглед към завивката.

— Мисля, че да. А аз няма да изпращам повече объркани сигнали.

Той погали лицето ѝ с ръка.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

Фийб се канеше да стане и да облече дрехите си, но не можа да помръдне, когато той я докосна толкова нежно. Приблужи се и тя усети топлината му. Осъзна, че ще я целуне отново. Но не се страхуваше вече. Желанието отново сгря тялото ѝ — не като бушуващ огън, а като малко стоплящо пламъче.

— Не харесваш бельото ми — прошепна тя до устните му.

— Не. Но страшно ми харесва това, което е в него.

Пръстите му проследиха гръбнака ѝ, а устните му докоснаха нейните устни.

Целувката му беше нежна и страстна, изпълнена с искри и сладост. Никога не беше изпитвала толкова силно желание, колкото желанието ѝ в този миг да се люби с Дан. Той я целуваше все по-страстно. Дланите ѝ се плъзнаха към ръцете му. Прииска ѝ се да не беше правила това, защото не трябваше да си спомня за силата му, само за нежността му. Откъде можеше да знае, че той ще продължи да бъде все така нежен?

— Дан?

— Ъмм.

— Знам, че не искаш никакви... нали знаеш... никакви извратени работи.

Усети как той замръзна и едва не загуби смелостта си, когато той се отдръпна. Тя се отпусна на възглавниците, струпани в края на леглото. Когато заговори забързано, все още притискаше завивките до гърдите си.

— Но не е чак толкова извратено. Наистина не е.

— Аз ще преценя по-добре. И те предупреждавам... с всеки ден приемам все по-малко неща.

Смелостта ѝ я напусна.

— Забрави.

— И без това сме стигнали дотук, така че по-добре си кажи.

— Аз просто... Няма значение.

— Фийб, ако нещата вървят така, почти осемдесет процента е сигурно, че ще се любим още преди да свърши тази нощ, затова е най-добре да ми кажеш какво се върти в главата ти. Иначе през цялото време докато се занимаваме с това, ще очаквам от теб да залаеш като куче или да ме накараш да те наричам Хауърд.

Тя му се усмихна неуверено.

— Нямам чак толкова развито въображение. Исках... мисля си, дали ще имаш нещо против, ако... — Тя се обърка и започна отново. — Ако се преструвам, че аз съм...

— Звероукротител? Тъмничар?

— Девица — прошепна тя и бузите ѝ се изчервиха от притеснение.

Той я зяпна.

— Девица?

Тя сведе очи, унижена от признанието си.

— Забрави. Забрави, че съм казала каквото и да било. Нека просто да го направим.

— Фийб, скъпа, какво става тук?

Той докосна устните ѝ с показалец.

— Нищо не става.

— Можеш да ми кажеш. Аз съм нещо като изповедник в спалнята. Доста работи съм чувал. Може би си преминала достатъчно много километри между разни легла и сега искаш да понамалиш скоростта?

— Нещо такова — промърмори тя.

— Нямам голям опит с девизи, на които да разчитам. Всъщност, не си спомням да съм правил нещо такова. Но предполагам, че мога да използвам въображението си. — Изведнъж очите му се присвиха. — Нали няма да е нужно да се преструвам, че си на шестнайсет или нещо такова, защото детските истории въобще не ме възбуждат.

— На тридесет и три.

— Чак толкова ли?

Той се шегуваше и тя го знаеше, затова се опита да прозвучи небрежно.

— Защо не? Например някоя от онези безинтересни жени, които тайно се страхуват от мъжете. Нещо такова.

— Става интересно. — Той я погали точно над ръба на завивката. — Жена като теб сигурно не би ми позволила да погледна какво е скрито тук?

— Стига да не казваш нещо гадно за тях.

— Не бих направил такова нещо.

— Вече го направи. Каза ми да си покажа...

Той докосна с пръст устните ѝ.

— Не бях аз. Само някое нищожество може да говори по този начин.

Тя пусна завивката и той я смъкна бавно до кръста ѝ.

— Мъж като мен би оценил подобна гледка.

Но въпреки думите си, той дори не поглеждаше натам, а изучаваше изражението ѝ. Преди да се осъзнае, тя вече го докосваше. Плъзна длани по ръцете, после по раменете му. Остана замаяна от разликата между железните мускули и нежността, с която я докосваше. Целувките му очертаваха шията, брадичката, устните ѝ. Накрая той се отдръпна и сведе поглед към гърдите ѝ.

Флорес ги беше рисувал и много хора ги бяха разглеждали, но тя имаше чувството, че я виждат за пръв път. Той я докосна и тя въздъхна, изразявайки желанието и удоволствието, които я завладяха чак до пръстите на краката.

— Облегни се назад — прошепна той.

Тя се отпусна на възглавниците и той продължи да докосва само връхчетата на гърдите ѝ. Никога не беше изпитвала такова желание — горещо и пречистено. В него нямаше място за страх. Той плъзна ръка към бикините ѝ.

— Спри.

Той се отдръпна веднага.

Тя се усмихна.

— Искам да те видя.

Тя се изправи на колене и разкопча опънатия плат на джинсите му.

— Почакай малко, скъпа.

Той спря ръцете ѝ, преди тя да продължи по-нататък, стана от леглото и изчезна в банята. След миг се появи отново.

Тя се подсмихна, когато той хвърли цяла шепа презервативи на масата до леглото.

— Откъде може да знае девица като теб за какво служат тези неща?

— От телевизията.

Сега той се усмихна и тя осъзна, че за пръв път се смее с мъж в леглото. До този миг не си беше представяла, че смехът и сексът може да вървят заедно.

— Докъде бяхме стигнали?

Тя се удиви от собствената си смелост, когато се пресегна към разкопчаните му джинси.

— Точно до тук, доколкото си спомням.

Не можеше да повярва на силната нужда да го види, която изпитваше. Не се страхуваше, а беше обзета от любопитство и страст.

— Не припадай върху мен.

— Ще се опитам.

Той се разсмя.

— Поемай си дълбоко дъх.

— Просто ханшът ти е толкова тесен и...

— Може и така да се погледне.

Той се усмихна, свали останалите си дрехи и застана гол пред нея.

Тя не можеше да отмести очи от него. Раменете му бяха широки и силни, бедрата — тесни, а коремът почти вдлъбнат. По коляното на единия крак и по прасеца на другия имаше белези.

— И на мен ще ми е приятно да погледам.

Той кимна към завивката, която все още покриваше част от тялото ѝ.

— Доста срамежлива съм — отвърна тя и седна на петите си.

— Мисля, че те разбирам. Като се има предвид колко си неопитна и всичко останало. — Пружината на леглото се огъна, когато той седна. — Ще ти предложи нещо. Щом си девица, сигурно ще се притесняваш по-малко, ако пъхнеш ръка под завивката и свалиш каквото е останало по теб.

Тя сведе очи, облегна се на възглавницата и направи онова, което ѝ каза. После пусна бикините до леглото, като едва сдържаше възбудата си от това странно, непредсказуемо прелъстяване.

Той легна до нея, мушна ръка под завивката и повдигна крака ѝ, за да си поиграе с верижката на глезена ѝ.

— Когато се почувстваш притеснена, просто ми кажи да спра.

Той се шегуваше и никога нямаше да разбере колко много означават тези думи за нея, колко я развълнуваха.

Наведе се и започна да целува отново устните ѝ, гърдите ѝ — сладостни, горещи целувки, които изгаряха кожата. Тя отвърщаше на целувките му, докато ръката му се движеше нагоре към бедрата ѝ.

— Премести крака си — прошепна.

Тя го направи. Завивката се свлече и той я избута с ръка.

Очакваше да чуе от него някоя шега за това, че е естествено руса, но той не каза нищо. Тя си пое дълбоко дъх, когато ръката му се раздвижи отново.

— Приятно ли ти е?

— Да. Да.

— Радвам се.

— Моля те, спри.

Той отдръпна ръката си.

Радост и страст бушуваха в нея, когато осъзна, че той е направил онова, за което го помоли. Покорността му ѝ даде смелост и тя се обърна върху него. Гърдите ѝ се полюшваха леко и докосваха космите по гърдния му кош. Наблюдаваше изражението му, докато прокарваше чувствено ръка надолу по леко изпотеното му тяло.

Продължи надолу и го докосна. Той затаи дъх. Усети страстта му и страхът отново се смеси с желанието ѝ. Но този път желанието беше по-силно.

— Скоро няма да има връщане назад — прошепна той дрезгаво.

Тя поклати глава и го погали.

— Ти обеща.

— Спри — изстена той.

Тя спря.

Той се обърна и отново я гледаше отгоре.

— Хайде да те подготвим, девице — каза тихо той, — защото няма да издържа още дълго.

Беше прекрасно.

Ръцете му я подготвяха, сякаш никой досега не беше я докосвал. Нямахше име за чувствата, които изпълниха сърцето ѝ, докато пръстите му разпращаха пламъци из тялото ѝ. Дишането му се учести, кожата му беше овлажняла от пот. Той се спря, за да вземе едно от пакетчетата на масата, преди да продължи с милувките.

— Толкова си стегната — прошепна той, когато се приближи до нея. — Сякаш...

— Спри — проплака тя, но знаеше, че е преминал границата, когато би я послушал.

Но той се отдръпна. Челото му се ороси от пот.

— Убиваш ме — избъбри задъхано.

Не ѝ се вярваше, че той е спазил обещанието си. В този миг тя го обичаше. Каза си, че това не е някакво трайно чувство от типа „и те живяха дълго и щастливо“, а обич, породена от благодарност. Сърцето и тялото ѝ се отвориха за него, искаха го и му се доверяваха, че няма да ги нарани. Тя стисна раменете му и го притегли обратно.

— Бавно — помоли го тя. — Не искам да ме боли.

— Няма, мила. За нищо на света не бих те наранил.

И той удържа на думата си. Беше болезнено бавен и през цялото време я наблюдаваше с полузатворени зелени очи, напрегнати мускули на врата и овлажняла кожа. Тя усещаше железния му самоконтрол, дори и когато тялото ѝ беше готово за него. Но в един миг собственият ѝ контрол ѝ се изплъзна.

— Така — прошепна той, докато тя мятеше глава на възглавницата и издаваше тихи стонове. — Нека чувам гласа ти, мила.

Те се движеха заедно и усещането беше прекрасно и плашещо. Тя започна да се върти и заплахата вече идваше не от това, че той ще загуби контрол, а че това може да се случи с нея. Пръстите ѝ стискаха стоманените му рамене. С нея ставаше нещо. Нещо чудесно. Нещо ужасяващо. *Ако загубя контрол...*

Тя отвори уста и проплака:

— Спри!

Той издаде почти нечовешки звук и тя осъзна, че този път няма да я послуша. Бяха стигнали твърде далеч и искането ѝ не беше честно.

Но той се отдръпна. Мъжът с желязна воля, който можеше да я победи само за миг, отстъпи пред нейното желание и се отпусна на възглавниците изпотен. Вените на врата му пулсираха, гръдният му кош се повдигаше тежко.

Покорството му разби оковите, които я бяха ограничавали толкова дълго и на тяхно място дойде радостта. Целуна го и зарови ръце в косата му, когато осъзна женствеността си отново. Обичаше го с цялото си сърце.

Да бъде върху него изглеждаше толкова естествено.

Тя плъзна крака си върху бедрата му и бавно се отпусна, за да привикне с него. После сведе поглед към очите му, които бяха отворени, но гледаха замаяно към устните, стиснати здраво. Чувстваше се като бляскава руса амазонка, която беше подчинила най-могъщия

мъж. Бедрата ѝ го стискаха здраво. Беше неин и тя можеше да си го вземе.

Той дишаше тежко. Един силен мъж, достигащ границите на своята издръжливост. Фийб осъзна, че трябва да бъде първа, че той е мъж, който живее от надпреварата, а в тази игра второто място му носеше победата. Но той не знаеше как са нещата при нея. Не знаеше, че тя не може да стигне до края.

Имаше нещо, което тя не осъзнаваше добре. За него победата беше всичко. И щом трябва, беше готов да хитрува.

Пръстите му откриха най-уязвимото ѝ място и тя усети как дъхът ѝ спира. Вълнуващо, нечестно докосване. Стаята се завъртя около нея все по-бързо и по-бързо и границата помежду им сякаш се стопи.

Не вярваше, че това се случва. Никога не беше се случвало...

Някъде дълбоко в нея избухна силен вик. Тя усети потръпващото му тяло и чу като в мъгла неговия вик.

Те се освободиха от земното притегляне и полетяха към забравата.

13.

Лицето на Фийб беше притиснато до гърдите на Дан, а кракът ѝ беше извъртян неудобно, но това нямаше значение. Лежеше в прегръдките му със сърце, изпълнено с благодарност към този нежен воин, който направи толкова много, за да се изличат враговете от миналото ѝ.

Климатикът бръмчеше. В коридора някой блъсна врата. Тя чакаше Дан да заговори, защото не знаеше какво да каже.

Той се отмести и се обърна настрана. Тя усети хладния въздух върху голия си гръб. Дан измъкна ръката си и седна на ръба на леглото с гръб към нея. Тогава за пръв път я прободде безпокойство.

— Беше страхотна, Фийб...

И ѝ отпрати фалшива прекалено дружелюбна усмивка. Смразена, тя се замисли дали той се е усмихвал по същия начин на жените, които са го сваляли след мачовете.

— Беше чудесно. Наистина. — Той се пресегна за джинсите си. — Утре е голям ден. Трябва да ставаме рано.

Цялото ѝ тяло изстина. Тя отметна завивките.

— Разбира се. Късно е, аз... — Тя се измъкна от другата страна на леглото. — Само да...

Сграбчи дрехите си.

— Фийб...

— Ето. Взех всичките.

Тя се втурна към банята. Бузите ѝ изгаряха от срам, гняв и болка, докато навличаше дрехите си. Как може нещо толкова разтърсващо за нея да има толкова малко значение за него? Гърлото ѝ беше стегнато и тя едва дишаше. Зъбите ѝ започнаха да тракат, но тя се стегна, решена да не му позволи да узнае какво ѝ е причинил. Няма да изгуби контрол над себе си, преди да е останала сама.

Когато излезе, видя, че той е обул джинсите си. Стоеше с лице към банята, с разрошена коса и виновно изражение.

— Искаш ли едно питие или нещо друго?

Тя прие наперената поза, с която се беше запазила от безумието през всичките тези години и метна в краката му грозния си, бял сутиен.

— Прибави го към колекцията си от сувенири, треньоре. Не искам да си объркаш бройката.

И изчезна.

Когато вратата се затвори зад нея, Дан изруга тихо. Колкото и да му се искаше да мисли разумно, той си знаеше, че току-що постъпи като първокласен негодник. И въпреки това разтри рамото си и се опита да се убеди, че не е направил нещо кой знае колко лошо. Фийб разбираше тези работи, така че какво толкова е станало?

Беше станало това, че въобще не можеше да си спомни кога за последен път сексът е бил толкова страхотен, а това го плашеше до смърт. В нея имаше някаква абсурдна невинност, която го възбуди невероятно. Беше страстна и мила, а само като си помислеше за това нейно изваяно тяло, я пожелаваше отново.

Той ритна сутиена, който тя му хвърли, отиде до малкото барче и извади бутилка бира. Докато отваряше капачката, призна пред себе си истинската причина да се държи толкова зле. Чувстваше се виновен. От мига, когато видя в бара как Фийб целува Боби Том, до мига, когато тази руса красавица свали звездите над него, той въобще не се сети за Шейрън Андърсън.

По дяволите! Беше си казал, че повече няма да прави това. Откакто срещна Валери преди почти пет години, не беше лягал с друга жена! Първият път трябваше да бъде с Шейрън, не с Фийб. А сега, когато той и Шейрън най-накрая стигнат до леглото, тази малка сладка детска учителка ще трябва да се състезава в ума му с една опитна пантера.

Дори и така да е, не биваше да изритва Фийб по този начин. Вината го ядеше отвътре. Въпреки всичките дефекти в характера ѝ, той не можеше да не я харесва. Беше почти сигурен, че е наранил чувствата ѝ. Все пак тя беше толкова дръзка, че човек не можеше да бъде сигурен. По дяволите, тази жена го подлуди още в мига, когато я видя за пръв път. Ако не внимава, похотливите му желания може да оплескат напъпващата му връзка с Шейрън.

И тогава си обеща, че каквото и да стане, няма да позволи на това страхотно парче да впие ноктите си по-дълбоко. Може и да ѝ

дължеше извинение, но само толкова. От сега нататък щеше да си ляга само с една жена.

Фийб се канеше да слезе на игрището за първата четвърт на мача между „Старс“ и „Сейбърс“ и беше адски ядосана. Глупачка! Идиотка! Малоумна! Стоеше на изхода на тунела и се наричаше с всяка обидна дума, за която се сецаше. От всички мозъчни, самоубийствени, идиотски неща, които можеше да направи, това печелеше наградата.

Още се чувстваше замаяна от много сълзи предната нощ. Някъде около четири тя най-после отпрати продължителен, болезнен поглед в сърцето си. Осъзна, че има само едно обяснение за тази дълбока болка, която изпитваше. Беше си позволила да се влюби в Дан Кейлбоу.

Усети рязко, болезнено присвиване в гърдите и се уплаши, че ще се разплаче отново. Заби нокти в дланите си и се опита да намери някакво разумно обяснение на това, как така е позволила да се случи тази катастрофа. Тя би трябвало да е последната жена, която ще се поддаде на прелъстително южняшко произношение и страхотни бицепси. Но не! Някакво хормонално неравновесие, някакъв пристъп на желание за самоунищожение я бяха изпратили да полети твърде близо до слънцето.

А колко горещо беше слънцето снощи! Никога не беше си представяла, че в леглото може да се случи нещо подобно — весело, нежно и прекрасно. Гърлото ѝ се сви и тя си напомни, че това, което е било от такова значение за нея, е съвсем маловажно за него.

Осъзна, че е опасно близо до сълзите, а сега не може да си позволи да се отпусне. Сложи ослепителна усмивка на лицето си и пристъпи под слънцето на Орегон. Канеше се да си отмъсти поне донякъде за всеки възхитителен миг, прекаран в коварните му прегръдки.

Фотографите я забелязаха преди тълпата. Предварително записана касета засвири старата песен „Не е ли сладка тя“. Осъзна, че това вероятно е изненадата, за която Рон ѝ беше говорил. Тя щеше да бъде единственият собственик в Националната футболна лига със собствен химн.

Придружавана от подсвиркванията, тя се завъртя, изпрати въздушна целувка и се запъти към скамейката, полюшвайки бедра с

ритъма. Фотографите веднага защракаха към кожените ѝ панталони в червено и черно с щамповани питони върху тях, които прилепваха плътно до всяка извивка на тялото ѝ и към черната копринена мъжка жилетка, която покриваше голите ѝ гърди. Успя да убеди собственика на симпатичния бутик, който се намираще до хотела, да отвори само заради нея в десет часа преди обяд, защото реши, че скромната ѝ ленена рокля вече не ѝ вършеше работа. Собственикът на бутика ѝ предложи мъжко шалче към костюма, но тя предпочете нещо по-женствено — черна дантелена лента, която обвиваше врата ѝ. Принадлежността ѝ към отбора показваха обиците с рояк сребърни звездички, които подрънкваха на ушите ѝ. Облеклото ѝ беше скъпо, шокиращо и напълно неподходящо — очевидно предизвикателство към Дан Кейлбоу.

Тя знаеше какво ще си помисли той дори преди да го види как обръща глава, за да разбере за какво е целият този шум. В началото видът му беше шокиран, после стана убийствен. За миг очите им се срещнаха. Искаше ѝ се да го попари с най-изпепеляващия си поглед, но не успя. Тя прехвърли вниманието си върху фотографите, които викаха името ѝ, за да не усети той мъката ѝ. Те запечатваха всяка извивка на тялото ѝ, но тя никога не се беше чувствала по-малко женствена. Защо ли си беше мислила, че мъж като Дан може да види в нея нещо повече от едно тяло?

Боби Том дотича при нея.

— Имам чувството, че днес ще ми донесеш късмет.

— Ще се постарая, доколкото мога.

Той получи целувката си. Фийб прие поздравленията на тълпата с леко махване с ръка. Джим Бийдерот се появи, за да чуе предстартовата си обида. Няколко от другите играчи се приближиха боязливо и тя им пожела късмет. Рон беше пъхнал в ръката ѝ пакетче дъвка, но Дан не се приближи, за да си го вземе.

Топката се издигна във въздуха. Когато огромните тела на играчите се заблъскаха едно в друго, тя успя да се сдържи и да не закрие очите си с ръце. Цялата тази гюрултия все още я ужасяваше, но с напредването на първата четвърт осъзна, че не е толкова уплашена, колкото преди седмица. Рон ѝ беше обяснил основните правила и сега се улавяше, че следи с интерес развитието на играта.

По-късно, през последната четвърт, когато наблюдаваше от ложата, за нейно удовлетворение изгониха Дан, след като той обиди единия от съдиите. Вдъхновен от целувката ѝ, Боби Том хвана пет подавания за сто и осемнадесет ярда, но това не беше достатъчно, за да компенсира грешките на съотборниците си, особено пък срещу бликащите от енергия „Сейбърс“. След шест обръщания на играта, „Сейбърс“ победиха „Старс“ с осемнадесет точки.

Двамата с Рон се върнаха до О'Хеър заедно с отбора. Тя смени тесните кожени панталони с по-удобни и облече дълга до средата на бедрото червена фланелка.

Дан седеше на предната редица места в първа класа и разговаряше с Гейри Хюит, единия от треньорите, за плана на тренировките през следващата седмица. Докато се приближаваше към тях ѝ се искаше да може да се промъкне незабелязано. И тъй като това беше невъзможно, тя спря до Дан, повдигна вежди и хвърли пакетчето дъвка в скута му.

— Наистина трябва да се научиш да сдържаш нрава си, треньоре.

Той я изгледа с поглед, който би изпепелил дори бетон и тя продължи напред.

След излитането на самолета тя стана от мястото си до Рон в първа класа и отиде да поговори с играчите. Скапаният им вид я смая. Лекарят на отбора биеше инжекция в коляното на един от титулярите, а масажистът се занимаваше с друг. Повечето от мъжете си бяха сложили торбички с лед.

Изглежда им беше приятно, че тя има желание да разговаря с тях след тази неприятна загуба. Направи ѝ впечатление, че всички са седнали в определен ред. Треньорите, управителят и някои по-важни журналисти бяха в първа класа, докато персоналът на „Старс“ и фотографите седяха на първите редици на пътническата класа. Новобранците заемаха следващите няколко реда, а по-старите играчи бяха последни. По-късно Фийб попита Рон защо титулярите са избрали дъното на самолета и той ѝ обясни, че те предпочитат да са възможно най-далеч от треньорите.

Един през нощта минаваше, когато се приземиха на О'Хеър. Фийб беше изтощена. Рон щеше да я закара до дома ѝ, защото колата ѝ не беше на летището. Тя седна в удобната седалка на неговия линкълн. Зад нея се чу приближаването на нетърпеливи стъпки.

— Трябва да поговорим, Фийб. Нека те откарам до вас.

Тя вдигна очи и видя Дан, който стоеше до колата и надничаше вътре с ръка, подпряна на вратата. Беше сложил очилата си и приличаше повече на строг училищен директор, който се кани да я пердаши, отколкото на един от легендарните кавгаджии на футболното игрище.

Тя продължи да се занимава с колана и след малко закопчалката щракна.

— Можем да говорим утре. Тръгвам с Рон.

Рон тъкмо беше свършил с пренасянето на чантите им върху задната седалка и сега стоеше до колата, от страната на шофьорското място. Дан заобиколи колата отпред и се приближи до него.

— Трябва да обсъдя някои неща с Фийб. Аз ще я закарам до тях. Утре на работа ще си сменим колите.

Той хвърли на Рон връзка ключове и седна зад кормилото, без да обръща внимание на протестите ѝ. Рон гледеше недоумяващо ключовете в ръката си, докато Дан наместваше по-назад седалката, за да му е удобно.

— Позволяваш ми да кавам ферарито?

— Само не пиши мръсни думи по кожата.

Рон взе своята чанта от задната седалка и даде ключовете от колата си. Беше толкова доволен от възможността да покара ICE II, че се втурна натам без дори да се сбогува с Фийб.

Тя запази каменно мълчание, докато Дан излезе от паркинга. След няколко минути те се насочиха на юг. Под ярките светлини на рекламните на радиостанции и бира тя забеляза, че той се държи така, сякаш са постъпили несправедливо с него, а не с нея. Реши, че не бива да му позволи да разбере колко много я е наранил.

— Сигурно ти е съвсем ясно, че днес на мача се посрами, като се появи с тези дрехи на змиеукротителка.

— Аз съм се посрамила? Ако паметта не ме лъже, теб те изхвърлиха.

— Отстраниха ме, а не ме изхвърлиха. Това е футболен мач, а не събиране на благородници. — Хвърли ѝ един поглед. — И въобще, какво се опитваш да докажеш? Не знаеш ли, че да носиш подобни дрехи е все едно да си повесиш на врата табела с надпис „Продава се“.

— Разбира се, че го знам — изгука тя. — Иначе защо ще го правя.

Ръцете му стиснаха кормилото.

— Наистина се опитваш да ме предизвикаш, нали?

— Моето облекло не ти влиза в работата.

— Влиза, щом се отразява по някакъв начин върху отбора.

— Не мислиш ли, че и твоите детински избухвания на страничните линии се отразяват на отбора?

— Това е друго. То е част от играта.

Надяваше се, че мълчанието ѝ ще му покаже какво точно смята тя по въпроса за логиката му.

Изминаха няколко километра в мълчание. Мъката на Фийб ставаше все по-дълбока. Ролята, която трябваше да играе непрекъснато, я изморяваше, но не знаеше по какъв друг начин да се държи. Ако се бяха срещнали при други обстоятелства, може би щяха да имат някакъв шанс.

Войнственото настроение на Дан се беше изпарило, когато най-накрая проговори отново.

— Виж, Фийб. Неприятно ми е заради снощи и искам да ти се извиня. Прекарах добре с теб и нямах намерение да бъда толкова груб. Просто ставаше доста късно...

Извинението прозвуча неубедително в тишината.

Тя усети как гърлото ѝ се стяга и се опита да се пребори с това. Събра остатъците от волята си и заговори през стиснати зъби с отегченото провлачено произношение на светска дама от Саут Хамптън.

— Повярвай ми, Дан, ако знаех, че ще се държиш толкова незряло, никога не бих легнала с теб.

Очите му се присвиха.

— Така ли?

— Напомняш ми за някой младок, който току-що е свършил работата на задната седалка на колата и е нападнат от угризения. Откровено казано, свикнала съм на малко повече изтънченост от страна на любовниците си. Най-малкото очаквах да го направим поне още веднъж. Едва ли си струваше всичките тези усилия само за един път, нали?

Той издаде някакъв особен, задавен звук и навлезе в съседното платно. Тя продължи, подтиквана от болката, че той не може да види онова, което се крие в нея и очаква тя да се държи точно по този начин.

— Не смятам, че съм прекалено взискателна, но наистина имам три изисквания към любовниците си: учтивост, търпимост и бързо възстановяване за повторение. Страхувам се, че ти липсват и трите.

В гласа му прозвуча заплашителна нотка.

— Да не би да имаш нещо против и по отношение на техниката ми?

— Е, колкото до това... Смятам, че техниката ти е доста... задоволителна.

— Задоволителна?

— Очевидно си изчел какво пише в книгите, но... — Тя изпусна една силна, фалшива въздишка. — Е, вероятно ставам дребнава.

— Не. Продължавай. Не бих пропуснал това за нищо на света.

— Мисля, че не предполагах колко много... ами... колко много задръжки имаш. Много напрегнат любовник си, Даниъл. Трябва да се поотпуснеш и да не приемаш секса толкова насериозно. Но, разбира се, ти беше в неблагоприятно положение. — Тя отправи последния си удар. — Честно казано, едва ли някой мъж може да бъде в най-добрата си форма, когато си ляга с жената, която му плаща заплатата.

Удивена чу тихия му смях.

— Фийб, скъпа, направо ми изкарваш въздуха.

— Не се тревожи. Сигурна съм, че е било само нещо временно. Несъответствие в химията.

Тя видя на светлината на фаровете, че той се усмихва. За частица от секундата почти забрави парещата болка от чувството, че е отблъсната и също се усмихна.

— Агънцето ми, има много неща на този свят, които ме правят неуверен. Религията. Националната ни икономическа политика. Какъв цвят чорапи вървят със син костюм. Но трябва да ти кажа, че изпълнението ми в онази хотелска стая съвсем не е едно от тях.

— Не съм изненадана, при това твое самочувствие.

— Фийб, казах ти, че съжалявам.

— Извинението е прието. А сега, ако нямаш нищо против, аз съм изтощена.

Тя облегна глава на прозореца и затвори очи.

Дан също се умълча. След секунда пусна радиото и колата се изпълни с враждебната музика на Мегадет. Нещата помежду им останаха неразрешени.

През следващата седмица Фийб се срещаше рядко с Дан. Дните му минаваха в гледане на цели километри от филми, в присъствието на безкраен брой срещи с други треньори и играчите, както и в тренировки на игрището.

За изненада на Фийб Моли се съгласи да дойде на мача в неделя срещу „Детройт Лайънс“. Фийб ѝ предложи да доведе и приятелка, но тя отказа, защото всички момичета от училището били идиотки.

„Старс“ биха „Лайънс“ със съвсем малка разлика, а на следващата неделя в Питсбърг отборът стана жертва на лош късмет и загуби един мач, който можеше и да спечели. Вече имаха една победа и три загуби за сезона.

На летището в Питсбърг Фийб срещна Рийд. Той така прекаляваше със съчувствието, като в същото време беше леко критичен, че тя нямаше търпение да се отърве от него.

Когато Фийб пристигна в офиса си на следващата сутрин, секретарката ѝ подаде бележка от Роналд, който я молеше да се срещнат незабавно на втория етаж, в залата за заседание. Тя грабна кафето си и тръгна по коридора. Забеляза, че всички телефони звънят и се зачуди каква ли нова катастрофа се е стоварила над тях.

Дан стоеше облеган на стената, с кръстосани ръце и крака, намръщено лице и поглед, отправен към телевизора, сложен на подвижна метална поставка. Рон седеше в един въртящ се стол в края на масата.

Тя се отпусна на стола до него. Той се наведе и ѝ прошепна:

— Това е запис на „Спорт“ в Чикаго, популярно местно предаване, излъчвано снощи докато сме били в самолета. Страхувам се, че трябва да го чуеш.

Тя насочи вниманието си към телевизора и видя симпатичен тъмнокос водещ, който седеше в един стол на фона на изглед от Чикаго. Той гледаше в камерата с напрегнатия вид на Питър Дженингс, отразяващ голям военен сблъсък.

— След успешни покупки и добре подбрани млади играчи, Бърт Съмървил и Карл Поуг успяха да съберат едни от най-талантливите играчи в лигата. Но за победите се иска нещо повече от талант, иска се ръководство — нещо, което липсва жестоко на „Старс“.

На екрана се появиха откъси от неделния мач — поредици от обърквания и лошо отиграни положения.

— Управителят Роналд Макдърмит не е някоя футболна знаменитост. Той никога не е играл футбол и просто не е достатъчно зрял, за да контролира един толкова независим треньор като Дан Кейлбоу. Треньор, който би трябвало да се съсредоточи повече върху онова, от което се нуждаят играчите му, и по-малко върху забавленията. „Старс“ са организация на ръба на хаоса, подхранван от неумело ръководство, непостоянна треньорска работа, нестабилни финанси и собственичка, която поставя в неудобно положение цялата Национална футболна лига.

Фийб замръзна, когато започнаха да показват нейни снимки, направени през годините. Водещият спомена накратко подробностите от завещанието на Бърт.

— Поведението на важната дама Фийб Съмървил превръща една сериозна и благородна игра в цирк. Тя не разбира от футбол, а опитът ѝ в ръководството изглежда се простира до собствената ѝ чекова книжка. От предизвикателното ѝ облекло на страничната линия и отказите ѝ да дава интервюта става ясно колко малко е уважението ѝ към този талантлив отбор и към спорта, който много от нас обичат.

На екрана показаха интервю с Рийд.

— Сигурен съм, че Фийб прави каквото може — каза той убедително. — Тя е свикнала с артистичните кръгове, а не със спортно обкръжение, така че това е трудно за нея. Аз съм сигурен, че бързо ще успея да вкарам отбора в правия път, веднага щом тя изпълни условията на бащиното си завещание.

Фийб стисна зъби. Рийд продължи все така усмихнат към камерата, противопоставящ идеалния за работата мъж на жената, тръгнала да се забавлява.

Мазният водещ се появи отново на екрана.

— Въпреки кавалерската защита на Рийд Чандлър, до януари има още много време. Междувременно госпожица Съмървил трябва да даде някакви указания на своя управител. И нещо още по-тревожно.

Как ще успее да се справи с избухливия си главен треньор след тревожния слух, който се появи? Не бихме споменавали подобно нещо, ако то нямаше пряко отражение върху онова, което се случва със „Старс“. Смятаме, че е в интерес на обществеността да разкрием информацията на наш доверен източник. Преди две седмици, в малките часове на нощта госпожица Съмървил е била забелязана да излиза от хотелския апартамент на Кейлбоу в Портланд.

Дан изруга. Фийб вкопчи ръцете си една в друга. Водещият изгледа камерата трагично.

— Срещата им може и да е била невинна, но ако не е, това не предвещава нищо хубаво за „Старс“. Трябва да отбележим също, че авантюрите на госпожица Съмървил не спират до това, че, както се говори, се е хвърлила на врата на главния треньор.

Той взе един брой на списанието „Вю монд“ — лъскаво известно издание с тираж, почти толкова голям, колкото на „Венити феър“. Фийб изстена вътрешно. В последно време имаше толкова неща на главата си, че съвсем забрави за „Вю монд“.

— Ще бъде добре, ако Бойд Рандолф, новият член на комисията към Националната футболна лига, хвърли един поглед на последния брой на популярното списание „Вю монд“, което утре ще се появи на пазара. Ще забележите нашата гола госпожица Съмървил. Тези снимки, които според разпоредбите ми е забранено да покажа на екрана, сигурно биха го накарали да поговори сериозно с госпожица Съмървил за отговорностите ѝ към Националната футболна лига.

Веждите му се смръщиха и той си придаде оскърбеното изражение на журналист, който се опитва да си качи числата на Нилсен.

— Професионалният футбол хвърли много труд, за да изчисти образа си след миналите скандали с наркотиците и хазарта. Но сега една млада жена, без всякакъв интерес към играта, иска отново да го завлече направо в калта. Нека се надяваме, че господин Рандолф няма да позволи това да се случи.

Дан посочи с пръст към говорителя.

— Тази невестулка не е ли от приятелчетата на Рийд?

— Така мисля.

Предаването свърши и Рон натисна копчето на дистанционното, за да спре телевизора.

— Чандлър е голяма работа — промърмори Дан с отвращение.

После взе кафявия плик, който лежеше на масата. Гневът на Фийб отстъпи пред ужаса, който я сграбчи.

— Моята секретарка ми го даде току-що — каза Рон. — Нямах възможност да го погледна.

Дан измъкна списанието. Фийб искаше да го вземе от него, но знаеше, че това само ще отложи неизбежното. Една от страниците се скъса, докато ги отгръщаше, за да открие скандалните снимки.

— Защо си правиш труда? — въздъхна тя. — Вече видя всичко, което имам.

Рон премигна.

— Значи е вярно? Наистина сте били заедно в неговата хотелска стая?

Дан се завъртя към нея.

— Защо не вземеш да го обявиш на целия свят, а?

Тя стисна вече изстиналата чаша кафе с треперещи пръсти.

— Това няма да се повтори, Рон, но трябва да знаеш истината.

Той я погледна като разтревожен баща, изправен срещу многообичаното си, но непослушно дете.

— Аз съм виновен. Не се сетих да те предупредя колко неуместно е да се сприятеляваш с Дан. Трябваше да разбере... Това, заедно със снимките, ще бъде един кошмар за отношенията ни с обществеността. Не знаеше ли, че ще притесниш отбора, като позираш гола за списание, даже и да е уважаваното „Вю монд“.

— Позирах за снимките през юни, месец преди да наследя „Старс“. Бях забравила за тях след всичко, което се случи.

Дан все още не можеше да намери снимките. Той стисна зъби.

— Казвам ти, Роналд, ако се обадят от „Плейбой“, по-добре я завържи и ѝ запуши устата, защото ще бъде съблечена и изрисувана още преди да се усети.

Внезапно той спря да разгръща и зяпна. После изруга.

Фийб чувстваше нужда да се защити и се мразеше за това.

— Тези снимки са правени от Аша Белкоа, а тя е сред най-уважаваните фотографи в света. Освен това ми е приятелка.

Дан удари с ръка по страницата.

— Ти си нарисувана!

Рон протегна ръка.

— Може ли?

Дан захвърли списанието на масата сякаш беше някакъв боклук. То се приземи отворено. Снимката на Фийб беше разположена на две страници. Тя се беше облегла пред „Голо тяло 28“ на Флорес, един сюрреалистичен портрет, нарисуван малко преди смъртта му. Върху голото тяло на Фийб беше наложена репродукция на онази част от картината, която се закриваше от облегалната ѝ фигура. Получаваше се нещо красиво, зловещо и еротично.

Рон отгърна страницата и видя увеличена снимка на гърдата на Фийб. Зърното беше набръчкано под тебеширенобялата боя. Кожата ѝ се беше превърнала в сюрреалистично платно за миниатюрните силуети на други гърди, изрисувани в характерния за Флорес стил.

Последната снимка представляваше цяло голо тяло, погледнато отзад. Фийб повдигаше косата си, коляното ѝ беше леко присвито. Кожата ѝ представляваше платното, на което бяха разпръснати черни и тъмночервени отпечатъци от пръсти — на рамото ѝ, на извивката на талията, на ханша и на бедрото ѝ.

Дан удари с показалец по снимките в списанието.

— Някой мъж сигурно се е позабавлявал добре, докато е правил това!

Фийб не се замисли, че гневът му изглежда не на място за човек, който толкова усилено се опитва да се държи далече от нея.

— Мъже, скъпи. По един за всеки цвят.

Това беше лъжа. Гримьорката беше топчеста жена на средна възраст, но нямаше нужда той да го знае.

Рон взе писалката си и почука с нея по масата.

— Фийб, обявил съм, че двамата с теб ще дадем пресконференция в един час. Уоли Хамилтън от „Връзки с обществеността“ ще те подготви. Дан, искам да стоиш настана до утре. Когато журналистите най-накрая те спипат не се изказвай за нищо друго, освен за играта. Знаеш как да се справиш. И в случай че някой журналист има смелостта да хвърли в лицето ти епизода с хотелската стая, дръж си юмруците в джобовете, ако не искаш историята да свърши на първа страница.

Фийб се изправи.

— Няма да има пресконференция, Рон. Още от началото им казах, че няма да давам интервюта.

Дан изкриви устни.

— Хващам се на бас, че ще го направи, ако й позволиш първо да се разсъблече.

— Достатъчно, Дан! — Рон се обърна към Фийб. — Извинявам се за пресконференцията.

Дан изсумтя с отвращение.

— Добре й го каза, Роналд. Наистина знаеш да въртиш камшика.

Рон се престори, че нищо не е чул.

— За съжаление не може да продължаваш да се държиш хладно с журналистите, без да изглежда така, сякаш имаш да криеш нещо.

— Май вече не са останали много неща, които да не са видени от всички — подсмихна се Дан.

Фийб усети как дъхът й секна.

Рон се надигна бавно и се изправи срещу треньора.

— Забележките ти са ненужни. Дължиш извинение на Фийб.

Лицето на Дан се стегна от гняв.

— Няма да го получи.

— Едва ли може да се каже, че ти си невинен. В онази хотелска стая е имало двама души. И ако не бяхте загубили толкова мачове, нямаше да сме подложени на атака. Като че ли е по-добре да помислиш как да прекратим тези неуспехи, вместо да обиждаш Фийб.

Дан сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Критикуваш треньорската ми работа!

Преди да заговори, Рон преглътна и адамовата му ябълка подскочи.

— Мисля, че бях достатъчно ясен. Ти се държа грубо, заядливо и оскърбително с Фийб. Тя е не само собственик на отбора и твой работодател, но и човек, който заслужава уважение.

Фийб нямаше време да се чувства благодарна за кавалерската защита на Рон. Заканителното изражение върху лицето на Дан я изплаши твърде много. Твърде късно си припомни, че този мъж беше научен да посреща всички атаки с буйна нападателност.

— Хей, я слушай, малък мухльо. Не е твоя работа как се отнасям с Фийб. Знаеш много добре какво да направиш с тъпите си уроци по етикеция.

— Спри дотук — предупреди го Рон.

Но Дан кипеше от чувства, които не можеше да изрази по друг начин, освен чрез гнева.

— Ще спра, когато реша! И ако не искаш да си изпросиш белята, помни, че аз съм този, който тренира отбора. Струва ми се, че ти е достатъчна грижата да се оправяш с тази празноглавка!

Всички в стаята замлъкнаха.

Фийб пребледня. Чувстваше се болна и унижена.

Дан сведе очи. Ръката му помръдваше в ненужно, почти безпомощно движение.

— Отстранявам те за една седмица — каза Рон тихо.

Дан вдигна рязко глава и устните му се стегнаха в иронична усмивка.

— Не можеш да ме отстраниш. Аз съм треньорът, не някой от играчите.

— Независимо от това, си отстранен.

Уплашена, Фийб пристъпи бързо напред.

— Рон...

Той вдигна ръка и каза тихо:

— Моля те, не се намесвай, Фийб. Имам да върша работа и трябва да я свърша, както съм решил.

Дан намали разстоянието помежду им и се надвеси над управителя, а в действията му имаше толкова много физическа заплаха, че Фийб се сви. Той заговори с плътен, изпълнен с отрова глас:

— Ще те побъркам.

Рон започна да придобива зеленикав оттенък, но гласът му почти не трепна.

— Искам да напуснеш сградата веднага. Няма да разговаряш с другите треньори или играчите, докато изтече наказанието ти, след мача следващата неделя.

— Ще напусна сградата, когато реша.

— Моля те, заради Фийб не усложнявай нещата.

Секундите отминаваха, а Дан стоеше със стиснати устни и го гледаше гневно.

— Ще съжаляваш за това.

— Сигурно си прав. Но независимо от това трябва да направя онова, което смятам за най-добро.

Дан му отправи продължителен, нетрепващ поглед. После излезе от стаята.

Фийб сложи ръка на устните си.

Рон стисна леко ръката ѝ.

— Пресконференцията ще се проведе в един часа на игрището. Ще те взема от офиса ти.

— Рон, аз наистина не...

— Извинявай, Фийб, но мисля, че ми се повръща.

Той пусна ръката ѝ и изскочи от стаята, докато тя го гледаше стреснато.

Дан се носеше бясно към първия етаж, стъпвайки тежко надолу по стъпалата. Когато стигна до долу, той вдигна крак и отвори с ритник металната врата. Излезе навън, но яркото слънце на циганското лято не угаси гнева му.

Докато крачеше към колата си, той измисли следващия си ход. Щеше да откъсне врата на малката невестулка. Щеше да му скъса задника с ритници. Всяко отстраняване противоречеше на неговия договор и адвокатите му щяха да сравнят със земята Фийб и нейния управител. Няма защо да се примирява с това. Щеше да... Щеше да...

Щеше да престане да се държи като задник.

Сложи ръка на покрива на колата си и пое дълбоко дъх. Беше притеснен и ядосан и то не заради Фийб, а заради себе си. Как можа да я обиди по този начин? Никога през живота си не се беше държал толкова лошо с жена, даже и с Валери. А Фийб не го заслужаваше. Подлудяваше го, но в нея нямаше нищо гадно. Беше забавна, привлекателна и мила по свой собствен начин.

Мразеше да губи така контрол, но когато чу онзи самодоволен журналист да обявява пред целия свят, че Фийб е била в неговата стая в хотела, той така се вбеси от тази намеса в личните им работи, че му се прииска да срита телевизора. Вече знаеше достатъчно за журналистите, за да бъде наясно, че накрая Фийб ще понесе последствията от нещо, което си беше негова грешка. Само да беше поговорил с нея, вместо да я обижда.

Знаеше, че би се справил много по-добре с цялата история, ако ги нямаше онези снимки. Мисълта, че разни случайни хора ще гледат

тялото ѝ, го вбесяваше. Реакцията му беше съвсем нелогична, като се има предвид, че тялото ѝ висеше из повечето по-големи музеи в света, но той не можеше да промени нищо. Освен това абстрактните картини бяха нещо по-различно от ярко осветените снимки. Снимките, които видя във „Вю монд“ бяха произведения на изкуството, но светът беше пълен с разгонени мръсници, които си нямаха и представа за това. Мисълта за похотливите погледи, които щяха да се лепят по тези страници, разпали гнева му.

По дяволите гневът му! Кога най-после щеше да порасне и да започне да се контролира? Не му беше нужна диплома по психология, за да разбере защо му беше толкова трудно да се справя с него. Още когато беше малък, на четири-пет години, неговият старец го пребиваше от бой, ако плачеше или се оплакваше от болка или страх.

Все още чуваше пиянската заплаха на стареца. Иди ми донеси колана, за да ти покажа нещо, за което наистина да плачеш, момченце.

Когато порасна, той откри, че единственото чувство, което е безопасно да изразява покрай стареца, е гневът, независимо дали на футболното игрище или като използва юмруците си. Дяволска работа! Мъж на тридесет и седем години да се държи като малък нехранимайко от детската площадка. Само че този път нехранимайкото си получи заслуженото. Този път нехранимайкото беше поставен на място от ниското хлапенце, което дори не ставаше за отбора.

Гневът отново го завладя, но този път беше достатъчно честен да си признае, че това е прикритие за срама! Срамът, че Роналд беше този, който защити Фийб.

Срамът, че Роналд трябваше да я защитава от него.

Ако не беше толкова ядосан на себе си, може би щеше да се порадва на факта, че Роналд Макдърмит най-после показва малко здрав разум. Ако не беше толкова ядосан на себе си, може би щеше да повярва, че за отбора всъщност има някаква надежда.

ВТОРА ЧАСТ

1.

Рон прочисти гърлото си.

— Госпожица Съмървил е позирала за снимките във „Вю монд“, преди да наследи „Старс“. Тя не е имала никакво намерение да притеснява отбора или Националната футболна лига.

— Вярно ли е, че господин Рандолф я е предупредил на четири очи за поведението ѝ? — попита една журналистка.

— Не е вярно — отвърна Рон. — Тя не е разговаряла с господин Рандолф.

Само защото не отговаряше на обажданията му, помисли си Фийб нещастно, докато седеше в мълчание между Рон и Уоли Хамптън, който отговаряше за връзките с обществеността на „Старс“. Пресконференцията вървеше дори по-лошо, отколкото беше очаквала. Появиха се не само местните, но и националните средства за информация, хукнали по следите на страхотната клюка.

Толкова много журналисти искаха да участват в пресконференцията, че бяха принудени да използват празното игрище. Тя, Рон и Уоли се бяха разположили близо до линията на петдесетте ярда, зад малка маса, застлана със синя покривка, върху която имаше емблема на „Старс“. Някои от журналистите стояха прави, други бяха насядали на дървени пейки, поставени специално за тях.

В началото всички въпроси се въртяха около завещанието на Бърт, но не мина много време, преди да продължат нататък. Вече бяха поставили под съмнение способностите на Рон за управител, треньорската методика на Дан и морала на Фийб. Рон и Уоли Хамптън отговаряха на всички въпроси, дори и на зададените към нея.

Един дебел журналист с пъпчива кожа и рошава брада се изправи. Уоли Хамптън ѝ прошепна, че той бил представител на мизерно булевардно вестниче.

— Фийб, ще продължаваш ли да се снимаш гола?

Уоли взе думата.

— Госпожица Съмървил е прекалено заета със „Старс“. И няма възможност за странични дейности.

Мъжът вирна брада.

— Не за пръв път се показваш без дрехи пред публика, нали?

— Всички познават добре работата на госпожица Съмървил за великия художник Артуро Флорес — отвърна Рон кратко.

Журналистът от жълтия вестник беше прекъснат от друг, който водеше спортната колона на местен вестник.

— В последно време се чуват много критики за треньор Кейлбоу, особено след толкова много обръщания на играта във всеки мач. Някои хора смятат, че той гони твърде много титулярите си. Играчите започват да се оплакват, че им отнема удоволствието от играта. Каквато и да е причината, отборът все още не изглежда добре през този сезон. Смятате ли да промените нещо?

— Абсолютно нищо — каза Рон. — Все още е рано и засега се приспособяваме към новия си план.

Той продължи с похвали за треньорските способности на Дан.

Фийб се замисли какво ли ще стане, когато журналистите научат, че Дан е отстранен. Рон изглежда си мислеше, че ще може да представи всичко като един сериозен грип, но тя се съмняваше, че ще бъде толкова лесно. Рон беше извършил нещо съвсем незаконно и Дан сигурно вече звънеше на адвокатите си.

Фийб си казваше, че не бива да мисли за подигравателните му усмивки и обидите, но ѝ беше трудно да ги изхвърли от главата си. Сигурно беше по-добре, че ѝ показва съвсем ясно що за човек е. Сега ѝ се налагаше да се изправи лице в лице с факта, че се е влюбила не в когото трябва.

Гадният журналист от булевардното вестниче говореше отново.

— Какво ще кажеш за изпълнението на треньор Кейлбоу извън игрището, Фийб? Как беше?

Другите журналисти му хвърлиха неприязнени погледи, но Фийб не се заблуди. Рано или късно все някой щеше да зададе същия въпрос. Само че щяха да се изразят по-учтиво.

— Треньор Кейлбоу има чудесен...

Фийб не издържа. Тя докосна с ръка ръкава на Рон, за да го прекъсне.

— Аз ще отговоря. — Тя се наведе към микрофона. — С въпроса си искате да оценя треньор Кейлбоу като любовник? Така ли да ви разбирам?

За момент журналистът сякаш се стресна от прямотата ѝ, но после ѝ се усмихна мазно.

— Ами да, Фийб. Кажете ни, както си е.

— Добре тогава. Запишете си, че е страхотен любовник. — Тя замълча, а слисаните журналисти я гледаха безмълвно. — Също и треньор Тъли Арчър, Боби Том Дентън, Джим Бийдерот, Уебстър Гриър, всичките рънингбекове и повечето защитници. Включих ли всички от дружеството, за които се носи слух, че съм спала с тях? Не бих искала да пропусна някого.

Представителите на печата се разсмяха, но тя още не беше свършила. Въпреки че вътрешно трепереше, отправи поглед към противния журналист и му се усмихна.

— Между другото, ако си спомням правилно, вие, господине, бяхте малко разочарование.

Журналистите избухнаха в смях. Дори и да не беше ги спечелила на своя страна, Фийб поне им доказа, че не е чак толкова тъпа, колкото я смятаха.

Къщата, която Бърт беше купил заради любовниците си, се намиреше в един залесен район в западния край на окръг Дюпейдж, заедно с още деветнадесет луксозни постройки. Красивата двуетажна бежова сграда от тухли завършваше с мансарда и дървен покрив. Два изящни прозореца в класически стил бяха разположени от двете страни на двойна входна врата с вградени овални форми от оловен кристал. Следобедното слънце блестеше по месингови фенери.

Фийб вкара колата в гаража и влезе в къщата. Обзавеждането беше в омекотени нюанси на воднистозелено, перленосиво и бяло, които придаваха на помещението усещане за лекота и тропици. От кухнята се минаваше в кръгла стая, където се хранеха, когато нямаха гости. Куполообразният таван придаваше простор на малката стая.

— Моли? Пег?

Фийб се наведе и погали Пух, който беше полудял от радост. Когато не получи никакъв отговор, двете с кучето се качиха нагоре по стълбите.

Спалнята ѝ беше във воднистозелено и бяло, с големи прозорци и мебели от избелен дъб. Чувстваше се неудобно в голямото легло,

което сякаш заемаше цялата стая, затова го смени с леглото от гостната в имението.

Фийб захвърли лененото си сако върху пухкавата покривка и отиде до гардероба. Облече си джинси и фланелка с емблемата на „Старс“.

В хладилника намери пълнозърнест хляб и салата и ги отнесе в стаята, където се хранеха. Все още нито Моли, нито Пег се бяха върнали. Фийб закрачи по чорапи по перленосивите плочки, после седна на един от металните столове, поставени до стъклена маса. В дъното на стаята имаше уютно малко диванче, с тапицерия на бели птички върху воднистозелен фон.

Тя потърка с крак Пух и продължи да рови в салатата си. За пръв път в живота си успяваше да задържи теглото си без трудности. Сигурно защото всеки ден тъгата я сграбчваше все по-здраво. Липсваха ѝ Виктор и приятелите. Липсваха ѝ изложбите. Искаше да има плоски гърди и различно детство. Искаше добър съпруг и бебе. Искаше Дан Кейлбоу. Не истинския мъж, който я нападна с думи тази сутрин, а забавния и нежен мъж, който си представи, докато се любеха миналата нощ.

Необичайното ѝ самосъжаление беше прекъснато от звука на входната врата. Пух изджафка и се втурна да проучи нещата. Фийб чу шумолене на хартия, тих поздрав към Пух, а след това стъпки, които тръгнаха нагоре по стълбите. Тя бутна настрана салатата си и отиде във фойето точно навреме, за да види как бялата тойота на Пег Ковалски се отдалечава по алеята.

Качи се горе и почука на вратата на Моли. Не получи отговор, но въпреки това влезе.

Леглото беше затрупано с пакети от магазините, за които всички младежи мечтаеха. Пух лежеше насред бъркотията и наблюдаваше Моли, която измъкваше разни дрехи от пакетите.

Моли погледна към нея и за миг в очите ѝ сякаш се появи вина. След това враждебността ѝ отново се завърна.

— Ходихме по магазините с госпожа Ковалски, за да си купя дрехи за училище. Тя има внучка на моята възраст, затова знае къде е най-добре да се пазарува.

Фийб също знаеше къде е най-добре да се пазарува, но всеки път, когато предлагаше да излязат по магазините, Моли отказваше.

— Личи си.

Тя преглътна разочарованието си и седна на леглото.

Моли се пресегна и погали Пух. Преди няколко седмици Фийб разбра, че Дан е бил прав за обичта на сестра ѝ към кучето, но не каза нищо по въпроса.

— Да видим какво сте купили.

Известно време Моли се държа като нормално момиче на нейната възраст. Очите ѝ светеха от радост, докато измъкваше джинсово яке, рипсени пуловери, избелени джинси и фланелки.

Вкусът на Пег съвсем не беше лош. Тя беше помогнала на Моли да си купи идеален гардероб за младо момиче.

— Мислила ли си да си пробиеш ушите?

— Може ли?

— Не виждам защо пък не. Помисли си.

— Искам да ги пробия — отвърна Моли без колебание.

— Добре тогава. Ще отидем в петък. — Тя сгъна чифт джинси и продължи предпазливо: — Не каза нищо за училището. Как върви?

Всеки път, когато Фийб задаваше този въпрос, Моли отказваше да отговори с нещо повече от едносрични думи и сега изражението ѝ се вкамени.

— Как мислиш? Отвратително е. Дори уроците за напреднали са лесни.

— И в Крейтън уроците ти бяха лесни.

— Обществените училища са пълни с кретени.

— Когато се записваше, класният ти ръководител спомена, че използват ученици като преподаватели по английски. Защо не се кандидатираш?

— Защо да го правя?

— Понякога е приятно да помагаш на другите. — Моли не отговори и Фийб продължи да я разпитва предпазливо. — Е, поне можеш да ходиш в училище с момчета.

Изведнъж се оказа, че Моли е много заета да човърка връзките на чифт джинсите.

— Как е?

— Кое?

— Да ходиш на училище с момчета.

— Големи фукльовци са. И са отвратителни в столовата.

— Ами момчетата от часовете за напреднали? И те ли са фукльовци?

— Някои от тях, да. Но много от тях са ужасно непохватни.

Фийб потисна усмивката си.

— Непохватните винаги са ми харесвали. Няма нищо по-привлекателно в мъжа от интелигентността. Но, разбира се, има какво да се каже и за тъпите готини мъже.

Моли се изкиска и за миг бариерата помежду им изчезна.

— Момчето, което има шкафче до моето, е с дълга коса. Той наистина е много шумен и отвратителен, все издава звуци сякаш свири на китара, но е готин.

— Наистина ли?

— Той е в класа по английски за напреднали, но едва успява да се справи.

— Ти можеш да му предложиш помощ.

— Той дори не ме забелязва. — Моли премести един пакет с помрачено лице. — Никой не ме харесва. Всичките момичета са идиотки. Ако не се правиш на важен и не носиш дрехи като техните, те дори не ти обръщат внимание.

Сега Фийб разбра каква е била причината за разходката по магазините.

— Сигурна съм, че не всички момичета са такива. Просто трябва да откриеш подходящата група, а това ще ти отнеме време.

— Не ми пука за тях! Ти ми каза, че ще остана само един срок и после се махам.

Победена, Фийб се надигна от леглото.

— Порадвай се на новите си дрехи. Искаше ми се да отидем заедно по магазините. Щеше да ми бъде приятно. — Може би си въобразяваше, но ѝ се стори, че за миг на лицето на сестра ѝ се появи несигурност.

Малко преди да си легне, Фийб сложи тъмночервената каишка на Пух и го изведе на разходка. След опасностите на улиците в Манхатън, тя се влюби в този тих квартал, където беше свободна да се разхожда дори и през нощта, без да се притеснява, че ще влезе в статистиката.

Къщите се извисяваха до залесен парк, покрай който минаваше павирана велосипедна алея, осветявана от няколко улични лампи.

Фийб обичаше дълбоката тишина, глиневият мирис на гората и хладния въздух, който подсещаше за края на лятото.

Пух подтичваше напред, понякога се спираше, за да подуши купчинка жълтици или нападалите сухи листа, от време на време клякаше, за да остави свой белег на някое по-особено място. Маратонките на Фийб поскърцваха леко по пътеката.

Мъхестият ѝ анцуг беше топъл и удобен. За няколко мига тя изхвърли всички неприятни мисли и остави само насладата от нощната тишина. Удоволствието ѝ бе прекъснато от звук на кола, която отиваше към нейния двор. Остана заглеждана, докато колата забавяше хода си, после зави по нейната алея. Фаровете осветиха Фийб и колата спря, шофьорът даде на заден и потегли към нея. Още преди да спре до нея, Фийб беше забелязала, че това е червеното ферари.

Стоеше напрегната и гледаше как Дан се измъква от колата и тръгва към нея. Беше си сложил очилата, а върху тъмносинята риза беше метнал яке с емблемата на „Старс“. Пух започна да лае и да се дърпа, за да стигне до него.

Фийб се опита да се стегне за още една болезнена среща. Но денят ѝ беше труден и не ѝ бяха останали твърде много запаси.

Дан погледна към пухкавия бял пудел, който се опитваше да увие каишката си около крака му.

— Здравсти, куче.

— Името му е Пух.

— Аха. Просто това е една от думите, които не ми е приятно да произнасям твърде често. — Лекият вятър рошеше тъмнорусата му коса, докато той оглеждаше анцуга и маратонките ѝ. — Изглеждаш различно. Чаровна си.

Бяха я наричали по най-различни начини, но никога чаровна.

— Какво искаш?

— Какво ще кажеш за един безсмислен лековат разговор като начало? Хубава вечер, нали?

Не можеше да му позволи да я въвлече в играта си, каквато и да беше тя, затова дръпна каишката на Пух и тръгна напред. Той тръгна с нея.

— Времето наистина е много хубаво. Все още е горещо през деня, а вечер се усеща, че есента идва.

Тя не каза нищо.

— Този квартал е много приятен.

Тя продължи да върви.

— Знаеш ли, няма да е лошо, ако помислиш с какво да допринесеш за този разговор.

— Ние, празноглавите, не мислим.

Той пъкна ръце в джобовете си и промълви тихо:

— Фийб, съжалявам. Гневът ми взе връх над разума. Знаем, че това не е извинение, но е истина. Ако някой е празноглав, то това съм аз.

Очакваше гняв, не съжаление, но обидите му тази сутрин я нараниха твърде дълбоко и затова тя не отвърна нищо.

— Като че ли постоянно ти се извинявам за нещо. От самото начало е така, нали?

— Предполагам, че не вървим заедно. Като маслото и водата.

Той се наведе, за да мине под един клон, който висеше доста ниско над пътеката.

— Бих казал, че по-скоро вървим като газ с клечка кибрит.

— И в двата случая мисля, че би трябвало да се избягваме един друг, доколкото това е възможно. — Тя се спря до една от уличните лампи. — Не мога да направя нищо за отстраняването, нали знаеш. Рон отказа да го отмени, а аз няма да направя нещо в противоречие с неговите нареждания.

— Знаеш, че нарушавате договора ми.

— Знаем.

— Последното, от което се нуждаеш сега, е съдебен процес.

— И това знаем.

— Какво ще кажеш за една сделка?

— Каква сделка?

— Ти ще ми правиш компания в събота следобед, а аз ще държа адвокатата си далече от теб.

Точно това въобще не беше очаквала.

— Ще отида за няколко дни на юг, залива Шорз. Наричаме го Ривиерата на бедняците. Там имам място на брега. Когато се върна, ще разполагам със свободно време. Онази огромна стара къща. Никаква работа. В събота ще има изложба и като знам колко обичаш изкуството, мислех си, че може да отидем да я видим.

Тя го изгледа.

— Искаш да кажеш, че няма да се бориш срещу отстраняването си?

— Точно това искам да кажа.

— Защо?

— Имам си причини и те са лични.

— Не бих казала.

— Не настоявай, Фийб.

— Моля те. Искам да знам.

Той въздъхна, а Фийб си помисли, че забелязва нещо, което много прилича на вина, да пробягва по лицето му.

— Ако повториш това, ще те нарека лъжкиня.

— Няма да го повторя.

— Отстраняването ще навреди на отбора и това не ми харесва. Ще трябва да се случи чудо, за да победим тази неделя, а след една победа и четири загуби ще бъде трудно да се възстановим. Но не се боря срещу това, защото Рон най-после направи това, което трябваше. Просто никога не съм очаквал, че той ще се изправи срещу мен.

Най-накрая тя се засмя.

— Не мога да повярвам. Ти наистина го нарече Рон.

— Просто ми се изплъзна, така че не разчитай да се случи отново. — Той тръгна отново. — И не си мисли, че съм променил мнението си за него, само защото е проявил най-накрая малко смелост. Всичко си е както преди. А сега за съботата?

Тя се поколеба.

— Защо, Дан? Вече се разбрахме, че не се чувстваме добре заедно.

— Няма да насъсквам по теб адвокатите си. Това не е ли достатъчно добра причина?

Стигнаха до края на пътеката. Когато тръгнаха обратно, тя събра смелостта си.

— Аз не съм играчка. Не можеш да ме използваш, за да се позабавляваш, а после да ме захвърлиш.

Гласът му прозвуча изненадващо кротък.

— Защо тогава се правиш на такава?

Въпреки че тонът му беше повече объркан, отколкото обвинителен, обидата отново се върна и Фийб закрачи по-бързо.

Той продължи да върви с нея.

— Не става както искаш. Не може да флиртуваш с всичко, що е в панталони и да носиш дрехи, които сякаш са залепнали за тялото ти, после да очакваш хората да се отнасят с теб като с Майка Тереза.

Тя знаеше, че в думите му има истина, затова спря и се обърна към него.

— Нямам нужда да ми четеш лекции. И тъй като лично ти си наказан, може би ще погледнеш себе си и ще помислиш защо все не успяваш да сдържиш гнева си.

Той мушна ръце в джобовете си.

— Вече знам отговора. И не ти говоря за това. Така че не си и мисли да ме разпитваш.

— Тогава ти също няма защо да ме питаш каква е причината да се държа като... както се държа.

Той я изгледа замислено.

— Не те разбирам. Не приличаш на никоя друга жена, която съм срещал, а ми се струва, че си същата като повечето от жените, които съм срещал. И започвам да се обърквам.

Дори и сега, както стоеше под ярката златиста светлина с коса, разбъркана от вятъра, той я караше да чува проскърцването на вентилатора в плантаторската къща.

— Няма да спя отново с теб — каза тя тихо. — Онова беше ужасна грешка.

— Знам.

Искаше й се той да не се беше съгласявал толкова лесно.

— Мисля, че това за събота не е добра идея.

Той не прие отказа й.

— Идеята е страхотна. Ти обичаш изкуството. Ще бъдем сред хора, така че няма да можем да се опипваме.

— Нямах това предвид!

Той се ухили и я погали под брадичката с доволен вид.

— Ще те взема на обяд, маце.

Той тръгна към колата и тя повиши глас:

— И не ме наричай маце!

— Извинявай. — Той отвори вратата и се мушна в колата. — Страшно маце сте, мадам.

Тя остана под лампата, загледана след него. Все пак беше само една изложба. Какво толкова?

От наблюдателното си място на хълма, който се издигаше зад луксозните къщи, Рей Хардести забеляза русата коса на Фийб, осветявана от уличните лампи. Беше спрял микробуса на един тесен път, който водеше към някакви строежи. Остави бинокъла си на седалката. Значи слуховете бяха верни. Между Кейлбоу и новата собственичка на „Старс“ имаше нещо.

Събираше информация за Дан Кейлбоу, като орехи за зимата. Беше готов да я използва, когато се наложи, но досега Кейлбоу сам си оплескваше нещата. „Старс“ бяха спечелили само един мач през сезона и с всичките тези обръщания на играта изглеждаха като училищен отбор. С всяка загуба Рей се чувстваше малко по-добре. Може би щяха да уволнят Кейлбоу за некадърност.

Изчака треньорът на „Старс“ да се отдалечи и тогава си тръгна. Елън го посрещна на вратата и веднага му се развика. Той мина покрай нея, без да ѝ продума, отиде в кабинета и заключи вратата. Отпусна се в любимия си стол и запали цигара.

Малката стая беше облицована с борови плоскости, но те почти не се забелязваха, защото целите стени бяха покрит със снимки на Малкия Рей, трофеи, фланелки, грамоти в рамки и статии от вестници. Понякога, когато беше тук, Рей си представяше, че всичко това е негово. През последните няколко месеца дори спеше на старата кушетка до единствения прозорец на стаята.

Той дръпна от цигарата и се закашля. Спазмите ставаха все по-продължителни, сърцето му отново бумтеше, но все още се държеше. Няма да умре, преди Кейлбоу да си плати. Искаше му се „Старс“ да губят всеки мач. Искаше му се целият свят да разбере, че този мръсник е направил най-голямата грешка в живота си, когато изгони Малкия Рей. И тогава Рей щеше да се върне в старите дупки, за да пийне с приятелчетата си. Искаше му се поне още веднъж да се почувства като голяма клечка, преди да умре.

Рей стана от стола и приближи до вградения шкаф, където държеше бутилка уиски, скрита зад разни кутии. Развинти капачката и отпи, после взе бутилката със себе си и седна на кушетката. Взе пистолета от ъгъла на масата. Беше го оставил там вчера, след като се върна от дежурството си в Двореца на спорта.

Тази вечер дворецът беше празен. Но утре имаше религиозно събиране, а на следващата вечер — някаква негърска рап група. Мразеше да пази на концерти, но иначе му харесваше да работи като охрана. Особено през неделните следобеди, когато „Старс“ губеше.

Той отпи отново и погали оръжието в скута си, заслушан в рева на тълпата, която крещеше неговото име.

Хардести!

Хардести!

Хардести!

2.

Фийб надничаше между завесите, докато Дан паркираше ферарито на алеята пред дома ѝ точно по обяд в събота. Тя придърпа обратно завесите. Стомахът ѝ се свиваше, сякаш щеше да отива на първата си среща. Слезе по стълбите и извика на Моли.

— Дан е тук. Да тръгваме.

— Не искам да идвам.

— Разбирам те, но въпреки всичко ще дойдеш с нас. Имам нужда някой да наглежда кучето.

— Това е само извинение и ти го знаеш. Можеш да оставиш Пух тук с мен.

— Той има нужда да се поразходи. Престани да се дърпаш, Моли. Просто опитай. Денят е чудесен и ще се позабавляваме.

Искаше ѝ се думите ѝ да се окажат истина, но си знаеше, че е вероятно двамата с Дан да се скарат. Надяваше се присъствието на Моли да подейства като буфер.

Новината за отстраняването на Дан се появи по вестниците във вторник сутринта и през цялата седмица журналистите дебнеха Рон и Фийб. Някои от тях дори успяха да открият, че Дан е в дома си в Алабама. Дан и Рон направиха отделни изявления, но в никое от тях не се съдържаха никаква информация. Наложиха се най-после Фийб да се обади на члена на комисията към Националната футболна лига. Не е необходимо да се споменава дори, че той съвсем не беше доволен. Единственото хубаво нещо беше, че отстраняването на Дан смачка слуховете за връзката между него и Фийб.

Моли се появи на стълбището с нови джинси, плетена блуза с широка яка и намръщено лице. Фийб се канеше да се обади на Дан, че ще вземе с тях Моли, но нещо я спря, може би твърде силното желание да чуе гласа му.

Моли беше прибрала назад косата си, за да се виждат малките златни обици на току-що пробитите ѝ уши. Фийб се радваше, че все пак успя да я убеди да се подстриже по-късо, за да не скрива косата

дребните черти на лицето ѝ. Тя смяташе, че Моли е много сладка така, но сестра ѝ отказваше да приеме комплиментите ѝ.

— Не е честно — заоплакваше се Моли. — Не разбирам защо ме караш да правя това.

— Защото съм подла и безсърдечна.

Денят беше топъл и Фийб си беше облякла зеленикави плисирани къси панталони със светложълта блуза, чорапи в същия нюанс и бели ленени гуменки. Преди да грабне Пух, тя намести на главата си сламена шапка с широка периферия, като се постара розовата копринена роза, която придържаше периферията да се окаже точно в средата.

— Тази шапка е глупава.

— Благодаря ти за гласуваното доверие, Моли. Една жена винаги иска да е сигурна, че изглежда възможно най-добре.

Моли сведе очи.

— Просто смятам, че би трябвало да се обличаш подходящо за годините си, това е всичко.

Фийб не обърна внимание на думите ѝ и отвори вратата. Дан идваше по алеята, облечен в избелели джинси и бяла фланелка, а на главата си беше сложил шапка на „Чикаго Булс“ в червено и черно. Фийб си каза, че е срещала много по-хубави мъже. Носът му не беше съвсем прав, брадичката му беше твърде широка, а тялото му — прекалено мускулесто. Но всичко в него докосваше някакъв скрит извор на топлина в нея. Чувстваше някаква връзка с него, която не можеше да обясни. Дори не искаше да си припомни колко пъти през тази седмица си беше мислила за него.

Той я поздрави с убийствената си усмивка и влезе, докато тя се занимаваше с лаещия Пух, който се въртеше бясно в ръцете ѝ, за да се измъкне и да достигне Дан.

— Тихо, Пух. Отвратителен си. Моли, би ли донесла каишката му?

Пух изплези розовия си език, а очите му се изпълниха с обожание, когато обърна поглед към Дан. Той го изгледа предпазливо.

— Кажи ми, че това е лош сън и ти всъщност няма да вземеш това изключително дразнещо същество с нас.

— Поканих с нас Моли, за да се грижи за него. Може да вземем моята кола. Предполагам, че нямаш нищо против.

Дан се усмихна на Моли.

— Нямам нищо против.

Упоритото изражение на Моли показваше, че съвсем не е доволна от всичко това, но Дан се престори, че не забелязва нищо.

— Добре че можеш да дойдеш с нас, Моли. Така ще държиш този китайски ордъовър по-далече от мен.

Моли забрави нацупения си вид.

— Пух не ти ли харесва?

— Не мога да го търпя.

Той поведе двете към кадилака на Фийб. Моли беше толкова изненадана, че забърза крачки, за да застане пред него.

— Защо? Не обичаш ли кучетата?

— Разбира се, че обичам. Овчарки, лабрадори, колита. Истински кучета.

— Пух е истинско куче.

— Той е глезльо, това е той. Ако някой мъж хаби прекалено много време с такова куче, много скоро ще почне да пее сопрано.

Моли го изгледа несигурно.

— Шегуваш се, нали?

Очите на Дан проблясваха.

— Разбира се, че не се шегувам. Мислиш ли, че ще си правя шеги с нещо толкова сериозно? — Той се обърна към Фийб и протегна ръка към нея. — Прехвърли към мен ключовете на колата, агънце. Все още има някои неща, които мъжът прави по-добре от жената и едно от тях е шофирането.

Фийб му подаде ключовете на кадилака и повдигна вежди.

— Този ден, Моли, ще бъде истински урок за теб върху живота през петдесетте години. Ще прекараш известно време с мъж, който е успял да пропусне едно цяло обществено движение.

Дан се засмя, докато отключваше колата, после се пресегна и освободи автоматичното заключване на останалите врати.

— Влизайте, дами, бих ви отворил вратите, но не искам да ме обвиняват, че съм попречил на нечие освобождение.

Фийб се усмихна и подаде Пух на Моли, после седна на предната седалка до шофьора. Когато потеглиха, тя се обърна назад.

— Ако ни заведе да ядем, Моли, поръчай си най-скъпото нещо от менюто. През петдесетте години винаги мъжете са плащали.

— По дяволите — измърмори Дан. — Подаваш трудна топка.

Нейпървил беше старо фермерско селище, което се беше разраснало в най-големия град на окръг Дюпейдж с население повече от деветдесет хиляди души. Разумното управление го беше превърнало в туристически център. Имаше много паркове, добре поддържан квартал със стари сгради и сенчести улици, красиви градини. Най-прекрасната част на града беше Ривъруок — парк, създаден покрай част от река Дюпейдж. Там имаше тухлени пътечки, покрит мост, малък театър за представления на открито и едно езеро за риболов. Старата каменоломна в единия край беше превърната в плаж.

Дан спря колата на малък паркинг и тримата тръгнаха по тухлената пътека към тълпата, която се събираше под дърветата. Всяка година през септември Ривъруок служеше като живописна сцена на местните занаятчии, като място, където художници, скулптори, бижутери и духачи на стъкло можеха да покажат работите си. Красиво подредените картини, керамичните и стъклените изделия представляваха чудесни цветни петна по брега на реката.

Имаше много хора. Млади двойки бутаха скъпи детски колички или носеха бебета, а по-възрастните, облечени в ярките дрехи, с които са играли голф сутринта, се разхождаха между изложените неща. Личеше си, че за лицата на младежите се грижат скъпоплатени дерматолози, а скоби за хиляди долари изправяха зъбите им. С тълпата се смесваха и групички чернокожи, южноамериканци и азиатци — всички те добре облечени, с вид на преуспяващи хора.

Фийб имаше чувството, че е попаднала насред американската мечта — едно място, където бедността и етническата вражда са недопустими. Знаеше, че градът си има своите неприятности, но за човек, прекарал последните седем години в Манхатън, тези неприятности изглеждаха дребни. Тук стомасите бяха пълни и имаше усещане за връзка с останалите, нещо рядко в едно общество, което непрекъснато се разделяше. Грешно ли е да пожелава човек за всяко местенце в Америка чисти улици, невъоръжено население, семейства с две, три или четири деца и цяла флотилия коли в гаражите им?

Дан сякаш беше прочел мислите й, защото забави стъпки и подметна:

— Човек като че ли нищо повече не може да иска.

— Като че ли си прав.

— Съвсем различно е от мястото, където израснах.

— Да, предполагам, че е така.

Моли вървеше пред тях заедно с Пух, който размахваше уши и подскачаше, за да бъде забелязан от тълпата.

Дан си сложи чифт слънчеви очила и придърпа шапката по-ниско над очите си.

— Нищо повече не мога да направя за прикритие. Не че ще свърши някаква работа. Особено пък с тази твоя шапка.

— Какво ѝ има на шапката?

Фийб сложи ръка върху копринената роза, която придържаше периферията.

— Нищо ѝ няма. Всъщност дори ми харесва. Просто и без това ще ни бъде доста трудно да изглеждаме незабележими, а тази шапка усложнява още повече нещата.

Тя разбра какво има предвид.

— Може би идеята за това излизане не беше чак толкова добра.

— Идеята е страхотна. Сега журналистите няма да знаят какво да си мислят за нас. Лично на мен много ми харесва идеята да им натрием носовете.

Моли внезапно спря и дръпна каишката на Пух.

— Искам да се връщам.

— Но ние току-що пристигнахме — напомни ѝ Фийб.

— Не ми пука. Казах ти, че не искам да идвам.

Фийб забеляза, че Моли поглежда към група момичета, които седяха на едно тревисто възвишение точно пред тях.

— Тези момичета твои приятелки ли са?

— Те са идиотки. Всичките са фръцли, които си въобразяват, че са нещо повече от останалите. Не мога да ги понасям.

— Тези причини са достатъчни, за да вдигнеш още по-високо глава. — Дан свали слънчевите си очила и се загледа към групичката.

— Хайде, Моли, да им покажем, че не си коя да е. — Той хвана каишката на Пух. — Фийб, дръж си малкия плъх. Моли и аз си имаме работа.

Фийб беше прекалено притеснена за Моли, за да спори с Дан за това, че е нарекъл Пух плъх. Той отведе сестра ѝ до момичетата. Тя

очевидно не искаше да се приближава, но той нямаше намерение да я пуска. Едва когато той свали шапката си, Фийб разбра какво е намислил. Лицето му заедно с лицата на Боби Том и Джим Бийдерот бяха сред най-добре познатите в окръг Дюпейдж. Очевидно беше решил, че няма нищо против Моли да го използва, за да впечатли момичетата от училище.

Фийб се приближи до възвишението и забеляза, че господин Голяма Клечка явно се е надценил. Индивидите от мъжки пол може би щяха да го познаят, но тези момичета определено не бяха почитателки на футбола.

— Татко ти случайно да е Тим Рийнълдс, посредникът? — чу тя гласа на Дан, който питаше една дъвчеща дъвка нимфа с дълга коса и дървени гривни.

— Тъъ — отвърна момичето, което се интересуваше повече от съдържанието на чантичката си, отколкото от това да си разменя любезности със страшилището на футболното игрище.

— Много мило, че опита — промърмори тихо Фийб, когато спря зад гърба му. После додаде по-силно: — Здравейте, момичета. Аз съм сестра на Моли.

Момичетата преместиха очи от Фийб към Моли.

— Мислех, че е майка ти — измърмори едно силно гримирано червенокосо момиче.

Дан се подсмихна.

Фийб се престори, че не го забелязва и затърси в мозъка си друга тема за разговор, докато Моли се взираше отчаяно в обувките си.

— Как върви училището тази година?

— Добре — промърмори едно от момичетата.

Друго сложи на ушите си слушалките на касетофона. Момичетата престанаха да се занимават с Моли и заоглеждаха тълпата за нещо, което заслужаваше повече внимание.

Фийб опита отново.

— Моли казва, че повечето от учителите не са лоши.

— Да.

— Сигурно.

Червенокосата стана.

— Хайде да се махаме, Кели. Това е отегчително.

Фийб погледна Дан. Идеята беше негова и се провали напълно. Но той определено изглеждаше доволен от себе си, вместо да се чувства неудобно.

— Наистина ми беше приятно да се запознаем, момичета. И да се повеселите добре днес, чувате ли!

Момчетата го изгледаха сякаш беше марсианец и тръгнаха към група момчета, които се задаваха по пътеката.

— Не може да се каже, че успя да ги омаеш — изтъкна Фийб.

Той мушна слънчевите очила в джоба на фланелката си.

— Само почакай, агънце. През целия си живот съм успявал да впечатля жените, така че знам какво правя.

Лицето на Моли беше почервеняло от притеснение и тя като че ли всеки момент щеше да избухне в сълзи.

— Казах ви, че не искам да идвам! Това е отвратително! Мразя ви!

Тя се опита да избяга, но още преди да се помръдне, Дан сложи ръка на раменете ѝ и я задържа до себе си.

— Не бързай толкова, Моли. Тъкмо стигнахме до приятната част.

Фийб веднага забеляза причината за нарастващата тревога на Моли. Към групата на момчетата се приближаваха четири момчета. Бейзболните им шапки бяха обърнати с козирките назад, прекалено големите им фланелки висяха почти до долния край на шортите им, езиците на черните им маратонки стърчаха.

— Дан, остави я. Достатъчно притеснения ѝ създаде.

— Почти ми се иска да ви оставя да се оправяте сами с жалките си силици, но не съм толкова жесток.

Момчетата викаха момчетата по имена, като в същото време се опитваха да изглеждат равнодушни. Момчетата започнаха да се мушкат един друг в ребрата. Едно от тях се оригна силно, като с това очевидно имаше намерение да направи впечатление.

И тогава забелязаха Дан.

Те го зяпнаха и няколко мига изгледаха така, сякаш не могат да се помръднат. Момчетата ги заобиколиха като бърбореха и отмятаха коси, но момчетата не им обърнаха внимание. Очите им бяха залепнали върху тренъора на „Старс“.

А очите на Дан бяха залепнали върху Моли. Той ѝ се усмихна и повдигна брадичката ѝ.

— А сега се усмихни, Моли, и се дръж така, сякаш си най-безгрижното същество на света.

Моли забеляза какво става. Тя преглътна притеснено, когато всички момчета се обърнаха към нея.

— Познаваш ли някой от тях? — попита Дан тихо, без да отмества очи от нея.

— Шкафчето на момчето с дългата коса е до моето.

Фийб си спомни, че Моли ѝ беше споменала за готиното момче, което се правело, че свири на китара.

— Добре. Сега просто вдигни ръка и му махни леко.

Моли изглеждаше уплашена.

— Не мога да го направя.

— Точно сега той е много по-притеснен от теб. Направи каквото ти казвам.

Откакто се беше докоснал до футболна топка, Дан беше водач сред мъжете, така че Моли не можеше да му бъде достоен противник. Тя махна леко и нервно, преди ръката ѝ да се отпусне обратно. Бузите ѝ станаха алени.

Но момчетата не се нуждаеха от нищо повече. Те се втурнаха напред, водени от съседа по шкафче на Моли.

— Изпълнена съм със страхопочитание — прошепна Фийб на Дан.

— Време беше някой да прояви малко уважение към мен.

Момчето, което вървеше напред беше цялото почервеняло, когато се спря пред Моли. То беше високо, само кокалести колене и лакти, измито и добре гледано, а дългата му коса блестеше от чистота. Краката на момчетата не се спираха, сякаш непрекъснато настъпваха мравки.

Ръката на Дан все още беше върху раменете на Моли, но той нарочно се беше обърнал към Фийб, за да не могат момчетата да го заговорят.

— Хубав ден, нали? — каза той.

— Чудесен — отвърна тя. Веднага беше разбрала плана му. — Надявам се, че няма да вали.

— Синоптикът каза, че времето ще бъде хубаво през цялата седмица.

— Наистина ли?

С угълчето на окото си тя наблюдаваше как подскача адамовата ябълка на дългокосото момче. Момчетата като че ли се усетиха, че могат да се доберат до Дан само чрез Моли. Очите им пробягваха върху двамата.

— Виждали сме се в училище, нали? — промърмори водачът им.

— Тъхъ — отвърна Моли.

— Да, май че моето шкафче е до твоето.

— Да, май че е така.

Според Фийб, човек с астрономически високия коефициент на интелигентност на сестра ѝ би трябвало да измисли по-оригинален отговор. Защо не използваше някой цитат от Достоевски, сигурно щеше да ѝ свърши работа?

— Казвам се Джеф.

— Аз съм Моли.

Докато Джеф представяше останалите момчета, Дан заговори на Фийб за гледките на Ривъруок. Обсъди дърветата. Цветята. Патиците. И през цялото време не помръдваше ръката си от рамото на Моли. Когато отвори входната врата на Дан, Фийб беше усетила топлота, но сега нещо в нея започна да се разтапя.

Разговорът между Моли и момчетата вече не беше толкова мъчителен. Фийб забеляза, че и фръцлите се приближават, а силно гримираните им очи са се оживили от любопитство.

— Онези същества имат доста перушина, нали?

Дан отместваше очи от реката.

— Кафява — отвърна Фийб, — но водачът им като че ли има синьо петно.

— Струва ми се, че е зелено.

— Наистина ли? Да, мисля, че си прав.

Присъствието на Дан беше като магнит. Още няколко момчета забелязаха с кого са приятелите им, минаха покрай фръцлите и се приближиха.

— Здравсти, Джеф, как върви?

— Здравсти, Марк. Здравсти, Роб. Това е Моли. Тя е нова в училището.

Дан и Фийб размениха още някои наблюдения върху оперението на патиците, преди Дан най-последно да обърне внимание на момчетата.

— А, здрасти, момчета. Приятелчета на Моли ли сте?

Те потвърдиха въодушевено, че са й много добри приятели. В отговор на дружелюбността на Дан те забравиха срамежливостта си и заразпитваха за отбора. Фръцлите се присъединиха към групата и оглеждаха Моли с интерес. Няколко момчета заявиха, че отиват да ядат сладолед и поканиха Моли да отиде с тях.

Тя обърна умоляващия си поглед към Фийб.

— Може ли?

— Разбира се.

Фийб и Моли се уговориха да се срещнат след час до фонтана в Ривъруок.

Но Дан не беше свършил. Хлапетата тъкмо тръгваха, когато той подвижна:

— Моли, не е лошо да доведеш приятелите си на мач някоя неделя. После ще може да ги запознаеш с играчите.

Момчетата зяпнаха.

— Ами да, Моли!

— Хей, ще бъде страхотно!

— Познаваш ли Боби Том, Моли?

— Срещали сме се — отговори тя.

— Ех, ти си късметлийка...

Шумната група продължи напред и Фийб се усмихна на Дан.

— Това си беше явно подкупване.

Той също се усмихна.

— Знам.

— Но не съм много сигурна за някои от момчетата. Сред тях имаше и такива, които изглеждаха така, сякаш биха продали и най-добрата си приятелка за дребни пари.

— Няма значение. Ние само помогнахме на Моли да стартира наравно с тях. Сега вече може сама да избира.

Пух задърпа каишката си, нетърпелив да потича. Тръгнаха надолу по склона и отидоха да разгледат изложбите. Дан отново си сложи очилата, но твърде много хора бяха забелязали разговора му с младежите. Някои започнаха да викат името му, като оглеждаха Фийб с неприкрито любопитство.

Той кимаше в отговор на поздравленията им и каза тихо на Фийб:

— Продължавай напред. Само да спреш и край. — Той изглежда сърдито Пух. — Имаш ли нещо против да вървиш пред мен или зад мен? Не искам хората да си помислят...

— Образът ти на мъжко момче ще пострада от едно малко куче. Господи, правиш толкова голям въпрос за един пудел. Не мога да си представя какво би направил, ако Виктор беше с нас.

— Виктор ми харесва. Искам да се отърва само от това изключително дразнещо същество на края на каишката. Наистина ли трябва да му слагаш тази виолетова панделка?

— Това не е виолетово, а мораво. Цял живот ли си все така несигурен или е в резултат на настъпващата средна възраст.

— Не съм аз този, когото момичетата помислиха за майката на Моли.

— И това е добре. Защото, като се има предвид колко е лесно да бъде застрашена мъжествеността ти, нещо толкова сигурно би те накарало да преминеш границата.

Двамата продължиха да се наслаждават на взаимните си обиди още известно време. Всяка стрела беше връщана веднага, но нямаше остри върхове и никой не беше засегнат.

Дан ѝ купи едно ръчно изработено стъкло „Кълбо за вещици“ в зелено и розово, за да си го закачи пред някой прозорец. Тя му купи една матирана черно-бяла снимка на Чикаго, със съвсем тъничка луна, издигната в небето.

— Ще си я закача в офиса. Откога си търся нещо по-специално за там.

Докато той говореше за подаръка ѝ, тя се сети за едни други снимки и част от удоволствието избледня. Продължаваха да се разхождат. В един момент тя осъзна, че мачка пакета, в който беше сложено стъкленото кълбо. Замисли се дали поне този път ще има смелостта да бъде откровена с някой мъж, вместо да си играе игрички.

— Дан — поде тя тихо, — притеснява ме отношението ти към снимките във „Вю монд“. Аз се гордея с тях.

Дотук беше приятният следобед.

— Искан ми се да не се държиш така, сякаш са порнография. Те са сред най-добрите творби на Аша Белкоа.

— Това са снимки на гола жена и толкова.

Тя се почувства като глупачка, заради опита си да говори разумно с него.

— Не мога да повярвам, че си толкова ограничен.

— А аз не мога да повярвам, че една екхибиционистка има смелостта да ме критикува.

— Не съм екхибиционистка.

— Не се обиждай, Фийб, но ти си сваляла дрехите си за повече хора, отколкото някоя стриптийзърка.

Гневът ѝ пламна и тя се спря внезапно до група изкуствени портокалови храсти.

— Ах ти, жалки бедняко! Не би познал кое е изкуство, дори то да те хлопне по главата. Имаш естетическата преценка на... на... на...

— Футболист?

— Не. На футболна топка!

Той махна слънчевите си очила и я погледна студено.

— Просто смятам, че свестните жени трябва да си стоят с дрехите на обществени места. Това не означава, че не мога да оценя изкуството.

— Миналата седмица бях празноглава, а сега съм сваятна жена. Най-добре е да вземеш твърдо решение.

По изражението му позна, че е отбелязала точка, но не това искаше. Не се интересувахе от точки, които се събираха на някаква въображаема дъска, просто искаше да бъде разбрана. Гневът ѝ премина и тя пъкна ръце в джобовете на късите си панталони.

— Много ми е неприятно, че смяташ тези снимки за нещо мръсно. Не си прав.

Той се загледа към реката. Гласът му загуби войнствената си нотка.

— Не мога да го преодоля.

Тя се вгледа в него, опитвайки се да разгадае изражението му.

— Защо? Какво значение има това за теб?

— Не знам. Просто има.

— Защото ще се отрази на отбора?

— Не можеш да отречеш, че е така.

— Съжалявам, че времето съвпадна.

— Знам. — Той се обърна към нея с изненадващо нежно изражение. — Тези снимки са красиви, Фийб. И двамата го знаем. Но

все пак не са толкова хубави, колкото си ти.

Те стояха и не помръдваха. Очите ѝ се отправиха към неговите и тя имаше чувството, че той я привлича в прегръдките си. Усещаше, че се накланя към него, виждаше, че и с него става същото. Но внезапно Пух изляя и разруши създаденото настроение.

Дан взе ръката на Фийб и я поведе напред.

— Хайде. Смятам да ти купя хотдог и той ще бъде целия само за теб. Като сложиш малко горчица и туршия може и да не забележиш, че най-важното липсва.

Тя последва примера му и забърза след него.

— Имаш ли представа какво влиза в този хотдог?

— Не и не искам да знам. Освен ако... Хей, Пух, искаш ли да навлезеш в месната промишленост?

— Това не е смешно. Не го слушай, Пух.

Той се подсмихна.

След пет минути тя дъвчеше пържени картофи, а Дан захапваше втория си хотдог.

— Значи няма никаква възможност „Старс“ да спечелят шампионата на Американската футболна конференция? — В гласа ѝ се беше промъкнал копнеж.

— В началото на всеки сезон планирам да спечеля Суперкупата.

— Не ти говоря за фантазии, а за действителни възможности.

— Ще направим всичко, което е по силите ни, Фийб. Много зависи от това дали ще успеем да останем здрави. Контузиите са от голямо значение. Миналата година, например, „Каубойс“ бяха подобър отбор от „Сейбърс“, но загубиха Суперкупата, защото много от титулярите им бяха контузени. Ние все още не използваме пълните си възможности, но нещата скоро ще си дойдат на мястото.

— Тази седмица ли?

Той ѝ се усмихна със съжаление.

— Вероятно не чак толкова скоро.

— Всички говорят, че играчите се оплакват от прекаленото натоварване, което им налагаш.

— Това ми е работата.

Тя въздъхна.

— Знам, че очакваш с нетърпение времето, когато ще работиш с Рийд и всъщност не мога да те обвинявам.

Очакваше някаква остроумна забележка, но Дан изглеждаше сериозен.

— Откровено казано, никога не съм умирал от желание да работя с братовчед ти. Освен това, съвсем определено ми се струва, че той стои зад много от лошите публикации. Има доста приятели в средствата за масова информация.

И Фийб имаше своите подозрения. Но все пак не можеше да приеме изявлението на Дан като проявено доверие към нея.

— Той поне знае нещо за футбола...

— Така е. — Той обгърна с ръка раменете ѝ и я притисна утешително. — Но със сигурност ще изглежда голям майтап като целува Боби Том.

3.

Рон стоеше в ложата, загледан към игрището.

— Знаех какво ще се случи още когато го отстраних, но се надявах, че няма да бъде чак толкова лошо.

„Старс“ играеха слабо срещу кръвожадните „Лос Анжелис рейдърс“. Четири пъти засичаха топката на Джим Бийдерот, Боби Том все не успяваше да се освободи, а защитата не вършеше работа. Фийб погледна за последен път към крайния резултат: „Рейдърс“ 34, „Старс“ 3.

— Няма значение — каза тя. — Следващата седмица ще бъде по-добре.

— През следващата седмица ще играем с „Джайънтс“. Те имат само една загуба през този сезон и то от „Сейбърс“.

Преди тя да успее да отговори, един от приятелите на Бърт се приближи, за да поговори с Рон.

На следващата сутрин, докато отиваше на работа за срещата в осем часа, която Рон беше поискал, тя осъзна, че в ума ѝ отново оживява съботната вечер. Вече не помнеше кога за последен път е прекарала толкова добре. След панаира на изкуството ходиха на ресторант и Дан доказа, че може да бъде както добър разказвач, така и добър слушател. Фийб го покани вкъщи, където той убеди Моли да му се покаже във всичките си нови дрехи. Шеговитите му комплименти направиха за самоувереността на Моли повече, отколкото всичко казано от Фийб. Той си тръгна малко след осем, а тя прекара остатъка от нощта измъчвана от въображаемите образи на Дан и бившата му съпруга в леглото.

Необичайно натовареното движение на Нейпър булевард я задържа и тя пристигна в офиса на Рон няколко минути след осем. Дан вече беше там. Тя отправи бодра усмивка към двамата и седна край заседателната маса. Надяваше се, че Дан няма да забележи колко притеснена се чувства в негово присъствие.

Веднага щом тя се настани, Рон започна:

— Сега, когато наказанието ти приключи, Дан, искам всички ние да поразчистим нещата. И двамата знаете, че през последните седмици понесохме тежки удари от страна на пресата. Вестниците тази сутрин са още по-лоши. Снощи ми се обади вкъщи председателят на комисията към Националната футболна лига и ми заяви с възможно най-силните думи, че поставяме в неудобно положение цялата лига.

— Не мислиш ли, че това е малко преувеличено — изсумтя Дан.

— Той спомена снимките във „Вю монд“, твоето отстраняване, начина, по който се облича Фийб, когато излиза на страничната линия и, разбира се, романтичната връзка между вас двамата, за която се носят слухове. Каза ми нещо и за телефонен разговор, който провел с теб, Фийб, миналата седмица. Бих искал да знам нещо повече за това. Има ли някаква причина, за да не ми споменеш за този разговор?

Фийб се размърда в стола си. Реши, че Рон ѝ харесваше повече, когато си беше само един мекушав човек.

— Изплъзнало се е от ума ми.

Дан я изгледа с недоверие.

— Не е много за вярване.

— Той все още е доста разтревожен от този разговор — поясни Рон.

— Аз би трябвало да съм разтревожена.

— Би ли ми казала защо?

Трябваше да намери такъв начин да им представи това, че те да не се нахвърлят върху нея.

— Всъщност той беше доста бащински настроен. Каза ми, че човек понякога може да се забърка някъде... особено някаква малка сладурана като мен, която се опитва да върши мъжката работа. Спомена онова, за което ти е говорил, плюс някакъв слух, който дочул, че се свалям и с Боби Том. — Тя стисна устни. — Той предположи, че е възможно в основата на моите неприятности да са месечните хормонални изменения.

Рон я познаваше достатъчно добре, затова я наблюдаваше внимателно.

— И ти какво му каза?

— Аз... аз... — Погледът ѝ мина покрай него и се отправи навън през прозореца. — Няма значение.

— Фийб...

Тя се преклони пред неизбежното с въздишка.

— Казах му, че трябва да свършваме, защото на другата линия ме чакат от „Плейбой“.

Рон премига, но Дан се разсмя.

— Не я насърчавай. — Рон явно беше раздразнен. — Знаеш, че ако „Старс“ печелеха, нямаше да ни засипват с тежката артилерия.

— Бях отстранен миналата седмица! Наистина е трудно да спечеля мач, когато не съм наставник на отбора.

— Това е една от причините, заради които искам да говоря с вас. — Рон въртеше в ръцете си чаша кафе. — За мен миналото си е минало. Не можем да направим нищо за снимките, а колкото до дрехите на Фийб, когато се появи на страничната линия... е, смятам, че представителят на Комисията греша.

— Направо си представям колко възхитен е бил от емблемата на „Старс“, татуирана на рамото ѝ. Изглеждаше страхотно на телевизионния екран.

— Тя се изтрива — промълви Фийб. — Просто показвах, че и аз съм от отбора.

— Показваше много повече от това.

— Тя запълва празни места — вметна Рон. — И, между другото, на много от тях са жени. — Той погледна към Дан. — Решението за отстраняването ти беше мое и аз поемам цялата отговорност за вчерашната загуба. Освен това предупреждавам и двама ви. Не знам какво става помежду ви, но не искам да попадам повече под кръстосан огън. Разбрахте ли?

— Разбрах — отсече Дан.

— Нищо не става — каза Фийб.

Нетрепващият поглед на Дан я караше да се чувства неудобно. Отново си напомни, че поне временно тези двамата работят за нея. Тя се изправи.

— А сега, ако ме извините, имам работа.

Ъгълчетата на устните на Дан трепнаха.

— И поздрави приятелчетата си от „Плейбой“.

Тя потисна усмивката си и излезе от стаята. Отиде в офиса си, където прекара остатък от деня в четене на документи и преглеждане на информацията в компютъра, представяща в подробности

финансовото състояние на отбора. До клавиатурата имаше тетрадка, в която нахвърляше някои цифри. Трябваше да си признае, че е приятно човек отново да използва мозъка си.

Следващият мач щяха да играят в понеделник в Медоуландс на Джайънт стейдиъм и той щеше да се предава по Ей Би Си. Никой отбор не искаше да загуби пред толкова многобройна телевизионна публика, затова мачовете в понеделник вечер се смятаха за едни от най-важните през сезона.

През седмицата и без това напрегнатата атмосфера вече беше готова да избухне. Играчите се сбиваха, хората от персонала разговаряха грубо един с друг, а Дан се сопваше грубо на всички. Лошата известност на отбора в последно време направи невъзможно бягството на Фийб от средствата за информация. Испитваше смесен страх както от приближаващия мач, така и от интервюто, което неохотно се съгласи да даде на Ей Би Си.

Нервите на играчите бяха опънати до крайност и когато самолетът излетя от О'Хеър за Нюарк в неделя следобед, той беше потънал в тишина.

— Отзад е като морга — каза Фийб на Рон, докато вземаха донесените им напитки. Бира за Рон, доматиен сок за нея. — Струва ми се, че не е добре за играчите да бъдат толкова напрегнати.

— Никога не съм виждал толкова усилен тренировки, каквито ги накара Дан да правят тази седмица. Те знаят какъв е залогът. Всичко зависи от този мач.

През тази седмица Фийб не само се взира в компютъра, но и изчете броевете на някои от уважаваните спортни списания от поне година назад.

Тя ухапа замислено долната си устна.

— И все пак не съм убедена, че трябва да бъдат толкова напрегнати. Може би точно затова се объркват толкова често.

— Единственото, което може да ги успокои, е една победа зад гърба им.

— Ако не се поотпуснат, това може и да не стане.

— Искрено се надявам да грешиш.

Той съсредоточи вниманието си върху списанието, което четеше.

Тя се поколеба само за миг, после се наведе и тайно повдигна капака на малката чанта за пренасяне на кучета, която беше пъхната

под седалката.

След няколко секунди вътрешността на самолета се изпълни с джафкане, когато Пух хукна по пътеката.

Главата на Дан се показа напред по реда седалки и той се завъртя назад към Фийб.

— По дяволите, Фийб! Да не си взела това куче с теб?

— Уух. — Устните ѝ се свиха в малко, розово кръгче, докато се провираше покрай Рон. — Извинявам се. Объркала съм мястото на животинката.

Без да обръща внимание на Дан, тя продължи напред, откъдето се чуваше мъжки смях. Както се беше надявала, за играчите Пух беше добре дошъл, защото отвличаше мислите им. Пуделът се провираше през чантите им и ближеше всяка непокрита човешка плът, която успееше да достигне.

Боби Том се пресегна да го сграбчи, но той се мушна между краката на Уебстър Гриър. Фийб не можа да се сдържи и се разсмя при вида на пухкавата малка главичка на Пух, с дяволита синьо-лилава панделка, кацнала върху маратонката номер четиридесет и шест на Уебстър. Пух погледна предпазливо към господарката си и се опита да разбере дали вече е причинил достатъчно неприятности.

— Струва ми се, че той няма желание да го хванете — каза Уебстър.

— Не си пада много по чантата, в която го нося.

Пух изглежда се справяше добре и сам, така че Фийб започна да си говори с играчите, които седяха наоколо, като ги разпитваше за семействата им, за книгите, които четяха, и за музиката, която слушаха в момента. Пух се беше свил на безценния десен крак на играча, който отиграваше статичните положения, но когато Фийб се приближи, кучето хукна по пътеката. И точно тогава го сграбчи Дарнъл Пруит, най-огромният защитник на „Старс“.

— Това ли търсите, госпожице Съмървил?

Фийб се поколеба. От всички играчи в отбора, Дарнъл Пруит беше най-застрашителен. В устата му проблясваше златен зъб с половинкаратов диамант. По черния му кожен елек висяха тежки златни синджири. Под елека нямаше риза. Огромният му гръден кош и мускулестите ръце се показваха в цялата си абаносовочерна сила. Очите му бяха скрити зад враждебно тъмни слънчеви очила, носът му

беше широк и сплескан, а едното му рамо беше набръчкано от голям белег. Предния ден беше чела една статия в „Спортс илюстрийтид“, в която Дарнъл Пруит беше описан като един от петте най-гадни мъже в Националната футболна лига. Сега, като го огледа, тя не намери причина да не се съгласи. Забеляза и това, че съотборниците му бяха оставили мястото до него незаето.

Дори и Пух се почувства застрашен. Пуделът се сви в скута на Дарнъл, наведе муцунка и впери в него предпазлив поглед. Фийб уплашено забеляза, че Пух определено изглежда разтревожен.

Тя забърза по пътеката, съвсем сигурна, че не е добре Пух да се тревожи, докато седи в скута на Дарнъл Пруит. Когато стигна до неговия ред, тя започна внимателно:

— Може би... въ... По-добре да го взема.

— Седнете — изръмжа той.

Това не беше молба, а заповед и тя се сви като акордеон на празната седалка.

Синджирите на Дарнъл подрънкваха. Пух се разтрепери.

Фийб избра точно този неподходящ момент да си спомни думите на Дарнъл, цитирани в „Спортс илюстрийтид“:

„За мен най-приятното нещо във футбола е, беше казал той, да гледам как изнасят моя човек от игрището“.

Тя прочисти гърлото си.

— Не е... въ... добре за него да се тревожи.

— Така ли? — изсумтя той войнствено.

Грабна кучето в ръцете си, които имаха размерите на чинии, и повдигна животното до нивото на очите си.

Те се взираха един в друг. Заплашително черните слънчеви очила на Дарнъл отразяваха кръглите кафяви очички на Пух.

Фийб не смееше да диша в очакване на катастрофата. Секундите отлитаха.

Пух извади дългия си, розов език и близна Дарнъл по бузата.

Дарнъл се усмихна и диамантът на златния му зъб проблесна.

— Това куче ми харесва.

— Не мога да ти опиша колко съм щастлива от това — въздъхна Фийб с облекчение.

Пух размърда синджирите на Дарнъл, за да се сгуши в него. Той погали главичката на кучето, чиято синьо-лилава панделка се беше

развързала, както обикновено.

— Майка ми не ми даваше да си взема куче, когато бях малък. Казваше, че не иска бълхи в къщата.

— Не всички кучета имат бълхи. Пух няма.

— Ще ѝ го кажа. Може би сега вече ще се съгласи.

Фийб премигна.

— С майка си ли живееш, Дарнъл?

Той се засмя.

— Да. Тя непрекъснато ме заплашва, че ще се изнесе, но знам, че няма да го направи, докато не се ожена. Няма ми доверие, че сам мога да се грижа за себе си.

— Ясно. И скоро ли ще се жениш?

— О, не. Не казвам, че не искам, но животът понякога е доста сложен, нали знаете.

— Знам, така е.

— Понякога жените, които ти харесват, може да не харесват теб и обратното.

Тя го изгледа с любопитство.

— И кое от двете е?

— Моля?

— Това ли е? Или обратното? Жената те харесва, но ти не я харесваш или...

— Обратното. Аз я харесвам, но тя не ме харесва особено.

— Трудно ми е да повярвам. Мислех, че вие, футболистите, можете да си изберете, която жена си искате.

— Опитайте се да обясните това на госпожица Чърмейн Дод.

Фийб обожаваше историите за любовния живот на другите. Събу обувките си и сви крака под себе си.

— Разкажи ми за нея. Искам да кажа, ако имаш желание.

— Ами тя е една наистина трудна жена. И е надута. Свири на органа в църквата, където ходи майка ми, а през останалото време работи като библиотекарка. Дявол да го вземе, тя дори не се облича както трябва. Носи тези превзети къси полички с блузи, закопчани чак до брадичката. И се разхожда, навирила нос.

— Но ти все пак я харесваш.

— Да речем, че май не мога да я махна от мислите си. За съжаление, тя не ме уважава, защото, виждате ли, тя има образование,

а аз нямам.

— Но ти си следвал.

Той не отговори известно време. Когато заговори, гласът му беше толкова тих, че само тя можеше да го чуе.

— Знаете ли какво представлява следването за хората като мен?

— Не, не знам.

— Вземат едно хлапе като мен, на осемнайсет години, което никога не е имало кой знае какво в живота и му казват: Дарнъл, ти ще играеш футбол за нас, а ние ще се погрижим добре за теб. Ще ти дадем хубава стипендия и... Обичаш ли колите, Дарнъл? Защото един от нашите бивши възпитаници се занимава с продажби на коли и би искал да ти даде един чисто нов корвет в знак на радостта си, че си избрал нашия университет. Ще се погрижим добре за теб, Дарнъл. Ще ти дадем и високо платена работа за през лятото, само че... слушай внимателно... няма да ти се налага дори да се появяваш на работа. И не се притеснявай много за лекциите си. Ще се занимаваш самостоятелно. — Той я изгледа през тъмните очила. — Знаете ли какво означават самостоятелни занимания за човек като мен? В събота следобед трябва хубавичко да оправя моя човек и когато дойдат изпитите, получавам отлична оценка. — Той повдигна рамене. — Така и не завърших. А сега имам куп пари. Но понякога си мисля, че това няма значение. Каква полза от парите, когато момиче като Чърмейн Дод започне да ти говори за някое бяло приятелче, написало известни стихове, които тя обича, и очите ѝ засияват, а пък ти не знаеш нищичко за поезия, за литература или за разните други неща, които тя смята за важни?

Помежду им настъпи мълчание. Пух беше наврял муцунка във врата на Дарнъл и тихо похъркваше.

— Какво те спира да тръгнеш пак на училище?

— Аз? О, не, не мога да го направя. Футболът ми отнема прекалено много време.

— Не можеш ли да ходиш извън сезона? — Фийб се усмихна. — Защо не попиташ госпожица Дод какво мисли за тази идея?

— Тя ще ми се смее.

— Ако ти се присмее, значи не си избрал жената, която трябва.

— Никога не съм бил кой знае колко добър в училище — призна той с очевидно нежелание.

— Сигурно защото никой не е и очаквал това от теб.

— Не знам.

— Хайде, Дарнъл. Да не те е страх?

Той я изгледа кръвнишки.

— Само се шегувам — избъбри тя бързо. — Фактът, че не ти е много лесно в училището, може да бъде в твоя полза. — Тя се усмихна. — Може да ти се наложи да помолиш за малко частни уроци.

Дарнъл се засмя и половин дузина играчи завъртяха глави и го изгледаха невярващи. Елвис Креншоу се изправи.

— Хей, Дарнъл, през цялото пътуване ли смяташ да стискаш това куче? Подай го насам. И аз обичам кучета.

Дарнъл изръмжа:

— Що не ходиш да... ъъ...

Мъжете започнаха да подсвиркват, а Дарнъл наведе глава притеснено. Но смехът им внезапно престана.

Фийб обърна глава, за да разбере каква е причината за това и видя, че Дан се е появил при тях. Мъжете се върнаха към списанията и музиката си или пък затвориха очи, преструвайки се, че спят. Държаха се така, сякаш някой ги беше хванал да се смеят на погребение.

Удиви я властта на Дан дори и над най-закоравелите от мъжете. От откъслечните разговори, които беше дочула, знаеше, че въпреки негодуванието им срещу безмилостното натоварване на което ги подлагаше той, те продължаваха да го уважават. Рон казваше, че една от причините Дан да запази толкова добра физическа форма е, че никога не е искал от играчите да правят нещо, което той не може да направи.

Очите му леко се разшириха при вида на Пух, дълбоко заспал на гърдите на най-едрия му защитник. Дан изгледа Фийб с подозрение, размени няколко думи с масажиста и след това, очевидно за облекчение на всички, изчезна отново в първа класа.

— Опак човек — измърмори Фийб и стана.

— Треньорът има много неща на главата си — отвърна Дарнъл.

Пух се размърда и Дарнъл с нежелание го прехвърли на Елвис Креншоу. Фийб се спря за малко при Уебстър, за да го попита за Кристъл и децата, после при Боби Том, който искаше да ѝ разкаже за някаква своя идея. Попита Джим Бийдерот за рамото му, а след това поговори с няколко от новобранците за нощния живот в Чикаго.

Когато най-накрая си взе обратно Пух, атмосферата беше значително по-спокойна. Но беше сигурна, че утре Дан ще промени това. Не можеше да го укорява за усърдието му, но понякога се чудеше дали той знае достатъчно за човешката природа. Когато приключи и последното събиране на отбора, те щяха да бъдат толкова стегнати, че щяха да треперят от напрежение.

Фийб прекара вечерта и голямата част от следващия ден с Виктор. Той бърбеше въодушевено за мача и остана много доволен, когато тя го покани в ложата си. Когато се разделиха, той взе Пух и обеща да върне пудела, когато дойде на мача.

За пръв път, откакто стана собственик на отбора, тя се присъедини към играчите по време на вечерята им преди мача. Вместо да заеме мястото си до Рон, тя седна с Дарнъл и Елвис Креншоу. Пропусна огромното говеждо филе, като предпочете печените картофи и салатата.

Вечерята премина мрачно, в мълчание. По-късно, докато играчите се измъкваха навън, тя забеляза, че група привърженици на „Джайънт“ са се промъкнали някак във фойето на хотела и са го окичили в червено и синьо. В нея припламна гняв и тогава тя осъзна колко много означават „Старс“ за нея. Вместо някакъв безличен отбор, те се бяха превърнали в група хора, на които тя държеше.

Замислена, тя обличаше автоматично дрехите, които Саймоун ѝ беше ушила миналата седмица. После приготви багажа си за среднощното завръщане до О'Хеър след мача и слезе при Рон във фойето.

Когато видя облеклото ѝ, той се усмихна.

— Идеална.

Тя се огледа несигурно в огледалната стена на фойето.

— Знам, че не е време за промени, но това не съм съвсем аз.

Беше облечена в свой вариант на униформата на „Старс“ — небесносини бермуди от сатен, с блестящи златни ивици по дължина на бедрата. Чифт чорапи в синьо и златисто бяха пъхнати в кожени маратонки, украсени с кристали. И тъй като се очакваше, че вечерите през ранния октомври ще бъдат малко хладни, Саймоун беше ушила и едно пухкаво яке от сатен, в синьо и златисто, което имаше огромна

блестяща звезда на гърба и множество малки звездички, пръснати отпред. Фийб беше оставила къдриците си разпилени, придържани само от една синя панделка, завързана точно в средата на главата ѝ.

— Точно ти си — каза Рон. — Фотографите ще подлудеят.

Почти не говориха, докато стигнат до Медоуландс и Джайънтс стейдиъм. Преди да се разработи, Джърси Медоуландс е било гробище за автомобили и убежище за скитници. Носеха се слухове, че стадионът е построен точно под носа на Джими Хофа.

Пристигнаха пред входа за официалните лица четиридесет и пет минути преди началото на мача и Рон ѝ предложи да я придружи до ложата, преди да направи обичайното си посещение в съблекалнята. Но Фийб вече беше решила какво трябва да направи, затова поклати глава.

— Идвам с теб.

— В съблекалнята!

Тя кимна рязко.

— В съблекалнята.

Рон я изгледа неуверено, но не каза нищо и я поведе през подземните коридори на стадиона. Влязоха в съблекалнята, потънала в злобно мълчание. Играчите бяха напълно облечени, с изключение на шлемовете им и Фийб имаше чувството, че е навлязла в земя, населявана от титани. На игрището изглеждаха огромни, но затворени в помещение с цялата си екипировка, те имаха наистина страховити размери.

Някои от играчите бяха прави, други се бяха прегърбили на дървените пейки, с разтворени колене и отпуснати длани. Боби Том и Джим Бийдерот седяха на една дълга маса с гърбове, подпрени на стената. Дан им говореше и те го слушаха с мрачни лица.

— ... ние ще си играем нашата игра тази вечер. Ще печелим в червената зона. Ще печелим с къси пасове...

Дан беше толкова съсредоточен върху онова, което говореше на играчите, че не забеляза влизането на Фийб и Рон в съблекалнята, докато не свърши речта си.

Рон прочисти гърлото си.

— Тъъ... Госпожица Съмървил искаше да намине, за да ви пожелае късмет тази вечер.

Намръщената физиономия на Дан показваше, че идеята ѝ не е добре дошла. Тя се постара да не му обръща внимание, сложи си най-сияйната усмивка и пристъпи в средата на съблекалнята. Преглътна притеснението си и застана в поза, подчертаваща облеклото ѝ.

— Здравейте, момчета. Как мислите? Страхотно е, нали?

Няколко от мъжете се усмихнаха, но тя си знаеше, че модното ревю не е достатъчно, за да стопи напрежението им. Тя беше последният човек, който би се смятал за футболен специалист, но няколко неща ѝ се струваха ясни. „Старс“ имаха страхотни играчи и отличен треньорски екип, но по някаква причина не успяваха да задържат топката. Според нея това беше психически, а не физически проблем и тя не можеше да се отърси от мисълта, че играчите нямаше да объркват толкова нещата, ако се поотпуснат малко и се позабавляват.

Фийб се изправи върху една от пейките, за да вижда всички.

— Е, момчета, това е моята първа и, искрено се надявам, последна реч в съблекалнята.

Някои от играчите се усмихнаха.

— Имам пълно доверие в треньор Кейлбоу. Всички ми казват, че той е чудесен футболен стратег и дава страхотна мотивация на хората си. Освен това е толкова готин.

Както се и беше надявала, те се разсмяха. Не пое риска да погледне към Дан, за да види как той реагира на шегата ѝ. Тя смръщи чело.

— Не че и останалите не са готини. Всички, освен Уебстър. Вече видях Кристъл в действие и, повярвайте ми, дори и не поглеждам към Уебстър.

Още смях. Уебстър се усмихна и наведе глава притеснено.

Нейната усмивка се стопи.

— Искам да ви кажа само едно нещо. Ако спечелите мача тази вечер, ще улесните живота ми що се отнася до пресата, но съвсем искрено ви казвам, че победата над „Джайънтс“ е по-важна за вас, отколкото за мен. Искам да кажа, че аз мога само да се вълнувам за мача, а...

— Госпожице Съмървил...

Предупредителната нотка в гласа на Дан беше очевидна.

Тя продължи забързано напред.

— Все пак, колкото и невероятно да ми се струва, аз наистина започнах да харесвам някои от вас, чудовищата с огромни размери. И тъй като всички вие толкова много искате да спечелите тази вечер, аз ще ви кажа как да го направите.

Въпреки че нарочно избягваше да поглежда към Дан, тя усещаше как разгневените му зелени очи пробиват дупки в гърба ѝ. Независимо че беше собственик на отбора, това си беше негов терен и тя нахлуваше в него. Все пак тя продължи:

— Треньор Кейлбоу има огромен опит и съм убедена, че трябва да обръщате внимание на всичко, което той ви казва. Но ако направите едно съвсем мъничко нещо за мен, аз мога да ви обещаю победата.

Тя усещаше как гневът му я залива. Беше се трудил цяла седмица, за да докара отбора до убийствена ярост, а сега тя най-безгрижно съсипваше постигнатото с толкова усилие. Налагаше ѝ се да забрави инстинкта си за самосъхранение и да се съсредоточи върху мъжете — един нелек подвиг, когато Дан стоеше толкова наблизо.

— Тази вечер, господа, когато се подредите на игрището, искам да направите едно нещо. — Тя замълча. — Искам да се престорите, че „Джайънтс“ са голи.

Те се бяха вторачили в нея, сякаш тя полудяваше, което вероятно не беше твърде далече от истината. Чу няколко подхилквания и изгледа нарушителите с престорена тежест.

— Аз съм напълно сериозна. Когато „Джайънтс“ се подредят, просто си представете, че човекът от другата страна на... — Тя се обърна към Рон. — Как се казваше това нещо?

— Линия на схватката? — предложи Рон.

— Точно така. Представете си, че играчът от другата страна на линията на схватката е гол. Ще стане. Наистина. Обещавам ви. Това е хитрост, която научих в училище, за преодоляване на сценичната треска. Искам да кажа... човек не може да се притеснява сериозно, че ще бъде надвит от някого, на когото... ъъ... коремът му е увиснал навън. — Тя се усмихна сияйно. — И така, за тази вечер... Мислете за голите!

За добро или за зло, напрежението в съблекалнята беше изчезнало. Когато подплънките на раменете на мъжете се разтресоха от смях, тя реши, че целта ѝ е постигната и най-после позволи на инстинкта си за самосъхранение да я сграбчи.

Тя скочи от пейката и се втурна към вратата.

— Ще се видим на игрището.

За съжаление, Дан я улови, преди тя да успее да избяга. Когато видя преbledнялото му лице, смелостта ѝ я напусна.

— Отиде твърде далече, Фийб. Когато мачът свърши, ние двамата ще си поговорим за последен път.

Тя преглътна и се измъкна покрай него. Рон я настигна по коридора, където тя, след като измина десетина метра, се подпря на стената.

4.

Когато заеха местата си, защитниците на „Джайънтс“ откриха с изумление, че се взират през маските си в единайсет подхилкващи се лица. Никой не можеше да измисли защо би се смял един отбор с една победа и четири загуби, освен ако не е подготвил някой и друг мръсен трик. „Джайънтс“ не обичаха изненадите и съвсем не им беше приятно да гледат как се усмихват противниците им.

Размениха се думи.

За лош късмет на „Джайънтс“, някои от тези думи се отнасяха за майката на Дарнъл Пруит. Вбесеният защитник на „Старс“ засече топката, подадена от куотърбека, премина през двама играчи от защитната линия, после през още един и последва първият тъчдаун.

Беше красиво.

До края на първата четвърт „Старс“ водеха с три топки, а Фийб беше прегракнала от викане. Насилието на игрището все още я притесняваше, но тя се увлече в играта и забрави, че трябва да се връща в ложата, докато Рон не се появи, за да я отведе. Той я придружи до мястото, откъдето се излизаше от игрището, но тя беше толкова развълнувана, че се обърна към скамейката, направи фуния с ръце пред устните си и извика:

— Мислете за голите!

Твърде късно осъзна, че прави по-голям спектакъл от обикновено, но играчите, които бяха наблизко ѝ се усмигнаха. За щастие Дан беше твърде зает и не я забеляза.

По време на втората четвърт Бийдерот подаде за тъчдаун на един от новобранците на „Старс“, докато „Джайънтс“ успяха да вкарат само един гол. Когато се чу свирката, „Старс“ водеха със седем точки.

Фийб беше решила да не се преструва, че притежава знания, които всъщност няма по време на интервюто след втората четвърт с Ал Майкълс от Ей Би Си, защото сама щеше да се направи на глупачка. Тя отговори искрено на всички въпроси, отправени към нея и сподели с публиката трудностите, които ѝ създава собственото ѝ невежество. Реши, че е направила каквото може, когато в края на предаването

Майкълс каза на Франк Джифърд, че според него, Фийб се опитва да се справи с трудното положение и че заслужава да ѝ се даде възможност да докаже себе си. Майкълс намекна няколко пъти и за завещанието на баща ѝ, като изрази мнението, че Бърт Съмървил се е отнесъл несправедливо към Фийб, Рийд Чандлър и „Старс“.

Втората половина на мача беше съкрушителна. Мускулите на врата я заболяха, защото непрекъснато въртеше глава от игрището към телевизора в ложата. Рон беше съблякъл сакото си и разхлабил вратовръзката си. Джим Бийдерот беше засечен само веднъж, а през останалото време направи поразителни пасове. Боби Том играеше без грешка, а защитата беше страховита. Вече нямаше обърквания на „Старс“.

Когато мачът най-после свърши, Фийб се хвърляше да прегръща ту Виктор, ту Рон, а Пух джафкаше в краката ѝ. На таблото просветваше крайният резултат: „Старс“ двадесет и две, „Джайънтс“ десет.

Тя отклони предложението на Рон да слезе с него в съблекалнята. Остана с Виктор в ложата и двамата наблюдаваха кратките интервюта, които отскоро се правеха след мачовете в понеделник. Дан успя да се покаже едновременно скромен и ликуващ, като засипваше с похвали играчите си. Думите му достигаха откъслечно до нея.

— Страхотна игра на защитата... много куотърбекове са красиви от Джим Бийдерот, но никой не играе с повече сърце... поопарихме се няколко пъти, но се оправихме... — Той завърши интервюто с думите: — Няма да намерите по-добър футболен клуб от „Джайънтс“. Радваме се, че бяхме готови за тях.

Ал Майкълс поздрави Дан за победата и продължи с Боби Том, който беше сложил шапката си върху сплъстените си коси.

— Боби Том беше открит през целия мач. Как ще обясниш това?

Боби Том отправи към камерата най-омайната си усмивка.

— Работихме здраво тази седмица. Освен това, Ал, не мога да намеря достатъчно добри думи за подаванията на Джим днес...

След още няколко въпроса, Майкълс се обърна към Уебстър Гриър.

— Уебстър, кое според теб промени нещата за „Старс“ тази седмица?

Уебстър подръпна кърпата, провесена на врата му, който все още блестеше от пот.

— През цялото време бяхме добър футболен клуб, но бяхме напрегнати. Госпожица Съмървил дойде да поговори с нас преди мача и ни помогна да се поотпуснем. Излязохме на игрището и принудихме „Джайънтс“ да играят нашата игра. Тази е разликата.

Ал Майкълс си беше спечелил името на най-добър спортен журналист и не би оставил пикантна новина като тази да се изплъзне покрай него.

— И какво точно каза тя на отбора?

Гриър се усмихна и започна да търка врата си с кърпата.

— Нищо особено. Няколко шегички. Тя е сваятна жена.

Бузите на Фийб поруменияха. Имаше чувството, че е получила любовно признание.

Беше почти два часа, когато излетяха от Нюарк за О'Хеър. Въпреки че победата им беше само отпреди няколко маса, Рон вече мислеше за следващата седмица.

— Набрахме инерция тази вечер — каза той, когато самолетът престана да се издига и светлината за коланите изгасна. — Надявам се да не я изгубим.

— Опитай се да се отпуснеш и се порадвай на победата.

Тя кимна с глава към задната част на самолета, откъдето ясно се чуваше силният шум, който вдигаха празнуващите играчи.

— Сигурно си права.

Три реда пред тях се чу смехът на Дан на нещо, което Тъли му беше казал. Засега беше успяла да се държи далече от него, но не беше забравила заплахата му. Искаше ѝ се да вярва, че той е разбрал какво се опитваше да направи тя преди мача, но се съмняваше, че ще бъде така благосклонен като Уебстър.

Сякаш прочел мислите ѝ, Дан се обърна и я изгледа. Тя наблюдаваше уплашено как той разкопчава колана на седалката си. Скочи бързо на крака, мушна се покрай Рон и избяга към задната част на самолета, където пооблъсканите играчи я поздравиха бурно. Поговори с всички, но когато Дарнъл я помоли да доведе Пух, тя отказа. Вече беше навлязла в опасната зона, нямаше защо да се набутва още по-навътре.

Когато се върна в първа класа, Рон вече беше заспал и почти не помръдна, когато тя мина на мястото си. Облегна се на прозореца и затвори очи, но откри, че минералната вода, която беше изпила, си казва думата. Измъкна се обратно на пътеката, мина забързано покрай Дан, който седеше на първия ред, и се мушна в тоалетната.

Мразеше да използва тоалетните в самолетите. Все се страхуваше, че самолетът ще избере точно този момент, когато тя е най-беззащитна, за да се разбие и тя ще прекара последните секунди от живота си, летяща към земята със заголен задник към света. Затова свърши бързо работата си, изми ръцете си и тъкмо отключи вратата, когато тя полетя насреща ѝ. Преди да успее да реагира, Дан се промъкна при нея и отново заключи вратата.

— Какво си мислиш, че правиш!

Огромното му тяло я притискаше до казанчето за водата.

— Необходимо ни е уединение, за да поговорим.

Малката кабина беше твърде тясна за двамата. Коляното му беше между краката ѝ, а гърдите ѝ се притискаха до гърдния му кош. Тя не можеше да диша спокойно.

— Сега не искам да говоря с теб. Очевидно е, че ще избухнеш, а аз случайно не съм в настроение да ми крещят.

Гневът клокочеше в него.

— Може би трябваше да се сетиш за това, когато нахлу в съблекалнята ми.

— Не съм нахлула!

— Едва не провали работата ми през целия сезон! — Очите му се присвиха. Същите очи, които намираха слабите места и в най-страховитите защитни линии в професионалния футбол. — Искам играчите ми да са концентрирани преди мач, а не да се разсейват с куп идиотски празни приказки. Ако тези мъже въобще се нуждаеха от доказателство, че не разбираш тази игра, то те го получиха тази вечер. Нямах никаква представа срещу какво се изправят, когато са на игрището. Това е сериозна работа, не някаква си шега.

Тя се опита да се промъкне покрай него, но номерът ѝ не мина. Тялото му се притисна по-силно до нейното, а гласът му прозвуча тихо и гневно.

— Не искам повече да правиш това, което направи тази вечер, чуваш ли? Няма да се приближаваш до съблекалнята преди мач. Имаш

късмет, че са достатъчно дисциплинирани и твоето малко представление не ги разсея и не ни струва победата!

Тя го гледаше втренчено.

— Нямах представа защо бях там, нали? Не се и сещаш какво се опитвах да постигна. Боже мой, ти наистина си мислиш, че съм някоя празноглава глупачка.

— След като изслушах глупавите ти теории за голите футболисти, не бих спорил с теб по този въпрос.

Никога досега тя не беше смятала себе си за човек, който се гневи лесно, но сега юмрукът ѝ излетя и тя го удари с всичка сила в ребрата.

Той изохка тихо и я загледа невярващо. Тя също го зяпна, неспособна да повярва, че това наистина се е случило. Беше твърде близо, за да успее наистина да вложи сила в удара, но все пак беше наранила човешко същество, нещо, което не беше правила никога през живота си. Този мъж я побъркваше, а фактът, че тя му беше позволила да я доведе дотам, я вбесяваше още повече. Тя забрави всяка предпазливост.

— Ах, ти, глупав, тъпоумен, елементарен спортист! Да ти кажа ли какво не ми е наред? Натресла съм се с главен треньор, който не само че емоционално е не повече от шестгодишен, но е и съвсем малоумен.

— Малоумен! — заекна той. — Сега ти ме слушай...

Здравият ѝ разум отлетя. Тя замахна, удари с лакът огледалото зад гърба си и мушна пръст в гърдите му.

— Не! Ти ме слушай, момченце, и добре ме слушай. Бях в тази съблекалня, не защото исках да бъда там, а защото ти успя да поставиш моите играчи под такова напрежение, че те бяха неспособни да задържат топката.

— Да не би да искаш да кажеш...

— Ти, господин Спортисте, може и да си блестящ стратег, но познанията ти за човешката природа са почти на нулата.

— Нямах и най-малката представа...

— По всяко време... — Тя го мушна отново с пръст, като почукваше по гърдите му при всяка сричка. — По всяко време, чуваш ли ме, когато поискам да кажа нещо на *моите* играчи в *моята* съблекалня, ще го направя. По всяко време, когато реша, че са

прекалено напрегнати, прекалено изнервени да вършат работата, за която им плащам абсурдни пари, аз ще се изправя пред тях и ако искам, ще се разсъблека. Ще направя това, което преценя, че е необходимо, за да съм сигурна, че „Чикаго Старс“ ще могат да вършат онова, което трябва и което, в случай, че си забравил, аз им помогнах да направят тази вечер. А това е да си печелят мачовете! Аз съм собственикът на този футболен отбор, не ти. Стана ли ти съвсем ясно?

Последва дълго мълчание. Бузите ѝ бяха поруменели, сърцето ѝ биеше силно. Тя остана ужасена от неспособността си да се контролира и се стегна, за да бъде готова за отплатата, но вместо да избухне, той изглеждаше почти разсеян.

— Ъхъ.

Тя преглътна.

— Само това ли имаш да кажеш?

Самолетът подскочи и бедрата му се притиснаха по-силно до нея. Тя го зяпна, като осъзна колко е възбуден.

С малко притеснен вид той вдигна ръце.

— Не е нарочно. Знам, че се опитваш да ми обясниш. Чух всяка дума, която каза. Честно. Но, докато говореше, ти постоянно се въртеше и самолетът започна да подскача и... Не знам. Просто така стана.

Гневът ѝ пламна отново.

— Въобще нямам настроение за това.

— Нито пък аз. Психически поне. А пък физически...

— Не искам да слушам.

Подскачането на самолета продължи и телата им се притискаха все повече. Той отново отмести бедрата си и прочисти гърлото си.

— Ти наистина ли... ъъ... се опитваш да ми кажеш, че според теб ти... ъъ... имаш принос за победата над „Джайънтс“?

Кроткият му тон и възпламеняващото докосване на телата им уталожиха гнева ѝ.

— Не... Не точно... Разбира се, че не. Е, може би малко... Донякъде. Да, определено донякъде.

— Ясно.

Той наведе глава и подпря ръце от двете ѝ страни. Косата му миришеше на бор и одеколон. Усещаше палците му, които докосваха хълбоците ѝ. Самолетът продължаваше да подскача и тя се опита да не

обръща внимание на тръпките от докосването на гърдите си до тялото му.

— Ти стреляш напосоки — каза той тихо, — а аз не обичам изненадите. — Докато говореше, лицето му докосваше косата ѝ. — Щом си смятала, че има грешка в мен като треньор, трябваше да дойдеш да поговорим за това.

— Прав си. Теоретично. — Гневът ѝ сякаш идваше отдалече. — Но ти понякога си страшен.

Тя отново усети лекото докосване на лицето му до косата си.

— Ти също.

— Аз? — Устните ѝ се извиха в доволна усмивка. — Наистина ли?

— Наистина.

Усмивката ѝ избледня, когато видя лицето му. Тя навлажни устни.

— Аз съм...

— Възбудена?

Думата сякаш продължи безкрайно дълго.

Тя преглътна.

— Малко.

Той се усмихна с усмивката на момче от Юга, лека и небрежна, напомняща за безкрайните влажни ноци.

— Не малко, скъпа. Много.

— Може би...

— Аз също.

Тя усещаше всяка частица от тялото му през дрехите си. Той я изпълваше с трепет и уплаха. Караше я да се чувства така, сякаш е била полумъртва, преди да се срещнат.

Ръцете му се спряха на кръста ѝ.

— Ти и аз. Ние...

— ... се желаем.

Думите се изплъзнаха от устните ѝ.

— Да.

Той наведе глава и я целуна.

Късният час. Напрежението от мача. Каквато и да беше причината, в мига, когато устните му докоснаха нейните устни, тя загуби всички задръжки.

Огромните му длани я повдигнаха и единият му лакът се ожули в стената. Телата им се залепиха едно за друго. Коляното ѝ се блъсна във вратата. Тя метна ръце на врата му, опиянена от усещането за неговата близост.

Целувката им ставаше все по-бурна — примитивна и неконтролируема, подхранвана от страст, която беше заживяла свой живот.

Чу се дрезгавото възклицание на Дан, после той я отпусна на ръба на тясната плоскост зад нея и повдигна пуловера и сутиена ѝ. Взе гърдите ѝ в ръце и ги целуна. Тя сграбчи колана му, а другата ѝ ръка се мушна под ризата му.

Бедрата ѝ обгръщаха краката му, устните му бяха върху гърдите ѝ. Той плъзна ръка по корема ѝ.

— Никога повече... — измърмори той — ... не обувай това нещо.

— Не...

— Само рокли, които мога да дръпна нагоре.

Той разкопча бермудите ѝ.

— Да.

Тя измъкна ризата му.

— И никакви бикини.

Устните му изоставиха гърдите ѝ. Ръката му се плъзна под памучната материя.

Тя ахна и докосна с устни гърдите му.

— Тук — промърмори той дрезгаво. — Да...

Тя започна да сваля ципа му, но той заципа плат. Тя изстена разочаровано и плъзна ръка под колана му.

Дан издаде приглушено възклицание и я повдигна. Подпря крака си и започна да сваля бермудите и бикините ѝ, но това беше трудна работа заради тясното място. Фийб усети влажния хлад на казанчето и горещото докосване на ръката му. Рамото ѝ се блъсна в едната стена, коляното ѝ в другата. Най-накрая той се принуди да използва обувката си, за да свали дрехите, които впримчваха коленете ѝ. Продължи да я целува, докато пръстите му я влудяваха.

Ръката ѝ трепна. Никога не беше правила това, но внезапно ръката ѝ се оказа недостатъчна. Беше твърде далече от сърцето ѝ. Тя се

отдръпна, доколкото можа от него и слезе от казанчето. Завъртя се в невероятно неудобно положение и разтвори устни.

Беше вълнуващо. Беше сладостно да направи нещо такова за този мъж.

На челото му изби пот, когато усети нежното докосване на устните ѝ. Нарушаваше всичките си принципи, всичките си решения, но в този момент въобще не му пукаше. Единствено на себе си беше обещавал нещо, а с това можеше да се оправи по-късно.

Той беше отправил поглед към нежната, уязвима извивка на раменете ѝ. Много жени бяха правили това с него, защо тогава този път изглеждаше различен? Наистина беше различно. Имаше някаква несръчност, която го вълнуваше и объркваше.

Той галеше хълбоците ѝ, после притисна ръце до лицето ѝ, докато страстта го завладяваше все по-силно. Един тихичък вътрешен глас му казваше, че тя не прави това точно както трябва. Логиката му подсказваше, че би трябвало да бъде професионалистка в това, но логиката бе победена от сладостното докосване.

Той погали косата ѝ и тогава го заля огромна вълна от нежност. Без да се замисля, осъзна, че я придърпва нагоре. Независимо как изглеждаше тя, как се обличаше и как се държеше, независимо от опустошителната си нужда и всички проклетни неща, които знаеше за нея, той не можеше да го направи така. Тя заслужаваше да ѝ даде нещо по-добро от едно чукане в тоалетната на самолета.

— Не — прошепна тя, а очите ѝ излъчваха нещо, едновременно съкрушено и объркано, което прониза сърцето му.

Целуна я отново и устните ѝ го завладяха. Тя потръпна, изричайки името му и той разбра, че тя вече не е подвластна на разума. Потисна лудешкото си желание и я докосна с ръката си. Тя вкопчи пръсти в раменете му, а звукът на насеченото ѝ, трескаво дишане го побъркваше.

— Фийб, мила, подлудяваш ме.

С дрезгаво възклицание той впи устни в нейните. Тя потръпна, после се отпусна върху него. Тялото ѝ беше притихнало и уязвимо, шията ѝ беше влажна и по нея бяха полепнали меките руси къдрици. Той усети как гърдите ѝ се повдигат, докато се опитва да си поеме дъх. Тя помръдна, за да събере бедра, но той почувства, че тя има нужда от нещо повече. Не можеше да я остави така и ръката му отново я откри.

— Не... Не без теб.

Нищо не го спираше. В този миг не се и сещаше за Шейрън. А Фийб беше закръглена, хубава жена, с която може да си прекараш чудесно, направена от Бог като по поръчка, за да се повеселиш с нея. От всички жени, с които беше лягал, тази най-малко би трябвало да го кара да изпитва скрупули, но изглежда беше точно обратното.

Той стисна очи и се принуди да приеме факта, че не може да завърши това. Фийб беше твърде отдадена на страстта, за да мисли, затова той трябваше да го направи вместо нея.

— Не нося нищо в себе си — излъга той.

Тя плъзна ръка по бедрото му.

— Може ли... — Повдигна глава към него и несигурността в очите ѝ го прониза. — Не може ли да направя същото за теб?

Гърлото ѝ се стегна.

Тези очи, несигурни като на сърничка, стопиха възбудата му. Просто не можеше да позволи това да продължава повече. Обзет от тягостно чувство, той закопча панталоните си.

— Всичко е наред. Добре съм.

— Не...

Той отмести поглед от поразените ѝ очи. Ръцете му придърпаха неуверено блузата ѝ.

— Досега сигурно всички в първа класа са заспали, но може би е по-добре ти да се измъкнеш първа, след като се постегнеш.

Тя облече набързо бермудите, като при всяко движение се докосваше до него. Когато се приготви, Фийб вдигна очи към него.

— Как го правиш? — попита тя тихо.

— Кое?

— Да бъдеш толкова пламенен, а после да станеш така бездушен.

Тя си мислеше, че той я е отблъснал. Не искаше да я наранява, но знаеше, че го е направил.

— Сега точно съм на път да избухна — каза той.

— Не ти вярвам. Как те наричаше Тъли? Лед?

Не искаше да спори с нея, не и след като беше видял колко е уязвима. Сещаше се само за един начин, по който да излекува болката. Той въздъхна и се опита да прозвучи раздражено.

— Отново се започва, нали? Ние с теб не се караме, само когато се целуваме. Не знам защо въобще се опитвам да се държа като

свѣстно момче пред теб, когато винаги ми го връщаш тъпкано.

Устните ѝ все още бяха подпухнали от целувките му.

— Това ли правиш? Държиш се като свѣстно момче?

— Поне дотолкова, доколкото въобще някога съм бил. Това не ми идва отвътре. И знаеш ли какво? За това си ми длъжница.

— Аз какво?

Въгленовочерните ѝ очи вече не бяха беззащитни. Точно както предполагаше, от тях захвърчаха искри.

— Длъжница си ми, Фийб. Опитвах се да проявя малко уважение към теб.

— Уважение? Не съм чувала, че го наричат така.

Сарказмът в гласа ѝ не успя да скрие болката ѝ, затова той продължи:

— Точно това е. А сега ти направо захвърляш това уважение обратно в лицето ми. Което означава, че ми дължиш онова, което не получих сега. Имам намерение да си го взема.

— И как смяташ да го направиш?

— Ще ти кажа как. Някой ден... когато аз си реша. В каквото и да е час. По което и да е време. На което и да е място. Ще те погледна и ще ти кажа само една дума.

— Една дума?

— Ще кажа *сега*. Само тази дума. *Сега*. И когато чуеш тази дума, ще трябва да спреш да правиш това, с което се занимаваш и ще ме последваш, независимо къде ще реша да те отведа. И когато стигнем там, това твое тяло ще стане играчка в ръцете ми. Разбираш ли какво ти казвам?

Очакваше, че тя ще избухне, а би трябвало да знае, че тя няма да му се даде толкова лесно. Фийб знаеше как да играе игрички почти толкова добре, колкото и той самият.

— Така си мисля — промълви тя замислено. — Нека видим дали съм разбрала правилно. Тъй като не си успял да стигнеш до *върха на планината*, да го наречем така, казваш, че аз съм ти длъжница. Когато ме погледнеш и кажеш *сега*, аз трябва да се превърна в твой роб. Правилно ли съм те разбрала?

— Да.

Тъгата беше изчезнала от очите му и той съвсем определено започваше да се забавлява.

— Независимо какво правя.

— Независимо какво.

— Независимо къде ще ме заведеш.

— Дори и в шкаф за метли, ако ми се прииска. Ще зависи само от мен.

Играеше си с огъня, а всъщност очакваше мига, в който той ще пламне неконтролируемо.

— Ами ако съм на работа? — попита тя със забележително спокойствие.

— Вероятността да бъдеш точно там е петдесет на петдесет.

— Ами ако съм на събрание?

— Ще вдигнеш закръгленото си задниче от стола и ще ме последваш.

— Ако имам среща с члена на Комисията към Националната футболна лига?

— Ще му кажеш: Съжалявам, господине, но ми се струва, че имам някакъв проблем със стомаха, затова бихте ли ме извинили. Треньор Кейлбоу, бихте ли дошъл с мен, в случай че ми прилошее и имам нужда от помощ?

— Ясно. — Видът ѝ беше замислен. — Ами ако съм на интервю с... е, да речем, Франк Джифърд?

— Франк е добро момче. Сигурен съм, че ще прояви разбиране.

Взривът щеше да избухне всеки момент. Знаеше го.

Тя сбърчи чело.

— Искам само да бъда абсолютно сигурна, че съм те разбрала правилно. Когато кажеш *сега*, аз трябва да се превърна в... как го каза? *Играчка в ръцете ти?*

— Точно това казах.

Той си даде смелост.

— *Играчка.*

— Да.

Тя си пое дълбоко дъх и се усмихна.

— Добре.

И се измъкна през вратата, докато той я гледаше смаян. Когато вратата се затвори, той облегна глава и се разсмя. Беше се справила. Отново успя да го порази.

5.

Моли тъкмо се прибираше от училище на следващия ден, когато телефонът иззвъня. Тя чу, че Пег прави нещо в пералнята и затова остави чантата си в кухнята и вдигна слушалката.

— Ало.

— Здравей, Моли. Обажда се Дан Кейлбоу.

Тя се засмя.

— Здравей, треньор Кейлбоу.

— Виж, имам малък проблем и се чудех дали няма да искаш да ми помогнеш.

— Стига да мога.

— Точно това ти харесвам, Моли. Винаги си готова да помогнеш, за разлика от една друга жена, която мога да спомена, чиято цел в живота изглежда е да ме трови.

Моли реши, че той говори за Фийб.

— Смятам да намина към вас за около час довечера заедно с няколко истински чикагски пици. Но ти я знаеш каква е Фийб. Тя сигурно няма да ме пусне да вляза през вратата, ако я попитам направо, а дори и да се съгласи, виждала си как все търси за какво да се скара с мен. Затова реших, че ще бъде много по-добре, ако ти ме поканиш. Тогава Фийб ще трябва да бъде учтива.

— Е, не знам. Фийб и аз...

— Тя още ли те пляска? Защото, ако продължава да го прави, ще трябва да разменя няколко думи с нея.

Моли прехапа долната си устна и промърмори:

— Вече не ме удря.

— Не думай.

Последва дълга пауза. Моли подръпваше крайчеца на светлолилава тетрадка, която беше паднала от чантата ѝ.

— Знаеше, че не казвам истината, нали?

— А не я ли казваше?

— Тя не би... Фийб въобще не би могла да удари някого.

Треньорът промърмори нещо, което прозвуча като: „Не разчитай на това“.

— Моля?

— Нищо. Продължавай с това, за което говореше.

Моли нямаше желание да обсъжда повече отношенията си с Фийб. Беше прекалено объркано. Понякога Фийб се държеше така, сякаш наистина я харесваше, а това беше невъзможно, тъй като Моли се държеше зле с нея. В последно време все повече ѝ се искаше да бъде добра, но когато се сетеше, че баща им беше обичал единствено Фийб, всички хубави чувства към по-голямата ѝ сестра се изпаряваха. Но все пак треньор Кейлбоу ѝ харесваше. Той беше забавен и мил, освен това направи така, че децата в училище да я забележат. Двамата с Джеф си говореха всеки ден, щом се срещнеха до шкафчетата.

— Ще ми бъде приятно, ако наминеш довечера — каза тя. — Но не искам да се пречкам.

— Еее, как може една малка сладка женичка като теб, да се пречка?

— Щом така мислиш...

— Разбира се. Кажу ми на Фийб, когато се прибере, че ще намина, щом се освободя. Става ли?

— Става.

— А ако каже, че няма да ме пусне през вратата, кажи ѝ, че ти си ме поканила и тогава няма да може да се измъкне. До довечера, Моли.

— До довечера.

Дан затвори слушалката на телефона на Фийб и ѝ се ухили от удобното си място на ъгъла на нейното бюро.

— Довечера ще намина да хапнем пица. Сестра ти ме покани.

Фийб прикри смеха си.

— Не е ли възможно да направиш нещо както си му е редът? Когато влезе преди три минути в офиса ми не ти ли мина през ума просто да ме попиташ дали може да се отбиеш довечера, вместо да се обаждаш на Моли?

— Всъщност това не ми мина през ума.

— Може пък да не искам да те виждам.

— Разбира се, че искаш. Всички знаят, че никоя жена не може да ми устои.

— Само в сънищата ти, самохвалко.

— За какво си се нацупила?

— Знаеш кога кацна самолетът. А трябваше да съм тук за срещата в осем часа. Спала съм само час-два.

— Хората винаги надценяват значението на съня.

— За теб може и да е така, но не и за нас, които сме истински човешки същества, а не хитро измислени андрониди, програмирани да стоят постоянно будни.

Той се разсмя, а тя започна да рови из чекмеджето си за шишенцето с аспирин, което държеше там.

Все още не можеше да повярва, че онова, което стана в самолета, наистина се е случило. Когато той обяви онзи глупав ултиматум накрая, тя не устоя на желанието си да се пребори с него, въпреки че досега би трябвало да се научи да не се лови на въдицата му и да не се надява, че ще го победи в игричките му. Все пак не можеше да потисне надеждата си, че изминалата нощ е променила нещата помежду им.

Той никога нямаше да разбере колко ценен подарък ѝ беше направил. Тя вече не се страхуваше от секса... поне с него. По някакъв начин този симпатичен и наперен хулиган от Алабама ѝ беше помогнал да възвърне женствеността си. Само да не се страхуваше толкова много, че освен това ще разбие и сърцето ѝ на милиони парченца.

Той се премести от ъгъла на бюрото ѝ на най-близкия стол.

— Трябва да се погрижим за една недовършена работа. Може би ще си спомниш, че някои неща ни разсеяха снощи, преди да завършим обсъждането.

Тя се заигра с капачката на шишенцето с аспирин.

— По дяволите! Никога не успявам да се оправя с тези неща. Мразя тези капачки с допълнително осигуряване.

— Не ме поглеждай. Мога да ти направя двеста и деветдесет коремни преси, но не и да помръдна тези неща.

Тя повъртя още малко шишенцето и накрая се отказа. Дан беше прав. Трябваше да поговорят. Остави настрана шишенцето и скръсти ръце върху бюрото.

— Искаш ли да почнеш пръв?

— Добре. — Той протегна крака и ги кръстоса. — Мисля, че е съвсем просто. Аз съм главният треньор, ти си собственикът. Ще бъда доволен, ако не ми казваш как да си върша работата, както аз не ти казвам как да си вършиш своята.

Фийб го изглежда.

— В случай, че се е изплъзнало от ума ти, ти се опитваш да ми казваш как да си върша работата още от август, когато нахлу в апартамента ми.

Той я изглежда обидено.

— Мислех, че ще обсъждаме нещата, а не че ще се караме, Фийб, поне веднъж се опитай да сдържиш този твой гняв.

Ръката ѝ се протегна към шишенцето с аспирина.

— Продължавай, треньор Кейлбоу — изрече тя бавно и тихо.

Формалното ѝ обръщение не го смути.

— Не искам повече да се намесваш преди мач.

— Кое наричаш намеса?

— Е, смятам, че и без много приказки е ясно, че появата ти в съблекалнята преди мач е първото нещо в списъка. Ако има нещо, което искаш, и то е свързано с играчите, кажи ми и аз ще им го предам. Освен това смятам, че трябва да стоиш в предната част на самолета, докато пътуваме. Изключение може да има само когато се връщаме след победа. Тогава вероятно ще бъде правилно да минеш набързо между играчите, за да ги поздравиш. Но бих искал да го правиш с достойнство. Стисни им ръцете и ги остави на мира.

Тя сложи очилата си с леопардовите рамки и го изглежда.

— Страхувам се, че действаш под погрешното впечатление, че вчера получих истеричен пристъп, когато ти припомних... принудително, доколкото си спомням... че „Старс“ са мой отбор, а не твой.

— Няма да започнеш отново, нали?

— Дан, научила съм си урока и знам, че много хора, впечатляващо известни, смятат, че си на път да станеш един от най-добрите треньори в Националната футболна лига. Знам, че „Старс“ имат късмет, че ти си им треньор.

Въпреки искреността в гласа ѝ, той я наблюдаваше внимателно.

— Продължавай.

— „Старс“ започнаха този сезон с големи очаквания от страна на почитателите и средствата за масова информация. Когато не спечелихте първите мачове, огънят бързо се завъртя срещу нас. Историите около мен също не помогнаха, трябва да призная това. Всички, от треньорите до новациите, бяха напрегнати и това е

разбираемо. Мисля обаче, че ти си забравил един от основните уроци, които си научил като играч. Забравил си, че трябва да ти бъде приятно.

— Сега не съм играч. Сега съм треньор. И, повярвай ми, ако имах цял взвод скандалджии като мен по онова време, много бързо щяхме да излетим от играта.

Според историите, които беше слушала, това несъмнено беше истина. Тя свали очилата си.

— Ти държиш здраво дисциплината и аз започвам да разбирам колко важна е тя. Но мисля, че трябва да знаеш кога да увеличиш напрежението и кога да се поотпуснеш.

— Не започвай отново.

— Добре. Ти ми кажи защо до снощи „Старс“ не можеха да задържат топката.

— Период. Това е всичко. Такива неща се случват.

— Дан, мъжете бяха прекалено напрегнати. Седмици наред ти ги караше да работят здраво, нахвърляше се върху тях и за най-малката грешка. Хокаше всички, от секретарките до Тъли. Натискът ти беше твърде силен и това повлия на представянето на всички.

По-добре да беше запалила фитила на динамит. Той излетя от стола си.

— Мамка му! Не мога да повярвам! Не мога да повярвам, че си седиш там и ми обясняваш как да тренирам проклетия футболен отбор! Ти не разбираш нищичко от футбол!

Грубостите му летяха като искри над главата ѝ. Гневът му беше така разпаден, че тя почти очакваше боята по стените да се разтече. Беше потресена, но в същото време имаше абсурдното усещане, че той я подлага на някакво изпитание, че виковете и беснеенето му са постановка, за да разбере докъде ще стигне смелостта ѝ. Тя се облегна назад и се зае да оглежда дали не се е обелил някъде лакът на ноктите ѝ.

Беше готов да гръмне. Вените на врата му бяха изпъкнали като въжета.

— Виж се! Едва ще успееш да различиш футболна от бейзболна топка! А си мислиш, че можеш да ми кажеш как да си вода тренировките! Мислиш си, че можеш да ми кажеш, че моят отбор е твърде напрегнат, сякаш си проклет психолог или нещо такова, а ти въобще нищо не разбираш!

Той спря, за да си поеме дъх.

— Можеш да изливаш колкото си искаш мръсотии, треньоре — каза тя тихо, — но това няма да промени факта, че аз продължавам да бъда шефът. А сега защо не отидеш да си вземеш един душ и да се поохладиш?

В един миг тя си мислеше, че ще скочи направо върху бюрото ѝ и ще връхлети върху нея. Но той я изгледа вбесено и излезе от офиса ѝ.

Половин час по-късно Рон откри Дан зад сградата — мяташе една топка в коша, поставен близо до вратата на външната съблекалня. Тъмни петна от пот покриваха предницата на фланелката му. Дишаше тежко, докато дриблираше с топката и като отскачаше, я хвърляше към коша.

— Тъли ми каза, че си тук — изрече вместо поздрав. — Имам нужда от малко информация за Зийк Клакстън.

Кошът се разтресе, когато Дан метна вътре топката.

— Фийб не е особено доволна от треньорските ми умения!

Думите излетяха от устата му и той хвърли топката към гърдите на Рон с такава сила, че управителят отстъпи назад.

— Поемай — изрева Дан.

Рон изгледа топката, сякаш тя беше бомба, готова да избухне. Беше наблюдавал убийствените игри на Дан, когато той беше разстроен за нещо и нямаше никакво намерение да се замесва в нещо такова. Сложи на лицето си изражение на дълбоко съжаление и показа най-новия си тъмносин костюм.

— Съжалявам, Дан, но имам среща и не съм облечен за...

— Поемай, дявол да го вземе!

Рон пое.

Дан го остави да стреля, но Рон беше толкова нервен, че топката отскочи от дъската, доста над коша. Дан грабна полетялата обратно топка и се втурна към мястото, където щеше да се прицели. Рон стоеше притеснено отстрани, като се опитваше да измисли начин, по който да се измъкне.

— Пази ме, за бога!

— Всъщност никога не съм бил твърде добър на баскетбол.

— Пази ме!

Рон се постара, но Дан беше почти тридесет сантиметра по-висок и два пъти килограма по-тежък. Освен това беше

професионален атлет, а не роден дървенияк.

— Приблѝжи се! Използвай лактите си, за бога! Направи каквото се налага, за да вземеш проклетата топка!

— Тъ... Лактите са извън правилата, Дан, а аз...

Дан протегна крак и го спъна нарочно.

Рон се просна на бетона. Чу как коляното на новите му тъмносини панталони се раздира. Усети пареща болка върху дланите си и вдигна поглед, кипящ от гняв.

— Направи го нарочно!

Устните на Дан се извиха.

— И какво ще ми направиш, женчо?

Вбесен, Рон се изправи на крака и захвърли сакото на костюма си.

— Ще тикна тази топка в гърлото ти, надуто копеле.

— Не и ако играеш по правилата.

Дан нарочно протягаше топката към него, за да го тормози.

Рон хукна след него. Мушна лакът в корема му, а с юмрука на другата ръка освободи топката. Тя излетя на другия край на игрището. Побягна след нея, но Дан беше по-бърз и я грабна. Когато треньорът се завъртя към него с топката, Рон го удари в ребрата, после ритна отзад коляното му. Дан загуби равновесие. Преди той да успее да се съвземе, Рон сграбчи топката и я метна в кош.

— Сега вече схвана идеята — каза Дан и грабна топката.

Рон му скочи, но за съжаление бурният сблъсък не попречи на Дан да отбележи следващия си кош. Рон пое топката, блъсна Дан с глава и изтича до края на игрището откъдето стреля, но изтърва със съвсем малко.

Последва ожесточена битка. Летяха юмруци, лактите работеха, използваха забранени от правилата спъвания. Все пак Дан играеше почти по правилата.

Когато свършиха, Рон огледа щетите. Беше съсипал костюма си, ръката му беше ударена, но имаше само три кош по-малко. През целия си живот не се беше чувствал толкова горд.

Слабото есенно слънце се подаде иззад един облак. Двамата се отпуснаха на тревата до игрището, за да си поотдъхнат. Рон подпря ръце на свитите си колене, пое си дълбоко въздух и загледа с дълбоко задоволство подутината върху лявата вежда на Дан.

— Опасявам се, че окото ти е доста ударено.

Опита се, но не успя да прикрие тържествуващата нотка.

Дан се засмя и изтри потното си чело с ръкава на фланелката си.

— Щом спря да се държиш като дебютантка, заигра здраво.

Трябва да го направим отново.

Да! Рон искаше да скочи с вдигнати възторжено ръце, но се задоволи само с едно мъжкарско изпъшкване.

Дан протегна крака и се подпря назад на длани.

— Кажи ми, Рон, мислиш ли, че натоварвам твърде много момчетата?

Рон издърпа съсипаната си вратовръзка.

— Физически не.

— Не за това те питам.

— Ако искаш да разбереш дали одобрявам или не онова, което направи Фийб в съблекалнята, ще ти кажа, че не го одобрявам. Първо би трябвало да говори с теб за нещата, които я тревожат.

— Тя казва, че не търпя критика.

Той изглеждаше толкова сърдит, че Рон се разсмя.

— Не виждам кое е чак толкова смешно.

— Ти наистина не търпиш критика, а действително я заслужаваше. Фийб е права. Ти претоварваше момчетата твърде много и това повлия на психическата им настройка.

Рон вероятно не би бил чак толкова откровен, ако не беше възбуден от играта. За негова изненада Дан не избухна. По-скоро изглеждаше засегнат.

— Струва ми се, че като управител на „Старс“, ти можеше да проявиш достатъчно здрав разум и да говориш с мен, вместо да изпращаш една жена, която въобще не разбира от футбол, да върши тази работа.

— Точно това ми каза и тя сутринта.

— Тя и теб ли подбра, а?

— Струва ми се, че в момента тя не изпитва особени симпатии към когото и да било от двамата ни.

Мъжете се загледаха към празното баскетболно игрище. Дан се размърда и сухите листа под него прошумоляха.

— Все пак снощната победа си я биваше.

— Така е.

— Речта ѝ в съблекалнята ще остане във футболната история.
— Никога няма да я забравя.
— Ама тя наистина не разбира кой знае колко от футбол.
— През третата четвърт тя ръкопляскаше, когато отнеха топката от нас.

Дан се изсмя и въздъхна със задоволство.

— В края на краищата, Фийб си върши работата по-добре, отколкото някой от нас беше очаквал.

— Дан!

Фийб беше смаяна, че след спора им следобед тренинговият на „Старс“ се е появил пред вратата ѝ с голяма кутия с пици. Часът беше почти десет и гримът ѝ отдавна се беше изтрил. Беше се облякла удобно в избелял клин и торбест виолетов пуловер, който едва стигаше до ханша ѝ.

— Не те очаквах.

Тя избута очилата си за четене върху главата си и отстъпи, за да му направи място да мине.

— Не разбирам защо. Казах ти, че ще дойда.

— Това беше преди караницата ни.

— Караница? — Изглеждаше раздразнен. — Това не беше нищо повече от служебно обсъждане и толкова. Ти се палиш за най-невероятни неща.

Той затвори вратата.

Отговорът ѝ беше спестен, защото Пух дотича във фойето джафкащ и тръпнещ от щастие при вида на новодошлия. Фийб взе кутията с пиците и се загледа развеселена в кучето, което се въртеше толкова бързо около краката на Дан, че почти се пързеляше.

Той погледна предпазливо към пудела.

— Няма да се изпикае, нали?

— Няма, ако го целунеш и го наречеш сладкишче.

Той се разсмя и се наведе, за да потупа по мъжки главичката на кучето. Пух веднага се излегна по гръб, за да може да открие коремчето си.

— Не прекалявай, куче.

Пуделът прие това добродушно и ги последва в кухнята.

— Какво се е случило с окото ти?

— Какво око? О, това ли? Баскетболен мач. Твоят управител не играе по правилата.

Тя спря на място.

— Рон ти направи *това*?

— Това момче има нещо доста подличко в себе си. Съветвам те да не му се мяркаш пред очите, когато е ядосан.

Дори и за миг не можеше да повярва, че това е работа на Рон, но от блясъка в очите му ѝ беше ясно, че Дан няма да ѝ каже нищо повече.

Лицето на Моли светна, когато влязоха в кухнята. Тя стана от масата, където тъкмо беше привършила домашното си.

— Дан! Фийб каза, че няма да идваш.

— Е, ами Фийб не може да знае всичко, нали? Съжалявам, че дойдох толкова късно, но понеделниците са дълги дни за треньорите.

Фийб знаеше, че Дан и помощниците му обикновено работят до полунощ в понеделник. Предположи, че той ще се върне на работното си място веднага щом си тръгне от дома им. Направи ѝ впечатление, че той удържа обещанието си, дадено на Моли.

Докато Фийб подреждаше чинии и салфетки на масата, той каза:

— Надявам се, че вие, дами, не сте преяли на вечеря и ви е останало малко място за едно леко хапване преди лягане.

— Аз имам място — каза Моли.

— И аз.

Фийб вече беше изяла един шоколадов еклер, с който и без това превиши разрешените калории, така че още няколко грама нямаха кой знае какво значение.

Дан седна на единия край на масата и докато всички си вземаха големи парчета пица, той попита Моли за училището. Не трябваше да я разпитва много, за да се разбърбори за новата си приятелка Лизи, за уроците и за учителите, като му предостави без всякакви усилия информацията, която Фийб се опитваше да изкопчи от нея дни наред.

Моли се пресегна за второ парче пица.

— Има още нещо, което не можеш да познаеш. Госпожа Джиноувиз, нашата съседка, ме нае да гледам нейните момчета близнаци за няколко часа след училище във вторник и четвъртък. Те са на три години и половина и са толкова сладки, но тя казва, че понякога

има нужда от почивка, защото я изтощават. Плащат ми по три долара на час.

Фийб остави вилицата си.

— Не си ми споменавала за това.

Изражението на Моли стана упорито.

— Пег каза, че може. Сега сигурно ще ми забраниш.

— Не. Смятам, че така ще натрупаш опит. Просто ми се иска да беше поговорила с мен...

Дан слушаше разговора им, но не каза нищо.

След половин час Фийб го изпрати до вратата и му благодари. Както и подозираше, той се връщаше в комплекса на „Старс“, за да привърши плана на играта им срещу противниците им от другия край на града — „Беърс“.

Той протегна ръка към дръжката на вратата, но се поколеба, преди да я завърти.

— Фийб, не казвам, че си права за онова, което обсъждахме днес, а подходът ти със сигурност не ми харесва, но ще имам предвид думите ти.

— Това е достатъчно.

— В замяна искам да ми обещаеш, че ще говориш с мен веднага, когато решиш, че нещо не е наред в начина, по който тренирам хората.

— С телохранител ли да дойда или смяташ, че зареден пистолет ще бъде достатъчен?

Той въздъхна и пусна дръжката на вратата.

— Наистина започваш да ме изкарваш от търпение. Не знам откъде си придобила това впечатление, че съм труден човек. Аз съм един от най-разумните хора на света.

— Радвам се да го чуя, защото има още нещо, което исках да обсъдя с теб. Ще бъде добре, ако оставиш Джим Бийдерот на скамейката другата седмица, за да може и резервата му да поиграе.

Той избухна.

— Какво? От всички глупави, тъпи...

Изражението върху лицето на Фийб го спря. Тя повдигна вежди и се ухили.

— Само пробвах.

Върна ѝ го, като я огледа от главата до петите и прошепна с копчинено мек глас, от който тя потръпна:

— Малките момиченца, които се приближават твърде много до опасната зона, може наистина да си намерят белята.

Той целуна леко устните ѝ, отвори вратата и изчезна по пътеката.

Когато влезе в колата и седна зад кормилото, той вече съжаляваше за целувката и многозначителните думи. Повече не, обеща си той. Най-последно беше решил какво да прави с техните отношения и флиртуването не влизаше в сметките.

Миналата нощ беше прекарал последната част от полета към дома в мисли за това как може Фийб да остане в леглото му, докато ухажва Шейрън Андърсън. Толкова силно желаше Фийб, че се опита с най-различни доводи да убеди себе си, че е възможно двамата да имат кратка връзка, но още преди самолетът да се приземи, осъзна, че не може да направи такова нещо. Бъдещето му с Шейрън беше прекалено важно за него и не можеше да го излага на риск, само защото не успяваше да удържи плътските си желания за Фийб.

Предната седмица вечеря набързо с Шейрън и отново се убеди, че тя е жената, за която иска да се ожени. Тя доста се притесняваше в негово присъствие, но това можеше да се очаква. Когато я отведе до дома ѝ вече се беше поотпуснала. Целуна я набързо за довиждане, но това беше всичко. В някакъв момент той беше взел старомодното решение, че няма да спи с Шейрън преди сватбата.

Колкото до Фийб... желаше я до болка, но и преди се беше справял със страстта си и смяташе, че времето ще се погрижи за това. Знаеше, че е най-безопасно, ако отношенията им останат чисто служебни, но идеята дяволски го потискаше. Вече беше започнал да я харесва, по дяволите! Ако беше мъж, сигурно накрая щеше да се окаже сред най-близките му приятели. Защо да я отхвърля от личния си живот сега, след като в края на годината тя ще се върне в Манхатън и той сигурно няма да я види никога повече?

Не искаше да я подвежда. Единственото, което трябваше да направи, беше да се държи с нея като с приятел. Никакви издънки повече, като целувката тази вечер, никакви сексуални предизвикателства, отправяни в тоалетната на някой самолет. За момента тя може би искаше да продължи физическата им връзка, но той знаеше от опит, че жените като Фийб се отнасят философски към тези неща. Веднъж да ѝ покаже, че променя правилата помежду им и

тя ще го последва. Тя знаеше, че нещата понякога се получават, понякога не. Нямахше нужда да ѝ се обяснява.

Той се усмихна, докато палеше колата. Фийб беше голяма работа. Беше спечелила уважението му някак без той да се усети. Не беше предполагал, че тя ще влага толкова усилия в работата си като собственик на „Старс“. Себеотдаването ѝ беше още по-впечатляващо, защото тук тя не беше в свои води. А и успяваше да му се противопостави по начин, който го караше да ѝ се възхищава. Тя държеше на своето, но не използваше мръсни номера, за разлика от Валери, която се спречкваше с него само заради удоволствието, което ѝ доставяше това.

Отношенията с Фийб бяха станали нещо важно за него и ако не се поддадеше на силното, но неподходящо физическо привличане помежду им, той не виждаше защо да не бъдат приятели. Не че щеше да му бъде лесно да държи ръцете си далече от нея. Добре че тази вечер през по-голяма част от времето седеше, защото постоянно беше възбуден като я гледаше да се върти наоколо в този страхотен клин и с този пуловер, който едва покриваше задника ѝ.

Той се ухили, докато потегляше. Ако руснаците имаха достатъчно разум, щяха да вземат предвид и радиоактивното тяло на Фийб, преди да подпишат споразумението със Съединените щати за неразпространение на ядреното оръжие.

И това беше още една причина да иска да се ожени за Шейрън. От болезнения си опит знаеше, че продължителните връзки не се изграждат на основата на физическото привличане. Важни бяха общите ценности, а точно това го свързваше с Шейрън.

Още когато самолетът кацна, Дан беше решил. Когато Фийб напусне града в края на годината, той ще направи предложение на Шейрън, а за сега ще се радва на присъствието на двете жени. Нямахше да се чувства неудобно от себе си, стига да успееше да задържи панталоните си закопчани. Фактът, че се чувстваше адски потиснат от решението си никога повече да не се люби с Фийб, беше още една причина да не прекрачва повече границите на платоничната връзка. Независимо от всичко, той нямаше намерение да повтаря грешките от първия си брак.

Мислите му бяха прекъснати от мярналия се сив микробус, паркиран в тясна уличка, на три пресечки от дома на Фийб. Той изруга

и даде на заден. Гумите на ферарито изсвистяха от рязкото спиране. Отново смени скоростите. Мощният двигател реагира веднага и колата зави по уличката, достигайки микробуса точно когато шофьорът му се канеше да потегли. Дан завъртя кормилото, за да остане микробуса между колата, паркирана зад него, и ферарито, после излетя от колата.

Взе разстоянието за четири крачки, отвори рязко вратата на микробуса и измъкна шофьора за реверите на сакото му.

— Защо караш след мен, жалък идиот такъв?

Мъжът беше тежък. Той се спъна и едва не падна.

Замахна с ръка, за да удари Дан, но той го блъсна в микробуса.

— Казвай!

— Пусни ме, мръсник такъв!

— Не и преди...

Той млъкна, когато осъзна, че в този мъж има нещо познато. Много пълен, с червендалесто лице, голям нос и прошарена коса. Внезапно той го позна.

— Хардести?

— Да — изръмжа той. — И какво от това, гадняр такъв!

Дан имаше желание да забие юмрук в корема на по-възрастния мъж, но после си спомни мъката на Големия Рей на погребението и се въздържа. Вече не го притискаше толкова силно, но и не го освободи.

— Следваш ме от седмици. За какво е цялата тази работа?

— Това е свободна страна. Мога да карам където си искам.

— Законът гледа малко по-различно на нещата. Бих казал, че ме дебнеш.

— И какво? Да не би съвестта ти да не е чиста?

— Защо да не ми е чиста съвестта?

— Защото ти уби сина ми, мръснико! Малкия Рей умря заради теб. Ако не беше го изхвърлил от „Старс“, той щеше да бъде жив сега.

Дан имаше чувството, че го удариха. Той все още изпитваше вина, затова веднага пусна мъжа.

— Нямах избор, господин Хардести. Повече не можехме да го държим в отбора.

Но в очите на Хардести имаше налудничаво изражение и Дан осъзна, че няма смисъл да му обяснява.

— Вие имате нужда от него, идиот такъв! Само късметът ви помогна да спечелите мача срещу „Джайънтс“ без него. „Старс“ няма

да печелят дълго без моето момче. Без Малкия Рей за нищо не ви бива.

Дан усети вълна от съжаление. Рей беше единствено дете и след неговата смърт баща му сигурно не е успял да се съвземе.

— Рей беше голям играч — каза той, като се опитваше да го успокои.

— Дяволски прав си за това. Заради него можех да ходя навсякъде из този град с вдигната глава. Всички ме знаеха. Всички искаха да говорят с мен. А сега никой не знае името ми и всичко е заради теб. Ако не беше изхвърлил сина ми, хората все още щяха да се отнасят към мен с уважение.

В ъгълчетата на устата на Хардести се бяха появили балончета от слюнка. Съжалението на Дан се стопи. Хардести не тъгуваше за сина си, тъгуваше за живота в отразената светлина от славата на Рей. Собственият му баща беше мъртъв от петнайсет години, но когато погледна в малките, гадни очички на Хардести, той имаше чувството, че отново се е изправил срещу Хари Кейлбоу.

Хари също беше използвал сина си, за да си придава важност. В гимназията Дан не знаеше къде да се дене от смущение заради непрекъснатото перчене на Хари пред хората, още повече, че насаме получаваше само критики. Спомни си как веднъж, през втората година в гимназията, Хари го удари с бутилка, защото изгърва топката през последните трийсет секунди на мача срещу „Галъдига“.

Дан отстъпи назад, преди да е наказал този мъж за нещо, което беше грешка на друг.

— Стой настрана от мен, Хардести. Ако отново видя този твой микробус след мен, ще съжаляваш.

— Важната клечка — изсумтя Хардести, докато Дан се отдалечаваше. — Да видим колко важен ще бъдеш, когато отборът ти загуби отново тази седмица. Да видим колко важен ще бъдеш, когато завършиш сезона на боклука. „Старс“ са нищо без моето момче! Едно нищо!

Дан затръшна вратата пред зLOBата на Хардести. Когато потегли, му мина през ума, че може би по тази причина толкова много му се искаше да стане баща. Може би имаше нужда да докаже пред себе си, че може да свърши работата както трябва.

6.

Фийб се загледа в отражението си в дългото, тясно огледало, което заемаше стената в дъното на единствената дамска тоалетна в комплекса на „Старс“.

Днес беше подбрала за работа широк, сив пуловер с яка — качулка, който я покриваше от врата до бедрата. Под пуловера беше облякла сива пола, която падаше меко до средата на прасеца ѝ, а плътен сив чорапогащник и непретенциозни обувки покриваха останалата част от нея. Косата си беше прибрала в стегнат кок, придържан от лента от сиво кадифе. Само огромните сребърни обици с особена форма и широките гривни на китките ѝ не ѝ позволяваха да изглежда като президент на бридж клуб от предградията.

Добре че Виктор не можеше да я види, защото щеше да си умре от смях. Не ѝ пукаше. За пръв път в живота си усещаше, че ѝ е приятно да се облича по различни начини. Сега щеше да облича бляскавите дрехи, защото ѝ е приятно да ги носи, а не защото се опитва да промени себе си. Ластичните материи и златистото ламе винаги щяха да бъдат част от гардероба ѝ, но тя вече не се страхуваше да се облича по-малко очебиешо.

Завъртя се леко и се намръщи, като прокара ръце върху бедрата си. Въобще не можеше да се нарекат момчешки слаби. Дан сигурно смяташе, че е дебела и затова не показваше никакво желание да се любят след онази нощ в тоалетната на самолета преди почти два месеца. Излезе от тоалетната замислена дали той ще се възползва някога от онова *сега*, както ѝ беше обещал.

Пух подскачаше до нея, а панделките му в червено и зелено, които Фийб току-що беше завързала, вече се полюшваха развързани.

Персоналът беше излязъл преди час. След хаоса през работния ден сградата изглеждаше неестествено тиха. Тя минаваше покрай офисите, украсени със саксии с коледна звезда и със златисти гирлянди, напомнящи за коледните празници, до които имаше по-малко от седмица.

Пух изтича във фойето, за да отбележи едно от любимите си места близо до вратата.

Дан предпочиташе да тренира в часа за вечеря, защото цялата зала беше свободна. Фийб придоби навика да минава оттам, за да си поговорят, преди да си тръгне към къщи.

Ритмичното му дишане се чу още преди да влезе в залата. Той лежеше върху една пейка, с прегънати колене и крака на пода, като повдигаше плашещо грамаден куп тежести над гърдите си. Мускулите му се очертаваха, а вените по ръцете му изпъкваха като дебели, тъмни възета, докато повдигаше и смъкваше бавно тежестите. Тя се загледа в гърдните му мускули под мократа му от пот фланелка и усети, че устата ѝ пресъхва.

Все още не беше я забелязал, така че не се налагаше да крие копнежа в погледа си. Мускулите на бедрата му се напрегнаха и тя плъзна очи нагоре към сивите торбести шорти. Ценеше засилващото се приятелство помежду им, въпреки че то оставяше в нея разочарование. Искаше да бъде негова любовница, не само приятелка, но това желание започваше да ѝ се струва толкова недостижимо, колкото и да свали луната. Показа се, че е трудно да бъдат преодолените задръжките към мъжете, натрупани през цяло едно десетилетие и тя все повече се страхуваше, че не би могла да му даде онова, което той искаше от една жена.

Той изпусна шумно въздуха си, пусна тежестите на мястото им и седна. Влажната му коса беше разрошена, потта блестеше и по врата му. Усмихна ѝ се.

— Кога ще облечеш и ти анцуг, за да поработиш над себе си?

— Ще тръгна пак на аеробика в близките дни — каза тя без особено въодушевление. — Освен това двамата с Пух се разхождаме всяка вечер.

— Хващам се на бас, че това е тренировка и половина.

— Не бъди толкова самодоволен. Не всички хора искат да имат мускули от световна класа.

Той се ухили.

— Значи смяташ, че моите мускули са от световна класа?

— Без съмнение. За мъж на твоята възраст.

Той се разсмя, изправи се и отиде до друга пейка. Докато беше извърнат с гръб към нея, за да нагласи тежестите, тя събу обувките си

и стъпи на кантара в ъгъла на стаята. Ако приемеше, че дрехите ѝ са два килограма и половина, значи беше точно толкова, колкото искаше.

Скалата беше голяма почти колкото уличен знак, затова тя слезе, преди той да е успял да види какво показва.

Фийб отиде до пейката, която той беше освободил, и седна. Меката вълнена пола падаше на красиви гънки около краката ѝ. На мача миналата неделя беше с разкроена рокля, която се хареса страхотно на почитателите им, но появяването с нова дреха всяка седмица затрудняваше портфейла ѝ.

— Днес беше лудница в офиса — каза тя. — Откакто „Беърс“ излязоха от играта, целият град е болен от треска по „Старс“.

Дан беше пъхнал стъпалата си така, че да може да повдигне внушителен куп тежести и сега наместваше краката си.

— Чикаго обича спортистите си.

Още две победи бяха последвали победата им над „Джайънтс“, после загубиха от „Сейнтс“ и „Бъфало Билс“ през последните седмици на ноември, а след това спечелиха три мача срещу страховити противници. Все пак резултатите им даваха надежди за титлата на Централната дивизия на Американската футболна конференция.

Най-изненадващо беше развитието в Западната дивизия на Американската футболна конференция. Дан ѝ беше казал какъв опустошителен ефект за резултатите може да имат нараняванията. И точно това се случи с „Портланд Сейбърс“. Те започнаха блестящо сезона, но всичко се обърна, когато загубиха талантливия си куотърбек и трима други ключови състезатели. След като излязоха победители в пет последователни мача, те загубиха всички следващи, с изключение на един. Сега куотърбекът им отново беше здрав и специалистите очакваха, че ще вложат много усилия в плейофите.

— Нека видим дали съм разбрала правилно.

Тя полюшваше едната сива обувка напред-назад на върха на пръстите си. Сребърната гривна на глезена ѝ и миниатюрните кристалчета по нея проблясваха на светлината.

— Можем да вземем титлата на Централната дивизия на Американската футболна конференция, ако спечелим тази седмица и ако „Хюстън“ изгуби мача си срещу „Редскинс“. Така ли е?

— Само ако „Бенгълс“ бият „Стийлърс“. — Той изпъшка от усилието. — А трябва да ти напомня, че тази седмица ще играем с

„Чарджърс“. Последния път, когато играхме с тях, защитата им не ни пусна на повече от седем ярда.

— Боби Том ми каза, че не се страхува от защитата на „Чарджърс“.

— Боби Том ще ти каже, че не се страхува и от ядрена война, така че не бих се доверил прекалено на мнението му.

Системата за класиране беше толкова объркана, че на Фийб ѝ трябваше цяла вечност, за да се ориентира. Все още не можеше да се оправя съвсем добре, но знаеше, че ако „Старс“ спечелят шампионата на Централната дивизия, те ще участват в плейофите, които ще завършат с финала за титлата в Американската футболна конференция през третата седмица на януари. Ако те спечелеха, тя щеше да бъде безспорния собственик на „Старс“ и баща ѝ щеше да се обърне в гроба си.

Вече не можеше да си спомни в кой момент точно мисълта да задържи „Старс“ започна да ѝ се струва много по-привлекателна, отколкото да се върне в Ню Йорк и да отвори галерия. Тук я задържаше не само увлечението ѝ по Дан или желанието да отмъсти посмъртно на баща си. Всеки работен ден представляваше ново предизвикателство. Беше ѝ приятно да включи компютъра си и да се занимава с цифрите. Обичаше срещите, обажданията по телефона, въобще цялата тази невъзможна задача да изпълнява работа, за която е страхотно неквалифицирана. По някое време през изминалите месеци тя започна да се ужасява от мисълта да предаде отбора на Рийд.

— Честно казано, бих искала да си малко по-самоуверен. Къде са всичките онези приказки, които чувам, когато си с играчите.

— Сега сме само двамата... — Той си пое дълбоко дъх. — ... А твоят залог е по-голям и от техния. Не искам да ти давам лъжливи надежди. Имаме великолепен футболен отбор, който с всеки мач става все по-добър. — Той непрекъснато я поглеждаше и по някаква незнайна причина сякаш ставаше все по-раздразнителен. — Никой не ни вярваше особено в началото на сезона, но колкото и да се отдават на играта, играчите са още млади и правят прекалено много грешки. „Чарджърс“ са дяволски добър отбор, а и след като Мъдри от „Сейбърс“ не е вече сред контузените... Имаш ли нещо против да престанеш?

Тежестите паднаха с трясък.

— Да престана с какво?

— С това, което правиш.

Той гледаше гневно сивата кожена обувка, която се полюшваше на върха на пръстите ѝ. Тя спря да поклаща обувката.

— Какво толкова си се начумерил?

Той стана от уреда.

— Просто се опитвам да се съсредоточа, а ти си седнала там и ми се перчиш с краката си!

Полата ѝ се беше надигнала нагоре, достигайки скандалните осем сантиметра над коляното.

— Шегуваш се. Да не би това да те притеснява?

— Точно това казах, нали?

Той се изправи пред нея с ръце на кръста. Упоритото изражение на лицето му ѝ подсказваше, че той няма намерение да отстъпи, въпреки че сигурно беше наясно, че е на път да стане смешен.

Тя си каза, че не бива да се усмихва, но в нея нарастваше балон от щастие.

— Наистина съжалявам. — Тя се изправи с разкаяно изражение.

— Нямах представа, че си толкова чувствителен.

— Не е точно чувствителност.

Тя пристъпи към него.

— Да, разбира се.

Той я изгледа предпазливо.

— Май е по-добре да не се приближаваш повече. Доста съм потен.

— Боже, вече почти не обръщам внимание. Сигурно така става, когато човек прекарва прекалено много време с футболен отбор.

— Да, е...

Със смелостта на отчаяните тя сложи ръка върху мократа му фланелка, точно върху сърцето му.

— Доста си потренирал.

Той не помръдна. Фийб усещаше силното забързано туптене на сърцето му. Надяваше се това да не е резултат само от тренировката. Когато я погледна в очите, тя усети силен копнеж, който със сигурност се беше отразил и върху лицето ѝ.

— Идеята не е добра.

Думите му прозвучаха приглушено и задавено, но той не се опита да се отдръпне.

Тя се постара да задържи смелостта си.

— Нямахте нищо против да те докосвам по време на полета от Медоуландс.

— През онази нощ не мислех нормално.

— Тогава пак не мисли нормално.

Тя затвори очи, притисна ръце до раменете му и го целуна. Той не отговори на целувката ѝ и тя се замоли да го направи, преди да е загубила смелостта си.

Той изстена и впи устни в нейните. Притисна я силно до себе си, като я улови с едната си ръка през кръста, а с другата докосваше тила ѝ. Ръцете ѝ го галеха навсякъде, толкова силно го желаше. Усети, че и той е възбуден. Може би сега.

Той я стисна за раменете и леко я отдръпна от себе си. Виждаше се как се опитва да се контролира.

— Не бива да правим това, Фийб.

— Защо?

Замаяна, тя се опита да преглътне факта, че той я отблъсква.

— А, ето ви.

Тя се завъртя към вратата, откъдето се зададе Рийд. Черното му вълнено палто беше разкопчано и под него се виждаше бял кашмирен шал. Какво ли беше видял?

Когато „Старс“ започнаха да печелят, дружелюбието на Рийд започна да се пропуква. Не беше очаквал, че ще е необходимо толкова много време, преди отборът да мине под негово ръководство. Все още внимаваше как ѝ говори пред другите, но когато останеха сами, тя долавяше чертите на малкия тиранин, който накъса снимката на майка ѝ.

Той свали от ръцете си чифт черни кожени ръкавици.

— Радвам се, че те хванах, Дан. Искам да се срещнем тези дни, за да поговорим за новите играчи. Имам няколко идеи, които трябва да обсъдим.

— Ще ми бъде много приятно да си побъбрим, Рийд — каза Дан учтиво. — Но се опасявам, че докато не загубим, не мога да слушам други идеи, освен тези на Фийб.

Рийд се подразни, че го отрязаха и тя видя това, но той беше прекалено хитър, за да позволи на Дан да забележи нещо. Отправи й онази покровителствена усмивка, която предизвикваше в нея желание да му издере очите.

— Фийб не знае нищо за тази работа.

— Ще останеш изненадан колко много знае Фийб. Всъщност, в момента тя тъкмо ми казваше мнението си за Рич Фъргюсън от „Мичиган“. Нали, Фийб?

— Това хлапе наистина си струва — отвърна тя със завидна самоувереност, като се има предвид, че никога не беше чувала за Рич Фъргюсън.

— Учудващо е колко много може да научи една умна жена само за няколко месеца. Все пак това не означава, че съм съгласен с теб за Дженкинс.

— Може и да си прав. Ще го обмисля.

Господи, не ме наказвай за лъжата!

Тя оцени защитата на Дан, но това не компенсираше неоспоримия факт, че тя направо му се беше хвърлила в ръцете, а той я беше отблъснал.

Рийд усети, че те се бяха съюзили и това не му хареса.

— Рано или късно ще трябва да работиш с мен — изрече той рязко. — Страхувам се, че методите ми на управление ще бъдат по-категорични от тези на Фийб.

— Очаквам, че ще вършиш нещата както намериш за добре — отвърна Дан, отказвайки да налага въдицата.

Гейри Хюит, който работеше почти толкова часа на седмица, колкото и Дан, надникна през вратата.

— Извинявай, че ви прекъсвам, Дан, но донесоха един нов филм, който искам да погледнеш. Мисля, че ще получим отговор на проблема с Колие.

— Разбира се, Гейри.

Той се обърна към Фийб. Повдигна леко вежди, за да я попита дали иска да остане с нея, за да ѝ предложи подкрепата си.

Тя се усмихна.

— Ще завършим обсъждането утре.

Дан метна една кърпа на врата си и излезе, като кимна на двамата.

Рийд плесна с черните кожени ръкавици по дланта си.

— Нека да те заведе на вечеря. Това ще ни даде възможността да поговорим.

— Съжалявам. През седмицата се опитвам да се храня с Моли.

Очите му се присвиха леко.

— Не съм ти казвал, че наистина съм възхитен от начина, по които се зае с нея. Ти съвсем не си майчински тип жена и знам, че това е голяма жертва.

— Приятно ми е с Моли. Така че нищо не съм жертвала.

— Радвам се. Сега, когато го няма Бърт, не мога да не се чувствам поне малко отговорен за вас. Предполагам, че е съвсем естествено, щом като съм единственият ви жив родственик — мъж.

— Благодаря ти за загрижеността, но се справяме добре.

— Благодарен съм, че си светска жена. От това, което видях, когато влязох тук, беше очевидно, че акулите кръжат наоколо.

— Акулите?

Той се разсмя.

— Всичко е наред, Фийб. Няма нужда да се преструваш пред мен. Сигурен съм, че ухажванията на Дан са толкова забавни за теб, колкото и за мен. Никой не очакваше, че „Старс“ ще постигнат толкова много... дори и техният треньор. Предполагам, че е естествено да иска да си остави отворена вратичка, въпреки че очаквах да го направи по-изтънчено.

— Рийд, нямам представа за какво говориш — възпря го рязко тя.

Челото му се смръщи загрижено.

— О, боже, Фийб, съжалявам. Мислех... Отношението ти към него е сериозно, нали? Боже, чувствам се като мръсник. Нямах намерение да ти го стоварвам така.

— Защо просто не кажеш каквото си намислил.

Фийб демонстрира спокойствие — нещо, което не чувстваше.

Той я изгледа като добрия чичо.

— Футболът е най-важното нещо в живота на Дан. И двамата го знаем. Дори и най-малката възможност да се добере до „Старс“ сигурно го подлудява. Сега той те използва без никакъв риск за себе си. Ако „Старс“ загубят, той може да се измъкне от връзката без неприятности. Но ако не загубят... — Той стисна зъби. — Мисля, че

можеш да очакваш от нашия главен треньор предложение за брак, което ще дойде толкова бързо, че ще ти завърти главата.

Дан си имаше своите недостатъци, но не би я използвал, за да се добере до „Старс“. Едва ли някога беше харесвала Рийд по-малко, отколкото в този миг. Той беше мазен и подъл, съвсем безпринципен и пълен егоист. Дори и така да беше, тя знаеше, че той си вярва, защото би направил точно това, ако беше на мястото на Дан.

— Благодаря за загрижеността, но мисля, че приемаш отношенията ни с Дан по-сериозно, отколкото аз.

Лъжкия!

— Радвам се да го чуя. Сигурно не трябваше да говоря за това. И без това този разговор е безсмислен до неделя. „Старс“ са по-слабите тази седмица. Надявам се, че си подготвена за загубата.

— Ще видим.

Рийд си отиде и тя остана в празната стая, замислена колко смешни са подозренията му за Дан. Ако Дан я омайваше, за да се добере до „Старс“, съвсем беше оплескал работата.

В последната минута се наложи Рон да се обади по телефона от колата, затова Фийб влезе сама във внушителното фоайе, обзаведено в сребристо и синьо, на един от най-новите и най-престижните клубове в окръг Дюпейдж. Бяха минали само три дни след Коледа и фоайето все още беше украсено с вечнозелени клонки и пухкави сребристи гирлянди. Не се изненада, когато Джейсън Кийн избра трапезарията за частно ползване за място на срещата, която тя беше поискала, защото той беше основният покровител на клуба.

Фийб все още се опитваше да приеме факта, че надеждите ѝ за „Старс“ могат да останат живи, поне още седмица. Противно на предсказанията на Рийд, „Старс“ биха в неделя „Чарджърс“ с гол от игра в един непоносимо напрегнат мач, успявайки да измъкнат титлата на Централната дивизия на Американската футболна конференция от „Стийлърс“, които загубиха от „Бенгълс“, след доиграване. Сега отново имаше възможност да запази мечтата си жива.

Тя се настройваше за загуба този път. Години наред Бърт беше опитвал да измени договора за стадиона с Джейсън Кийн, но без успех. Тя нямаше причини да си мисли, че ще се справи с положението, което

баща ѝ не беше успял да промени. Седмиците работа ѝ бяха дали относително ясна представа за финансите на отбора, но в сложните преговори нямаше опит.

Логиката ѝ подсказваше просто да подпише новия договор, представен от адвокатите предната седмица. За „Старс“ вече не можеше да има промени на резултата в последната минута. Следващото им поражение щеше да ги извади от играта. Ако успееше някак да подобри условията на договора за стадиона, тя само щеше да помогне на Рийд. От друга страна, докато „Старс“ не загубе следващия мач, тя все още беше собственичка и щеше да направи онова, което е най-добро за отбора.

Мисълта за това, което ѝ предстоеше тази вечер, си беше казала думата и стомахът ѝ се свиваше. Усещането се засили, когато в другия край на фойето се отвори стъклена врата с надпис „Само за членове“. Фийб си пое дълбоко дъх, когато разпозна Дан във високия, добре сложен мъж в смокинг.

Плановете за тази вечер бяха заемали мислите ѝ, затова тя не се чуди дълго над това, че той я отблъсна предната седмица в залата. Сега болката се върна отново и тя се стегна, когато видя, че той тръгва към нея.

— Какво правиш тук?

— Член съм. Да не си помисли, че ще проваля срещата ти с Кийн?

— Откъде знаеш за срещата ми?

— От Рон.

— Срещата беше тайна.

— Не съм казал на никого.

— Нарочно се правиш, че не разбираш. Ти не трябваше да знаеш.

— Това въобще няма смисъл, Фийб. Как да ме покани Рон, без да ми казва, че имате среща?

Тази вечер щеше да ѝ бъде достатъчно трудно и без да трябва да търпи присъствието му на нещо, което можеше да се провали.

— Страхувам се, че трябва да оттегля поканата на Рон. Бяхме решили това да бъде среща между нас двам... Джейсън Кийн и няколко от съветниците му.

— Извинявай, Фийб, но Рон става злобен, когато не правя каквото ми каже. Страхувам се да му се опъвам, откакто ми направи

онази синина.

— Той не... е правил синина! Ти си... Това е най-смешното...

Докато тя заекваше, Дан едва се сдържаше да не целуне нацупените ѝ устни. Стопроцентово чисто желание го заля още в мига, когато я видя. Вместо да свикне да се държи далеч от нея, с всеки ден му ставаше все по-трудно да не я докосва. Всичко в нея го възбуждаше, точно сега, например. Косата на повечето жени изглежда твърда и неподвижна, когато се издокарат. А косата на Фийб имаше такъв вид, сякаш тя излиза от спалнята. Падаше на меки вълни почти до раменете ѝ и леко се къдреше в краищата, сякаш току-що е прокарала пръсти през нея. Освен това имаше най-прелестната шия, която беше виждал някога — дълга и изящна.

Каза си, че би трябвало да е благодарен, че тя все още е покрита от черното официално манто. В последно време и широките дрехи, с които идваше понякога на работа, не помагаша много, за да скрие онова, което е под тях. Знаеше, че трябва да е доволен от това, че тя вече се облича като делова жена, но истината беше друга. Оказа се, че чака с нетърпение дните, в които тя се появяваше в стария си вид. Не че имаше намерение да ѝ признае това.

Най-трудното нещо, което беше правил в живота си, беше да спре да я целува онзи път. Въпреки че отдръпвайки се от нея се опитваше да направи онова, което е почитено, отчаяното изражение на лицето ѝ го беше накарало да се почувства като червей. С изключение на онези няколко секунди, в които изгуби контрол над себе си, той почти два месеца не бе правил нищо, с което да я подведе. Трябваше да се радва на това, а се чувстваше потиснат. Непрекъснато си повтаряше, че Фийб скоро ще се върне в Манхатън и всичко ще се оправи, но вместо да го ободри, това още повече го тормозеше.

Фийб продължаваше да го напада. Тези нейни дръпнати очи потъмняха до цвета на старо бренди, докато тя беснееше тихо заради неочакваното му присъствие тази вечер.

Искаше му се и Шейрън да държи на мнението си така, както го правеше Фийб, но не можеше да си представи това, защото Шейрън беше малка сладка женичка, която въобще не притежаваше дързостта на Фийб.

С Шейрън се виждаха поне веднъж на седмица, но тъй като сега за пръв път се обвързваше със скромна жена, той все още не можеше

да свикне. Понякога мекият характер на Шейрън го дразнеше, но той си напомняше какви са предимствата. Никога през живота си нямаше да се притеснява, че Шейрън Андърсън ще напердаши децата му, когато я ядосат. Нямаше да се притеснява, че тя ще се държи с децата му както неговата старица се държеше с него.

Фийб потропваше с пръстите на високите си обувки, а обиците ѝ блестяха и се полюшваха напред-назад между къдриците ѝ.

— Защо те е извикал Рон? Не ми спомена нищо.

— Ще трябва да питаш него.

— Опитай се да познаеш.

— Добре де, той наистина спомена нещо за резервен куотърбек, в случай, че се навреш между шамарите.

— Така ли?

— Знаеш, че имаш навика понякога да го правиш.

— Не е вярно!

Тя откопча мантото си. Когато Дан видя какво е облякла отдолу, веселото му настроение се стопи.

— Нещо не е наред ли?

С влудяваща усмивка тя плъзна мантото надолу по заголените си ръце.

Сякаш го посякоха с брадва. Как можеше тя да постъпва така? Беше се въздържал твърде много и сега избухна.

— По дяволите! Тъкмо започвам да си мисля, че си поумняла и ти ми доказваш, че греша! Аз си въобразявах, че вече ти просветва за какво точно става дума в цялата тази работа, но сега разбирам, че дори не се и досещаш!

— Охо. Някой наистина е крив тази вечер. Може би е по-добре да си гледаш работата и да си вървиш вкъщи.

Тя съблече мантото си и отиде да го остави, а бедрата ѝ се полюшваха. Когато се обърна към него, той усети, че слепоочията му затуптяха. Само допреди миг си мислеше колко много харесва екхибиционистките дрехи на Фийб, но това беше, преди да види сегашното ѝ облекло.

Беше облечена като проститутка от публичен дом. Той огледа дългата тясна, черна рокля, която изглеждаше повече като мазохистична амуниция, отколкото като дреха.

Горната част беше изработена от мрежа и черни ленти. Едната лента се увиваше около врата ѝ, следваха ленти, които слизаха надолу във формата на ветрило и стигаха до малко по-широка лента в средната част на гърдите ѝ, която едва прикриваше върховете им. През черната мрежа с дупки колкото пет цента, той виждаше извивката на гърдите ѝ, които изпъваха тясната лента.

В кръста мрежата отстъпваше на някаква разтегателна материя, която прилепваше като боя по ханша ѝ. Някъде около бедрата ѝ роклята беше украсена със златни орнаменти, които изглеждаха почти като жартиери, само дето жартиерите трябваше да са скрити, а не да висят навън, където всички можеха да ги видят. И като капак на всичко, тази дреха имаше цепка от страни, която стигаше чак до края на света.

Ужасно му се прииска да я увие в смокинга си и да я скрие от света, защото не искаше другите да виждат толкова много от тялото ѝ, което беше адски абсурдна мисъл, като се има предвид слабостта ѝ да си съблича дрехите. Той я сграбчи за ръката и я поведе към една ниша, встрани от фойето, където можеше да я скрие от погледите и да се нахвърли отгоре ѝ.

— Така ли си мислиш, че трябва да бъдеш облечена за делова среща? Това ли си мислиш, че трябва да облечеш, когато водиш преговори за договор? Не разбираш ли, че единственото, за което можеш да преговаряш в това облекло е колко ще изкараш, за да нашибаш с камшик голия задник на някой мъж?

— А ти колко плати последния път?

Преди да успее да се съвземе от тази дързост, тя се изплъзна покрай него. Когато се завъртя, той видя влизация Рон.

От смаяното му изражение стана ясно, че той е също толкова шашнат от облеклото на Фийб. Очите на двамата мъже се срещнаха и Дан се зачуди дали и той изглежда толкова безпомощен, колкото и Рон. Не осъзнаваше ли тя, че това е окръг Дюпейдж? Жените не се обличаха по този начин в окръг Дюпейдж, за бога! Те ходеха на църква и гласуваха за републиканците, точно както им нареждаха техните съпрузи.

Той тръгна към нея с неясното намерение да я сграбчи и да я отнесе на рамото си, когато се появи един от лакеите на Кийн. Преди Дан да успее да я спре, тя вече беше тръгнала с него.

Нямаше друг избор, освен да я последва. По негласно споразумение двамата с Рон забързаха и разкараха лакея, заставайки от двете ѝ страни. В края на коридора с огледални стени, те минаха през една врата и влязоха в личната трапезария на Джейсън Кийн.

Дан познаваше Кийн почти от десет години. Бяха се срещали на празненства няколко пъти, бяха играли голф от време на време. Веднъж прекараха събота и неделя в пиене и подводен риболов, заедно с два модела, представящи бельо.

Кийн привличаше жените и според онова, което Дан беше чул, четиридесетте години не бяха предизвикали желание у него да се установи.

Малката трапезария изглеждаше като библиотека в къщата на английски земевладелец, с ориенталските си килими, удобните кожени кресла и тъмната дървена ламперия. По тавана имаше тежки гипсови венци и гроздове, върху които играеха сенките, хвърляни от горящите в камината дънери. Тежките кадифени завеси бяха дръпнати и скриваха гледката на зеленината наоколо. Покритата с дамаска овална маса беше приготвена за шестима. Бяха сложени прибори от гравирано сребро и порцеланови съдове в тъмnochервени и златни кантове.

Джейсън Кийн и двама от приятелите му стояха до камината с тежки кристални чаши в ръце. В атмосферата имаше нещо съвсем мъжко и когато Дан влезе заедно с облечената в лентички Фийб, в главата му се появи неприятният спомен за една от любимите порнографски книги на Валери. Той отхвърли неприятното усещане, че Фийб ще бъде предлагана на братството, за да бъде издигната.

Кийн се приближи към тях с протегната ръка. Мултимиллионерът беше хладнокръвен човек, но не успя да скрие удивлението си от роклята на Фийб. Удивлението бързо премина в нещо по-интимно и Дан едва се сдържа да не застане пред Фийб и да не каже на Джейсън да си изпраща знаците на нечия друга празноглавка.

Кийн се здрависа с Дан.

— Как върви голфът, приятел? Стигаш ли осемнайсет във всеки случай?

— Страхувам се, че не.

— Добре звучи.

Кийн поздравя Рон, а той го представи на Фийб. Дан с неприязън забеляза, че тя отново се връща към старите си номера — задъхан глас,

притеглящи погледи, изпъчени гърди, които напират да се освободят от тази тясна черна лента. Докато си показваше стоката на Кийн и момчетата му, тя нито веднъж не погледна към Дан.

Дан наблюдаваше със смесица от неприязън и гняв как Кийн слага дланта си на голото рамо на Фийб и я повежда към камината. Кийн излъчваше милионерски чар в ушития си по поръчка смокинг и бялата набрана риза, с половинкаратови диамантени копчета. Беше среден на ръст, с не съвсем лошо телосложение. Имаше права, тъмна коса и високо чело. До тази вечер Дан смяташе, че Джейсън изглежда горе-долу добре, но сега реши, че носът му е прекалено голям, а очите — прекалено хитри.

Дан взе едно питие от сервитьора и поздрави останалите присъстващи мъже — Джеф О'Брайън, административен асистент на Джейсън, и Чет Дийлейънти, негов адвокат. Веднага щом успя да се измъкне, той отиде до камината, за да подслушва. Очевидно и Рон имаше същата идея, защото го последва.

Фийб беше с гръб към тях и Дан беше почти сигурен, че вижда абсолютно всяка извивка на задника ѝ под прилепналата материя. Тя изпиваше Джейсън с очи и се подпираше на него, сякаш той беше стълб на улична лампа. Кръвното на Дан се качи чак до стратосферата.

— Мога да те наричам Джейсън, нали? — пропя тя. — Още повече при всичките ни общи приятели.

Дан зачака думите на Кийн.

— Кой например?

— Половината Манхатън. — Тя сложи собственически ръка на ръкава му. Червените ѝ нокти изпъкваха като капки кръв, изтръгнати от камшика. — Познаваш Блакуелс и Майлс Грийг, разбира се. Не е ли разбойник този Майлс? А и Мици Уелс, дявол такъв.

Джейсън очевидно усещаше ефекта от всичките тези гама-лъчи от обожание, които го засипваха, защото усмивката му стана още по-широка.

— Познаваш ли Мици?

— Разбира се. А ти почти си ѝ разбил сърцето.

— Не съм аз.

Тя сниши гласа си, докато той се превърна в омаен шепот, после прехапа долната си устна така, че Дан имаше чувството, че главата му ще избухне.

— Ако ти призная нещо, ще обещаеш ли да не си помислиш, че съм ужасна.

— Честна дума.

— Бях я помолила да ни запознае... това беше, преди да започнете да се срещате сериозно... а тя отказа. Това едва не развали приятелството ни. Но сега, като те срещнах, разбирам защо те е крила.

Дан виждаше как Джейсън оглежда роклята и закопчалките, за да не губи с тях време после, когато я съблича. Изръмжа отвратено, повдигна глава и изпразни чашата си.

Кийн щеше да съблича тази рокля само през трупа му.

Вечерята беше готова и те заеха местата си. Начело на масата беше седнал Джейсън, а от двете му страни бяха Рон и Фийб. Дан седна в края, между Джеф О'Брайън и Чет Дийлейънти. Храниха се сякаш цяла вечност. По времето, когато сервираха десерта, мъжете в края на масата се бяха отказали и от най-слабите опити да разговарят, за да могат да подслушват.

Дан гледаше Фийб, която смучеше една ягода с устните си, излъчващи рентгенови лъчи. Тя отправи поглед към Кийн и Дан си каза, че ще направи предложение на Шейрън Андърсън още в края на тази седмица.

Рон почти не беше вдигнал очи от чинията си през цялата вечер, но когато наляха кафето, той като че ли се пооживи. С почти деветдесет минути закъснение, ако питаха Дан.

— Извинявай, че прекъсвам разговора ти, Фийб, но мисля, че е редно да обсъдим причината за нашата среща.

Фийб го изгледа толкова изумено, че на Дан му се прииска да я разтърси. Толкова ли нямаше търпение да прибави и Кийн към колекцията си от скалпове, че не помнеше вече защо са тук?

— Причината?

— Договорът за стадиона — напомни ѝ Рон.

— О, миличък. Промених решението си, Рони. Не искам да говорим за това тази вечер. Просто се отпусни и се наслаждавай. Сега с Джейсън сме приятели, а всеки знае, че човек не бива да смесва работата с приятелите си.

— Точно такава жена ми е по сърце — изсмя се Джейсън.

— Рони мисли само за работа. Толкова е досадно. В живота има по-важни неща от някакъв глупав стар договор.

Дан се стегна на мястото си. Нещо не беше наред тук. Фийб наистина се интересуваше от договора, а и никога не беше наричала управителя си Рони.

Кийн се усмихна самодоволно на Рон.

— Защо не си налеете още вино, Макдърмит?

— О, не, благодаря.

— Не се дърпай, Рони. Можеш да се обадиш утре на Джейсън и да му кажеш какво съм решила.

— Какво има да се решава — каза Кийн спокойно. — Всичко си е вече решено.

Пръстите ѝ отново хванаха ръкава му.

— Не съвсем, но нека не си разваляме вечерта, като говорим за работа.

Кийн застана нащрек, почти без да промени изражението си.

— Изпратихме ви почтен договор. Същият, който баща ти подписваше. Надявам се, че си доволна.

— Аз не съм доволен — намеси се Рон, толкова властно, че заслужи възхищението на Дан.

Той зачака с интерес отговора на Кийн.

— О, и аз не съм доволна — изкиска се тя. — Рони толкова ме тормозеше за лошата сделка на „Старс“, че успя да ме убеди да направя нещо. — Като малко дете, което рецитира добре научения си урок, тя продължи: — Рони непрекъснато ми напомня, че сега съм делова жена, Джейсън. И независимо че най-вероятно ще притежавам отбора още малко, аз трябва да мисля като собственик.

Като се стараеше да не промени изражението си, Дан се облегна назад, за да наблюдава представлението.

Какво ли е намислила тази малка умна празноглавка?

Тя завъртя очи към тавана.

— Знам какво си мислиш. Мислиш си, че Фийб Съмървил не е достатъчно опитна, делова жена, за да прави грубички стъпки, но това просто не е вярно.

— Въобще не си мисля такива неща. — Ленивата усмивка на Кийн противоречеше на ястребовия поглед. — Какви грубички стъпки трябва да направиш? Може би ще мога да ти помогна. Имам голям опит в тези неща.

Устните на Рон се извиха в нещо, което при всеки друг мъж би било подигравателна усмивка.

— Опитва се да те манипулира, Фийб. Внимавай.

Фийб смръщи чело.

— Не бъди груб, Рони. Джейсън не би направил такова нещо.

Очите на Кийн прогаряха дупки в черепа ѝ, сякаш искаше да види дали между ушите ѝ има нещо повече от въздух.

— Разбира се, че е така. Всички ние трябва да правим грубички стъпки от време на време.

Мъркането на Фийб се превърна в нещо подобно на мяукане.

— Но тази е наистина трудна, Джейсън. Рони непрекъснато ми повтаря, че това няма да те ядоса, но аз не съм толкова сигурна. Не разбирам как може да останеш доволен от преместването на „Старс“.

Джейсън едва не се задави с кафето, което тъкмо преглъщаше.

— Преместване? — Чашката се приземи с трясък върху чинийката и желанието му за флиртуване изчезна. — За какво, по дяволите, говориш? Къде ще се местите?

Дан се загледа в долната устна на Фийб, която действително се разтрепери.

— Не се ядосвай. Рони ми го обясни. Всичко ще се уреди. Ще останем и през следващия сезон, за да изпълним едногодишния срок, който е по договор. Не сме тръгнали да се местим на момента. Ще имаш достатъчно време да намериш друг отбор да играе на твоя стадион.

Кийн заговори през стиснати зъби:

— И точно къде смяташ да преместиш „Старс“?

— Може би в Манхатън. Няма ли да е върховно? Разбира се, не съм съвсем сигурна, че другите собственици на отбори ще приемат това, но Рони нае онези пънове да направят едно голямо пазарно проучване и те му казаха, че Ню Йорк със сигурност може да поеме още един футболен отбор.

Кийн, очевидно решил къде да търси истинската власт в „Старс“, отправи към Рон гневен поглед.

— Това е смешно! „Старс“ няма да имат възможност да използват Джайънтс стейдиъм. Там вече играят два отбора.

Но Фийб още не беше готова да пусне на сцената своя управител. Тя отново покри ръката на Кийн.

— Не Джайънтс стейдиъм. Та това е в Ню Джърси, за бога, а аз никога не ходя в Ню Джърси, освен когато съм на път за Филадельфия. Това, че вече няма да бъда собственик на отбора, не означава, че не се каня да ходя на всеки мач. Сега, когато познавам всички играчи, съм луда по футбола.

— Не може да местиш отбора, ако нямаш стадион! — Кийн почти крещеше. — Макдърмит не ти ли го каза.

— Но точно там е най-хубавото! Доналд вече почти се е съвзел от онези ужасни неща, които му се случиха преди няколко години и сега иска да построи закрит стадион върху собствената си земя в Уест Сайд. — Веждите й помръднаха многозначително. — Знаеш ли, ние сме близки приятели и той каза, че ще ми подари цяла ложа, ако подпиша договор с него, преди Рийд да поеме от мен отбора. — Тя изглеждаше съкрушена. — Не се ядосвай, Джейсън. Трябва да правя онова, което ми казва Рони. Той толкова се разстройва, ако не се държа като истинска делова жена.

Дан беше благодарен, че никой не му обръща внимание, защото усети, че му се завива свят от височината. Все пак трябваше да признае, че хлапето е опасно. Рон се облегна назад със самодоволния вид на мафиот, който държеше контролния пакет акции в компания за производство на бетонни блокове.

Отношението на Кийн претърпя лека промяна и той започна да се отнася с Фийб едновременно недружелюбно и покровителствено. През главата на Дан мина мисълта, че колкото и хитър да е Кийн, за него ще бъде по-добре да внимава. От собствен опит знаеше колко е лесно човек да стане жертва на тези двама артисти-мошеници.

— Трябва да те предупредя, че цялата тази работа ми изглежда много несигурна. Много се съмнявам, че Лигата ще разреши на още един професионален отбор да отиде в Ню Йорк. Ако бях на твое място, не бих се захващал да местя „Старс“ в Манхатън.

Фийб отново се изкиска. Само преди десет минути същият този кикот беше накарал Дан да стисне зъби. Сега звучеше мелодично като църковна камбана. Как можеше въобще да се съмнява в нея? Не само че умът й режеше като бръснач, но тя имаше и смелост.

— Точно това ми каза и Рони — изчурулика тя, — но аз имам резервен план.

— Наистина ли?

Тя се наведе към него.

— Няма да повярваш колко силно е желанието в Балтимор да имат свой собствен отбор от Националната футболна лига. Още откакто...

Тя погледна през масата към Дан. Сега вече я познаваше достатъчно, за да разпознае пламъчето в очите ѝ. Лицето му не трепваше, но гърдите му бяха изпълнени с гордост.

— Как се казваше отборът, които напусна Балтимор? — попита тя.

— „Колтс“.

— Точно така. Откакто „Колтс“ са си заминали, Балтимор си умира за друг отбор. Ами Орландо? — Върху лицето ѝ се разля чисто блаженство. — Онези мъже са най-големите симпатяги на света. Миналата седмица, когато разговаряхме, те ми подариха страшно сладка малка писалка със златни миши уши. — Тя изписка тихо и въздъхна от удоволствие. — О, просто съм влюбена в Орландо. Техният стадион е точно до Дисни.

Кийн беше смаян.

— Ето, виждаш ли, че знам как да правя грубичките стъпки. — Тя махна салфетката от скута си и се изправи. — Моля да ме извините, господа, но трябва да отида в тоалетната. Рони, бъди любезен с Джейсън, докато ме няма. Получи всичко, което искаше и можеш да си позволиш да бъдеш снизходителен.

Всички очи бяха залепнали за нея, докато излизаше. Вратата се затвори.

Дан изпитваше желание да стане и да я аплодира. В този момент той осъзна, че без съмнение не иска да се ожени за Шейрън Андърсън и усети как от плещите му се смъкна огромен товар.

Фийб изпълваше сърцето му, не Шейрън. Щеше да му се наложи да премисли всичко отново. Бъдещето, в което беше толкова сигурен, сега му изглеждаше неясно — факт, който би трябвало да го потиска. Вместо това почувства вълна от възторг.

Джейсън хвърли салфетката си на масата и скочи на крака, после се обърна към Дан.

— Мислех, че сме приятели! Какво, по дяволите, става тук?

Дан прикри въодушевлението си с повдигане на рамене.

— Това е работа на администрацията. Там не се бъркам.

— Даже и когато отборът ти може да се окаже с проклетите миши уши върху шлемовете!

Дан остави чашката с кафе, после нарочно попи със салфетката устните си.

— Като се има предвид миналото ѝ, мисля, че Балтимор е вероятният избор. По-близо е до Манхатън.

Джейсън насочи гнева си към Рон.

— Всичко това е твоя работа, Макдърмит! Ти си манипулирал проклетата малоумница. Боже мили, ти я водиш за проклетия нос!

Усмивката на Рон откри зъбите на мъничка акула.

— Направих каквото трябваше, Кийн. Ти ни прекарваш от години, и аз най-после намерих начин да те спра. Бърт никога не би помислил да премести отбора, но Фийб няма неговото усещане за традицията, така че беше доста лесно да я убедя да погледне и на други места. Тя има чудесни познанства, както знаеш, а аз не се интересувам как ги е придобила. Веднъж говори с Тръмп. Друг път с Дисни. Те ѝ обещаха ниски наеми, големи проценти от печалбите. Те ще поемат разходите за охраната. Осъзнавам, че така оставаш с празен стадион, но „Беърс“ сигурно...

— Майната им на „Беърс“! — кресна Кийн. — Да не мислиш, че искам Маккаски да ми диша във врата!

Очите му преминаха от Рон върху Дан, после се върнаха обратно. След това се присвиха подозрително. Той се обърна към адвоката си.

— Остани отвън и задръж Фийб, ако се върне. О'Брайън набери ми Тръмп.

Дан забеляза уплахата, която проблесна в очите на Рон и не можа да потисне собствената си тревога.

Ти направи каквото можеш, Фийб.

За съжаление Кийн не се лъжеше толкова лесно, колкото него.

В стаята се възцари неловко мълчание, докато мъжете изчакваха телефонния разговор. О'Брайън каза нещо приглушено в слушалката, после я подаде на работодателя си.

Кийн заговори с фалшиво дружелюбие.

— Доналд, обажда се Джейсън Кийн. Извинявай, че те притеснявам извън работа, но проследявам един интересен слух. — Той отиде до камината. — Тук се говори, че се каниш да строиш

стадион на твоята земя в Уест Сайд. Ако е вярно, тази работа може да ме заинтересува и да се включа. В случай, че си си подсигурил отбор.

Той стисна по-здраво слушалката, докато от другата страна говореха.

— Така ли? Не, разбирам те. Мислех, че може би „Джетс“... Наистина ли? Е, случват се такива неща. Да, наистина. О, сигурно.

Последва дълга пауза.

— Ще го направя. Разбира се. И на мен ми беше приятно да поговорим.

Когато затвори с трясък телефона, лицето му беше посивяло.

— Този мръсник иска „Старс“. Каза ми, че е обещал на Фийб лежа от розов мрамор. Подлецът дори имаше наглостта да се смее.

В стаята се възцари тишина.

Рон прочисти гърлото си.

— Искаш ли да взема имената на хората от Орландо и Балтимор, с които тя е говорила?

— Не си прави труда — тросна се той.

Дан имаше чувството, че вижда как се въртят колелцата в добре смазания мозък на Кийн.

— Дан, помня, че се възхищаваше от онзи мой стар стик за голф. Твой е, ако махнеш отгук Фийб.

— Винаги ми е приятно да помогна на приятел — каза бавно Дан.

— А ти — Кийн мушна пръста си в Рон, — ти няма да мърдаш никъде, докато не съставим новия договор.

През това време Рон си избираше пура от кутията, която се появи на масата заедно с брендите и после я завъртя между пръстите си.

— Предложението ти ще трябва да бъде много привлекателно, Джейсън. Много привлекателно. Самият аз бих предпочел Орландо.

— Съвсем привлекателно ще бъде, мазник такъв!

— Тогава да преговаряме — усмихна се Рон и пъкна пурата между устните си. — И, Кийн... не забравяй кой държи Тръмп.

7.

— Сигурен ли си, че ми разказа всичко, което се случи след излизането ми?

Парното на ферарито беше надуто до последно, така че зъбите на Фийб тракаха не толкова от студ, колкото от свръхдоза адреналин.

— Всичко, което си спомням.

Тя все още не можеше да схване удивителния факт, че точно сега Рон и Джейсън Кийн бяха в процес на преговори за нов договор за стадиона. Замисли се за баща си и внезапно я завладя необичайно спокойствие, защото разбра, че не е трябвало да доказва нещо на баща си, а на самата себе си.

Ферарито подскочи по някаква неравност на пътя и тя внезапно забеляза пейзажа наоколо.

— Мислех, че ще ме водиш у дома.

— Точно така. В моя дом.

— Защо?

— Защото последния път, когато наминах през вас, Моли беше там с още три нейни приятелки. Май никога не бях осъзнавал колко пискливи са гласовете на младите момичета. — Той я погледна. — Мина ми през ума, че двамата с теб се нуждаем от малко тишина, за да обсъдим някои неща.

Фийб не можа да се сети за нещо, което имат да си говорят и което не може да чака до следващия ден. След случилото се миналата седмица в залата, тя не искаше да я отблъскват повече, затова беше наясно, че не бива да остава насаме с него. Но той вече караше по пътя, който водеше към дома му, така че беше малко късно да му казва да кара обратно.

— Първо ще говорим — каза той. — После ще изгорим тази твоя рокля.

Той гледаше навъсено и това я караше да се съмнява, че в забележката му има нещо сексуално, но докато ферарито се носеше под голите дървета, чиито клони се очертаваха върху нощното небе, тя осъзна, че дланите ѝ са влажни.

— Това е Версаче.

— Моля?

— Роклята ми. Версаче. Дизайнерът. Поне е копирана от Версаче. Имам една приятелка, която може да копира всеки дизайнер.

— Какво ти има на гласа? Звучи смешно.

— Зъбите ми тракат.

Пътят беше набразден и колата подскочи.

— Включил съм парното. Топло е.

— Не ми е студено. Предполагам, че това е закъсняла реакция. Бях малко притеснена тази вечер.

— Имаше защо. Фийб, през целия си живот не съм виждал подобно нещо. Но Рон малко ме разочарова, защото не ми каза за плановете ви, още повече, че ме покани с вас.

— Рон не знаеше какво точно имам предвид.

— Искаш да кажеш, че той импровизираше?

— Не съвсем. Казах му как трябва да се държи, но не и подробностите от това, което бях намислила. Той има този негов проблем със сърдечната аритмия. Появява се, когато е много притеснен, затова се страхувах да не ме издаде. Но той стана много добър в импровизациите, така че не се тревожех прекалено.

— Уважението ми към моя добър приятел Рон расте всеки ден.

Те спряха пред каменната фермерска къща. От прозорците на всекидневната върху верандата попадаха леки петънца светлина. Лозата в края на верандата висеше изсъхнала върху решетката си, но въпреки това успяваше да изглежда красиво в студената декемврийска нощ.

Фийб изчака Дан да ѝ отвори вратата, но когато той го направи, тя трябваше първо да завърти краката си навън, защото роклята ѝ беше прекалено тясна.

Той протегна ръка, за да ѝ помогне. Когато пръстите му стиснаха нейните пръсти, тя се опита да потисне тръпката, която я прониза. Докато двамата с Дан се изкачваха по стълбите, под пръстите на черните, общити с мъниста високи обувки прошумоля настъпен лист.

— Мислех си, че всичко свърши, когато Кийн поиска да се обади на близкия ти личен приятел Доналд Тръмп.

— Доналд има чувство за хумор. Въобще не ми се наложи да го убеждавам, за да подкрепи историята ми.

Коридорът беше осветен от една месингова лампа с черен абажур, поставена върху малък античен шкаф.

Фийб го последва във всекидневната. Дан светна още няколко лампи и стаята се изпълни с приятна светлина. Тя отново остана шокирана от уюта в дома му.

Тъмносин анцуг лежеше захвърлен върху кушетката, застлана с карирана покривка в зелено и червено. На пода до едно от креслата бяха разхвърляни чикагски вестници заедно с „Уолстрийт джърнъл“. Усецаше се мирис на карамфил и канела.

— Това място е толкова уютно — каза тя с копнеж.

Той проследи погледа ѝ. Тя гледаше към плетен кош от папур, пълен с цепеници за огъня.

— Обичам около мен да има неща от вълн.

Той съблече смокинга си и разхлаби вратовръзката си, докато вървеше по килима към камината. Краищата ѝ се поклащаха на врата му, когато се наведе, за да запали огъня. Свърши с това, сложи паравана и се изправи.

— Няма ли да свалиш мантото си?

Сигурно беше в резултат от седмиците, през които носеше перли и приборна коса, но просто не искаше да стои пред него в тази вулгарна рокля, която беше използвала, за да обезоръжи Джейсън Кийн. Не и когато бяха обградени от уюта на тази прекрасна стара къща.

— Все още ми е малко студено.

Дори и да знаеше, че тя лъже, той не го показа.

— Аз ще пия бира. Искаш ли нещо за сгряване? Кафе? Чай?

— Не, благодаря.

Той отиде в кухнята, а тя свали мантото си и го замени с анцуга, оставен на кушетката. Усети свежата миризма на прах за пране, заедно с още някакъв аромат, който не можеше да определи, но който несъмнено беше на Дан Кейлбоу. Тъкмо седна на единия край на кушетката и той се върна в стаята, с бутилка бира в ръка.

Дан седна на другия край, облегна се и метна стъпалото на единия крак върху коляното на другия.

— Двамата с Рон ставате все по-добри в залагането на капани. Тази вечер го изиграхте още по-добре, отколкото в моя случай. Между другото, признавам, че ти беше права за Рон, а аз сгреших.

— Благодаря.

— Ще призная дори, че може би донякъде беше права, че играчите бяха прекалено напрегнати в началото на сезона.

— Само донякъде?

— До голяма степен — отстъпи той. — Но това не означава, че няма да ми бъде приятно да изживея остатък от живота си, без да слушам повече речи за голи футболисти. — Той потръпна. — Мислиш ли, че ще може вие двамата с Рон да ми кажете за следващия си капан предварително? Надявам се, осъзнаваш, че тази вечер едва не се хвърлих в ръкопашен бой, само че не съм сигурен кого точно щях да сграбча — Кийн или теб.

— Най-вероятно Кийн. Въпреки че много викаш, не мога да си представя, че ще удариш жена.

— Забравяш Валери.

— Трябва да я запознаеш с Джейсън. Те са идеални един за друг.

— Откъде знаеш?

— Инстинктивно. Този мъж би се наслаждавал на всяка извратена играчка, която тя успее да измисли.

— Не знам. Някои от тях...

— Няма значение. Имам слаб стомах.

Дан ѝ беше казал, че вече не се среща с Валери, но когато си ги представяше двамата, имаше чувството, че в нея се забиват множество малки шипове и затова гласът ѝ прозвуча по-остро, отколкото ѝ се искаше.

— След като си бил женен за извратена дама от Конгреса, другите жени сигурно ти се струват безинтересни.

Той въздъхна.

— Решила си да се скараш с мен, нали?

— Няма нищо такова.

— Има. А аз нямам настроение за борба. — Той свали краката си и остави бирената бутилка на килима. — Това, за което имам настроение, е да взема едни клещи и да се опитам да те измъкна от тази рокля.

Дъхът ѝ спря и топлина заля тялото ѝ, последвана от несигурност.

— Дан, не се шегувай с мен.

— Не се шегувам.

Изржението му беше толкова мрачно, че едва не я изплаши.

— Повярвай ми, опитах се да си държа ръцете далеч от теб. Но не мога повече.

— Това *сега* ли е — попита тя тихо.

— Казах ли *сега*?

— Не.

— Тогава не е *сега*. То е точно това, което казах.

— О... — Тя навлажни пресъхналите си устни.

— Първо искам да съблечеш анцуга ми. Запалил съм силен огън и е достатъчно топло.

— По-добре да остана с него.

— Това означава ли, че не искаш да се любим?

— Не. — Каза си, че не биваше да бърза толкова с отрицанието, затова се опита да продължи по-спокойно. — Ще се разкрещиш, веднага щом видиш тази рокля.

— Фийб, всяка жена, дори с половин мозък, би разбрала, че точно сега крещенето е последното нещо, за което си мисля.

— Така казваш сега, но твоят нрав е непредсказуем. Не ти ли минава през ума, че аз направих точно това, което ти очакваше да прави отборът.

— Би ли ми обяснила това последното?

— Аз изложих тялото си на риск за доброто на играта. Цялата работа във футбола не е ли точно за това?

— Започваш да ме влудяваш. Знаеш го, нали?

Не можеше да му устои, когато в очите му танцуваха тези весели зелени пламъчета.

— На тила има малка кукичка.

— Ела тук и ми покажи.

Тя направи онова, което Дан й каза. Той натисна леко раменете й, за да й покаже, че иска тя да сложи глава в скута му.

Той погали косата й и освободи кичурите, които се бяха мушнаи под анцуга му.

— Знаеш ли какво си мисля. Ще започнем тук, на кушетката и може да се каже, че ще си проправяме път от стая в стая.

— Звучи ми като пролетно чистене.

Той свали нежно грубата дреха от раменете й и я пусна на пода. Пръстите му докосваха гърба й през мрежестата материя.

— Като че ли могат да се направят някои сравнения. Сещам се за някои интересни неща, за които могат да послужат водата и сапунът.

— Като се има предвид миналото ти, вероятно можеш да се сетиш за интересни неща с почти всичко.

Тя затаи дъх, когато той докосна едно особено чувствително място на тила ѝ.

Той се разсмя и сложи ръка на задника ѝ.

— Сигурна ли си, че не обичаш да те пляскат?

Тя се усмихна до бедрото му.

— Сигурна съм.

— Още едно нещо, което обичам в теб.

Той я галеше през тънкия копринен плат, проследяваше всяка извивка и тя не можа да издържи повече. Обърна глава и притисна устни до ципа му.

Той изстена.

— Ще свърша още преди да сме почнали.

Повдигна я за раменете и я притегли в прегръдките си. Очите им се срещнаха за миг и тя се изплаши, че той ще се отдръпне, както последния път, но големите му ръце на спортист я притеглиха поплътно до него. Устните им се срещнаха. Тя обви ръце около врата му и те се отпуснаха на кушетката.

През мрежата усещаше ръцете му навсякъде по себе си. Той се премести, като дърпаше роклята ѝ, за да се добере до тялото ѝ. Тя започна да разкопчава ризата му. И двамата не осъзнаваха колко опасно е положението им, докато не се претърколиха на пода. Когато тупнаха на килима, той се извъртя така, че да не се стовари върху нея с цялата си тежест.

Дори и след като се приземиха, те не престанаха да се целуват. Когато тя най-после отвори очи, за да погледне надолу към него, видя, че той се усмихва.

— И ти ли се забавляваш колкото мен?

— Повече.

Тя не се сдържа и целуна малкия белег на брадичката му.

— Фийб, мила, трябва да те измъкна от тази рокля.

— Не крещи — прошепна тя.

— Мисля, че ти обясних...

— Нямам нищо под нея.

Той премигна.

— Нищо? Знам, че си с чорапогащник. Видях...

Тя поклати глава.

— Няма чорапогащник. Няма жартиери. Роклята е прекалено тясна.

— Но ти имаш черни чорапи...

— От онези, които са стегнати на бедрото.

Той се отдръпна от нея.

— Фийб Съмървил, да не би да искаш да ми кажеш, че нямаш дори бикини?

— От тях остава черта.

— Само чифт черни чорапи?

— И малко парфюм.

Той скочи и я дръпна не особено нежно.

— Отиваме направо в спалнята, мила. Тъй като има голяма вероятност да получа сърдечен удар, преди да отmine тази нощ, предпочитам да умра в собственото си легло.

Глупостите, които мърмореше той, я караха да се чувства като най-желаната жена на света. Дан я притисна до себе си, докато минаваха обратно по коридора и тръгнаха нагоре по стълбите. Когато стигнаха горе, той я поведе по един коридор вдясно към обширна спалня, която сякаш беше съставена от няколко по-малки стаи. От двете страни таванът беше скосен, стената вдясно беше от камък. В единия край на стаята имаше удобно място, където можеше да се поседне, а в другия се ширеше старо легло на колелца, покрито с красиво индианско одеяло в оранжево, черно, зелено и бежово.

Дан спря в средата на стаята и мушна ръка под косата на Фийб, за да открие кукичката, която се намираще отзад на лентата плат, обгръщаща гърлото ѝ. Ръцете му досетливо се спуснаха надолу, за да отпуснат и лентата, която пристягаше жестоко гърдите ѝ. Тя въздъхна от облекчение, когато корсажът се свлече до кръста ѝ.

— Боли ли?

— Малко.

Той се пресегна и докосна нежно гърдите ѝ, а палците му разтъркваха леко зачервените места.

— Фийб, обеща ми, че няма да се показваш повече така.

Тя се извърна леко и го целуна, за да не ѝ се налага да отговаря, защото нямаше намерение да дава някакви обещания, ако преди това не чуе други.

Големите ръце на Дан се плъзнаха по гръбнака ѝ. Искаше му се да я целува цяла вечност. Не можеше да се насити на устните ѝ, на допира до кожата ѝ, на сладкото ѝ женско ухание. Но не беше чакал толкова дълго, за да приключи набързо, затова я пусна.

Тя простена от разочарование, когато той отстъпи назад. Радваше се, че тя не иска да го пусне. Измъкна ризата от панталоните си и се отпусна на един стол, за да може да я гледа.

Около кръста ѝ висяха ленти, а закръглените ѝ гърди бяха толкова красиви, че не можеше да откъсне поглед от тях. Как можеше да си мисли за брак с Шейрън, когато изпитваше тези чувства към Фийб? Сърцето му беше узнало истината, още преди умът му да я възприеме.

Той вдигна очи, но несигурното ѝ изражение го стресна. Тези бръчици между веждите ѝ и това колебание бяха в пълно противоречие с тялото ѝ на грешница. Страхуваше се да я вижда толкова уязвима. Някаква част от него искаше тя да бъде агресивна и знаеща, готова щом всичко свърши да вдигне острия си нокът и да отбележи до леглото нова чертичка срещу инициалите му. Но сърцето му не искаше нищо подобно.

Той се усмихна, за да премахне нарастващото напрежение помежду им.

— Можеш да ме направиш щастлив човек, мила, ако пуснеш съвсем бавно тази рокля надолу, за да видя дали не ме лъжеш за бельото си.

Устните ѝ се разтвориха леко, а очите ѝ се разшириха, сякаш никога през живота си не беше сваляла дрехите си заради мъж. Това срамежливо невинно изражение съчетано с тялото ѝ, напомнящо за ядрен реактор, едва не стопиха желанието му.

Тя не помръдна и той я попита тихо, наклонил глава настрана:

— Нали не искаш и тази вечер да правим онова с девицата? Защото се опасявам, че тази вечер съм в настроение за нещо по-пикантно.

— Онова с девицата? О, не! Не, аз...

Тя стисна плата на кръста си и започна да го смъква.

— Не толкова бързо. Не може ли да се престорим... не го приемай погрешно, защото нямам намерение да показвам неуважение... но не може ли да се престорим, че аз се каня да оставя стодоларова банкнота на шкафа, след като свърши това и в такъв случай очаквам да получа нещо срещу парите си.

Усмивката ѝ беше малко несигурна.

— Онова, което е под роклята, със сигурност си заслужава повече от сто долара.

— Можеш да назовеш цената, стига да приемаш Американ експрес^[1].

Тя се заигра с роклята, която беше стигнала под кръста ѝ. Беше мушнала палци под плата, сякаш се готвеше да го смъкне, но не го помръдваше по-надолу от пъпа си.

— Мислех, че си се променил. Казваше, че вече не си падаш по извратености.

— Това беше, преди да те видя в тази проклета рокля.

— Ще махнеш ли първо тази риза? Приятно ми е да гледам гърдите ти.

— Наистина ли?

Не беше първата жена, която се възхищаваше от тялото му, но въпреки това той се почувства необяснимо доволен.

Той захвърли вратовръзката си върху една възглавница. Поясът му я последва. Без да помръдва очи от Фийб, Дан махна ониксовите си копчета за ръкавели и свали ризата си.

Очите ѝ се плъзгаха по него и той се почувства още по-добре.

— Твой ред е — напомни ѝ.

Тя свали още по-надолу роклята си, но спря точно там, където започваше интересното. После му отправи онзи палав поглед, който той обичаше.

— Колко е лимитът на кредитната ти карта?

— Престани да се притесняваш за лимита и започни да се притесняваш дали въобще ще можеш да вървиш, когато свърша с теб.

— Треперя, господин Кораво момче.

Тя нацупи долната си устна и изпъчи гърди. После свали черната прилепнала рокля сантиметър по сантиметър като минаваше върху закръглените хълбоци и добре оформените бедра. Изпълнението ѝ беше толкова секси, че той имаше чувството, че ще избухне още преди

да я е докоснал. Още преди тя да измъкне краката си във високи обувки от купчината мрежа и ленти, той видя, че не го е излъгала за бельото.

Бяха останали само чифт черни чорапи и обувки с висок ток. Тя беше буйна и палава, освен това беше негова за цялата нощ.

Искаше му се да докосва с ръце всеки сантиметър от тялото ѝ, но за да го направи, трябваше да стане и да изгуби тази прекрасна гледка. Затова остана на мястото си, галеше я с очи и плъзгаше поглед по тези невероятни крака.

Секундите отминаваха, мълчанието се проточваше. Колебанието ѝ се завърна. *Защо не казва нищо?* Колкото повече мълчеше той, толкова по-сигурна ставаше тя, че нещо в нея не е наред. Преди това кипеше от самоувереност, но сега си припомни, че няма нищо общо с кльощавите модели. Бедрата ѝ не бяха достатъчно слаби, хълбоците ѝ бяха твърде закръглени, а стомахът ѝ беше наистина плосък само веднъж, когато караше грип. Той сякаш въобще нямаше намерение да проговори и тя се наведе, за да сграбчи роклята си.

Той веднага скочи на крака с чело, сбърчено от загриженост.

— Фийб, скъпа, нали знаеш, че се шегувах за проститутката?

Той издърпа роклята от ръцете ѝ и я прегърна.

Гърдите му бяха топли. Тя притисна лице до стегнатите му мускули. Умът ѝ говореше, че тя не е в безопасност в прегръдките му, но сърцето ѝ се чувстваше като че ли е открило своя дом.

— Кажи ми какво има. Твърде много ли се шегувах? Знаеш, че не исках да те наранявам.

Можеше да се скрие зад предишното си флиртуване или да бъде откровена.

— Притеснявам се като ме гледаш така.

— Как?

— Знам, че трябва да сваля четири-пет килограма, но не мога да пазя диети, а ти си свикнал с по-слаби жени. Валери е...

— Какво общо има Валери с това?

— Тя е кльощава, а аз съм малко... аз съм дебела!

— О, боже! Предавам се. Наистина се предавам. — Той мърмореше и я галеше, а кожата на слепоочието ѝ помръдваше от движението на устните му. — Много жени се чувстват несигурни заради телата си. Знам, че трябва да бъда мил и да проявявам

разбиране по този въпрос. Но, Фийб, скъпа, това че ти се притесняваш да не би да си твърде дебела, е същото, както ако някой милионер се притеснява, че парите му са твърде зелени.

— Ти ме гледаше.

— Така е, но вече ще знам. Затварям си очите.

Той повдигна с длани гърдите ѝ и се наведе над тях.

По тялото ѝ хукнаха поточета от удоволствие, горещи и бълбукащи. Несигурността ѝ се стопи, когато се притисна по-силно до него.

Не знаеше как са стигнали до леглото и какво е станало с обувките ѝ, само усети, че сега той я слага върху мекото карирано одеяло. Тя се загледа в него, докато той сваляше останалите си дрехи, след това легна до нея.

— Чорапите са все още на мен.

— Знам.

Той прокара ръка по черния найлон и после по голата ѝ кожа. Виждаше се, че чорапите го възбуждат.

— Свий колене и поотмести краката си, мила.

Тя го направи.

— Отново гледаш.

Тя погледна към главата му.

— Тук си също толкова красива, колкото и на всяко друго място.

Тя едва дишаше, докато той я докосваше и гледаше. Понякога целуваше бедрата ѝ и промърморваше нещо до кожата ѝ.

После усети не един пръст, а два. Знаеше, че я наблюдава. Чу възторга му от страстта ѝ.

— Не — ахна тя, почти неспособна да говори. — Не. Искам те!

— Наистина ли, мила?

— Да, аз...

Тези пръсти! Той нямаше срам.

Дан се разсмя с пъклен смях, земен и похотлив.

— Отпусни се, скъпа...

Нищо на света не можеше да я накара да му каже да спре.

Тя полетя в пространството, достигна слънцето, после отново падна на земята. И той беше там, за да я поеме.

Премина доста време, преди тя да отвори очи.

— Не можах да те дочакам — прошепна тя.

— Аз не ти позволих — каза той и се намести върху нея.

В един миг тя се дръпна и той замръзна.

— Наранявам ли те?

— Не — отвърна тя и отново потръпна.

Той се засмя. Тялото ѝ беше негово. Сам беше спечелил битката. Всеки сантиметър му принадлежеше и можеше да вземе толкова, колкото пожелае. Можеше да ѝ покаже властта на силата, толкова по-голяма от нейната. Да я използва безсрамно. Чувствено. Да я накара да вика от удоволствие.

Целият беше потен, но още не можеше да ѝ се насити.

Не беше достатъчно! Искаше повече. Повече от плътта ѝ. Душата ѝ.

Тя извика тихо и нещо в него се разплете, нещо, което трябваше да остане свито и непокътнато. Изплашен от инстинкти, развити още през детството, инстинкти, които го предупреждаваха да се страхува от парещата непоносима болка на нежните чувства, той я завъртя като парцалена кукла. Косата ѝ беше покрила възглавницата като златиста мрежа. Този път не можеше да я изпрати през върховете сама.

Лицето ѝ беше скрито и той нямаше причина за тази всепоглъщаща нежност, за тези топли чувства, от които му се приискваше да завие.

Той я завъртя към себе си, за да вижда нежното ѝ красиво лице, поруменелите бузи, устните ѝ. Притисна я силно и стисна очи, като преграда срещу чувствата, на които отказваше да даде име.

[1] Става дума за кредитна карта на „Американ експрес“. — Б.р.

↑

8.

Дан прекоси спалнята, без да се притеснява от голотата си. Фийб лежеше в леглото и гледаше множеството белези по тялото му, замислена за множеството удари, които е поело през живота си. Той извади от гардероба бял хавлиен халат и го облече.

— Трябва да поговорим, Фийб.

Никога не го беше виждала толкова сериозен, затова започнаха да я заливат спомени за случилото се в хотела в Портланд, когато се любиха за пръв път.

Той се приближи до леглото и седна, загледан във Фийб.

— Опасявам се, че и двамата се поувлякохме. Аз не използвах нищо.

Тя го изгледа неразбиращо.

— Не знам какво ми стана. Никога не съм бил толкова небрежен, дори и като хлапак.

Внезапно тя го разбра и в нея се появи едно необяснимо разочарование от факта, че вероятността тя да забременее го притеснява толкова много.

— Няма защо да се тревожиш. Вземам хапчета.

Той никога нямаше да узнае колко скоро беше започнала да го прави, точно след нощта в самолета.

— Сега сме деветдесетте. Притеснявам се и за други неща, освен контрола на раждаемостта. От години не съм бил с друга жена, освен Валери, а и договорът ми със „Старс“ изисква редовни прегледи. Знам, че съм здрав. — Той я погледна в очите. — Но не съм сигурен за теб.

Тя се вторачи в него.

— Ти си поживяла доста — продължи той тихо. — Не те осъждам. Просто искам да знам доколко си била внимателна и колко време е минало от последната ти кръвна проба.

Тя най-после разбра за какво ѝ говори. Как можеше да обясни на този светски мъж, че по времето, когато тя спа за последен път с друг мъж, СПИН не беше сериозен проблем?

Тя се повдигна на възглавницата, погледна го през кичура коса, които беше паднал пред очите ѝ, и се опита да заобиколи въпроса.

— Наистина знаеш как да накараш една жена да се почувства добре.

— Това не е шега.

— Не, не е.

Тя смъкна крака от другата страна на леглото и отиде до стола, където той беше захвърлил ризата си. Не искаше да води този разговор гола, но и не можеше да понесе мисълта, че ще се напъха обратно в роклята си, докато той гледа.

— Няма за какво да се притесняваш. Нищо ми няма.

— Откъде знаеш?

Тя пъхна ръце в ръкавите на ризата му.

— Просто знам.

— Страхувам се, че това не е достатъчно.

— Няма за какво да се тревожиш. Имаш думата ми.

Ризата му нямаше копчета, затова тя уви два пъти пояса му около кръста си и завърза краищата.

— Дори не ме поглеждаш. Криеш ли нещо?

— Не — излъга тя.

— Тогава седни, за да поговорим.

— Нямам какво повече да ти кажа. Май е по-добре да ме отведеш вкъщи.

Той стана.

— Не и преди да свършим с това. Плашиш ме.

Но гласът му не беше уплашен, беше ядосан. Тя обу обувките си.

— Всичко беше наред при последния ми преглед.

— Кога беше това?

— Пролетта.

— Колко мъже си имала оттогава?

Въпросът му беше честен, но тя все още чувстваше някаква болка в себе си.

— Дузини! Всички знаят, че спя с всеки, който поиска!

Той направи две крачки и застана до нея.

— Дявол да го вземе! Не прави така! Колко?

— Имена и адреси ли искаш?

Тя стисна устни, за да добие по-тежък вид.

— Първо ми дай бройка.

Очите ѝ започнаха да парят.

— Ще трябва да ми се довериш. Казах ти, че няма защо да се притесняваш. Историята на моя сексуален живот не е твоя работа.

— В момента е точно моя работа. — Той улови ръката ѝ, не за да я нарани, а за да ѝ покаже, че не може да се измъкне. — Колко?

— Не ми причинявай това!

— Колко, по дяволите?

— Не е имало други! Само ти.

— Сигурно — провлече той.

Недоверието му беше последната капка, която преля чашата на тази нощ, наподобяваща огромна вълна от чувства и сълзите се изплъзнаха от очите ѝ.

— Ако искаш вярвай!

Тя се отдръпна от него и тръгна към вратата. Гласът му омекна и той я улови, преди да се е измъкнала, после я притисна до гърдите си.

— Не плачи заради мен. Не бива да плачеш, мила. Просто ми кажи истината.

— Дълго време нямаше никой — каза тя уморено. — Много дълго време.

Той се отдръпна от нея, за да я погледне в очите и тя видя, че гневът му е заменен от объркване.

— Истината казваш, нали?

Тя кимна.

Той зарови пръсти в косата ѝ и я притегли до рамото си.

— Въобще не те разбирам.

— Знам — прошепна тя.

Той я придърпа към едно удобно кресло и я сложи в скута си.

— Какво ще правим?

— Още когато те видях за пръв път полудях по теб. — Той притисна главата ѝ до рамото си. — Като казваш много време, за повече от година ли говориш?

Тя кимна.

— Повече от две?

Тя отново кимна.

— Много повече?

Ново кимване.

— Започвам да се досещам. — Той погали косата ѝ. — Наистина си обичала Флорес, нали?

— Повече от всеки друг. До този миг.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че оттогава в живота ти не е имало никой? Това ли е? Фийб, но вече трябва да са минали шест или седем години от смъртта му?

Трябваше да го направи. Нямаше надежда за общо бъдеще, ако тя не събере смелост, за да му каже истината и да му позволи да я види такава, каквата е в действителност, с белезите ѝ и всичко останало. Но се страхуваше до смърт да разкрие толкова много от себе си.

Той не се опита да я спре, когато тя стана и отиде до леглото. Тя седна в единия край, с лице към него, стиснала колене, а ръцете ѝ бяха вкопчени в ризата.

— Артуро беше хомосексуалист, Дан. Той не ми беше любовник. По отношение на всичко, което имаше значение, той ми беше като баща.

Никога не го беше виждала толкова объркан.

— Е, тогава нищо не разбирам.

Най-трудното нещо в живота ѝ беше да се довери толкова силно на друго човешко същество, но тя го обичаше и не можеше да се крие повече. Събра смелост и му разказа за изнасилването, като объркваше изреченията и кършеше ръце, докато се опитваше да му обясни. Когато видя гнева му, осъзна, че несъзнателно се беше подготвила за недоверие. Сега думите идваха по-лесно. Разказа му за онези ужасни месеци в Париж, когато спа с толкова много мъже, но той не показва негодувание, а само съчувствие, което омекоти чертите на лицето му и я накара да закопнее за прегръдките му. Но остана на мястото си и почти загубила смелостта си, се опита да му опише колко смразена се е чувствала години наред и как ѝ е било невъзможно да допусне интимна близост.

Когато свърши, тя замлъкна, а мускулите ѝ пищяха от напрежение, докато изчакваше Дан да възприеме факта, че той е мъжът, с когото тя е избрала да прекъсне годините на въздържание. Той не ѝ беше обещавал нищо, но тя му позволяваше да узнае какво означава за нея. Никога не беше рискувала толкова много.

Седеше замръзнала на ръба на леглото и гледаше как той става от креслото и се приближава до нея. Усети потиснатата му ярост в

напрегнатите мускули на врата му, но в същото време съчувствието в очите му ѝ даваше да разбере, че тази ярост не е насочена към нея.

Той я взе в прегръдките си и когато заговори, гласът му беше изпълнен с чувства.

— Толкова съжалявам, скъпа. Толкова съжалявам.

Той наведе глава и започна да я целува и тя почувства изцелението при докосването на устните му. В този миг ѝ се искаше да му каже, че го обича, но целувката му ставаше все по-страстна и той започна да я гали. Не след дълго разумът ѝ се изплъзна, докато тялото му прогонваше сенките на миналото.

Когато той я откара вкъщи, вече беше около три часа. Беше облякла роклята си, анцуга му и мантото си. След хаоса от чувства през тази нощ тя се чувстваше успокоена, а и той ѝ изглеждаше поотпуснат.

— Утре ще бъдеш изтощен — каза тя и се облегна на него.

— Нямам нужда от много сън. Дори и когато бях малък, се измъквах от леглото и изчезвах навън.

— Ах ти, разбойник...

— Бях упорит, малък негодник. Майка ми ме напердашваше, ако ме откриеше, но колкото и да ме биеше, аз продължавах да го правя.

Той говореше спокойно, но тя повдигна леко глава към него.

— Майка ти те е биела?

Един малък мускул на лицето му започна да се стяга.

— Не може да се каже, че родителите ми ме отглеждаха според съвременните методи за възпитание на деца. Бяха необразовани хора. Били са на по-малко от двайсет, когато им се наложило да се оженят. И на двамата им е било доста неприятно, че са се накиснали с бебе.

— Съжалявам.

— Няма защо да гледаш толкова тъжно. Когато пораснах, стана по-добре. Баща ми истински се гордееше с мен, щом започнах да играя футбол.

В нея припламна гняв към бащата, който е имал нужда от таблото с точки, за да прояви любовта си.

— Ами майка ти?

— Беше алкохоличка. През добрите си дни и тя се гордееше с мен. И двамата загинаха в автомобилна катастрофа, когато бях първа година в колежа.

Тя осъзнаваше колко много му струва това признание, затова остана смълчана, за да му даде възможност да ѝ разкаже нещата от своя гледна точка.

— Ако искаш да знаеш истината, имах чувството, че съм ги загубил дълго преди това. Странно. Преди около два месеца един мъж ме следеше.

Той ѝ разказа за Рей Хардести, отстранения от отбора играч, и за очевидното желание на баща му да си отмъсти на Дан.

— Оттогава не съм виждал Хардести, затова предполагам, че се е вразумил. Но когато притиснах този мъж до микробуса му, имах чувството, че отново се вирам в очите на моя старец. Очевидно Хардести не е успял да направи нищо от себе си и е живял своя живот чрез сина си. Той не тъгуваше за Рей. Той тъгуваше за себе си. Това е гадно.

Тя потръпна от мисълта, че някой е преследвал Дан.

Гласът му стана дрезгав.

— Ето защо... Трудно е да се обясни, но семейството е нещо важно за мен. Истинско семейство с деца и родители, които се обичат.

— Затова ли пропадна бракът ти?

— Вал въобще не се интересуваше от деца. Не я обвинявам за това че нещата не потръгнаха, нали разбираш. Аз самият трябваше да реша какво искам още преди да се оженя за нея. Тя все казваше, че завиждам на кариерата ѝ, но съвсем не беше така. Себеотрицанието, което Вал проявяваше в работата си, беше сред нещата, които най-много харесвах в нея. Но исках тя да обича и семейството си. Затова не мога да си позволя да направя отново подобна грешка с някоя жена. Не искам децата ми да имат родители като моите. Не искам да бъда бащата, който ще кара детето си да чувства, че му е необходим тъчдаун, за да получи обич. Освен това, искам да имат истинска майка.

Тя го наблюдаваше, докато той завиваше по алеята към дома ѝ. Опитваше се да разбере какво е имал предвид. Дали просто споделяше миналото си с нея, защото тя му беше разказала за своето, или в този разговор имаше някакъв по-дълбок смисъл? Но близостта им беше твърде нова и крехка, за да го попита.

Той ѝ помогна да слезе от колата, а когато стигнаха до вратата на дома ѝ, целуна челото ѝ, после и устните ѝ. Изминаха дълги минути, преди да се разделят.

— Ще ми липсваш.

— Виждаме се всеки ден.

— Знам, но не е същото. — Той махна кичур коса от лицето й. — През остатъка от седмицата ще бъда доста зает, защото трябва да се подготвяме за мача с „Билс“, затова не си мисли нищо, ако не успея да мина оттук.

Тя се усмихна.

— Няма.

— И дръж главата си високо през тази седмица, чуваш ли? — Той погали косата й и я погледна толкова нежно, че тя имаше чувството, че се любят отново. — Мила, знам колко голям е залогът за теб в неделя. Ще направим всичко възможно.

— Знам.

За миг тя си помисли, че той ще каже още нещо. Но той стисна ръката й, целуна я отново и си тръгна.

— Дан? — Той се обърна и гласът й се сниши до шепот: — Сритай някой задник от „Бъфало“ и заради мен.

Отговорът му наподобяваше тихия вятър на Алабама.

— Разбира се, скъпа.

Въпреки че работеха невероятно трескаво през остатъка от седмицата, Фийб имаше чувството, че танцува. Осъзна, че се смее без причина и флиртува с всички — мъже, жени, млади, стари — нямаше значение. Тя премина гладко през интервютата и дори успя да бъде учтива с Рийд, когато той се обади, за да й пожелае късмет. Думите му звучаха фалшиво, той не можеше да скрие, че се чувства обезсърчен, задето е необходимо толкова много време, преди да се докопа до „Старс“.

Колкото повече мислеше над признанията на Дан за детството му, толкова повече й се искаше да вярва, че той я подпитва, за да разбере какво е отношението й към семейството. Думите му й позволиха да освободи онези безценни мечти, скривани години наред — мечти за съпруг, който ще я обича, и къща, пълна с деца, които никога няма да узнаят какво означава да растеш необичан.

Малкото пъти, когато се разминаваха с Дан в коридора, тя усети, че помежду им преминава нещо нежно и прекрасно. Въпреки това,

любовта ѝ към него я плашеше. Как щеше да се справи, ако той не отвърне на тази любов? Толкова дълго беше живяла в сянка. Дали беше възможно най-после да пристъпи под слънчевата светлина?

През първата четвърт на мача „Старс“ — „Билс“ нямаше резултат. Когато Фийб напусна игрището и влезе в ложата, беше толкова напрегната, че ѝ се прииска да прекара следващите три четвърти пред телевизора с някои стар филм на Дорис Дей. Взе си чаша доматен сок от бармана и се загледа в двата телевизора, където се появи реклама на „Найк“.

— Постоянно се оплакваш, че трябва да гледаш мача само с мъже, затова ти доведох компания.

Тя се обърна и видя Рон, който стоеше до нея, придружаван от една млада жена с червена къдрава коса и дружелюбна, но доста срамежлива усмивка.

— Тази приятелка се оказа в ложата за официалните лица, но цигареният дим ѝ пречи.

— Надявам се, че нямате нищо против — каза жената. — Задушавам се от дима, а Рон ми каза, че не разрешавате да се пуши тук.

— Нямам нищо против.

Имаше нещо много мило в носа ѝ с лунички и дребничките ѝ черти, почти като на фея. Фийб реши, че това действително е подобрение след високите светски дами, с които се срещаше Рон в последно време. Осъзна, че почти автоматично отвърща на усмивката ѝ.

Един от помощниците на Рон се появи до него и той се извини и излезе.

— Имам чувството, че се натрапвам — смотолеви младата жена.

— Глупости. Радвам се, че имам компания. Може би ще ме поразее. Тъкмо се опитвах да реша как да изтърпя до края на мача, без да повърна или да припадна. — Тя протегна ръка. — Фийб Съмървил.

— Шейрън Андърсън.

Жената също подаде ръка.

— Сега да ти вземем нещо за пиене.

Фийб заведе Шейрън до бара и тя си поръча диетично пепси.

— И ти май не ставаш за пияч.

— От алкохола ме боли глава. Докато бях в колежа, ме смятаха за най-скучното момиче.

Фийб се засмя. Липсваха ѝ нейните приятелки, а тази млада жена имаше приятно самокритично чувство за хумор.

Втората четвърт започваше и те отнесоха чашите си до местата си край прозореца. Фийб отпрати поглед надолу към Дан, после се обърна, за да погледне телевизионния екран, където го даваха в близък план. Той крещеше нещо в слушалките, а очите му не се отместваха от защитата на „Старс“.

Тя се сви, когато рънингбекът на „Билс“ откри огромна пролука в защитната линия на „Старс“ и направи петнайсет ярда, преди Уебстър да го събори.

— Мисля, че не бих издържала още три четвъртини. Искам да припадна, докато свърши мачът.

— Сигурно е трудно да гледаш мач, когато залогът ти е толкова голям.

— Преди мразех футбола. Аз бях...

Тя ахна уплашено и скочи от мястото си, когато „Билс“ завършиха един пас от двайсет и един ярда.

— Стига толкова! Трябва да се махна оттук. Остани да гледаш, а аз ще се поразходя по коридора, за да се успокоя.

Шейрън се изправи.

— Ще дойда с теб.

— Не е необходимо. Наистина.

— Нямам нищо против. Честно казано, не съм кой знае какъв любител на футбола. Освен, ако не предпочиташ да си сама.

— Ще ми бъде приятно.

Застланият с килим коридор беше опустял, но шумен, заради звуците от телевизорите, виковете и овациите, идващи иззад вратите на другите ложи.

Фийб кръстоса ръце пред гърдите си и започна да се разхожда. Надявайки се да се разсее, тя попита:

— Откога се срещате с Рон?

— О, ние не се срещаме. Срещнахме се днес. Все пак наистина е много мил.

— Страхотен е. А не вреди и фактът, че е много готин.

— Трябва да призная, че ми е приятно да бъда с мъж, който не стърчи толкова много над мен. Аз съм прекалено ниска и това е рядкост. Точно това е най-доброто в моята работа. Всички са по-ниски от мен.

— Какво работиш?

— Детска учителка съм.

— Харесва ли ти?

— Страхотно. Не че не очаквам с нетърпение края на работния ден. Децата са сладки, но ме изтощават.

Те стигнаха до един завой на коридора. Макар и да не искаше да гледа играта, Фийб не искаше и да се отдалечава, затова пое обратно.

— Сестра ми, Моли, гледа близнаците на съседите. Понякога ги води къщи, когато съвсем полудеят и не може да се оправи с тях. Те са малки палавници, но ми е много приятно да си играя с тях.

Шейрън я изгледа с любопитство.

— Не изглеждаш от типа жени...

Тя спря и сведе очи притеснено.

— Не изглеждам от типа жени, които се радват на децата?

— Извинявай. Звучи като обида, а нямах предвид това. Просто си толкова бляскава.

— Благодаря. Не си единствената, която мисли това за мен. Дори и хора с въображение като че ли не успяват да ме видят като майка.

Тя прехапа устни, защото всички тревоги за бъдещето ѝ с Дан се завърнаха.

— Какво има?

От близките ложи се чу един общ стон и тъй като всички те бяха почитатели на „Старс“, Фийб забърза крачка.

— Децата са много важни за мъжа, с когото имам връзка. За мен също, но той все още не го е разбрал. — Тя се усмихна тъжно. — Опасявам се, че на него му е по-лесно да си представи как изскачам от тортата на ергенско празненство, отколкото, че ще бъда майка на децата му. И тъй като той всъщност не ми е казал нищо за намеренията си, на мен ми е много трудно да му покажа, че се чувствам по същия начин по въпроса за семейството.

— Повярвай ми, разбирам те от собствен опит.

— Имаш връзка с такъв човек ли?

— Да.

Тя изглежда се притесни и Фийб ѝ се усмихна окуражаващо. Шейрън въздъхна.

— Отношенията ни са много особени. През целия си живот съм привличала съвсем обикновени мъже, братя на приятелките ми. Тихи, приятни мъже, не особено вълнуващи, но стабилни. И ето, появява се в живота ми и аз не знам откъде този гръцки бог. Той е този тип, който отминава обикновените жени като мен, предпочитайки бляскави жени като теб. От седмици ме подпитва за брак и деца и съм почти сигурна, че скоро ще ми направи предложение, но въпреки това не мога да разбера какво намира в мен.

— Сигурно същото нещо, което виждам и аз. Една много мила жена, която би била чудесна съпруга.

— Благодаря, Фийб. Искан ми се да можех да го повярвам. Той ме подлудява. В тези времена и на тези години... искам да кажа, ако си готов да направиш предложение за брак на някого, няма ли да очакваш... — Шейрън почервения и избъбри: — Той се отнася с мен, сякаш съм Дева Мария.

— Не спи с теб?

Шейрън зарови пръсти в косата си с притеснен вид.

— Не мога да повярвам, че този разговор е действителност. Дори на сестра си не съм казвала за това, а на нея казвам всичко.

— Ние се срещнахме в критично положение. Като двама непознати, които седят един до друг в обречен самолет.

Фийб изтръпна, когато от близките ложи избликна нов хор от стонове.

— Тайната ти е на сигурно място. Но да си призная, малко ти завиждам. Ти поне никога няма да се страхуваш, че си му нужна само за секса.

— Предполагам, че си права. А и честно казано, аз въобще не съм го окуражавала. Той е най-вълнуващият мъж, когото съм срещала, но сякаш не мога да се почувствам спокойна с него. Много е объркано.

Фийб се сети за думите на Рон, че Шейрън е била в съседната ложа — онази, която се използваше в случай, че официалните са твърде много. Ухажорът на Шейрън сигурно беше някоя голяма клечка и Фийб не се сдържа да я попита.

— Не съм чувала никакви особени клюки. Хората сигурно все още не знаят за теб и твоя гръцки бог.

— Местните вестници тръбиха достатъчно за развода му, затова внимавахме да не се появяваме заедно. Този е първият мач, на който идвам. Всъщност се чуха повече слухове за вас двамата, отколкото за нас. Приятелството ви изглежда е от голямо значение за него.

Фийб я изгледа въпросително, после всичко в нея притихна. От ложите се понесоха бурни овации, но тя не ги чу. Не чуваше нищо друго, освен ударите на сърцето си.

Шейрън не успя да забележи, че нещо не е наред.

— Май няма защо да се изненадвам, че Дан никога не ти е говорил за мен.

— Не, не ми е говорил.

Гласът ѝ сякаш идваше от огромно разстояние.

— Той е доста затворен човек за много неща. Не че се подценявам... Наистина... но аз просто не разбирам какво вижда в мен.

Фийб разбираше. Шейрън Андърсън беше милото, земно момиче, в което един мъж се влюбва и за което се жени. Фийб беше привлекателната празноглавка, с която мъжът ляга и която после забравя.

Избухнаха нови овации.

Фийб нямаше представа как е стигнала до ложата и как е успяла да даде интервюто след втората четвърт. За късмет, бурните овации през третата и четвъртата четвърт направиха невъзможни всякакви разговори. Когато всичко приключи, тя едва успя да забележи решителната победа на „Старс“ над „Билс“ двадесет и четири на десет.

По двата телевизора, закрепени на тавана, един коментатор обясняваше как се е случило всичко.

— „Билс“ започнаха да губят инерция през втората четвърт и така и не успяха да си я възвърнат. Не може да се правят толкова много и големи грешки срещу един така талантлив отбор, който има много добър треньор. По време на сезона „Старс“ ставаха все по-добри. Няма съмнение, този сезон „Старс“ са отборът — Пепеляшка.

Междувременно собственичката на отбора — Пепеляшка беше изоставена с разбито сърце и стъклена пантофка, която стана на милион парченца.

Часове по-късно тя стоеше до прозореца на спалнята си с подути очи и болка в гърдите и се чудеше как ще намери смелост да продължи напред. Беше преживяла толкова страшно, смазващо предателство и ѝ се струваше, че я разкъсват. За пръв път в живота си беше посмяла да се надява, че е достойна за любов, но само за да открие отново, че е сгрешила.

Вече не ѝ бяха останали сълзи. Чувстваше се празна като строшен съд.

Толкова те обичах, Дан! Ти защо не можа да ме обикнеш?

Следващият вторник Шейрън тъкмо прибираше боите в шкафа, когато Дан влезе в класната стая. Видът ѝ беше ужасен, както обикновено, и тя се опита да пъкне ризата в панталоните си. Защо всеки път, когато той минаваше, тя трябваше да е в най-лошия си вид?

— Изтърва децата. Заминаха си преди повече от час.

— Искан ми се да бях успял да се измъкна по-рано.

— Изненадана съм, че въобще си се измъкнал. — Тя притеснено започна да развива надолу ръкавите на ризата си. — Кога тръгвате за Маями?

— Тази вечер. Първата ни тренировка е в сряда сутринта.

— Още една победа и ще играете за титлата на Американската футболна конференция.

— Лошото е, че за да стигнем дотам, трябва да бием „Долфинс“. — Той пъкна ръце в джобовете си. — Трябва да се срещна с разни журналисти в пет и трийсет. Защо не отидем да хапнем набързо?

— Не знаех, че ще минеш и обещах на сестра ми, че ще отида с нея да пазаруваме. — Тя забеляза, че той е напрегнат. — Какво има?

— Мога да почакам.

— Сигурен ли си? Знам колко напрегната е програмата ти. Дори не можахме да се видим след мача в неделя.

— Бих предпочел да говорим насаме. Това, като че ли, не е най-подходящото място за разговори.

По природа тя не беше настоятелен човек, особено пък когато той беше наоколо, но искаше да приключат с това. Отиде до една от малките масички, дръпна стола и седна.

— Всички си заминаха, така че никой няма да ни прекъсва. Да поговорим сега.

Би трябвало да изглежда смешен, когато отпускате грамадното си тяло върху миниатюрното столче до нея, но движенията му бяха грациозни, както винаги. Само като го погледнеше, и започваше да се чувства неудобно, губеше самоувереността си. Кога ли ще започне да се чувства спокойна с този мъж?

Той взе ръката ѝ и я притисна между своите длани.

— Шейрън, ти си сред най-прекрасните хора, които съм познавал.

Сърцето ѝ се разтуптя от ужас. Чакаше този миг от седмици, но сега, когато той настъпи, тя не беше готова.

— Още когато те срещнах, осъзнах, че в теб мога да открия всичко, от което се възхищавам в една жена. Ти си кротка и мила...

Той изброяваше достойнствата ѝ, но вместо да се чувства поласкана, на нея ѝ се искаше да пусне ръката ѝ. Всичко в него беше твърде голямо за нея — размерите му, известността му. Беше прекалено хубав, прекалено силен, прекалено богат. Защо не можеше да бъде обикновен като нея?

Той потърка ръката ѝ.

— Дълго време ме занимаваше мисълта, че е възможно да имаме общо бъдеще. Подозирам, че знаеш това.

Той се канеше да ѝ направи предложение и тя трябваше да приеме, защото само ненормална жена би отблъснала мъж като него. Животът се готвеше да ѝ предложи златния пръстен, защо тогава ѝ се искаше да скочи от въртележката?

— ... точно затова ми е толкова трудно да ти кажа, че съм сгрешил.

Той сведе очи към ръката ѝ.

— Сгрешил?

— Водех те към нещо, което смятах за правилно, но едва в последно време осъзнах, че не е.

Тя се намести, вече малко по-спокойна и си позволи първия лъч надежда.

— Не е ли?

— Шейрън, съжалявам. През последните няколко дни мислих много за нас двамата...

— Да?

— Всичко това е моя грешка. Достатъчно голям съм, за да познавам себе си и да не се обърквам по този начин.

Страхуваше се, че ако той не започне да говори по същество, тя ще издъхне от напрежение.

— Колкото и прекрасна да си, а ти си прекрасна... колкото и важни да са за мен отношенията с теб...

Гласът му отново замря.

— Дан, изоставяш ли ме?

Той изглеждаше ужасен.

— Господи, не! Нищо подобно. Ние сме приятели. Просто...

— Така е! Изоставяш ме.

Лицето му се помрачи.

— Чувствам се като негодник, че те подведох. Просто се увлякох по теб, по децата и въобще... Сигурно ще си помислиш, че досега би трябвало да знам какво искам от живота. Извинявай, че те забърках в кризата в средата на живота ми.

— Не, не, няма нищо! Наистина. Разбирам те. — Тя едва сдържаше радостта си. — Мисля, че от известно време съм наясно, че не сме един за друг, но не знаех как да ти заговоря за това. Радвам се, че дойде да ме видиш и оценявам честността ти. Повечето мъже не биха се подложили на това изпитание. Просто щяха да престанат да се обаждат.

— Не мога да направя такова нещо.

— Разбира се, че не можеш.

Тя не успя да удържи усмивката, която се разля по лицето ѝ.

Той започваше да се забавлява.

— Не искаш ли да викаш, да ме удариш или нещо такова?

Понякога не схващаше шегите му, но за тази се усети.

— Сигурно се забелязва, че се чувствам облекчена. Доста откачено се чувствах през последните седмици. Ти си мъжът, за когото всяка жена мечтае. Знаем, че трябваше да се влюбя в теб.

— Но не се влюби.

Тя поклати глава.

— Шейрън, направо не мога да повярвам, че ще направя това, но не очаквах този разговор да завърши толкова добре. Един приятел ме попита за теб вчера. В началото си мислех, че е просто любопитен,

защото знаеше, че си моя гостенка на мача в неделя, но после разбрах, че самият той иска да излезе с теб.

— Едно от нещата, които научих през изминалите няколко месеца беше, че не се чувствам удобно със спортисти.

— Идеално.

Не разбираше защо той се усмихва. Той стана от стола все още усмихнат.

— Моят приятел не е кой знае какъв спортист. Играе баскетбол, но да си остане между нас, е доста жалък.

— Не знам.

— Става дума за Рон Макдърмит, нашия управител.

— Рон?

— Ще има ли някакъв проблем, ако му дам телефона ти?

— Проблем? Не, никакъв проблем.

Гласът ѝ може би беше прозвучал твърде развълнувано, защото Дан се разсмя. Той се наведе и я целуна по бузата.

— Имам чувството, че често ще се виждаме.

Когато тръгна към колата си, той все още поклащаше развеселено глава. Животът му започваше отново, а бъдещето вече не беше неясно, а кристалночисто. Сега, когато нещата с Шейрън се бяха оправили, той можеше да каже на Фийб колко много я обича. Сърцето му знаеше това отдавна, но самият той беше твърде объркан от еротичната димна завеса, която я обграждаше, за да го разбере. Неговата сладка, умна, смела празноглавка. Сигурно никога не би забравил как тя седеше на ъгъла на леглото и му разказваше тайните си. Когато му разказа за изнасилването, той изпита желание да завие. Караше го да изпитва неща, които го плашеха до смърт.

Той стигна до колата си и част от възторженото му настроение се стопи. През детството си беше оцелял, защото се беше научил да не обича никого твърде много, а дълбочината на чувствата, които изпитваше към нея, го ужасяваха много повече от която и да е защитна линия, с която се беше сблъсквал.

Винаги прикриваше разни неща от жените, но това щеше да бъде невъзможно с нея. Да ѝ каже колко я обича, означаваше да поеме най-големия риск в живота си, защото винаги съществуваше възможността тя да захвърли чувствата обратно в лицето му.

Той си напомни, че под всичката тази дързост, Фийб беше най-милият човек, когото познаваше. Разбира се, че няма нужда да се страхува. Разбира се, че сърцето му ще бъде на сигурно място при нея.

9.

— Стига си се чумерил, Дарнъл. Плашиш фотографите.

Фийб стисна ръката на Дарнъл Пруит, действие, от което ползата беше точно такава, каквато щеше да бъде, ако се беше опитала да изкриви парче стомана.

Тя кимна на единия от журналистите. През цялата седмица тя вършеше работата си, решена да не позволи на никого да забележи болката ѝ. Тази вечер Дарнъл ѝ правеше компания и тя му беше благодарна, че се съгласи да я придружава при излизането ѝ преди мача с „Долфинс“.

Очите му се присвиха злобно, когато той изкриви устни към фотографа от Асошиейтед прес и промърмори на Фийб:

— Няма начин да позволя някой от защитата на „Долфинс“ да види моя снимка, където съм усмихнат.

— Благодаря на Бога, че наблизо няма малки деца.

— Не разбирам защо го казвате. Аз обичам децата.

Вечерният му час наближаваше, когато си тръгнаха и от последното празненство. Когато застанаха пред асансьорите беше почти единайсет.

Дарнъл ухажваше госпожица Чърмейн Дод, но резултатите идваха по-бавно, отколкото му се искаше. Сега се надяваше някой от чикагските вестници да помести снимка, където е заедно с Фийб, за да предизвика ревността на госпожица Дод.

Фийб се постара контактите ѝ с Дан да бъдат минимални, затова пристигна в Маями едва този следобед. Беше облякла набързо роклята си, купувана за коледно празненство преди няколко години. Тя беше права и тясна, изработена от бляскава златиста дантела, с подплата в телесен цвят.

Дарнъл беше облечен в смокинг, черна копринена риза и златисто шалче, което подхождаше на златния му зъб.

Асансьорът беше празен и това позволи на Дарнъл да продължи разговора, който водеше предимно сам със себе си, откакто дойде в стаята ѝ преди няколко часа.

— Не виждам защо всички смятат, че капитан Ейъб е лош. По дяволите, ако не беше кракът му, аз бих го взел в отбора си по всяко време. Той не позволява на никого да му се пречка, разбирате ли? Точно тези хора печелят футболните мачове.

Моби Дик беше само една от книгите, които тя му препоръча и които Дарнъл погълна през изминалите месеци в стремежа си да се самоусъвършенства. Фийб не се нуждаеше от много време, за да разбере, че футболът беше обогатил материално Дарнъл, но играта го беше лишила от възможността да използва интелекта си. Дарнъл беше грамаден, черен и силен и никой не си беше направил труда да открие, че той е доста умен.

Дарнъл продължи да хвали капитан Ейъб, чак докато стигнаха до нейната стая в хотела. Ужасяваше се от уединението и ѝ се искаше той да няма вечерен час, за да може да го покани вътре. Но вместо това тя му пожела късмет с целувка по бузата.

— Утре строши малко кокали и заради мен, Дарнъл.

Той се ухили. Тръгна по коридора с обувките си четиридесет и шести номер. Тя въздъхна и затвори вратата. Чърмейн Дод щеше да се окаже глупачка, ако не го грабне.

Телефонът иззвъня. Тя махна едната си кристална обица и седна на кушетката.

— Ало.

— Къде беше цяла седмица?

Острите ръбове на кристалната обица се забиха в дланта ѝ. Тя стисна очи, за да спре заливащата я болка.

— Здравей, треньоре.

— Минах през вас във вторник вечерта, за да се видим, преди да тръгна, но Моли ми каза, че вече си легнала. Даваше интервюта, когато ти се обадох в офиса в четвъртък и петък, а снощи телефонът у вас не отговаряше. Идвам в стаята ти.

— Не! — Тя прехапа устни. — Уморена съм. Седмицата беше много тежка.

— Имам нужда да те видя.

Не се искаше кристална топка, за да разбере защо. Искеше секс, искаше да се позабавлява набързо с празноглавката, докато бъдещата му съпруга стои недокосната.

— Не тази вечер.

Той беше искрено удивен.

— Виж, дай ми номера на стаята си. Трябва да поговорим.

— Друг път, Дан. Изтощена съм. — Тя си пое дъх несигурно. — Късмет утре. Ще се видим на страничната линия.

Когато остави слушалката, очите ѝ блестяха от сълзи. Тя окачи на вратата знака „Не ме безпокойте“, отиде до прозореца и се загледа в трепкащите светлини на залива Бискейн.

През изминалите няколко месеца беше научила много неща от играчите. Научи, че ако искаш да участваш в играта, трябва да се научиш да поемаш ударите. Точно това правеше сега. Дан ѝ беше нанесъл убийствен удар, но тя нямаше да му позволи да види раните ѝ. Утре, когато чуе мелодията на „Не е ли сладка тя“, ще вдигне глава, ще помахна на тълпата и ще вика за отбора. Никой няма да разбере, че е влязла в играта контузена.

Следобедът, когато „Старс“ биха „Долфинс“ в полуфиналите на Американската футболна конференция, Рей Хардести седеше в кабинета си, с пистолета си трийсет и осми калибър и се молеше да има достатъчно уиски в къщата, за да се напие.

След една седмица „Старс“ щяха да се срещнат с „Портланд Сейбърс“ за титлата на Американската футболна конференция. Той надигна бутилката и я изпразни докрай. Но огънят в гърлото му не пламтеше толкова силно, колкото гневът му. „Старс“ никога не бяха стигали толкова далече с Малкия Рей в отбора, а сега се справяха без него.

С приглушен, почти нечовешки звук, той метна бутилката през стаята. Тя се блъсна в рафта с трофеите и изтрещя, но той не се тревожеше за шума. Наоколо нямаше никой, който да чуе. След брак, продължил три десетилетия, Елън го беше напуснала. Беше му казала, че се държи като луд и има нужда да отиде на психиатър или нещо такова. Майната му! Нямаше нужда да ходи на никакъв психиатър. Просто имаше нужда да се разплати с Дан Кейлбоу.

След мача с „Чарджърс“ си мислеше да убие Кейлбоу. Но накрая отхвърли идеята, не заради угризения, а защото смъртта на Кейлбоу не означаваше непременно, че „Старс“ ще започнат да губят.

Имаше нужда от нещо съвсем просто. Не беше достатъчно богат, за да подкупва когото и да било. Освен това в последно време играчите изкарваха твърде много пари, за да бъдат подкупени, а и повечето съдии бяха почтени. Трябваше му нещо сигурно.

На екрана се появи Фийб Съмървил. Миналата седмица, когато Кейлбоу я доведе вкъщи, той беше скрит в гъсталака до дома на треньора. Лампите в спалнята светнаха след по-малко от половин час.

Преследваше ги от месеци, като заемаше коли, за да не го забележи Кейлбоу. Знаеше, че отношенията им вече са сериозни. Беше събрал информацията, но досега не знаеше какво да я прави.

Идеята, която се оформяше бавно в ума му, беше едновременно сложна и учудващо лесна. Сигурно ще го хванат, но тогава ще бъде твърде късно, а той и без това не се интересуваше какво ще стане с него. Само едно нещо имаше значение. „Старс“ да не спечелят титлата на Американската футболна конференция.

На екрана интервюто на Фийб Съмървил беше свършило и камерите се върнаха към треньора на „Старс“. Рей вдигна пистолета си и стреля в екрана.

Като играч Дан беше преминавал през хаоса, който заобикаляше финалите, но това не беше му се случвало като треньор. Добре че се беше научил да оцелява без сън. Въпреки това се чувстваше скапан, когато във вторник следобед, след победата им над „Долфинс“, се поосвободи за няколко маса. А и беше адски ядосан на Фийб.

Докато караше по алеята към дома ѝ, той си мислеше, че първото нещо, което ще направи, когато се добере до нея, е да я целуне. После ще ѝ даде малко ум. Знаеше колко е заета, но същото се отнасяше и за него, така че можеше да отдели десет минути през последните два дни, за да поговори с него. И двамата бяха подложени на голямо напрежение, но това не означаваше, че не бива да се виждат. Миналата неделя тя дори не се върна с полета на отбора, а той беше очаквал това с нетърпение. За последен път я видя в съблекалнята, където я беше довел Рон, за да поздрави отбора.

Икономката на Фийб, Пег, го пусна вътре, точно преди да си тръгне, защото беше привършила работата си. Той метна палтото си на

перилата. Чу пискливи викове от дъното на къщата. Първо не разпозна звуците, не защото бяха необичайни, а защото бяха неочаквани.

Пух се затича да го посрещне. С кучето по петите си, той прекоси всекидневната, но внезапно спря, когато стигна до арката, откъдето се влизаше в кухнята. Онова, което видя там, едва не го зашемети.

— Аз искам да го направя, Фийб!

— Мой ред е!

— Мой!

— Тихо! И двамата може да го направите, немирници такива. Ето ви по един нож. Точно така, Джейръд. Добра работа, Джейсън. Още малко крем отстрани. Не, Джейръд, не ближи ножа... Е, добре, какво са няколко микроби между приятели? Нали така, приятел?

Исусе! Осъзна, че очите му започват да щипят не от липсата на сън, а от вълнение. Никога не беше виждал нещо по-красиво от Фийб, която слагаше крем върху грозноватата торта и тези две малки къдрокоси момченца, коленичили на столовете до нея.

Тя въобще не приличаше на майката от въображението му. Убийственият ѝ маникюр беше лакиран в кървавочервено. Големи халки се поклащаха на ушите ѝ и си играеха на криеница с косата ѝ на момиче от някоя реклама. На всяка от китките ѝ подрънкваха поне по три гривни. Беше облечена в голям анцуг на „Старс“... поне това беше улучила... но вместо да носи някакви прилични джинси, както се очаква от майките, тя си беше сложила най-тесния и прилепнал златист клин, който беше виждал през живота си.

Не, тя не изглеждаше като майка, но тези две малки момченца, с лица, омазани с шоколад, очевидно я обожаваха. Както и той. С цялото си сърце.

Той си я представи как отива на родителска среща на децата им, облечена в червен сатен и бляскави камъни, но вместо да му стане неприятно, идеята го изпълни с удоволствие. Тя ще се омъжи за него. Разбира се, че ще го направи. Докато я наблюдаваше, той отблъсна съмненията, които му нашепваха сенките от миналото. Една жена не прекъсва петнайсетгодишно сексуално въздържание, заради мъж, когото не обича.

— Изпей ни отново онази песен, Фийб — помоли едно от децата, докато Пух облизваше нападалите по пода трохи.

— Коя песен?

— Онази за чудовищата.

— Песента за върколаците?

Момчетата кимнаха и Фийб започна една вдъхновена интерпретация на „Върколаците на Лондон“ на Уорън Зийвън, като подчертаваше ритъма с поклащане на прекрасните си бедра. Господи, беше красива! Докато я наблюдаваше, Дан бе завладян от странно спокойствие. Не можеше да си представи нищо по-хубаво от това да прекара остатъка от живота си с нея.

Тя свали близнаците от столовете им, за да танцуват, като все още беше обърната с гръб към вратата. Наблюдаваше я как се върти в ритъма, а когато момчетата се опитаха да ѝ подражават, се засмя. Тя ги завъртя и замръзна, когато го видя.

— Няма да развалям празненството — каза той с усмивка.

— Какво правиш тук?

— Пег ме пусна, когато си тръгваше.

Момчетата започнаха да подскочат и Фийб ги пусна.

— Опасявам се, че моментът не е подходящ.

Джейръд задърпа ръката ѝ.

— Тортата вече е съвсем замръзнала. Може ли да си вземем по едно парче с Джейсън?

— Разбира се. Чакайте да донеса чинии.

Ръцете ѝ се справяха несръчно с чиниите. Видя, че Дан е клекнал пред момчетата, за да са на една височина. По лицето му имаше следи от умора, но тя не можеше да си позволи съчувствие към него. Без съмнение да се занимаваш с две жени едновременно е изтощително. Отново я заля болката и тя премигна.

— Тази торта изглежда страхотно добре, момчета. Вие ли я правихте?

— Пег я направи — отвърна Джейръд.

— Но Фийб ни позволи да ѝ сложим крема — добави близнакът му.

— Шоколадов — обясни Джейръд.

Не беше необходимо, тъй като кремът покриваше по-голямата част от лицето му.

Дан се разсмя и този звук разкъса сърцето на Фийб. Тя бързо сложи по едно парче в две чинии и ги сложи върху претрупаната маса.

Дан гледаше как момчетата се катерят по столовете си.

— Ейх, тази торта наистина изглежда добре.

Джейсън не позволи на факта, че устата му е вече пълна, да попречи на разговора.

— Човекът иска торта, Фийб.

Тя се опита да контролира гласа си.

— Не толкова големи хапки, немирнико. Ще се задавиш.

Моли влетя в стаята.

— Вече съм у дома. Здравсти, момчета! Здравсти, тренъоре!

Тя потупа всеки от близнаците, наведе се, за да получи целувка от Пух, който подскочаше към нея, после изгледа Фийб предпазливо.

— Пег каза ли ти какво стана?

— Каза, че имаш среща.

— Имаше неприятности в единия от кабинетите и госпожа Милър искаше да поговори с нас за това. Благодаря, че гледа момчетата.

Фийб изми ръцете си от крема и ги изтри в една кърпа, докато Моли се занимаваше с близнаците.

Дан се приближи зад нея.

— Сега, когато прехвърли гледането на децата на Моли, какво ще кажеш да се поразходим?

— Навън е прекалено студено.

— Ами, навън времето е много приятно.

Без да ѝ даде възможност да продължава да се противи, той я хвана за ръка и я изведе от кухнята. Тя не можеше да се бори с него пред децата, затова тръгна с него, докато излязоха във фойето и вече никой не можеше да ги чуе.

— Пусни ме!

За миг той не каза нищо, просто я гледаше.

— Май бавничко схващам. Смятах, че си била заета през последната седмица, а ти си ме избягвала.

— Бях заета.

— Имаме нужда от уединение. Вземи си палтото.

— Няма.

— Чудесно.

Той стисна ръката ѝ и я повлече нагоре по стълбите.

— Спри! — изсъска тя. — Не искам.

— Твърде неприятно.

Той я довлече в спалнята и затвори вратата. Едва тогава я пусна и сложи ръце на кръста си, точно както го правеше край страничната линия. Имаше същото необузвано изражение на лицето си, което се появяваше щом го очакваше битка.

— Добре, да видим сега. Защо е това дълбоко замразяване?

Беше се опитала да отложи тази среща, надяваше се дори да я предотврати напълно, но трябваше да знае, че това е невъзможно. Дан не беше човек, който избягва противопоставянето. Тя прехапа устни, защото ако започнеше да плаче, нямаше да успее да спре, а не можеше да си го позволи пред него.

— Сигурно си ядосана, че не ти се обадох веднага, след като спяхме заедно? Знаеш как беше през седмицата. Мислех, че разбираш. — Той погледна часовника си. — Всъщност сега имам много малко време. В шест имаме среща на треньорите.

— Тогава е по-добре да побързаш да си свалиш дрехите.

Опита се гласът ѝ да звучи безразлично, но в него имаше някаква болезнена нотка.

— За какво говориш?

— Секс. Не си ли тук само затова? Едно бързичко чукане преди срещата?

Собствените ѝ думи я нараняваха непоносимо.

— По дяволите! Това е една от онези женски истории, нали? Писнало ти е от нещо, а когато аз те попитам защо ти е писнало, ти ще ми кажеш, че щом не мога сам да разбера, няма за какво да говорим. Дявол да го вземе, не искам да играя игрички с теб.

Тя усети, че гневът започва да го завладява.

— Извини ме!

Измъкна гривните от едната си китка и ги метна на леглото. Знаеше, че е по-безопасно да покаже гневът, отколкото болката.

— Да започваме тогава. — Тя изрита обувките си и ги запрати в другия край на стаята. — Побързай, треньоре. Панталоните ти са все още върху теб.

Той се приближи до нея и я хвана за раменете. Пръстите му се впиха в плътта ѝ.

— Престани! Не мога да повярвам. Какво ти става?

Беше изневерила на решението си да премине през този спор с достойнство. Сега замръзна в ръцете му и като си пое несигурно дъх, заговори тихо:

— Няма да спя повече с теб, Дан. Беше грешка и въобще не биваше да го правя.

Той се отдръпна и вече не я докосваше. В гласа му вече нямаше войнственост, но се усещаше опасна предпазливост.

— Знам, че държиш на мен. Нямаше да спиш с мен, ако не беше така.

— Срецнах Шейрън на мача с „Билс“.

Виновното изражение, което се появи за миг на лицето му, ѝ каза всичко:

— Много мила жена е. Имаш добър вкус.

— Шейрън няма нищо общо с нас двамата. Ако си мислиш, че спя с двете, се лъжеш.

— И аз така разбрах. Вземаш най-хубавото от двете места, нали?
— Гласът ѝ изневери. — Идваш да чукаш празноглавката, а бъдещата си съпруга пазиш недокоснатата.

Вместо да се опитва да се извинява, той се разгневи.

— За такъв човек ли ме смяташ?

— Трудно е да смятам нещо друго.

Виждаше как се опитва да контролира яда си.

— Още преди седмици се бяхме уговорили с Шейрън, че ще дойде на мача с „Билс“ и нямаше как да го отменя в последната минута. Вече не се срещам с нея. Мислех, че тя е жената, която искам, но след като бяхме заедно последния път, осъзнах, че се залъгвам.

Двамата с Шейрън се бяха разделили и това трябваше да я направи щастлива, но не беше така. Искаше да чуе как той ѝ казва, че иска не само секс, че иска любов и докато не изрече тези думи, нещата помежду им не можеха да бъдат наред.

— Да не би да си спрял да се срещаш с нея, защото не е достатъчно пламенна?

Думите ѝ прозвучаха тихо и несигурно.

Той преглътна трудно.

— Не го прави, Фийб! Не започвай да говориш разни неща, които не могат да се вземат назад. Казах ти колко скапано беше

семейството ми. От дълго време искам истински брак, а не една постоянна оргия, както беше с Валери. Искам деца.

— Значи направи прослушване за бъдещи майки на децата си и Шейрън спечели наградата.

— Не е трудно да се види защо ми е харесала. Искях жена, която ще обича децата и няма да ги пердаши щом обърна гръб.

— Ясно. Чия точно майка се очакваше да бъде тя? На децата ти или твоя?

Той се сви, но тя не се почувства удовлетворена от това, че го е наранила. Не това искаше. Просто искаше той да си тръгне, преди да се е разплакала.

— Отвратително е да говориш така.

— Сигурно. Но подозирам, че е вярно.

Гласът му прозвуча дрезгаво.

— Знаеш ли, че когато те видях с тези деца долу, бях най-щастливия мъж на света. Днес за няколко минути си мислех, че нещата помежду ни ще потръгнат.

Тя се поколеба, но внезапно осъзна какво ще стане.

Сякаш вече беше изрекъл думите. В стаята беше топло, но тя усети хлад.

Не казвай това. Кажу ми, че ме обичаш, кажи ми, че искаш любов от мен, не само деца.

Той мушна ръце в джобовете си.

— Никога не бях те виждал с деца. Предполагах, че и ти мислиш като Валери. Но когато те видях как се държиш с тези момчета, беше ясно, че те са толкова луди по теб, колкото и ти по тях.

Цялото тяло я болеше.

— Това означава ли, че сега, когато Шейрън е извън картинката, аз съм наред?

— Не знам защо говориш по този начин за това, но да, мисля, че от теб ще стане страхотна майка.

Тя преглътна.

— На първо място ли съм сега или пред мен има още жени?

Той стисна зъби.

— Няма никакви други жени.

— Значи съм единствената кандидатка за момента?

— Вече не помня откога не съм спал повече от два часа на нощ — изръмжа той рязко. — Карам на суха храна и адреналин и нямам намерение да се извинявам, че искам да се ожения за теб.

Разбира се, че ще иска да се ожени за нея. Подхождаха си страхотно в леглото, а и знаеше, че тя няма да бие децата му. Освен това имаше вероятност тя да му донесе „Старс“ като зестра.

До този момент тя въобще не беше помисляла за подлите намеци на Рийд, но сега всичко това се завърна в мислите ѝ. Стаята се завъртя. Тя затърси думи.

— Това твое внезапно желание да се ожениш за мен... — Тя прочисти гърлото си. — Само защото ме видя с близнаците ли възникна или има нещо общо с факта, че остава само един мач, преди да стана собственичка на „Старс“?

Той замръзна и лицето му преbledня.

— Какво точно искаш да кажеш?

— Познаваме се от месеци, но това е първият път, когато показваш, че искаш от мен нещо повече от секс. Затова ли е цялата работа днес? Полагаш основите за истинско предложение, в случай, че отборът спечели в неделя?

— Не мога да повярвам, че ми казваш тези неща.

Тя се засмя задавено.

— Май никога не съм се замисляла колко добра партия ще бъде. Ако „Старс“ спечелят, който се ожени за мен, получава голям бюст и великолепен футболен отбор. Аз съм мечтата на всеки мъж.

Лицето му беше напрегнато.

— Не казвай нищо повече.

— Всички треньори в лигата ще ти завидват.

— Предупреждавам те...

— Ще имаш ли същото желание да се ожениш за мен, ако „Старс“ загубят?

Върху лицето му подскочи един мускул.

— Каквото и да се случи на мача в неделя, то няма нищо общо с нас двамата.

— Но ако спечелите, никога няма да бъде сигурна, нали? Единственият начин да узная, че си искрен, е, ако загубите мача и ти все още искаш да се ожениш за мен.

Кажу, че ме обичаш. Дан! Кажу, че искаш да се ожениш за мен, защото ме обичаш, а не защото ти е добре с мен в леглото или искаш да ти раждам деца или пък копнееш за моя футболен отбор. Кажу, че ме обичаш и нека всичко грозно си отиде.

— Ще спечелим този мач.

— Тогава нямаме никакъв шанс — прошепна тя.

— Какво искаш да кажеш?

Душата ѝ кървеше, искаше ѝ се тази болка да престане. Гърлото ѝ беше толкова стегнато, че вече не можеше да говори.

Той я изгледа студено.

— Няма да загубя мача.

В началото не разбра какво иска да каже той. Но когато видя нетрепващото му изражение, тя усети, че ѝ прилошава.

Гласът му беше твърд и гневен. Тя си спомни, че този мъж криеше силните си чувства зад гнева.

— Цял живот съм играл твърдо, но винаги честно, независимо от изкушенията. Предлагали са ми пари. Предлагали са ми наркотици и жени. Но никога не съм губил мач нарочно. И никой не може да ме накара да го направя. Дори и ти.

— Не исках да кажа...

Той я изгледа с презрение и излезе от стаята.

Тя седеше на ръба на леглото и стискаше ръце в скута си. Почти не усещаше как минава времето. Чу гласове в коридора, после Моли заведе близнаците до дома им и малко по-късно се върна. Пух драска известно време на вратата, но Фийб не му отвори и той замина нанякъде. Седеше в стаята и се опитваше да се стегне. В десет часа чу водата в банята на Моли. Съблече се и облече най-стария си халат за баня. Намери утеха в меката, износена тъкан. На вратата ѝ се почука.

— Добре ли си, Фийб?

При други обстоятелства щеше да ѝ стане приятно, че Моли се е загрижила за състоянието ѝ, но сега чувстваше само празнота.

— Боли ме глава. Ще се видим утре, преди да тръгнеш за училище.

Отиде до прозореца, дръпна завесите и се загледа в дърветата, които обграждаха къщата. Очите ѝ се замъглиха от сълзи.

— Фийб?

Не беше чула, че Моли е влязла. Не я искаше при себе си. Рано или късно ще трябва да каже на сестра си, че напускат Чикаго, но не можеше да го направи тази вечер.

— Вратата беше затворена.

— Знам, но... Сигурна ли си, че си добре?

Лампите в стаята светнаха.

Фийб остана обърната към прозореца, защото не искаше Моли да види, че е плакала. Чу лекото тупване от лапичките на Пух по килима.

— Просто ме боли глава.

— Скарахте се с Дан, нали?

— Дватамата с Дан се караме постоянно.

— Вие се дразните един друг, но не се карате.

— Сега не се дразнехме, Моли. Беше наистина.

Последва дълга пауза.

— Съжалявам.

— Не виждам защо ще съжаляваш. Да не си забравила, че ме мразиш?

Знаеше, че не е честно да си го изкарва на Моли, но сега това не я интересуваше. Пух се беше наврял в краката ѝ, сякаш я укоряваше.

— Не те мразя, Фийб...

В очите ѝ отново се появиха сълзи.

— Имам нужда да остана сама, ясно ли е?

— Но ти плачеш?

— Просто моментна слабост. Ще я преодоляя.

— Не плачи, Дан щеше да се почувства зле, ако знаеше, че толкова те е натъжил.

— Искрено се съмнявам в това.

— Мисля, че си се влюбила в него.

Тя преглътна и сълзите се плъзнаха по лицето ѝ.

— И това ще преодоляя.

Тя усети една ръка на рамото си. Гърлото ѝ се сви и нещо в нея сякаш се скъса. Без да знае как се случи това, тя се оказа в прегръдките на Моли.

Моли я потупваше леко по гърба.

— Не плачи, Фийб. Моля те, не плачи. Всичко ще се оправи. Наистина ще се оправи. Не плачи — бърбеше Моли, точно както правеше и с Пух.

Въпреки че положението им беше доста неудобно, защото беше по-ниска, те останаха прегърнати.

Фийб не знаеше колко дълго са останали така, но нищо на света не можеше да я накара да отпрати сестра си. Когато най-последно тя се наплака, Моли се отдръпна, но след малко се върна със салфетка от банята.

Фийб седна на леглото и издуха носа си.

— Утре ще бъде по-добре. Сега просто се самосъжалявам.

Леглото се раздвижи, когато седна до нея. Изминаха няколко мига в мълчание.

— Бременна ли си?

Фийб я изгледа удивено.

— Защо се сети за това?

— Едно момиче, с което сме заедно в часовете по история на древността, е бременно. Знам, че може да се случи, дори и с по-възрастни хора, които би трябвало да знаят как да се пазят. Сигурна съм, че Дан ще иска да се ожени за теб, ако е така, а ако не иска... Ние двете... — Тя заговори забързано. — Ще ти помагам да се грижиш за бебето. Няма да ти се наложи да правиш аборт да го даваш на някого или да го гледаш сама.

Когато видя напрегнатото изражение на сестра си, Фийб се усмихна леко и се поуспокои.

— Не съм бременна. Но благодаря. Много ти благодаря.

— Няма пак да започнеш да плачеш, нали?

Фийб кимна и издуха носа си.

— Не мога да се спра. Това е най-милото нещо, което някой ми е предлагал. — Тя изхълца тихо. — Обичам те, Моли! Наистина!

— Ама наистина ли?

— Да.

Фийб изтри сълзите си.

— Въпреки че бях толкова гадна.

Фийб се усмихна.

— Наистина беше гадна.

— Никой по-рано не ме е обичал.

— Майка ти те обичаше.

— Наистина ли?

— Много те обичаше.

— Не си я спомням. Бърт казваше, че е била празноглава.
Фийб се разсмя задавено.

— Вярно е. Моята майка също. Бърт се женеше само за такива жени. Той обичаше да са руси, привлекателни и не много умни. Наследили сме ума си от него, Мол, не от майките си. — Тя се заигра с кърпичката в ръцете си. — Но майка ти беше една от най-милите жени, които съм срещала. Тя те обичаше толкова много. Аз избягах, когато ти беше съвсем мъничка, но все още си спомням как тя те държеше часове наред, дори когато ти беше заспала. Просто не можеше да повярва, че те има.

— Искан ми се да помнех нещо.

— Мила жена беше. Често ми разказваше разни неща от живота си. Същото правеше и Кууки, втората съпруга на Бърт. И двете бяха много мили.

Моли поглъщаше всяка дума.

— Разкажи ми за тях.

Фийб подсмръкна и попи носа си.

— Ами... Бърт открил и трите си съпруги в Лас Вегас. Никоя от тях нямала нищо друго, освен хубава външност. Бяха изключителни жени. Понякога си мисля, че празноглавка е просто дума, която мъжете са измислили, за да се чувстват нещо повече от жените, които успяват да оцелеят по-добре от тях.

Пух скочи в скута ѝ и тя погали пухкавата му козина.

— Вместо да се самосъжаляват, съпругите на Бърт бяха работили здраво, за да постигнат нещо в живота си. Бяха оцелели след лошите мъже, отвратителните условия за работа, бронхитите, които хващали заради оскъдните дрехи. И всичко това — с усмивка. Майка ти не се отчайваше, дори и след като разбра какъв човек е Бърт в действителност. — Тя се усмихна несигурно на Моли. — Имаш в наследство пайети и мрежести чорапогащи, Мол. Трябва да се гордееш с това.

Сестра ѝ, с мрачното лице и великолепия ум, очевидно беше възхитена от идеята. Фийб я наблюдаваше и внезапно в главата ѝ проблесна ужасна мисъл, която измести собствената ѝ мъка.

— Имаш нейни снимки, нали?

— Не. Няколко пъти молих Бърт, но той ми каза, че няма никакви.

— Как можах да не те попитам.

Фийб стана, отиде до гардероба си и се върна след малко с една от кутиите, които беше изпратила от Ню Йорк. Моли я наблюдаваше как обръща съдържанието ѝ на леглото и търси това, което ѝ трябва.

— Знам, че е някъде тук. А, ето я.

Тя извади снимка в евтина рамка. Лейра седеше на един шезлонг до басейна и държеше в скута си новородената Моли. Русата коса на Лейра беше прибрана с шарен шал на цветенца, а тя се беше навела и се усмихваше на Моли, която беше увита в розово одеялце.

Фийб си пое дълбоко дъх и подаде снимката на сестра си.

Моли я докосна внимателно, сякаш се страхуваше, че тя ще се стопи в ръцете ѝ, после се вгледа в лицето на майка си. Тя сякаш бе изпълнена със страхопочитание.

— Красива е.

— Мисля, че имаш нейните очи — каза тихо Фийб.

— Искан ми се да я познавах.

— И на мен ми се иска.

— Ще ми я дадеш ли?

— Разбира се. Аз я взех с мен, когато избягах. Преструвах се, че е моя майка.

Моли я изгледа, после от устните ѝ се изплъзна стон. Този път Фийб я прегърна.

— Извинявай, че бях толкова лоша. Толкова ти завиждах, че Бърт те обича, защото мен ме мразеше.

Фийб погали косата на сестра си.

— Не те мразеше, нито пък мен обичаше.

— Не, обичаше те. Той винаги ме сравняваше с теб.

Тя се отдръпна бавно и Фийб погледна набразденото ѝ от сълзи лице.

— Казваше, че го карам да потръпва и че винаги, когато говори с мен, изглеждам така, сякаш ще припадна. Каза ми, че ти си можела да му се противопоставяш.

Фийб отново я притегли до себе си.

— Чак когато пораснах, започнах да му се противопоставям. Повярвай ми, единственото, което правех, когато бях на твоите години, беше да не се мяркам пред очите му.

— Казваш го, за да се почувствам по-добре.

— Бърт беше тиранин, Моли. Той беше мъжко момче в най-лошия смисъл. Нямахме представа за какво са жените, щом не се грижат за него или не спят в леглото му. А ние не влизахме в тези категории.

— Мразя го.

— Разбира се, че ще го мразиш. Но когато пораснеш, може би ще разбереш, че трябва да го съжаляваш.

Докато говореше, тя усети, че нещо в нея се успокои и осъзна, че пренебрежението на баща ѝ вече е изгубило силата си над нея.

— Бърт имаше две от най-добрите дъщери на света, но на него не му пукаше. Струва ми се, че това е тъжно, не мислиш ли?

Моли се замисли.

— Да. Май че е така.

Светлината на зимната луна се промъкна върху килима. Пръстите им се срещнаха някъде върху главичката на Пух.

Те стиснаха здраво ръце.

10.

Засвириха „Не е ли сладка тя“ и момичетата от агитката на „Старс“ направиха тунел, през които да премине Фийб. Тя пое към игрището, където щеше да се играе мачът за титлата на Американската футболна конференция. Фийб цялата искреше в късото си велурено яке, украсено с хиляди небесносини пайети, златистите бюстие и минипола, блестящите чорапи и обувките с квадратен ток, които имаха по една златна звезда на пръстите.

Тълпата я поздрави с изсвирвания и овации, докато момичетата от агитката на „Старс“ размахваха огромните пухове в синьо и златисто и въртяха бедра.

Фийб махаше с ръка и изпращаше целувки. Усещаше наелектризираната атмосфера в настроението на тълпата, виждаше същото и по мрачните лица на играчите, които се бяха струпали до страничната линия. Стараеше се да не поглежда към Дан, когато отиде до скамейката, за да изпълни ритуалите преди мача. Много от играчите вярваха, че тя им носи късмет и тя беше принудена да почуква шлемове, да потупва подплънки и да мушка в обувките им монети. Боби Том въобще не искаше да се откаже от своята целувка.

— Ще го направим, Фийб!

Той я разцелува шумно, после я пусна на земята.

— Знаем. Успех!

Тя остана загледана към игрището, където „Сейбърс“ се присъединяваха към „Старс“. В предишния им мач титулярният им куотърбек отново беше контузен, което даваше малка преднина на „Старс“, но Рон я беше предупредил, че дори и с контузен играч, „Сейбърс“ са голям отбор.

Наближаваше началният удар и тя трябваше да погледне към Дан. Видя колко напрегнати са мускулите на врата му, докато говореше с треньорите, после каза няколко думи на Джим Бийдерот, който стоеше до него. Едва когато играчите се подредиха за начален удар, Дан погледна към нея. Очите им се срещнаха, но изражението на

лицето му не издаваше чувствата му. Той тръгна към нея и тя започна да рови из джоба си за неговата дъвка.

Почитателите на „Старс“ бързо бяха научили ритуалите преди мач и сега чакаха да бъде хвърлена топката и Фийб да подаде на Дан пакетчето дъвка.

Когато Дан застана до нея, тя се опита да го заговори нехайно.

— Не съм забравила дъвката ти.

Той я изгледа за миг. Устните му бяха стиснати сурово.

— Боби Том получава целувка от сърце, а аз получавам пакетче дъвка. Няма да стане.

Тя го загледа удивено, когато той започна да сваля слушалките си. Преди да успее да реагира, той се наведе и я целуна дълго, мъчително.

Тълпата избухна в смях, овации и дюдюкания. Когато Дан се отдръпна, Фийб се опита да се усмихне. Тълпата смяташе, че това е шега, но тя знаеше, че не е. Целувката му беше изпълнена с гняв и целта ѝ беше да я нарани. Той ѝ даваше да разбере, че не ѝ е простил за обиденото си достойнство.

Той се отдалечи рязко и се съсредоточи върху играта, когато топката засвистя из въздуха. Защитник на „Сейбърс“ я улови дълбоко в крайната зона на „Старс“.

Въпреки собствените си объркани чувства, Фийб бързо се увлече в играта.

Рон ѝ беше обяснил, че част от стратегията на Дан е да бъде засичана топката на „Сейбърс“, за да се обърне играта. Агресивната защита постигна точно това, по-малко от четири минути след започване на играта, когато Елвис Креншоу успя да завладее топката. „Старс“ бързо завладяха положението и до края на първата четвърт имаха седем точки, докато „Сейбърс“ нямаха нито една.

Фийб се върна в ложата, където атмосферата беше толкова напрегната, колкото и на игрището. „Старс“ набираха инерция, а „Сейбърс“ само се опитваха да се намесят в играта, но все още беше твърде рано да си отдъхват. Десет минути по-късно, когато „Старс“ засякоха първия пас, Фийб осъзна, че повече не може да издържа напрежението. Играта им беше бляскава, но какво щеше да стане, ако се разстрои.

Промърмори на Рон, че ще се поразходи, метна чантичката си на рамо и напусна ложата. Кимна на охраната отвън и закри по празния коридор. Чуха се нови овации иззад затворените врати и точно тогава тя зави по коридора.

Искаше ѝ се Моли да бъде при нея, а не навън с приятелите си. През изминалите два дни помежду им сякаш имаше магия. Моли бърбеше непрестанно, решена да осведоми сестра си за всички подробности от живота си. Фийб се усмихна. Може и да съжаляваше за някои неща, случили се през последните месеци, но никога нямаше да съжалява за решението да задържи Моли.

Толкова беше потънала в мислите си, че не беше обърнала внимание колко се е отдалечила, докато една от вратите не се отвори, заливайки я с нови овации. Видя, че оттам излиза Рийд и пръстите ѝ се вкопчиха в чантата ѝ. Последното, което ѝ се искаше, беше да се срещне с него, но той вече я беше забелязал и тя не можеше да се измъкне.

Последната победа на „Старс“ сложи край на престорената дружелюбност и вече не беше останало друго, освен враждебност. Когато стигна до нея, той запали цигара и примижа срещу дима.

— Да не би мачът да те отегчи вече?

Нямаше желание да спори, затова повдигна рамене.

— Не. Просто съм притеснена. Ами ти?

— Излязох да изпуша една цигара, това е всичко.

Димът, който нахлу в коридора при отварянето на вратата, още не се беше разсеял.

— И ти се притесняваш.

Веднага ѝ се прииска да си беше държала устата затворена. Въпреки че нямаше намерение да го предизвиква, той беше приел думите ѝ по този начин.

— Дори половината мач не е минал. Не бих празнувал още.

— Не го и правя.

Те чуха нови овации и той дръпна ядосано от цигарата.

— Цял живот си била с късмет. Ти си единственият човек, когото познавам, който дори и в куп боклуци да стъпи, те ще се превърнат в злато.

— Винаги съм смятала, че ти си късметлията.

Той изръмжа.

Тя стисна чантата си.

— И след всичките тези години продължаваш да ме мразиш, нали? Така и не разбрах защо. Ти имаше всичко, което аз исках.

— Ами да — промърмори той. — Пораснах в скапан апартамент с майка невротичка и без баща.

— Имаше баща. Имаше моя баща.

Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка.

— Права си. Така е. Бърт ме обичаше повече, отколкото теб, чак до смъртта си. Просто искаше да ти даде урок. Той непрекъснато казваше, че си единствения му провал. Мислеше, че ще улегнеш, ако те измъкне от онези, сбърканите, с които ти все се мъкнеш. — Рийд загаси цигарата си в един от пълните с пясък пепелници, сложени до стената. — Бърт не искаше да стане така. Никой не можеше да предвиди всички случайности, случили се през този сезон. „Сейбърс“ загубиха, „Симпсън и Макгуайър“, „Чарджърс“ загубиха, „Уайзък“. „Билс“ и „Долфинс“ се разпадат. Исусе, ако той имаше представа, че „Старс“ ще стигнат плейофите, той не би те пуснал да се приближиш до отбора, дори и за ден.

— „Старс“ наистина стигнаха до плейофите. А според оваците и сега печелят.

Лицето му потъмня от гняв. Преуспяващият делови мъж беше изчезнал и на негово място се показва жестокият тиранин от детството ѝ.

— Дявол да го вземе, злорадстваш, нали?

— Не е...

Но отрицанието ѝ дойде твърде късно, защото той вече я беше притиснал с тяло до стената. Тя примижа, когато раменете се разтресоха и чантата ѝ падна на земята.

— Ти съсипа всичко! Винаги си го правила!

Уплашена, тя го блъсна с длани в гърдите.

— Пусни ме или ще викам!

— Хайде де. Ако ни види някой, ще си помисли, че ме сваляш, както сваляш всички останали.

— Наистина ще го направя, Рийд! Пусни ме.

Тя замръзна, когато усети как ръката му се плъзва върху гърдите ѝ и ги притиска.

— На осемнайсет беше страхотно парче и все още си.

Тя не можеше да помръдне от изненада.

— Махни ръцете си от мен!

— Когато аз реша.

Тя се бореше да се измъкне от налудничавото му докосване, но тялото му я притискаше. Изражението му я изплаши. Очакваше да види похот, но видя нещо по-опасно. Видя омраза и желание да упражни силата си върху нея, както винаги.

— „Старс“ може и да останат за теб, но преди да си въобразиш, че ще се смееш последна, има още нещо, което трябва да узнаеш.

Триумфалното му изражение предизвика тръпки от ужас по тялото ѝ. Тя отново беше детето, което го гледаше как държи снимката на майка ѝ. Въпреки че бяха заобиколени от осемнадесетте хиляди зрители, тя никога не беше се чувствала по-самотна.

Устните му се изкривиха.

— Онази нощ в бараката край басейна...

— Не! Не искам да слушам!

Старите кошмари я заляха. Чуваше гръмотевиците, усещаше горещата лепкава жегга. Отново се опита да се измъкне, но той не ѝ позволи.

— Помниш ли бурята! И колко тъмно беше?

— Престани!

Тя се разплака.

Той стисна по-силно гърдите ѝ.

— Толкова тъмно, че не можеше дори собствената си ръка да видиш...

— Недей!

— В онази нощ, когато Крейг те изчука...

— Моля те...

— Това не беше Крейг.

Стомахът ѝ я присвиваше, от устните ѝ се изплъзна стон, докато думите му я удряха непрестанно. Имаше чувството, че дробовете ѝ са накъсани, и ще се задуши до смърт.

— Аз те открих в онази барака.

Щеше да повърне. Дали беше подозирала това някъде дълбоко в подсъзнанието си или узнаваше едва сега? Миризмата на одеколона му я задушаваше.

Той пусна гърдите ѝ, но само за да увие кичур коса около пръста си. Тя прехапа устни, за да не извика, когато той дръпна силно.

— И най-хубавото е, че нищичко не можеш да направиш, госпожице Важност, защото се е случило прекалено отдавна. Ще се противопоставят твоята дума срещу моята дума. А докато ти помиташе всичко в панталони, аз си останах чистичък. Така че когато започнеш да злорадстваш заради „Старс“, знай, че аз ще си спомням как пицеше, докато аз шибах сладката ти малка сливка.

— Добре ли сте, госпожице Съмървил?

Рийд отскочи назад, когато отляво към тях се приближи човек от охраната.

Тя притисна пръсти до устните си.

— Госпожице Съмървил? Всичко тук наред ли е?

Тя се опитваше да заговори.

— Не, аз...

— Ще се видим по-късно, Фийб.

Рийд оправя вратовръзката си, после прекоси коридора и отиде до вратата на ложата. Обърна се и ѝ се усмихна подигравателно.

— Благодаря за сливения пай.

Отвори вратата и изчезна вътре.

Тя притисна с ръка стомаха си. Човекът от охраната я хвана за рамото.

— Всичко ще бъде наред, госпожице. Нека да ви помогна.

Тя се движеше до него като робот, докато той я водеше по коридора. Спомените за онази нощ се заблъскаха в главата ѝ.

Металната барака нямаше прозорци и жегата, уловена вътре като в капан, тежеше. Когато той отвори вратата, тя видя само мъжки силует на фона на проливния дъжд. Беше предположила, че е Крейг, но не беше видяла лицето му.

Той скочи върху нея, преди тя да успее да се помръдне. Разкъса блузата ѝ и започна да хапе гърдите ѝ като животно. Тя си спомни грубия и неравен бетонен под, под голото си тяло, когато той вдигна полата ѝ и скъса бикините ѝ. Главата ѝ се беше блъснала в нещо, когато той се нахвърли върху нея. Беше издал някакъв животински звук, но след това тя чуваше само собствените си писъци.

Подът под нея се движеше и тя вдигна глава. За миг гледаше объркано, после осъзна, че са в асансьор.

— Къде отиваме?

— Да ви дадат първа помощ.

— Всичко е наред. Нямам нужда от първа помощ.

— Бяла сте като платно. Не знам какво се опитваше да направи онзи мъж, но май е по-добре да полегнете няколко минути, за да се почувствате по-добре.

Тя започна да протестира, но осъзна, че не е в състояние да се върне в ложата. Няколко минути далече от любопитни очи щяха да ѝ позволят да се пооправи.

— Добре. Само за малко.

Асансьорът продължи да се спуска. Фийб усети миризма на цигари от униформата на човека и отново ѝ прилоша, защото той ѝ напомни за Рийд. Обзе я чувство за безпомощност. Той щеше да се измъкне. Беше прав. Прекалено много време беше изминало, за да може тя да предяви обвинения.

Мъжът от охраната започна да кашля.

Беше пълен, вероятно малко над петдесетте, с прошарена коса и червендалесто лице. Челото му беше оросено от пот. Фийб прочете името му, написано с печатни букви върху пластмасова табелка.

— Трябва да откажете тези цигари, господин Хардести.

— Да.

Вратите на асансьора се отвориха. Тя видя някакви тръби над главата си и реши, че са в нещо като мазе.

— Къде сме?

— Тук долу има първа помощ за работещите. Това ще ви задържи далече от тълпата.

Тя излезе от асансьора и го последва. Минаха по тесен коридор, боядисан в убитосиво. От тръбите се чуваше свистене, чуваше се и някакъв звук, който напомняше за далечен гръм. Тя осъзна, че чува заглушения рев на тълпата над тях.

Направиха рязък завой и той каза:

— Тук вътре.

Той я хвана за лакътя и завъртя дръжката на вратата, върху която нямаше никаква табела.

Тя се поколеба, усетила за пръв път някакво притеснение, но той я блъсна вътре.

— Какво правите — ахна тя.

Очите ѝ се разшириха от ужас, когато видя, че той е извадил оръжието си и го е насочил срещу нея. Имаше чувството, че това е сън. Рийд беше неин враг, не този мъж, когото никога не беше срещала. Над нея тълпата ревеше като звяр в меко облицована клетка, а тя беше попаднала в кошмар, където ужасите следваха един след друг.

Той блъсна вратата, за да я затвори.

— Върви там!

— Защо го правиш?

— Мърдай!

Тя се запрепъва назад. Постепенно забеляза, че се намира в помещение, което е едновременно стая на охраната и склад. Видя сиво метално бюро, шкаф с полици и цяла стена с метални рафтове, върху които имаше машинни части и картонени кутии.

Той посочи с оръжието към един стол на колелца, който беше леко скъсан на седалката.

— Сядай.

Краката ѝ трепереха, когато се отпусна на стола. Овалната облегалка изскърца и поддаде леко, когато тя се облегна назад. Тя се взираше замаяна в грозното черно оръжие, което бе насочено към сърцето ѝ. То не трепна, когато той се наведе и извади едно въже за простиране иззад някаква кутия, която лежеше на металния рафт на шкафа до бюрото.

— Кой си ти? — прошепна тя.

Вместо да отговори, той завъртя с крак седалката ѝ и Фийб се оказа с лице към стената. Автоматично тя се опита да обгърне тялото си, но той сграбчи ръцете ѝ и ги дръпна зад гърба ѝ. Тя извика уплашено.

Гърдите му изхриптяха, докато връзваше китките една до друга и после до металната част, която поддържаше облегалката. Тя се люлееше заплашително и дърпаше ръцете ѝ.

Когато я завърза, той отново ритна стола, който полетя към отдалечения ъгъл на претъпканата стая. Тя го спря с крака, преди да се е блъснал в стената, а после се завъртя към мъжа, обхвана я паника.

Опита се да бъде благодарна, че не е завързал краката ѝ, но въжето прерязваше китките ѝ и болката я заливаше непрестанно. Той взе оръжието от металния рафт, където беше го оставил да лежи,

докато я завърже, после го мушна в кожения кобур, който висеше на бедрото му.

Колко ли време щеше да мине, преди Рон да разбере, че я няма? Пребори се с истерията, която се надигаше в нея, защото осъзнаваше, че каквото и да се случи, тя ще трябва да мисли разумно.

Чу далечна музика и разбра, че първите две четвъртини са свършили. Опита се да превъзмогне болката в ръцете и китките си и започна да оглежда помещението.

Очуканото сиво бюро до стената беше претъпкано с формуляри, каталози и отпадъчни хартии. Върху един шкаф с четири чекмеджета стоеше телевизор, целият с петна от мазни пръсти. На стената зад бюрото висяха листи и един календар, показващ гола жена, която държи надувна топка в ярки цветове.

Мъжът запали цигара, като я държеше между грубите си пръсти, по които имаше петна от никотин.

— А сега да ти кажа какво става. Няма за какво да се тревожиш, стига гаджето ти да прави, каквото му кажа.

— Не разбирам за какво говориш.

— Да. Но мисля, че няма голямо значение.

Той отиде до шкафа и включи телевизора. На черно-белия екран се появиха седналите в кабините си коментатори, облечени в униформени сака на различните средства за информация.

— ... „Старс“ играха бляскаво през първата половина. Нападението им се организираше добре. Успяваха да запазят топката. „Сейбърс“ ще трябва да бъдат много по-агресивни, ако искат да участват в играта.

В долната част на екрана се виждаше резултатът: „Старс“ — четиринайсет, „Сейбърс“ — три.

Мъжът изруга злобно и намали говора. Фийб го огледа по-подробно, докато той крачеше покрай вратата, като дърпаше гневно от цигарата си. Очите ѝ попаднаха пак на пластмасовата табелка с името му.

„ХАРДЕСТИ“.

В този миг тя се сети. Спомни си разказа на Дан за мъжа, който го преследвал, бащата на бивш играч на „Старс“. Неговото име беше Хардести.

На екрана се появи реклама на бира. Тя навлажни пресъхналите си устни.

— Ръцете ме болят. Въжето е много стегнато.

— Няма да те отвържа.

— Просто поразхлаби въжето.

Трябваше да го накара да говори. Щеше да полудее, ако не разбере какво мисли да прави той.

— Всичко това е заради сина ти, нали?

Той насочи цигарата си към нея.

— Ще ти кажа нещо. Малкия Рей беше най-добрият защитник, който някога е играл за „Старс“. Онзи мръсник нямаше причина да го отстранява.

— Тренъор Кейлбоу ли?

— Имаше зъб на Рей. Дори не му даде шанс.

— Дан не постъпва така.

Облаци сив дим обвиваха главата му и той сякаш не я чу.

— Ще ти кажа какво си мисля. Той е знаел, че Малкия Рей е добър играч, отколкото той е бил някога. Мисля, че му е завиждал. Вестниците направиха голяма работа от Кейлбоу, но той не представляваше нищо, в сравнение с моя Рей.

Тя осъзна, че мъжът е луд. Може би е бил такъв отдавна или пък смъртта на сина му е била последния удар. Тя се опита да скрие страха си.

— Играчите постоянно биват отстранявани. Това е част от играта.

— Не знаеш какво е! Веднъж си някой, после никой не те знае.

— За сина си ли говориш или за себе си?

— Млъквай!

Очите му се изцъклиха, кожата му доби леко пурпурен оттенък.

Тя се страхуваше да го притиска повече, затова се смълча.

Той насочи пръст към нея.

— Виж, ти въобще не ме интересува. Не искам да те нараня, но ще го направя, ако се наложи. Защото няма да позволя „Старс“ да спечелят този мач, каквото и да става.

Рон стигна до тунела, точно когато играчите излизаха на терена. Ужасяваше се от онова, което трябваше да направи. През цялата седмица Дан се държа като мечок — темпераментен, непредсказуем и неподатлив на усмиряване. Нямаше представа как ще реагира той на тази объркваща новина.

Дан излезе от съблекалнята и Рон тръгна до него.

— Опасявам се, че имаме проблем.

— Оправи се. В случай, че не си забелязал, аз се опитвам да спечеля мача, а...

Рон притисна сгънатата носна кърпа до челото си.

— Фийб изчезна.

Дан спря рязко и лицето му пребледня.

— Какви ми ги говориш?

— През втората четвърт излезе от ложата и въобще не се върна. Някой намерил чантичката ѝ в коридора. Обадих се у тях и в офиса ѝ. Проверих в бърза помощ и изпратих човек да провери във всички ложи. Няма я, Дан. И вече си мисля, че нещо не е наред.

Рон беше наблюдавал Дан в напрегнати положения, но никога не беше виждал такава уплаха в очите му.

— Не! Тя не може... За бога! Обади ли се в полицията?

— Да, но тъй като е много рано, те не го приемат толкова сериозно. Неприятно ми е да ти причинявам това насред мача, но се сетих, че ти можеш да знаеш някое друго място, където да я потърся. Сещаш ли се нещо? Има ли някакво друго място, където може да бъде?

Дан беше замръзнал, с обърнати очи и пребледняло лице.

— Не. — Той сграбчи Рон за ръката. — Говори ли с Моли? Исусе! Говори с Моли! Фийб може да е с нея!

Рон никога не беше виждал Дан да се държи така и осъзна, че в отношенията между собственичката на „Старс“ и главния треньор има нещо повече, отколкото беше подозирал.

— Моли не я е виждала от началото на мача. Доста се притесни. Съпругата на Тъли е с нея сега.

— Ако с Фийб се случи нещо...

Един от помощник-треньорите се появи на входа на тунела.

Дан се завъртя към него. Мускулите на врата му бяха изпъкнали като въжета.

— Мамка му, остави ме на мира!

Рон усети чувството за безпомощност, обхванало Дан, затова сложи ръце на раменете му.

— Трябва да се върнеш на игрището! Точно сега не можеш да направиш нищо за Фийб. Ще ти се обадя веднага, ако я открием.

Дан го изгледа замаяно.

— Не позволявай да ѝ се случи нещо, Рон. Намери я, за бога!

Рон искаше да може да го увери в това, но засега можеше да каже само:

— Ще направя всичко възможно.

На долния етаж Хардести бръкна в джоба си, за да извади нов пакет цигари. Очите на Фийб пареха от дима, в добавка към болката в ръцете и китките ѝ. Мълчанието беше опънало нервите ѝ дотолкова, че тя просто трябваше да заговори.

— На кого е този офис?

Тя помисли, че той няма да ѝ отговори, но той повдигна рамене.

— На един от инженерите. Той трябва да стои при генераторите, докато мачът свърши и няма да се появи, ако се надяваш на това.

Мълчаливият екран показва как „Сейбърс“ хвърлят топката. Тя потръпна, когато той усили говора.

— Няма да се измъкнеш след това.

— Знаеш ли? Не ми пука. Стига „Старс“ да загубят титлата, въобще не ми пука.

Хардести погледна към телевизора, после отиде до бюрото. Вдигна телефона и набра четири цифри. Изминаха няколко секунди преди да заговори в слушалката.

— Тук е Боб Смит от „Старс“. Фийб Съмървил е при мен и иска да говори с треньор Кейлбоу. Прехвърлете този разговор при него. — Той млъкна и се заслуша. — Тя пет пари не дава за изпълномощаването. Казва, че е важно, а тя е шефът, а пък задникът си е твой, така че прави каквото искаш.

Който и да беше на другия край, явно беше решил да изпълни искането, защото Хардести бутна телефона към края на бюрото, възможно най-близо до мястото ѝ. Колелцата на стола ѝ изскърцаха, когато той хвана облегалката и я избута до телефона.

Той чакаше мълчаливо, с ръка, стиснала слушалката, после се напрегна.

— Кейлбоу? Тук има един човек, който иска да говори с теб.

Той бутна слушалката към Фийб.

— Дан?

Гласът ѝ беше изтънял от страх.

— Фийб? Къде си? За бога, добре ли си?

— Не, аз...

Тя извика от болка, когато Хардести сграбчи косата ѝ и я дръпна силно.

Дан изтръпна.

— Фийб! Какво стана? Там ли си? Кажу нещо!

Сърцето му бумтеше, а на челото му изби студена пот. Тормозеха Фийб, а той не можеше да направи нищо. Страхът свали всички пластове, натрупани от инстинкта му за самосъхранение и той осъзна ослепително ясно колко дълбока е любовта му към нея. Не искаше да живее повече, ако ѝ се случеше нещо. Извика името ѝ, опитвайки се да вложи всичко, което изпитваше към нея, но не можеше да ѝ каже.

В слушалките му се чу гробовен мъжки глас.

— Пипнах я, Кейлбоу. Ако я искаш цяла, ще слушаш страшно внимателно какво ще ти кажа.

— Кой говори?

— „Старс“ губят днес. Схващаш ли? Скапаният ти отбор губи или мацката умира.

Дан чу хриповете в гласа на мъжа и бе обхванат от ужасно подозрение.

— Хардести? Ти си, нали, шантав идиот такъв!

— Твоят отбор няма да спечели титлата без моето момче.

Фактът, че Хардести не се опитва да скрие самоличността си, увеличи страха на Дан толкова много, колкото нищо друго не можеше да направи. Само човек, който не се интересува дали е жив или мъртъв, може да бъде толкова невнимателен.

Знаеше, че няма много време, затова заговори бързо. Гласът му звучеше решително.

— Слушай. Рей не би искал да правиш това.

— Ти му завиждаше. Затова го отстрани.

— Това е нещо между мен и теб. Фийб няма нищо общо. Пусни я.

— Не се обаждай на полицията. — Хардести се изкашля сухо. — Гледам телевизия и ако стане нещо необичайно, ще съжаляваш.

— Помисли, Хардести! Хванал си невинна жена...

— Появят ли се още точки за „Старс“, наранявам гаджето ти.

— Хардести!

Линията прекъсна. Дан беше зашеметен. Чу овациите на тълпата и всичко в него застина, когато се сети за комбинациите, които преди малко беше разпоредил в слушалките. Завъртя се към игрището. Застинал в ням ужас, той наблюдаваше топката, която излетя във въздуха и попадна точно в средата на вратата, отбелязвайки гол за „Старс“.

Таблото премигна и Дан усети как една ледена ръка сграбчва сърцето му.

В мазето Рей изруга и ритна стола на Фийб. Тя извика, когато той полетя по плъзгавия под и се блъсна в стената. Рамото ѝ се блъсна в нещо и тя усети как цялото ѝ тяло потръпва от болка. Беше прехапала езика си и в устата си усети вкус на кръв.

Страхуваше се от онова, което можеше да ѝ причини той и затова завъртя отново стола, за да може да го наблюдава. Но той не гледаше към нея. Беше се вторачил в телевизора и си мърмореше нещо.

На екрана се появи близък план на Дан. Той изглеждаше трескав и тъй като резултатът беше седемнайсет на три за „Старс“, коментаторите се шегуваха с него. Когато го видя, тя имаше чувството, че я разкъсват. Днес можеше да умре. Дали щеше да наблюдава лицето му, когато това се случи?

Мисълта беше непоносима и тя принуди безчувствените си пръсти да се захванат с възлите, които я задържаха за стола. Тя преглътна болката, която ѝ причиняваха движенията и си припомни техния последен разговор и непоколебимата решителност в гласа му, когато ѝ каза, че никога няма да загуби мач нарочно.

Няма да го направя, Фийб! Никой не може да ме накара да го направя. Дори и ти!

11.

Дан извика от страничната линия към Джим Бийдерот. Надяваше се, че куотърбекът не е забелязал несигурността в гласа му.

— В следващите серии ще направим някои промени, Джим.

Когато Дан свърши с инструкциите, очите на Джим се бяха присвили възмутено.

— Това са идиотски комбинации. Щом видя свободен играч ще му подавам.

— Ще правиш каквото ти казвам, иначе сядаш на скамейката — кресна му Дан.

Бийдерот го изгледа гневно и тръгна към Чарли Крей, един от помощниците. След секунди беше грабнал и слушалките му и викаше в тях.

Дан знаеше, че Джим говори с Гейри Хюит, координатора на защитата, който седеше в треньорската ложа заедно с Тъли. Той се опита да преглътне страха си, за да подреди мислите си, преди Хюит да е започнал да му крещи.

Хардести беше казал, че гледа телевизия, което означаваше, че може да забележи всяко необичайно движение на страничната ложа или в която и да е част на стадиона, в обхвата на камерата. Затова Дан не можеше да рискува да уведоми полицията. Щом като разберат, че Фийб наистина е отвлечена, те щяха да плъзнат навсякъде, включително и тук, на страничната линия, за да му задават въпроси. И нещо по-лошо. Те можеха да решат да прекратят мача — обстоятелство, което много лесно може да накара Хардести да направи непоправимото.

Замисли се дали да не използва слушалките, за да се свърже с Рон, но се страхуваше, че Хардести може и да подслушва. Въпреки че не разбираше всички тънкости на вътрешната съобщителна система, Дан знаеше, че Хардести би имал достъп до нея, само ако се обажда някъде от Двореца. Това означаваше, че има вероятност той дори и сега да подслушва разговора между страничната линия и треньорската ложа. Освен това означаваше, че Фийб е скрита някъде наблизо.

Той изтри челото си с ръкав и се опита да измисли начин да съобщи на Рон. Тъй като не можеше да обяснява в слушалките какво се е случило, той грабна тетрадката си и надраска набързо една бележка, която беше достатъчно неясна и никой друг не би я разбрал.

„Говорих с играча, когото обсъждахме в средата на мача. Лошата ти оценка за положението беше правилна. Спешно прекрати всякакви по-нататъшни действия. Ще ти обясня след мача.“

Дан подаде бележката на един от спомагателните работници, за да я отнесе и си каза, че нищо няма да се случи с Фийб. Всичко друго беше немислимо.

За пръв път си позволи да помисли как ще се отразят действията му на собствеността ѝ върху „Старс“, след като всичко свърши и тя е в безопасност. Такова нещо не се беше случвало досега, но Дан не можеше да си представи, че Националната футболна лига ще допусне резултатът от този мач да се зачете, стига „Старс“ да не спечелят въпреки тренировката му намеса, което той нямаше намерение да позволи. Щом в Националната футболна лига научат, че той е загубил мача нарочно, ще бъде определена нова среща и Фийб пак ще има възможност да задържи отбора.

Но тогава в гнева му се появи грозна мисъл. Ами ако полицията не повярва, че е била отвлечена? Ако Хардести се измъкне, няма да има никакво осезаемо доказателство — нищо, освен думите ѝ. Само Дан можеше да потвърди историята ѝ, но връзката им щеше да направи думите им подозрителни. Много лесно можеха да я обвинят, че си е измислила отвлечането, просто защото „Старс“ са загубили и тя иска нова възможност да остане тяхна собственичка. Не, Националната футболна лига нямаше да позволи този мач да се преиграе.

Трябваше да приеме болезнения факт, че неспособността му да уведоми полицията ще струва на Фийб „Старс“. Но не можеше да направи нищо. Не би рискувал живота ѝ за нищо на света.

Гласът на Гейри Хюит пропука в слушалките.

— Дан, какво, по дяволите, става? Джим никога не е подавал по-добре. Защо го спиращ? Това не беше нашият план.

— Правя някои промени — изръмжа Дан. — Водим в играта, така че е по-добре да играем разумно.

— Едва трета четвърт е! Прекалено рано е да се успокояваме.

Дан не можеше да не се съгласи, защото просто свали слушалките и залепи поглед за игрището. Щеше да направи всичко, за да запази Фийб.

До средата на четвъртината „Сейбърс“ бяха постигнали първия си тъчдаун, докато променената игра на „Старс“ не ги доведе доникъде, така че преднината им намаля на седем точки. Привържениците им дюдюкаха толкова силно, че нападението не можеше да чуе сигналите на Бийдерот.

Помощниците на Дан побесняха, играчите бяха почервенели от гняв, а когато „Сейбърс“ изравниха в първите две минути на последната четвърт, дори и коментаторът по телевизията загуби търпение.

— Вярвате ли на очите си? — Той направо крещеше в микрофона. — През целия сезон Дан Кейлбоу беше един от най-агресивните тренъори в Националната футболна лига и сега е ужасно, когато го виждаме да се свива така. Привържениците на футбола не са дошли да гледат такава игра.

Фийб се опита да не обръща внимание на разбираемо грубата оценка за действията на Дан от страна на коментатора, както и на освиркванията на тълпата. Не ѝ се мислеше какво причинява това публично унижение на гордостта му. Осъзнаваше, че никога не го беше обичала повече.

Ръцете ѝ кървяха, разранени от опитите ѝ да се освободи от въжетата. Не обръщай внимание на болката, каза си тя. Продължавай въпреки болката. Тя си повтаряше думите на играчите, но вече ѝ се струваше, че възлите никога няма да се разхлабят.

Хардести беше увил въжето на цифра осем около китките ѝ, а свободните краища беше завързал за облегалката на стола. Пръстите ѝ станаха лепкави от кръвта, докато се опитваше да развърже двойния възел, който я задържаше за стола, но той не се поддаваше.

Действай, въпреки болката. Отърси се от нея.

Загледан в екрана на телевизора, Хардести дръпна от цигарата си и се изкашля. Въздухът беше толкова задимен, че Фийб едва дишаше. Понякога си мислеше, че той я е забравил, но в един миг той я поглеждаше с очи, в които нямаше никакви угризения и тя осъзнаваше, че той няма да се поколебае и ще я убие.

Пет минути след началото на последната четвърт „Сейбърс“ хукнаха в атака. На страничната линия чувствата на играчи и помощници изразяваха всичко от гняв до униние, а тълпата започна да хвърля предмети по Дан. Той стоеше сам, изоставен от играчи и треньори. Само желязната му дисциплина го предпазваше да не се отпусне съкрушен на пейката.

„Сейбърс“ двадесет и четири, „Старс“ седемнайсет.

Когато „Сейбърс“ направиха и допълнителната точка, Бийдерот блъсна шлема си в скамейката с такава сила, че той изпука. Дан знаеше, че вече е само въпрос на време, преди Джим да пренебрегне заплахата да остане на скамейката и да започне свои собствени комбинации. Оставаха по-малко от десет минути до края и настроението на тълпата ставаше все по-отвратително, така че той вече не можеше да играе предпазливо.

През целия си живот Дан беше играл в отбор и ако продължаваше да прави това сам, щеше да стане твърде опасно. Като се молеше да не е направил фатална грешка, той извика Джим и Боби Том, точно преди играчите от нападението да отидат отново на игрището.

Лицето на Джим беше почервеняло от гняв, Боби Том гледаше навъсено. И двамата започнаха да му крещят обиди.

— Сложи ме на скамейката, гадняр такъв! Хич не ми пука, защото не искам да участвам в това.

— Не сме работили толкова, за да ни прекараш по този начин!

Една камера зажука край тях. Дан хвана ръцете им и наведе глава. Гласът му беше тих и гневен.

— Млъкнете и слушайте. Фийб е отвлечена. Мъжът, при когото е тя, е луд. Казва, че ще я убие, ако спечелим мача. — Усети, че мускулите им се стегнаха, но не вдигна поглед, защото беше сигурен, че ги снимат. — Той гледа телевизия. Не мога да позволя никакви точки за отбора, защото той заплаши, че ще я наранява всеки път,

когато покачваме резултата. — Пое си дъх и вдигна глава. — Наистина ще го направи.

Бийдерот изруга тихо, Боби Том имаше убийствен вид.

В очите на Дан се четяха всички негови чувства, докато им казваше какви ще бъдат следващите комбинации.

— Нека да изглежда както трябва. Моля ви! Животът на Фийб зависи от това.

Виждаше се, че имат десетки въпроси, но сега нямаше време за тях и за тяхна чест никой не започна да спори.

В мазето Фийб чуваше овациите на тълпата. Окървавените й пръсти замръзнаха върху възела, а погледът й отскочи към телевизора. Спря да диша, когато Джим хвърли дълъг пас на средната линия към Боби Том. Тялото на Боби Том се изпъна до грациозната линия, която бе снимана толкова често. Тежестта му падаше единствено върху върховете на пръстите. Колко пъти през този сезон Фийб беше гледала как той улавя топката във въздуха от тази позиция, преодолявайки гравитацията без усилие, като танцьор?

Но не и този път. Тълпата изстена, когато топката се изплъзна между върховете на пръстите му. Боби Том падна на земята и тя задиша отново.

За пръв път през втората половина на мача Бийдерот хвърляше дълъг пас. Дали Дан вече е изгубил контрол на мъжете? Не искаше дори да си помисля какво щеше да означава това. Не и сега. Не и когато най-последно възелът, с който беше привързана към стола, поддаде.

Беше толкова развълнувана, когато се развърза, но триумфът й скоро се изпари, когато осъзна, че има още един възел. Вече не беше завързана за стола, но китките й не помръдваха заради възела, който преди това не беше открила. Той завършваше осмицата от възета, увити около китките й. Освободи се от стола, но това не беше достатъчно, защото не можеше да използва ръцете си. Хардести имаше оръжие.

Камерата се премести върху Боби Том. Болката беше замъглила усещанията й, затова трябваше да изминат няколко секунди, преди да разбере, че нещо не е наред.

Ако се случеше Боби Том да изтърве топката, обичайното му добро настроение винаги го напускаше. Той се удряше и ругаеше. Но

сега, дори и на малкия телевизионен екран се виждаше, че лицето му не трепва от никакви чувства.

Той знае.

Интуицията ѝ подсказваше, че Дан му е разказал за случилото се. Знаеше колко много означава този мач за Боби Том и можеше да си представи какво му е струвало това съзнателно изтърване на топката.

Загледа се в гърба на Хардести и гневът ѝ пламна. Нямахше право да им отнема този ден.

„Старс“ загубиха топката и „Сейбърс“ започнаха следващата си комбинация. Часовникът върху таблото продължаваше да отброява минутите.

7:14... 7:13... 7:12

„Сейбърс“ започнаха серия от пасове. Фийб се сети как изглеждаха мъжете след мач — мръсни, натъртени, с кръв по тях. Представи си ги в самолета, когато се завръщаха от среща в друг град. Коленете им бяха покрити с лед, рамената им бяха превързани и те гълтаха болкоуспокояващи, за да могат да заспят. Всеки един от тях не би се спрял пред нищо за „Старс“.

6:21... 6:20... 6:19...

Оставаше толкова малко време. Въобще не беше сигурна, че ще успее да развърже последния възел, преди да изтече времето. Поддаваше, но не достатъчно бързо. Изпитваше ужасното чувство, че някак изневерява на отбора, че не се старае достатъчно.

5:43... 5:42... 5:41...

„Портланд“ отново вкараха гол. „Сейбърс“ двадесет и седем, „Старс“ седемнайсет.

Трябваше да вземе решение. Можеше да отиграе положението предпазливо и да остане на мястото си, с надеждата, че той ще я пусне в края на мача. Или да рискува всичко, за да спечели свободата си.

На екрана се появи лицето на Дан и тя взе решение. Няма да загуби нито него, нито „Старс“ без борба. Мислите ѝ препускаха. Щеше да има само една възможност, затова трябваше да подбере момента.

5:07... 5:06... 5:05...

Хардести се наведе, обхванат от пристъп на хрипливата си кашлица. Тя стъпи здраво на пода и се отблъсна. Столът полетя напред.

Той се завъртя тромаво, когато чу скърцането на колелцата. Издаде дрезгав вик и вдигна юмрук, за да я удари. Тя вдигна крак и заби ток в слабините му.

Той извика от болка и се преви напред. Тя скочи и измъкна ръце иззад облегалката на стола. Китките ѝ все още бяха вързани зад гърба ѝ. Хукна към вратата, завъртя дръжката и изскочи в коридора.

Бягаше неумело към асансьора и в същото време дърпаше китките си. Въжетата се бяха отпуснали, но тя все не можеше да се освободи. Зад гърба си чу някакъв хриплив звук и когато хвърли поглед назад, видя Хардести, който се подаваше на вратата.

Втурна се към сива метална врата с надпис „Стълбище“, спъна се и едва не падна. Още няколко ценни секунди отминаха, докато се обърне с гръб, за да отвори вратата. Част от въжето падна между пръстите ѝ, което я затрудни още повече. Хардести, все така превит на две, тръгна напред.

— Мръсница... — изохка той.

Изпита ужас, когато той заопипва бедрото си за оръжието. Вратата към стълбището се отвори и тя се мушна през нея. После от стената пред нея избухнаха парчета, които се посипаха върху ѝ. Изпищя и сви рамене.

Тя изхълца задавено. Заизкачва стълбите, преди той да успее да стреля отново. Дърпаше трескаво обърканите въжета, които затрудняваха движението ѝ. Почти беше стигнала горния етаж, когато най-последно въжето започна да се изплъзва. Тъкмо се беше освободила от въжето, когато чу онова ужасно хриптене да идва към нея, усилено от празното стълбище.

— Мръсница!

Завъртя се и го видя най-долу на стълбите. Лицето му беше виолетово и той се опитваше да си поеме дъх, сякаш се задушаваше. Парализирана, тя не отгестваше очи от оръжието, насочено към нея.

— Няма... — Той се подпря на стената, притиснал с ръка гърдите си. — Няма... да ти позволя...

Оръжието трепна и тя превъзможна вцепенението си. Тя зави нагоре по стълбите. Чу се нов изстрел и куршумът се блъсна в стената зад нея. Не посмя да спре, за да види дали я преследва. Когато стигна до вратата, чу почти нечовешки вик от болка. Натисна дръжката, точно когато проехтя звукът от строполилото се тежко тяло.

Тя хукна по коридора, като отчаяно се опитваше да се ориентира. Чу шума от тълпата и осъзна, че е попаднала в края на коридора, който води към съблекалнята на „Старс“. Без да губи време, хукна към тунела, по който се излизаше на игрището. Докато бягаше, тя захвърли синьото яке, чиито маншети бяха изцапани с кръв.

На изхода на тунела имаше охрана. Когато чу стъпките ѝ, той се обърна. Тя побягна към него, а той стоеше зяпнал разрошената ѝ коса, скъсаните чорапи и окървавените китки.

— Един мъж от охраната лежи на стълбището до съблекалнята!
— Тя се опитваше да си поеме дъх. — Мисля, че получи сърдечен удар. Внимавайте. Той е луд и има оръжие.

Мъжът я гледаше, сякаш беше изгубила разума си. Преди да успее да я попита нещо, тя побягна към игрището. Пазачът до оградата я позна и отскочи от вратата.

На игрището бяха играчите от нападението на „Сейбърс“. Тя погледна към таблото.

2:58...

Вече виждаше единствено гърба на Дан. Проблемите помежду им се изпариха, докато бягаше към скамейката. Играчите се изпречваха на пътя ѝ, затова тя ги задържа.

— Пуснете ме! Пуснете ме да мина!

Един по един те отстъпиха, очевидно изненадани, че я виждат. Боби Том и Джим Бийдерот я видяха и тръгнаха напред.

— Дан!

Той се завъртя към нея. Никога не беше виждала на лицето му толкова дълбоко чувство. Тя се хвърли в прегръдките му.

— Фийб! Слава богу! О, слава богу, Фийб...

Той повтаряше името ѝ отново и отново и я притискаше до гърдите си.

Камерата до страничната линия се спря върху тях. Рон, който беше в ложата горе, скочи на крака и хукна към вратата. Междувременно радиокоментаторите обясняваха объркано, че собственичката на „Старс“ прегръща треньора, който през втората половина на мача водеше хладнокръвно отбора ѝ към поражение.

Тя обви ръце около врата му и го целуна. Той отвърна на целувката ѝ и я стисна толкова силно, че тя едва дишаше.

— Може ли да спечелиш все още? — прошепна тя.

— Няма значение. Важното е, че си в безопасност. Нищо друго няма значение. — Гласът му беше прегракнал от вълнение.

Тя се отдръпна малко от него и видя, че очите му са пълни със сълзи.

— Мислех, че съм те загубил — каза той. — Толкова те обичам. О, боже, обичам те!

Тя скри думите му, като ценност, на която щеше да се радва по-късно. Сега можеше да мисли само за него и за онова, което той направи за нея.

— Искам да спечелиш. Работи толкова много.

— Не е важно.

— Да. Важно е!

Тя осъзна, че плаче.

Той я притисна силно.

— Не плачи, скъпа. Нека просто се радваме, че си жива.

Той си мислеше, че тя иска това заради себе си.

— Не разбираш. Не искам да спечелиш заради мен! Искам да го направиш заради себе си.

— Изоставаме с десет точки, скъпа. По часовник има по-малко от три минути.

— Тогава по-добре се захващай за работа.

Той приглади косата ѝ, а очите му бяха пълни с толкова любов, че всичките ѝ съмнения се изпариха.

— За да спечелим, ни трябва два тъчдауна, а точно в момента момчетата ме ненавиждат.

— Аз ще говоря с тях.

— Фийб...

Тя докосна лицето му.

— Обичам те, треньоре! А сега се залавяй за работа. Това е заповед.

Трябваше да напегне цялата си воля, за да се отдръпне от прегръдките му. Той все още изглеждаше замаян от думите ѝ. Едва беше направила две крачки, когато до нея застанаха Боби Том и Джим.

— Добре ли си? — Боби Том беше пребледнял от притеснение. — По дяволите, Фийб, толкова ни изплаши.

— Всичко е наред. — Тя стисна ръцете им. — Искам да спечелите този мач. Искам Дан да успее да спечели.

— Ако имахме повече време.

Фийб прекъсна Джим.

— Не ме интересува това. Не мога да позволя да му се случи такава нещo. Нито пък на всички вас.

Тя се обърна и хукна към Дарнъл. Трябваше да събуди отново доверието на играчите в тренъора им, а имаше толкова малко време. Той се стресна, когато видя в какво състояние е тя и бързо пристъпи напред.

— Фийб, какво е станало?

Обясни му възможно най-бързо. Като се задъхваше, тя каза:

— Дан се опитваше да ме предпази. Кажи го и на останалите защитници. Ние ще спечелим този мач!

Преди да успее да я попита нещo, играчите, които не бяха на игрището, я заобиколиха и тя им повтори историята си. Докато я засипваха с въпроси, „Сейбърс“ вкараха гол.

Дан отново си сложи слушалките и започна да крещи инструкции. Джим го потупа по рамото и се втурна на игрището.

Прозвуча предупреждението за последните две минути.

Дан се наведе напред, с ръце върху бедрата. „Старс“ играеха, без да са се съвещавали преди това. Фийб заби нокти в дланите си, когато играта започна.

Джим хвърли топката, но играчът, който трябваше да поеме, не беше свободен. При втория опит изтърва за малко играча, а при третия също не успя.

Лекарят на „Старс“ се появи до нея и започна да бинтова китките ѝ. Историята вече се разпространяваше из отбора. Уебстър Гриър застана до нея като телохранител.

На четвъртия опит Джим успя и Дворецът потрепери от овациите.

Защитата на „Сейбърс“ не можа да реагира на бързата атака. С пресъхнали устни Фийб гледаше как отборът ѝ се премества на седемнайсет ярда.

1:10

Бийдерот подаде на Колиър Дейвис. Фийб изпищя, когато Дейвис хукна, за да отбележи тъчдаун. Тълпата полудя.

На страничната линия Дан се съвещаваше с играчи и помощник-тренъори.

„Старс“ вкараха и допълнителния гол. „Сейбърс“ — двадесет и седем, „Старс“ — двадесет и четири.

0:58

Защитниците на „Старс“ се подредиха. Тълпата очакваше пряк сблъсък още на линията, защото „Старс“ трябваше да си възвърнат притежанието на топката. Дан беше карал играчите да правят тези неща стотици пъти, докато се научат да изпълняват всичко без грешка. Но това не беше тренировка, а и другият отбор знаеше, че се задава кратък, смъртоносен сблъсък.

Фийб погледна към Дан. Той беше напрегнат и прекрасен.

Топката се завъртя след началния удар. Едва беше изминала необходимите десет ярда, когато попадна в играч на „Сейбърс“. Той се опита да я задържи, но не успя. Елвис Креншоу се сблъска с него.

Топката излетя и двайсет и двама мъже се хвърлиха за нея. Шлемовете се сблъскаха с пукот, ръмженето на играчите се чуваше чак на страничната линия, въпреки виковете на тълпата.

Чу се изсвирване и съдиите започнаха да вдигат играчите. Фийб стисна ръката на Уебстър.

Мъжете ставаха един след друг... от „Старс“, от „Сейбърс“, докато останаха само двама играчи на земята — единият в небесносин екип, другият във виолетов.

Дан извика тържествуващо и остана само Дарнъл Пруит, който се беше вкопчил в топката.

Шумът от тълпата беше оглушителен. Дарнъл скочи на крака и вдигна ръце във въздуха. „Старс“ си бяха върнали топката на собствената си линия на четирийсет и осем ярда.

0:44

Дан тупна по гърба Бийдерот и той се втурна на игрището. След първия му пас, топката беше на четирийсет и втория ярд.

0:38

Защитата на „Сейбърс“, като предполагаше, че поредицата от пасове ще продължи, се изтегли, за да се противопостави на бомбата. Но бяха подмамани от един от най-страхотните ходове на Дан. Първо подаване и те бяха на двайсет и втория ярд.

0:25

Следващите два паса бяха лоши и Фийб започна да се подготвя за загубата.

0:14

Бийдерот хукна към Дан. Започна бурен разговор помежду им. Джим побягна обратно.

Атмосферата беше наелектризирана. Фийб погледна към таблото, докато отборите се подреждаха. Трябваше да хвърлят за трети път, а им оставаха дваайсет и два ярда.

Пасът на Джим отново беше неуспешен.

0:08.

Дан правеше знаци, докато играчите отново се подреждаха. Вместо за гол, който нямаше да ги доведе доникъде, те се канеха да направят тъчдаун. Четвърти пас и дваайсет и два ярда.

Джим огледа положението и потърси любимата си цел — осеммилионовия играч на Фийб, с бързокрилите крака и мускулестите ръце.

Боби Том спря рязко, за да се отърве от своя човек. Топката се понесе към него. Той скочи и я пое във въздуха с толкова грациозно движение, че то изглеждаше почти женствено.

Защитниците го погнаха.

Той се завъртя към голлинията. Спъна се. Тъкмо стъпи стабилно и го блъснаха от едната страна. Той отново се измъкна.

Но към него се насочваше Брюър Гейтс, най-добрият защитник на „Сейбърс“.

Боби Том знаеше, че ще го ударят, но той остави тялото си незащитено, когато се протегна с топката пред себе си към голлинията.

С оголени зъби и рев на чупеца кокали машина, Гейтс се хвърли, за да го пресрещне на линията на двата ярда.

Но се сблъска във въздуха с Дарнъл Пруит.

Боби Том падна тежко на земята и всеки мускул на тялото му беше изпънат. В главата му нещо звънтеше и той се опита да проясни картината пред очите си.

0:01

През маската на лицето си, той проследи линията на ръцете си. Бяха достигнали точно на голлинията.

Съдията вдигна ръце, показвайки, че има тъчдаун.

Виковете на тълпата разтърсваха стените на Двореца.

Фийб се смееше и плачеше едновременно. Уебстър я прегърна, после Елвис Креншоу, когато се чу последният сигнал на игрището и

сред зрителите настъпи хаос.

Опита се да стигне до Дан, но не можеше да го направи през морето от играчи в сини екипи. Тя се добра до скамейката и го забеляза — пробиваше си път през играчите, за да стигне до нея. На лицето му имаше широка усмивка, когато очите им се срещнаха. Тя махна с ръка и се разсмя. Видя, че зад него се приближават няколко играчи, които носеха огромен зелен съд. Тя се разсмя още по-силно, когато го изпразниха върху главата му.

Той сви рамене и извика, докато получаваше посвещението. Имаше хора в тълпата, които дюдюкаха. Те не знаеха за задкулисната драма и все още искаха кръвта на Дан, заради този отчаян край на мача.

Той разтърси глава и изпръска всички наоколо. Разтърка очи, за да може да вижда Фийб отново.

Боби Том метна ръка на рамото му и му подаде топката.

— Тази е твоя, приятел.

Мъжете се прегръщаха. Дан притисна топката до гърдите си и отново се обърна към Фийб.

Той избърса лице с ръкав и видя, че тя все още стои на пейката. Изглеждаше като богиня, излизаща от морето сини екипи. Русата ѝ коса блестеше под светлините. Тя беше най-красивото същество на света и той я обичаше с цялото си сърце. Вече не се плашеше от силата на чувствата си. След като веднъж едва не я загуби, вече не би поел този риск.

Мъжете се канеха да го вдигнат на раменете си, но той не искаше да ходи никъде без нея. Обърна се към нея, когато играчите го понесоха през тълпата. Тя се смееше. Той също се разсмя. Внезапно всичко в него се стегна, когато нещо зад нея привлече вниманието му.

В морето от викащи, движещи се насам-натам почитатели, Рей Хардести стоеше зловещо неподвижен. Всеки мускул от тялото му беше напрегнат от омраза, докато гледаше от първия ред към Дан. Дан забеляза проблясването на оръжието, още преди той да вдигне ръка.

Всичко стана само за секунди, но всеки миг се запечатваше в съзнанието му като образа на ужаса, който никога не можеше да се изтрие от съзнанието му. Дан, вдигнат високо над играчите, беше лесна мишена, но Хардести, с предвидливостта на болен мозък, беше намерил по-добър начин да унищожи човека, когото мразеше.

Пред Дан изскачаха микрофони, журналисти му задаваха въпроси и той трябваше да гледа в ням ужас как Хардести се прицелва точно в главата на Фийб.

Няколко души от охраната се запромъкваха към Хардести. Онези, които бяха отпред, видяха оръжието му, но не можеха да използват собствените си оръжия между тази тълпа.

Долу Фийб все още се смееше, без да знае смъртната опасност, в която се намираше. Дан нямаше оръжие, нямаше нищо, с което да предпази жената, която обичаше с цялото си сърце. Нищо, освен топката, която притискаше до гърдите си.

Той беше част от затвореното братство на великите куотърбекове, но сега, когато ръката му обхващаше топката, той вече не беше в разцвета си. Инстинктивно пръстите му заеха мястото си в положение, което му беше по-познато и от чертите на собственото му лице.

В главата му проблеснаха имената на незабравимите Барт Стар, Лен Досън, Неймън и Монтана и самият Джони Ю. Никой от тях не беше играл при толкова висок залог.

Той замахна с топката и стреля. Тя полетя над тълпата — ниско, бързо и гневно.

Хардести се завъртя, когато топката се удари в рамото му. Силата ѝ го запрати върху седалките, а оръжието излетя от ръката му.

Фийб, която най-последно беше усетила, че нещо не е наред, се завъртя точно в мига, когато видя точно зад себе си скупчени няколко души от охраната. Преди да успее да разбере какво става, Боби Том и Уебстър я грабнаха и я понесоха към изхода на тунела.

12.

Рон срещна Фийб точно до вратата на съблекалнята. След като се увери, че не е наранена, той я поведе към една малка платформа, където всичко беше нагласено, за да може телевизионен екип да заснеме интервютата и раздаването на наградите.

— Говорих с полицията — надвикваше той хаоса покрай тях. — Ще говорят с теб веднага щом свърши церемонията. Никога през живота си не съм бил толкова уплашен.

— Моли как е?

Играчите размахваха бутилка шампанско и Фийб се оказа под пенест душ.

— Беше разстроена, но сега е добре.

Когато стигнаха до платформата, Фийб видя, че О'Джейс Симпсън интервюира Дан. Той беше нахлупил шапка върху мократа си коса. Рон я отведе до него и тя го чу да прескача въпросите му за втората половина на мача като му обеща пресконференция веднага щом хаосът поутихне. Не погледна към нея, но когато се приближи, той сложи ръка на кръста ѝ.

Тя се прикри от една струя шампанско, но попадна под друга. Косата ѝ увисна над очите ѝ и тя тъкмо подсушаваше лицето си, когато президентът на Националната футболна лига се приближи с купата на Американската футболна конференция. Той застана между Дан и Фийб и започна да говори:

— От името на...

— Извинете ме за минутка.

Фийб отиде до Рон, взе ръката му и го придърпа до Дан и себе си.

Дан ѝ се усмихна одобрително, грабна бутилка шампанско от Колиър Дейвис и я изпразни върху главата на Рон. Управителят им мърмореше, но Фийб се засмя и се обърна към представителя на Националната футболна лига.

— Може да продължите.

Той се усмихна.

— От името на Националната футболна лига, с най-голямо удоволствие давам купата на Американската футболна конференция на собственичката Фийб Съмървил, треньор Кейлбоу и на целия клуб „Старс“.

Играчите завикаха бурно и отвориха нова бутилка шампанско. Фийб се опита да държи кратка реч, но толкова се развълнува, че Рон трябваше да се заеме с това. О’Джейс все се опитваше да намери отговор на въпросите си за необичайното развитие на мача през втората половина, затова се обърна към Джим Бийдерот.

Фийб подаде купата на Рон.

Дан сграбчи ръката ѝ, издърпа я от платформата и я отведе зад група празнуващи играчи, за да се отдалечат от журналистите.

— Хайде. Имаме само няколко минути.

Той я поведе през банята, през стаята за екипировката, през тренировъчна зала, докато най-после излязоха в един коридор. В следващия миг той я мушна в някакъв склад, малко по-голям от шкаф. Едва затворил вратата, той я притисна до себе си и започна да я целува.

Те се прегръщаха буйно, телата им бяха лепкави от шампанското. Усещаха вкуса му и по устните си.

— Не знаех дали някога пак ще те държа в ръцете си — промърмори той дрезгаво.

— Толкова се уплаших...

— Толкова те обичам. Господи, обичам те!

— Страхувах се, че не ме обичаш и не можеш да го понеса. — Тя потрепери в ръцете му. — Дан, толкова ужасно беше.

— Така е.

— Не само отвличането, но и...

Тя потръпна и започна да му разказва за Рийд.

Усети как мускулите му се стегнаха, докато му разказваше и зачака избухването на гнева му. Но той ѝ предложи утеха и тя усети още по-силна обич към него, за това, че разбираше толкова добре от какво има нужда тя.

— Съжалявам — каза той с глас, прегракнал от чувствата. — Толкова съжалявам, мила...

Нещата станаха по-поносими, когато му разказа всичко. Тя се сгуши до мократа яка на ризата му.

— Иска ми се да останем тук завинаги — промърмори тя.

— На мен също. Иска ми се единствено да те отведа вкъщи и да се любим.

— Чакат ме от полицията.

— И аз ще трябва да говоря с тях. И с журналистите.

— Трябва да видя и Моли.

Той взе лицето ѝ в ръце и погали бузите ѝ.

— Ще се оправяш ли?

— Да. Просто ми се иска да приключим с всичко това. Ще се срещнем на празненството, което дава Рон в чест на победата.

— Не си мисли, че ще прекараш кой знае колко време там.

Той я целуна за последен път, после я хвана за ръка и излязоха в коридора.

В склада всичко беше тихо още миг, после се чу шумолене в най-далечния ъгъл.

— Дарнъл? — Гласът на жената беше тих и нежен, но и очевидно шокиран. — Чу ли какво каза тя? За Рийд Чандлър?

— Чух.

Чърмейн Дод, която вярваше твърдо в честната игра, бе възмутена.

— Ама че плъх! Не бива да се измъкне безнаказано след такова нещо.

— Няма, мила. Познавам треньора и мога да ти обещаая, че Чандлър въобще няма да се измъкне.

— Радвам се.

Тя спря търсещата ръка на Дарнъл, която беше започнала да докосва гърдите ѝ през бялата ѝ блуза по един изключително сладостен, но много непристоен начин.

— А, не. Не. Още не сме женени.

— Но скоро ще бъдем и аз ще те докосвам на места, за които ти дори и не знаеш.

— Не съм казвала, че ще се омъжа за теб.

Думите бяха малко приглушени, защото тя се опитваше едновременно да го целуне и да говори. Прегръдката с футболист, който все още беше с по-голямата част от екипировката върху себе си, приличаше твърде много на опит да гушнеш танк. Въпреки това тя не

беше готова да го пусне. Не че имаше намерение да улесни нещата за него, като му позволи да узнае колко много го беше обикнала. Дарнъл и така си беше достатъчно самонадеян.

— Чърмейн, мила, аз тъкмо се връщам от игрището. Не съм ходил до душозетата, но въпреки това ти дойде с мен в този склад. Ако това не е знак, че си готова за брак, не знам кое тогава е.

— Може пък просто да ми е жал за теб.

Той се засмя и мушна ръка под полата ѝ. Докосването му беше толкова нежно, че за няколко мига госпожица Чърмейн Дод забрави принципите си. Вместо това тя го целуна и си каза, че от Дарнъл Пруит ще стане един много добър съпруг.

Стана осем часът, преди Дан да приключи с полицията, с представителя на Националната футболна лига, с журналистите. Дългата драматична пресконференция беше най-трудна за Фийб, но тя се справи като войник и вече бе обявена за героиня на вечерните новини. Не му харесваше фактът, че журналистите се опитваха да го изкарат герой, но знаеше, че този вид истории отмират след някоя и друга седмица. Тогава животът им отново щеше да се върне в нормалния си ритъм.

Рей Хардести беше получил силен сърдечен удар и беше в болница, под полицейска охрана. Дан се огледа в притихналата съблекалня, където най-после бе успял да се изкъпе и да се преоблече. Знаеше, че няма да съжалява, ако Хардести не се възстанови.

Всички си бяха тръгнали отдавна и бяха отишли на празненството по случай победата. Дан облече якето си. Беше уморен до мозъка на костите си и единствената му мисъл беше да се добере до Фийб. Но преди това трябваше да свърши нещо.

Той излезе в притихналия коридор, но спря рязко, когато видя Джим, Дарнъл, Уебстър и Боби Том, облежнати на отсрещната стена. Всички бяха спортно облечени.

Той ги изгледа притеснено.

— Мислех, че вече сте на празненството.

— Решихме да те изчакаме — каза Джим.

— Трябва да намина през едно място. Ще се видим у Рон.

Боби Том вдигна върлинещото си тяло от стената.

— И ние обичаме Фийб.

— За какво говорите?

Дарнъл пристъпи напред.

— С годеницата ми бяхме в същия склад, в който бяхте и вие с Фийб. Чухме какво ти разказа за Рийд Чандлър. А аз споделих дочутото със съотборниците си.

Дан ги гледаше изучаващо и секундите се нижеха.

— И сам мога да се погрижа за Рийд.

— Знаем. Смятахме да дойдем само за морална подкрепа.

Дан започна да спори, но замлъкна, когато осъзна, че днес те бяха приели Фийб за една от отбора.

След двадесет минути спряха пред двуетажната къща на Рийд от тухли и камък. Дан с облекчение видя, че в дома му свети. Рийд си беше вкъщи. Значи нямаше да отлагат нещата.

Когато поеха по алеята, той пусна ръкавиците в джоба си и изгледа мъжете, които бяха дошли с него.

— Рийд е мой. Не искам друг да го докосва.

Боби Том кимна.

— Само се постарай от него да не остане нищо.

Вратата им отвори Рийд. Щом видя Дан, той доби объркан вид, после очите му се разшириха от уплаха, когато забеляза взвода зад него. Опита се да им затвори вратата, но не беше достатъчно бърз. Дан успя да мушне рамото си и да го изблъска навътре.

Мъжете се намъкнаха в коридора. Рийд се запрепъва по коридора към всекидневната.

Дан усещаше страха му.

Дан тръгна напред.

— Мисля, че знаеш какво искам. Ако си вярващ, предлагам ти да започнеш да се молиш.

— Не знам за какво говориш! Тя те е излъгала нещо за мен, нали? Каза ти е някаква лъжа.

Дан замахна и го улучи по челюстта. Рийд излетя към кушетката. Зави от болка, изправи се отново на крака, задъхан от страх.

— Махайте се оттук, Кейлбоу. Ще се обадя в полицията. Ще...

Уебстър спокойно измъкна кабела на телефона от стената.

— Много неприятно, Чандлър. Телефонът не работи.

— Ако ме докоснете, ще направя така, че да ви арестуват!

— И как ще го направиш? — Боби Том мушна една клечка за зъби в ъгълчето на устата си. — Точно сега трениорът е с нас четиримата у дома, за да пийнем по нещо. Всеки, който каже нещо друго, е лъжец. Така ли е?

— Точно така, Боби Том.

Дарнъл избърса обувката си в едно кресло, тапицирано с бяла дамаска.

— Момчета, вие сте луди! Проклети манияци.

— Не сме манияци — каза Дан. — Просто смятаме, че е недопустимо мръсник като теб да се измъкне безнаказано след изнасилване.

— Това ли ти каза тя? Не съм я изнасилвал! Лъже. Тя си го искаше. Тя...

Следващият удар на Дан счупи носа на Рийд. Той започна да скимти, опитвайки се да го намести обратно на мястото му, докато по лицето му се стичаше кръв.

— Не бях виновен — хълцаше той. — Бях пиан. Не съм искал нищо лошо.

Дан пусна якето си върху кушетката.

— Когато свърша с теб, наистина ще те боли страшно много.

Рийд се опита да стане на крака.

— Не! Не се приближавай! Не ме удряй!

Дан тръгна към него.

— Ще те боли, но ще останеш жив, стига да не се объркам нещо. Ако искаш всичко да спре дотук, никога повече не се приближавай до Фийб. Ако я застрашиш по някакъв начин, по-добре се подготви да прекараш остатъка от живота си в инвалидна количка.

— Не!

Това беше последната дума на Рийд, преди Дан да го направи на парчета.

Фийб пристигна на празненството в чест на победата след десет. Беше изтощена от изпитанията, към които се прибави и дългата пресконференция. Когато най-после се прибра вкъщи, Моли се залепи за нея, като кокошка за пиленцето си, и настоя тя да си легне. Беше толкова изтощена, че заспа веднага.

Събуди се след няколко часа, освежена и нетърпелива да види Дан. Изкъпа се и побъбри с Моли, докато се обличаше. Сестра ѝ беше потресена от събитията през този следобед, но когато Фийб ѝ предложи едно празненство по пижами, духът ѝ се възвърна. Пег се съгласи да остане. Момичетата пристигнаха точно преди Фийб да замине.

Рон беше наел за тази вечер един уютен ресторант със селски интериор. Дори подът беше от тухли, а медните съдове висяха от открити греди.

Когато Фийб пристигна, косата ѝ все още беше влажна и падаше на къдрици около главата ѝ. Температурата ставаше все по-ниска, затова беше облякла широк тъмночервен пуловер с подходяща пола от меко падащ вълнен плат. Облеклото ѝ беше непретенциозно, с изключение на средната цепка, която стигаше точно над коленете ѝ. Но всичко изглеждаше съвсем подходящо, когато към него се прибавеше къдравата ѝ коса и масивите сребърни обици.

Тъкмо оставяше палтото си, когато чу, че някаква група влиза в ресторанта. Обърна се и видя Дан, който влизаше заедно с Джим, Дарнъл, Уебстър и Боби Том. Всичко в нея омекна и се сгръ, когато той застана пред нея.

— Мислех, че ще бъда последна. — Гласът ѝ звучеше малко задъхано.

Изражението му беше толкова нежно, че сърцето ѝ се разтопи.

— Беше много трудно да се измъкнем.

Двамата стояха наред фоайето, загледани един в друг, докато мъжете започнаха да търсят приятелките и съпругите си.

Боби Том се закашля.

— По-добре вие двамата да дишате от време на време или нещо такова, защото може да закачат някое палто върху вас.

Дан не отместваше очи от Фийб.

— Нямах ли си работа, Дентън?

— Да, господин треньор — разсмя се той и ги остави сами.

Фийб би могла да го гледа цяла вечност, но и двамата имаха задължения.

Дан взе ръката ѝ и я поведе към залата.

— Половин час. После си само моя.

Рон ги посрещна точно до вратата. За своя изненада, Фийб видя до него Шейрън Андърсън и поздрави и двамата с топла усмивка.

Дан дори не се опита да скрие колко му е приятно да види Шейрън и веднага я привлече в мечешката си прегръдка.

— Здравей, мила. Как се държи Рон с теб? Предложи ли ти вече да се оженим?

Фийб се опита да прояви поне малко ревност, но чувствата му към Шейрън бяха толкова открити и истински, че не успя. Осъзна, че той се отнася към Шейрън точно както и с Моли. Как ли въобще си беше въобразил, че могат да са щастлива брачна двойка! Дан беше един от най-интелигентните мъже, които беше срещала, но без съмнение в някои неща беше доста глупав.

Тя съжали Шейрън, когато червенината заля всичките ѝ лунички, чак до корените на рижавата ѝ коса.

— Не му позволявай да те дразни, Шейрън. Представата му за добри маниери е да притеснява само онези, които харесва.

— Не я притеснявам — възпротиви се Дан. — Просто това е първият ми сериозен опит да уредя някоя двойка и искам да знам какво става.

— Не е твоя работа — каза меко Рон. — А сега защо не се погрижиш за собствения си любовен живот и не донесеш едно питие на Фийб?

Двамата с Шейрън се усмихнаха срамежливо един на друг и се отдалечиха.

Фийб се изкиска, а Дан взе за себе си бира и чаша вино за нея от един минаващ сервитьор. Усмивката ѝ угасна, когато видя, че кокалчетата на ръката му са издраскани и натъртени.

— Какво е станало с ръката ти?

— Аз, въ... — Той отпи от бирата си. — Страшно се радвам, че Рон е успял да скрие от журналистите мястото на това празненство.

— Дан? Какво е станало с ръката ти?

Той се поколеба и на нея ѝ се стори, че няма да отговори, но той махна кичур коса от лицето ѝ и каза:

— Ходих да видя Рийд. Двамата трябваше да се разберем по въпроса за онова, което ти е причинил.

Очите ѝ обходиха тялото му, но като че ли нямаше друго наранено място, освен кокалчетата му.

— Какво му направи?

— Нека просто да кажем, че съм приложил малко погранично правосъдие. Той няма да те притеснява повече, скъпа.

Фийб имаше желание да го разпита, но изражението на лицето му ѝ показваше, че няма да стигне далече. Тя реши, че и без това няма кой знае какво желание да чуе подробностите.

Дарнъл се приближи и ги запозна с новата си годеница. Фийб хареса Чърмейн Дод на вид и ги поздрави. Приблжиха се и други играчи със съпругите си и Фийб и Дан останаха разделени. Тя минаваше от една групичка към друга, като от време на време мяркаше и Дан, който правеше същото.

Тя тъкмо бърбеше с Боби Том и две добре оформени червенокоски, когато чу, че някой вика.

— Тишина, всички! Тихо!

Всички осъзнаха с изненада, че това е гласът на Рон и замлъкнаха. Той стоеше в единия край на залата, в едната си ръка държеше слушалката, а с другата я притискаше, за да не се чува шумът.

— Фийб! — Той повдигна слушалката. — Фийб, за теб е.

Тя го изгледа въпросително.

— Президентът!

Той изрече думите с театрален шепот, така че можеха да го чуят чак на паркинга.

Тя беше разговаряла с президента на Националната футболна лига само преди няколко часа, затова не можеше да разбере защо Рон се вълнува чак толкова.

— Смятах, че сме оправили всички въпроси.

— Президентът! На Съединените щати! Обажда се, за да те поздрави.

Тя преглътна. Ръката ѝ се заигра с яката на пуловера. Играчите се разсмяха, после се смълчаха, когато тя отиде до телефона.

Един женски глас каза:

— Госпожице Съмървил, давам ви президента.

Точно тогава някой я потупа по рамото. Тя видя, че Дан е застанал до нея, с усмивка по-широка и от футболно игрище.

— Сега, Фийб.

Тя го изгледа объркано.

— Какво?

— *Сега*.

Значението на думата проникна бавно в мозъка ѝ и тя го изгледа невярващо. Той искаше да каже *сега*! Тя покри с ръка слушалката.

— Дан, това е президентът! Не мога...

Той скръсти ръце на гърдите си, а изражението му беше нетърпимо самодоволно. Тя осъзна, че той е чакал точно такъв миг. Този мошеник! Беше я спипал и цял живот щеше да я дразни безмилостно, че не е имала смелостта да приеме предизвикателството му. Този нафукан спортист я вбесяваше! Със сигурност някой трябваше да му посмачка фасона.

Гласът на президента избумтя в телефона.

— Поздравления, госпожице Съмървил. Мачът беше изключителен.

— Извинете ме. — Тя преглътна. — Сега ще ви дам госпожица Съмървил.

Тя тикна телефона в ръцете на удивената Шейрън Андърсън.

Дан избухна в смях. Тя го сграбчи и го помъкна през тълпата. Проговори, едва когато стигнаха до вратата.

— По-добре се постарай да си струва, сухарче.

А вътре Шейрън Андърсън, след като се позапъна в началото, успя да се издигне на висотата на случая. Рон се шашна, когато я чу да казва:

— Сега съм добре, господин Президент. Да, доста мъчително беше. Между другото, господине, бих искала да знаете, че всички ние от дружеството споделяме загрижеността ви за подходящото финансиране на предучилищното образование...

— Сухарче? — Дан излезе на магистралата. — Нарече ме сухарче!

Фийб все още не можеше да си поеме дъх.

— Тази игра има две страни, треньоре. Не се учудвай, ако през последните две минути на мача за Суперкупата...

— Няма да го направиш.

— Може и да го направя.

Той я изгледа и се усмихна.

— Като си говорим за Суперкупата... Ще се омъжиш ли за мен, щом това приключи?

— Какво ще кажеш за деня на Свети Валентин?

— Дотогава има много време.

— Споразумение?

— Дадено. — Ферарито хвърчеше по магистралата, после излезе на шосето. — Но знаеш, че трябва да обсъдим някои неща, преди да се оженим.

— Няма да изхвърля Пух.

— Виждаш ли, веднага започваш да се опъваш. В брака трябва да се научиш да правиш отстъпки.

— Не съм казала, че няма да правя отстъпки. Обещавам да махам панделките от главата му, когато го извеждам на разходка.

— Каква душичка си ми ти!

Усмивката на Фийб се стопи.

— И аз искам деца. Винаги съм искала. Просто исках да знам, че ме обичаш.

— Радвам се.

Тя прехапа устни, после се отпусна.

— Не искам да отпращам Моли. Искам да остане с нас.

Той я погледна.

— Разбира се, че ще остане. Къде ще ходи?

— Мислех си, че може да предпочиташ по-голямо уединение.

— Щом се затвори вратата на спалнята, ще бъдем достатъчно уединени. Всъщност, когато говорех за проблеми, имах предвид „Старс“.

— Знам, че не се жениш за мен заради „Старс“. Не биваше да ти казвам онова нещо. Но бях наранена.

— Радвам се, че го осъзнаваш. Но виж, ние пак имаме проблем. Погледнато исторически — жените се омъжват за шефа. Щом си сложат пръстена, те зарязват работата си и си стоят вкъщи. И двамата не искаме това. Но искам да ти кажа, че съвсем не ми харесва мисълта да спя цял живот до някого, който може да ме уволни, ако не си пускам бельото в коша за пране.

Тя потисна усмивката си.

— Светът се мени. Вие мъжете ще трябва да намерите начин да се справите с това.

— Това ти доставя удоволствие, нали?

— Просто съм леко развеселена.

Въпреки шегите, тя вече си беше мислила как да уравни величините огромните изисквания на положението си като собственик на „Старс“ с брака и децата, които се надяваше да има.

— Всъщност, имам някои идеи по въпроса. Все още не съм обмислила всичко, но когато го направя, ти ще бъдеш първият човек, с когото ще разговарям.

— Тогава по-добре да ти кажа, че нямам намерение да тренирам „Старс“ през целия си живот.

— Дан, не можеш да работиш за друг отбор! Положението ще бъде абсурдно.

— Засега няма да ходя никъде. Но ти видя какво представлява това през сезона. Искам да бъда с теб и с децата ни, затова отдавна обмислям тази идея. Реших, че в деня, когато се събудя и осъзная, че не мога да си спомня лицата на съпругата и децата си, това ще бъде денят, в който ще изоставя професионалния футбол. Ще намеря някой университетски отбор от трета дивизия и ще остана там до края на тренировката си кариера.

— Трета дивизия? Не знам какво означава това.

— Това са по-малки учебни заведения, които не предлагат спортни стипендии. Професионалистите никога не търсят там играчи. Хлапетата не са най-страшните и най-бързите и никой не им дава пари под масата. Те играят футбол по една-единствена причина, и тя е, че обичат играта. Така че когато ти започнеш да хвърчиш по сделки с големите клечки, аз ще се забутам в някое хубаво малко училище и ще си припомня защо въобще съм започнал да играя футбол.

— Звучи прекрасно.

Той смени платната.

— Нали имаш шал под яката на палтото си. Имаш ли нещо против да си завържеш очите с него?

— Какво?

— *Сега.*

— О, по дяволите!

Тя измъкна шала изпод яката на палтото си и го завърза около очите си.

— Това е смешно! Не си намислил нищо извратено, нали?

Последва дълго мълчание.

— Дан?

— Ами зависи колко консервативна е гледната ти точка.

— Каза, че изоставяш всичко това. Че искаш приятен, обикновен сексуален живот.

— Тъхъ.

— Сякаш не си много сигурен.

— Виж, нещата стоят така. След като цял живот съм имал нещо по-особено, може би е по-добре да го променям постепенно. Така няма да преживея твърде силен шок. А точно за това мисля от доста отдавна.

— Страшно ме притесняваш.

— Хубаво, скъпа. Много хубаво.

И той започна да ѝ говори такива неща, че тя се изчерви дотолкова, че ѝ се наложи да разкопчае палтото си. Но така и не ѝ каза къде отиват.

Когато той спря колата, тя осъзна, че монологът му съвсем я е разсеял и е забравила да внимава. По чакъл ли се движат гумите? Тя се заслуша, но въпреки че чуваше други коли, не беше съвсем сигурна дали я е откарал до дома си.

— Ще трябва да почакаш малко, докато пооправя някои неща. Веднага се връщам, не се притеснявай. — Той я целуна леко. — Обещай ми, че няма да развалиш всичко и няма да надничаш. Това ще бъде знак, че ми нямаш доверие, а що за брак ще имаме в такъв случай?

— Наистина малко прекаляваш. Знаеш го, нали?

— Знам, мила. — Той продължи да я целува. — Докато чакаш, защо не вземеш да си мислиш за всички онези неща, които ти казах, че ще направя. Така няма да се отегчиш.

Със сатанинска усмивка той притисна бедрото ѝ и отвори вратата си.

Беше отвратително от негова страна да ѝ дава такава идея, защото сега тя не можеше да мисли за нищо друго. Когато той се върна, тя тръпнеше от очакване.

Усети нахлулия студен въздух, когато той отвори вратата.

— Погрижих се за всичко. Сега ще те отнеса там.

Той мушна ръка под коленете ѝ, но веднага я пусна обратно на седалката.

— Фийб, скъпа, ама ти си още с белъо. Съвсем ясно си спомням, че ти казах да го махнеш, докато се върна.

— Не си.

— Сигурен съм, че го направих. Сега предполагам, че аз трябва да се погрижа за това.

Той свали чорапогащите и бикините ѝ.

— Ще замръзна. Вън температурата е толкова ниска.

— Мисля, че няма да ти се наложи да се тревожиш за това. Откъде, за бога, си взела тези бикини?

— Купих ги.

— Те не са нищо повече от две лентички и парченце коприна. Да не би само заради мен да си изоставила здравето си, топло белъо?

— Само заради теб.

— Много мило, скъпа. Оценявам го. Сега си обуй пак тези високи обувки.

Щом го направи, той я взе и я измъкна от колата. Полата ѝ се развя и тя усети студения въздух върху задника си, който беше изваден на показ и целият свят можеше да го види.

— Моля те, кажи ми, че няма цяла дузина хора, които се мотаят наоколо.

— Само половин дузина, мила. Но те са твърде заети с карбураторите на мотоциклетите си, за да могат да те гледат.

Тя се сви до него и се разсмя. Той беше страхотен и невъзможен, а тя никога не се беше чувствала по-добре. Но къде ли я носеше?

Той премести тежестта ѝ и отвори някаква врата. Тя усети с облекчение, че тук въздухът е по-топъл.

— Здраво ли са завързани очите ти?

— Тъхъ.

— Добре. Не обръщай внимание, ако чуеш особени звуци.

— Какви звуци?

— Пиянски смях. Чупене на стъкло. Грамофон. Разни такива неща.

— Въобще няма да им обръщам внимание.

— И ако някой те попита какво търсиш тук, просто му кажи, че си с мен.

— Ще го направя.

Той започна да я целува и когато се спря, тя осъзна, че отново е отвлякъл вниманието ѝ и тя не забеляза къде вървят.

Дълго или късо разстояние бяха изминали? Той не дишаше тежко, но физическата му форма беше толкова добра, че това не означаваше нищо. Тя дори не беше сигурна дали са изкачвали стълби или са вървели по равно място.

— Сега ще те пусна. Не искам да се приближаваме много до бара, в случай че там се бият.

— Може ли вече да си развържа очите?

— Страхувам се, че не, мила. Дрехите ти са все още върху теб. Смятах, че си разбрала как ще стане работата. — Той съблече палтото ѝ. — Но не се притеснявай. Ще ти помогна.

— Толкова си мил.

Той махна обиците ѝ, съблече пуловера ѝ и го захвърли.

— Фийб, мила, не искам да те притеснявам, но знаеш ли, че през това се вижда всичко?

— Ти виждаш ли го?

— Страхувам се, че е така. Само те моля да не помръдваш въобще за минутка.

Устните му докоснаха гърдите ѝ през тънката материя. Усети как краката ѝ се подгъват. Желаше го толкова силно, че сграбчи раменете му.

— Моля те... Ще ме побъркаш...

— Шшт. Тук само започвам и честно казано, очаквам да си малко по-жилава. Можеш да броиш наум тухли или нещо такова например.

Тя се разсмя, но внезапно ахна, когато той я докосна отново. След миг сутиенът ѝ изчезна и тя остана гола до кръста.

— Ти си една красива жена, мила. Нали, момчета?

Той наистина имаше нужда да го поставят на мястото му. Тя вдигна ръце, за да свали превръзката на очите си, но той я спря.

— Още не, скъпа. Сега съм много жаден.

Той взе в ръце гърдите ѝ. Тя се пресегна отчаяно, за да го докосне. По някое време той беше свалил сакото си и тя мушна ръце под пуловера му, плъзна ги нагоре, докато стигна гърдите му.

Той изстена. Тя усети докосване до кръста си, после полата ѝ се плъзна надолу и падна.

Той проговори с тих, дрезгав глас:

— Не искам да те плаша, мила, затова е по-добре да ти кажа какво ще става тук.

Тя съвсем не се страхуваше и той го знаеше, но реши, че ще бъде много неучтиво, ако го прекъсне.

— Направил съм легло от палтата ни и ще те сложа да легнеш върху него. Така. Сега се отпусни назад. Мила, не си спомням да съм ти казвал, че може да си местиш така краката. Искам да гледам.

Ръцете му се оказаха върху бедрото ѝ.

— Вече мога ли да сваля превръзката?

— О, мисля, че не. Какъв смисъл има да те ядосвам, преди да съм свършил.

Някой ден щеше да се разплати с него. Но не и преди да се е насладила докрай на всичко.

Чу, че той съблича дрехите си и сърцето ѝ се изпълни с любов. Само преди шест месеца не можеше да си представи, че ще има толкова голямо доверие на някой мъж, още повече пък на мъж, с физическата сила на Дан. Но ето че сега лежеше пред него, въпреки че нямаше никаква представа къде я е отвел. Никога не се беше чувствала по-защитена. Сега осъзна, че заедно с любовта си Дан ѝ е дал спасение от страха.

Той легна до нея на леглото от палта и я привлече в прегръдките си.

— Малко ще те поцелувам. Ако ти стане скучно, може да кажем на оркестъра да посвири или нещо такова.

— Определено не ми е скучно.

Тя вдиша свежия аромат на тялото му и го целуна по рамото. Мускулите му се стегнаха, усети желанието му. Устните му се сляха с нейните и всичко друго започна да се изплъзва от мислите ѝ, докато останаха само усещанията. Гласът му, влажната му кожа, желанието му да ѝ даде удоволствие. Устните му бяха навсякъде по тялото ѝ.

Нямаше представа кога е загубила превръзката на очите си. Не знаеше дали е паднала сама или някой от двамата я е махнал. Осъзнаваше само бушуващата си кръв и прекрасното усещане да бъде едно цяло с този мъж.

— През целия ми живот...

— Знаем, мила...

— Завинаги...

— Да. Завинаги.

Те си даваха обет с думите и телата си, замаяни от любовта, която преливаше между сърцата им.

Всичко свърши, но той я държеше до себе си, сякаш нямаше намерение да я пусне. В гласа му напираха чувства:

— Толкова те обичам. Липсвала си ми през целия ми живот.

От угълчетата на очите ѝ се изплъзнаха сълзи.

— Ти си най-прекрасният мъж в целия свят.

Тя усети усмивката му върху челото си.

— И не си ядосана?

— Защо да съм ядосана?

— Искаше ми се да излича лошия спомен, мила. Исках да го заменя с някой по-добър.

Нямаше представа за какво ѝ говори той, а и беше прекалено отпусната, за да пита. Въздъхна от задоволство, потри буза до врата му и отвори очи.

Усети леките удари на сърцето му, видя звездите, които блестяха на небето и извисяващата се метална конструкция.

Тя вдигна рязко глава.

— Какво има, скъпа?

— О, господи!

Лежаха голи на средната линия, в самия център на Двореца на спорта.

ЕПИЛОГ

Дан вървеше по притихналия път и вдишваше ухания майски въздух. Усети мириса на плодородната, влажна земя, едва се долавяха люляците, които двамата с Фийб посадиха малко след сватбата си.

От цялото му тяло струеше задоволство, въпреки че жена му беше сърдита и щеше да го подбере в мига, когато останеха сами.

Тя се тревожеше за най-странни неща. Само защото беше задал няколко съвсем невинни въпроса на Моли, за това да не я е ударил хормонът, че ходи толкова често да спортува, тя го обвиняваше, че се бърка твърде много в работите ѝ.

Необичайно беше човек да започне брака си като баща на младо момиче, но той си знаеше, че е свършил много по-добра работа от Бърт Съмървил.

Двамата с Фийб се радваха тайно, когато Моли реши да отиде в Нортуетърн, вместо в едно от училищата на Айли Лийг. Не им се искаше тя да бъде прекалено далече от дома.

Толкова неща се случиха през тези три години.

Рей Хардести получи втори сърдечен удар още преди да го изправят пред съда и той се оказа фатален.

Рийд Чандлър разбра намека и изчезна от града. Последното, което чува за него, беше, че продавал евтини жилища на мястото на западнало игрище за голф.

Имаше и сватби — Рон и Шейрън. Дарнъл и Чърмейн. Щеше да се изненада, ако Валери и Джейсън Кийн някога се оженят, но със сигурност бяха интересна двойка. Преживяха и мъчително погребение, когато приятелят му, Тъли Арчър почина от пневмония.

„Старс“ загубиха първите две Суперкупи, а на третата година не стигнаха до плейофите. Но тази година те най-после я спечелиха и сега трофеят стоеше във фойето на комплекса на „Старс“, като доказателство за това.

И най-хубавото от всичко, че той беше станал женен мъж.

Усмихна се, като се сети за погледа, който му отправи Фийб през масата, докато той печеше на шиш Моли заради любовния ѝ живот. Опитваше се да запази това в тайна, но раздразнението на съпругата му беше нещо, на което той не пропускаше да се наслади. По природа си беше състезател и предизвикателството да види колко време, след като я е раздразнил, ще успее да я съблече, допаднаше много на спортната му натура. Досега рекордът му беше осем минути и то след сериозен спор.

Същата тази нощ двамата с Рон ѝ бяха извадили душата да подпише новия договор на Боби Том за десет милиона.

Фийб обичаше Боби Том. Той и Виктор бяха кръстници на близначките. Но когато се стигнеше до договори за много пари, тя ставаше истински скъперник. Най-умното нещо, което някога е правил, беше да насъска адвокатите си по нея, веднага щом се ожениха. Беше битка и половина. Но, дявол да го вземе, толкова приятно беше да си женен за Фийб.

Малко преди да се родят дъщерите му, Фийб и Рон подписаха споразумение за нова организация на работата. За съжаление това споразумение сложи край на всички забавни конфликти. Сега Рон беше президент на „Старс“ и човекът, отговорен за ежедневните дейности, докато Фийб се оказа истинска магьосница в новата си работа като директор по финанси и бюджет.

Според условията на споразумението само Рон имаше право да взема решения по отношение на персонала. Много разумно решение от страна на Фийб беше прехвърлянето на тази отговорност. Тя обичаше да се занимава с цифри, но нямаше нерви за цялата работа с отстраняването и продажбите на играчи. Тя все още обичаше да си навира носа в треньорските методи на Дан, особено след като някой от играчите отидеше да ѝ мрънка, че са го оставили на скамейката. В такива случаи той ѝ напомняше с голямо удоволствие, че отговаря само пред Рон.

Фийб винаги беше в добро настроение и всички, освен агентите на спортистите, обичаха да работят с нея. Ставаше нервна само когато се преговаряше за заплати.

Вече целият свят знаеше колко умна е Фийб и тя не можеше да играе сценките с безмозъчната женичка. Дан беше притеснен, че тя бързо си извоюва репутацията на един от най-проницателните

финансови директори в Националната футболна лига, което не означаваше, че няма намерение да я изненада, когато изтече договорът му през тази есен. Диамантената огърлица, която смяташе да ѝ подари за раждането на следващото им бебе, щеше да ѝ излезе през носа.

Не бяха говорили много по този въпрос, но и двамата знаеха, че това ще бъде последният му договор със „Старс“. Момичетата растяха и жестоката седемдневна работна седмица през сезона започваше да го отблъсква. Вече беше хвърлил око на един симпатичен малък отбор от трета дивизия, към един колеж в окръг Дюпейдж.

Усмихна се, като се сети за погледа, който му изпрати Фийб щом я целуна, точно преди да се измъкне от къщи за тази нощна разходка. Тя седеше на пода във всекидневната, облечена с един от старите му анцузи, който се опъваше около кръглия ѝ корем и играеше на банички с момичетата. Те непрекъснато се опитваха да сграбчат гривните ѝ или пък я дърпаха за косата.

Тази вечер щеше да вдигне този анцуг чак до брадичката ѝ и да говори куп момичешки работи на корема ѝ. Не му пукаше от шегите ѝ. Приятно му беше да си има дъщери и се надяваше да има още една.

Спря се и се загледа към фермерската къща. Близначките бяха на две и половина — малки, палави, русокоси ангелчета, които успяваха да се набъркат в почти толкова неприятности, колкото и майка им.

Както си мислеше за тях, той усети, че гърлото му се свива. Радваше се, че наоколо няма никого, за да види сълзите в очите му. Харесваше това място, но тук липсваше нещо, преди Фийб да дойде с кристалните си очила и бляскавите си обици.

Отново въздъхна със задоволство.

Имаше всичко, за което беше мечтал.

Съпруга, която обичаше с цялото си сърце. Красиви деца. Къща в провинцията.

И куче.

Той изсвири тихо.

— Хайде, Пух. Да си вървим у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.